

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

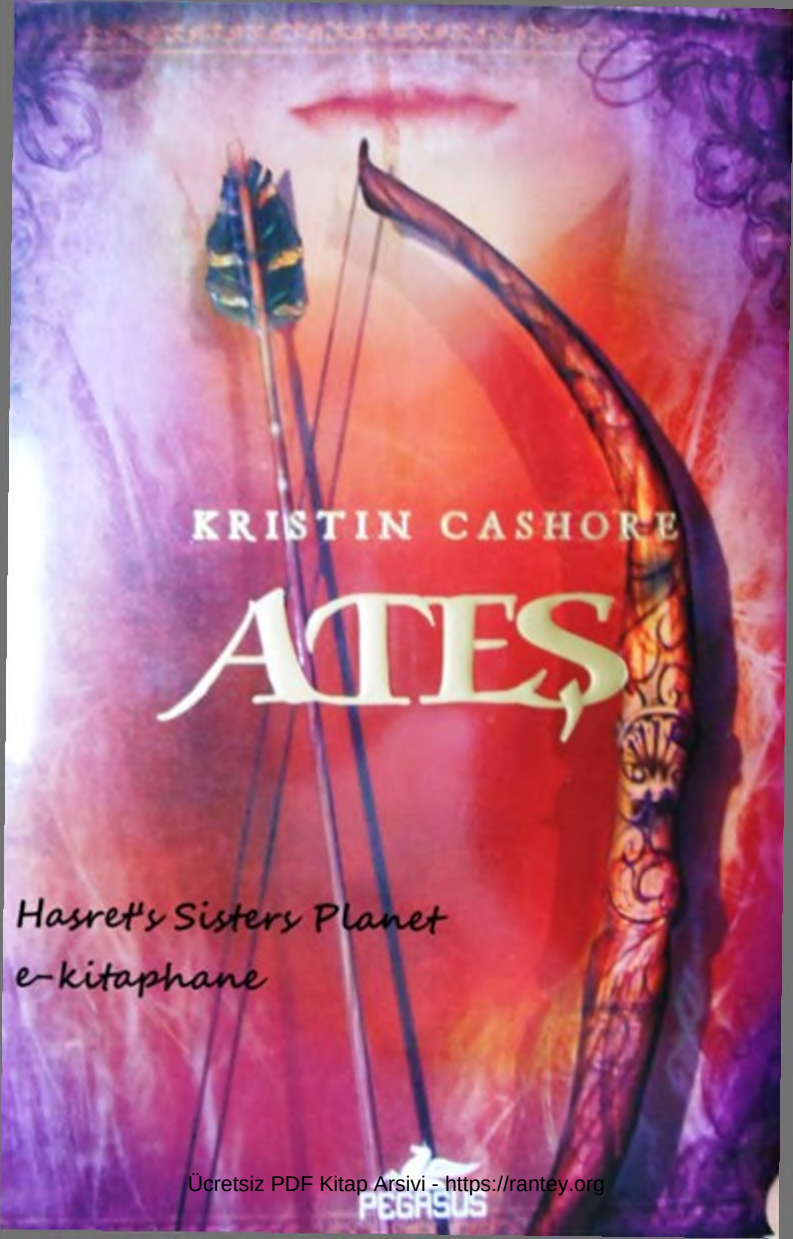
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRISTIN CASHORE

ATES

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

YEDİ KRALLIĞIN ÖTESİNDE... HEM HAYRANLIK UYANDIRAN HEM DE KALPLERE KORKU SALAN BİR KIZ YAŞIYOR.

Vadi'de huzur kalmamıştır. Kral Nash, ordularını toplamış asi lordların yanı sıra ormanlardaki casus ve haydutlarla baş etmek durumundadır.

Vahşi güzelliği ve alev gibi saçlarıyla Fire, son insan canavardır. Hem nefret hem de hayranlık uyandıran bu genç kadın, zihinleri kontrol edebilmektedir. Ancak masum insanlara zarar vermekten çekindiğinden bu eşsiz yeteneğini bastırmaktadır.

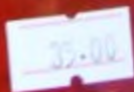
Kral'a karşı bir komployu bozmak için Fire'ın yeteneğine ihtiyaç duyulunca Kral'ın Kenti'ne çağırılır. Bildiği dünyayı geride bırakan Fire, gücünün hayal dahi edemeyeceği bir boyuta ulaştığını görecektir. Yeteneğiyle tüm krallığı kurtarması bile mümkündür.

Tabii babası gibi bir şeytana dönüşmekten korkmazsa...

"İçinde macera, romantizm ve gizemli yaratıklar barındıran bu kitap, okurlarına 'Böyle güçlerim olsa nasıl olurdu?' dedirtecek hayaller kurduruyor."

—New York Times

Pegasus Yayınları: 732
Gençlik: 101

Ateş
Kristin Cashore
Özgün Adı: Fire

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Begüm Berkman Padar
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2014-Ciltli
ISBN: 978-605-343-164-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Kristin Cashore, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Faye Bender Literary Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KRISTIN CASHORE

ATEŞ

YEDİ KRALLIK ÜÇLEMESİ - 2

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

İngilizceden Çeviren:

Sevgi Diner

Ücretsiz PDF Kitap Arsiyi - <https://rantey.org>
PEGASUS YAYINLARI

ESTILL

PIKKIA

PIKKIA NEHRI

KAYDOGG

ARCHER VE FIRE

KUGUR TEPELER

ROEN

VADI

ORTA HISAR

CUTTER

KANATLI NEHR

SEL KALESİ

CENTIAN

KRALIN KENTİ

ULU TEPELER

MONSEA

KIS
DENİ

MERMER VAYLA

KILER KÖRFEZİ

○ = HANE

□ = KALE

En büyük destekçim olan
kız kardeşim Catherine'e

VADİ AĞIDI

Ben başka yöne bakarken söndü ateşin

Geriye küle dönen közler kaldı

Ah nasıl büyük bir kayıptın

Yanan ateşimde saklayacağım kasıp kavuruşunu

Yanan ateşimde saklayacağım kalp ağrını

Ziyan olan bir ömrün utancıyla

GİRİŞ

Larch sık sık, eğer yeni doğan oğlu olmasaydı, karısı Mikra'nın ölümünü asla atlatamayacağını düşünüyordu. Bu hem küçük oğlanın sabahları yataktan kalkıp gün boyunca çalışan, nefes alan ve işe yarar bir babaya ihtiyacı olmasından, hem de bebeğin kendisinden kaynaklanıyordu. Öyle iyi huylu bir bebektir ki... Agulamaları çok melodikti ve koyu kahverengi gözleri ölmüş annesininkilere benziyordu.

Larch güneydoğudaki Monsea Krallığı'nda, bir lordun nehir kenarındaki arazisinde orman bekçisiydi.

At sırtında geçen bir günün ardından Larch odasına geri döndüğünde bebeğini bakıcının kollarından neredeyse onu kısıkanarak alırdı. Kirli bir halde, ter ve at kokusuyla oğlanı göğsüne bastırıp karısının eski sallanan koltuğuna oturur ve gözlerini kapardı. Ara sıra ağlardı, gözyaşları kirli yüzünde berrak şeritler bırakırdı. Hep sessizce ağlardı, böylece çocuğun çıkardığı seslerin hiçbirini kaçırmazdı. Bebek onu izlerdi ve gözleri teskin ederdi. Bakıcı bu kadar küçük bir bebeğin böyle odaklanabilen gözleri

olmasının alışılmışın dışında olduğunu söylemişti. “Bu sizi mutlu etmemeli,” diye uyarıyordu. “Tuhaf gözleri olan bir bebek.”

Larch bu konuda endişe duymuyordu. Bakıcı ikisinin yerine de yeterince endişeleniyordu. Yedi krallıktaki tüm ebeveynlerin sözsüz gelenegini yerine getirerek her sabah bebeğin gözlerini kontrol ediyor ve hiçbir şeyin değişmediğini gördüğünde daha rahat nefes alıyordu. İki gözü aynı renkte uyuyan ve farklı renkte uyanan küçük bir çocuk artık yetenekli olmuş demektir ve pek çok krallıkta olduğu gibi Monsea’da da yetenekli bebekler hemen o an Kral’ın mülkiyeti sayılırdı. Aileleri onları nadiren tekrar görebilirdi.

Larch’ın oğlu ilk doğum gününü de aynı kahverengi gözlerle geçirmesine rağmen bakıcı homurdanmayı kesmemişti. Bazen yeteneklilerin göz renginin bir yıldan uzun sürede değiştiğini duymuştu ve yetenekli olsun olmasın, çocuk normal değildi. Annesinin rahminin dışında geçirdiği bir yılın sonunda Immiker adını söyleyebilmeye başlamıştı. On beş aylıkken basit cümlelerle konuşuyordu ve bir buçuk yaşındayken bebeksi telaffuzu yok olmuştu. Bakıcı, Larch’la geçirdiği ilk dönemlerde, bebekle ilgilenirse bir koca ve güçlü kuvvetli bir oğul kazanacağını ummuştu. Ancak memesini emerken ufak boyolu bir yetişkin gibi sohbet eden ve altı değişmesi gerektiğinde anlamlı uyarılarda bulunan bebeği tüyler ürpertici buluyordu. Sonunda işi bıraktı.

Larch, suratsız kadının gitmesine sevinmişti. Çalışırken bebeği göğsünde taşıyabilmek için bir taşıyıcı hazırladı. Soğuk ve yağışlı günlerde ata binmeyi ve dörtlüye koşturmayı bıraktı. Daha az sürelerle çalışıyor ve Immiker’i beslemek, uyutmak ve altını temizlemek için ara veriyordu. Bebek durmadan gevezelik ediyor, hayvanlar ile bitkilerin isimlerini soruyor ve Larch’ın

dinlemekten hoşlandığı şiirler uyduruyordu. Şiirler Larch'ı hep güldürüyordu.

Oğlan elini babasının koluna vurarak dalgın dalgın şarkı söylüyordu. "Minik kuşlar ağaçların tepelerini, etrafında dönmek için severler çünkü onlar kafalarının içinde de birer kuştur." Bir an sonra, "Baba?" dedi çocuk.

"Efendim oğlum."

"Sen yapmanı sevdiğim şeyleri seviyorsun çünkü kafanın içinde benim sözlerim var."

Larch tek kelimeyle mutluydu. Karısının ölümüne neden o kadar çok üzdüğünü hatırlayamıyordu. Şimdi çocukla yalnız kalmasının daha iyi olduğunu anlıyordu. Başkaları canını sıkıttığı için insanlardan uzak durmaya başlamıştı. Onlar oğlunun arkadaşlığının keyfini sürmeyi hak etmiyorlardı zaten.

Immiker üç yaşındayken bir sabah, Larch gözlerini açtı ve oğlunun uyanık bir halde yanında uzanmış, ona baktığını gördü. Oğlanın sağ gözü griydi. Diğer gözüyse kırmızı. Larch hızla kalktı, korkmuş ve üzülmüştü. "Seni alacaklar," dedi oğluna. "Seni benden alacaklar."

Immiker sakince gözlerini kırptı. "Almayacaklar. Çünkü sen onları durdurmak için bir plan yapacaksın."

Bir yetenekliyi Kral'dan esirgemek büyük bir suçtu ve hapis ya da Larch'ın asla ödeyemeyeceği para cezalarıyla cezalandırılırdı. Yine de Larch, oğlanın dediğini yapmasını söyleyen bir dürtüye kapılmıştı. Neredeyse kimsenin yaşamadığı, doğudaki kayalık dağ sınırına doğru ilerlemek ve saklanacak bir yer bulmak zorunda kalacaklardı. Bir orman bekçisi olarak Larch iz sürebilir, avlanabilir, ateş yakabilir ve Immiker için hiç kimsenin bulamayacağı bir ev yapabilirdi.

Immiker kaçışları konusunda son derecede sakindi. Bir yeteneklinin kim ve ne olduğunu biliyordu. Larch bunu ona bakıcısının söylediğini varsayıyordu; belki de kendisi ona bunu açıklamış ama anlattığını unutmuştu. Larch gittikçe daha unutkanlaşmıştı. Hafızasının bazı kısımlarının kendisine, artık açmayı beceremediği kapalı kapıların ardındaki karanlık odalar gibi kapandığını hissetti. Larch bunu yaşına bağladı, sonuçta karısı çocuklarını doğururken öldüğünde o da Larch da pek genç sayılmazdı.

“Bazen yeteneğinin konuşmakla ilgili olup olmadığını merak ediyorum,” dedi nehri ve evlerini arkalarında bırakıp tepelerin üzerinden doğuya ilerlerlerken.

“İlgisi yok,” dedi Immiker.

“Elbette yok,” dedi Larch neden böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşündüğünü kavrayamadan. “Sorun değil, evlat. Daha çok gençsin. Bu konuda dikkatli olacağız. İşe yarar bir yeteneğin olmasını umalım.”

Immiker yanıt vermedi. Larch, önünde oturan çocuğu saran eyer kayışlarını kontrol etti. Eğilip Immiker’in altın sarısı saçlarını öptükten sonra atı sürdü.

Yetenek, normal bir insanın bir şey yapabilme yetisinin çok ötesinde, özel bir maharetti. Bir yeteneğin herhangi bir şekli olabilirdi. Kralların çoğunun mutfağında insanüstü bir ekmek pişirme ya da şarap yapma yetisine sahip bir yetenekli olurdu. En şanslı kralların ordularında, kılıç dövüşü yeteneği olan askerleri olurdu. Bir yetenekli, gerçek olamayacak kadar iyi duyabilir, bir dağ aslanı kadar hızlı koşabilir, aklından çok zor matematik işlemleri yapabilir ve hatta bir yiyeceğin zehirli olup olmadığını hissedebilirdi. Beli her türlü bükebilme ya da kusmadan taş yiyebilme gibi gereksiz

yetenekler de vardı. Ayrıca ürkütücü yetenekler de olabiliyordu. Bazı yetenekliler olayları olmadan önce görebiliyordu. Bazıları insanların zihinlerine girip kendilerini ilgilendirmeyen şeyleri görürdü. Nander Kral'ın, bir insanın sadece yüzüne bakarak suç işleyip işlemediğini anlayabilen bir yetenekliye sahip olduğu söylenirdi.

Yetenekliler kralların oyuncağından başka bir şey değildiler. Doğal bir varlık olarak düşünülmezlerdi ve Monsea ile kalan altı krallığın çoğunda insanlar onlardan uzak durmaya çalışırdı. Kimse bir yetenekliyle arkadaş olmak istemezdi.

Larch bir kez bu tutuma şahit olmuştu. Şimdiyse bunun ne kadar acımasız, bencilce ve haksız bir tavır olduğunu görüyordu çünkü sadece ne olduğu belli olmayan yeteneğiyle değil, pek çok açıdan üstün bir insan olacak olan oğlu, sadece normal bir çocuktü. Bu Larch'ın, oğlunu toplumdan uzaklaştırmasının esas nedeniydi. Onu, alay edilip dışlanması ya da Kral'ı tatmin edecek türde görevlerde kullanılması için Kral'ın sarayına yollamayacaktı.

Kısa süre sonra Larch dağlarda saklanmanın mümkün olmayacağını üzüntüyle kabullendi. Mesele havanın soğuk olması değildi, gerçi buranın sonbahar ayları, Lord'un arazisindeki kış kadar sert geçiyordu. Çalılar sert ve dikenliydi, ayrıca her gece kayaların üzerinde uyuyorlardı ve sebze ya da tahıl yetiştirilebileceğini hayal edebilecekleri bir yer bile yoktu ama arazinin yapısı da sorun değildi. Sorun yırtıcı hayvanlardı. Larch'ın saldırılara karşı savunmaya geçmek zorunda kalmadığı bir hafta bile olmamıştı. Dağ aslanları, ayılar, kurtlar... Kanat açıklıkları bir insanın iki katı olan devasa boyutlardaki yırtıcı kuşlar. Yaratıkların bazıları bölgelerini savunuyordu, hepsi saldırgandı ve kış soğuşu l arch

ATEŞ

ile Immiker'in dört bir yanını sardığında, tüm hayvanlar aç kalmıştı. Bir gün iki dağ aslanı atlarını kapmıştı.

Geceleri Larch'ın çalı çırpıdan yaptığı dikenli barınaklarının içinde babası çocuğunu montunun sıcaklığına çeker ve ulumaları, bayır aşağı yuvarlanan taşları ve bir hayvanın onların kokusunu aldığı anlamına gelen çığlıkları dinlerdi. İlk tehlikeli sesi duyduğunda, uyuyan çocuğu göğsündeki taşıyıcıya koyardı. Olabildiğince büyük bir meşale yakıp barınaktan çıkar ve orada durup ateş ya da kılıçla, gelecek saldırıları uzak tutardı. Bazen saatlerce orada öylece dururdu. Çok fazla uyuyamıyordu.

Çok fazla yemiyordu da.

Bir keresinde Immiker, Larch'a, lif lif olmuş kurt eti ve sudan oluşan küçük akşam yemekleri sırasında, "Bu kadar çok yemeye devam edersen, kendini hasta edeceksin," dedi.

Hasta olmak çocuğu korumasını zorlaştıracacağı için Larch hemen çiğnemeyi bıraktı. Payının büyük bölümünü ona verdi. "Uyarı için teşekkürler, evlat."

Immiker, Larch'ın payını da yerken bir süre sessizce oturdu-lar. "Dağların daha da tepesine çıksak ve diğer tarafa geçsek ne olur?" diye sordu Immiker.

Larch çocuğun uyumsuz gözlerine baktı. "Böyle mi yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Immiker küçük omuzlarını silkti. "Geçidi geçerken hayatta kalabilir miyiz?"

"Sence kalabilir miyiz?" diye sordu Larch ve ardından kendi sorusunu duymuş gibi silkindi. Çocuk üç yaşındaydı ve dağlardan geçmek konusunda bir şey bilmiyordu. Sıklıkla ve umutsuzca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

oğlunun görüşünü sorması ne kadar yorgun olduğunun bir belirtisi olmalıydı.

“Hayatta kalamayız,” dedi Larch düz bir sesle. “Şimdiye dek hiç kimsenin dağların üzerinden geçerek doğuya, bu tarafa, Estill ya da Nander’e geçtiğini duymadım. Doğulu insanların gökkuşağı renkli canavarlar ve yer altı labirentleri hakkındaki uzun masalları dışında yedi krallık ötesindeki ülkeler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Öyleyse beni tekrar aşağıya götürmelisin, baba. Beni saklamalısın. Beni korumalısın.”

Larch’ın zihni puslu ve karmaşıktı, Immiker’in söylediklerini yapma konusundaki kararlılığı dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Larch dik bir bayırdan aşağı doğru yola koyulduğunda kar yağıyordu. Çocuk montunun içindeydi. Kılıcı, ok ve yayı, birkaç battaniye ile bohçaladığı et parçaları Larch’ın sırtında asılıydı. Büyük kahverengi bir yırtıcı kuş tepenin üzerinde belirlediğinde Larch yorgunlukla yayına uzandı. Ancak kuş öyle hızlı pike yaptı ki bir anda vurulamayacak kadar yakına geldi. Larch yaratıktan uzaklaşmaya çalışırken düştü ve aşağı doğru kaydığını hissetti. Çığlıkları kuşun bağrıışlarını bastıran çocuğu korumak için kollarını önünde kavuşturdu. “Koru beni, baba! Beni korumak zorundasın, baba!”

Larch’ın arkasındaki toprak aniden çöktü ve karanlığın içine düşmeye başladılar. Larch uyuşuk bir halde, bir çığ diye düşündü. Vücudundaki her bir sinir hâlâ montunun içindeki çocuğu korumaya odaklanmış durumdaydı. Omzu keskin bir şeye çarptı ve Larch etinin parçalandığını, ıslaklığı ve sıcaklığı hissetti. Bu şekilde aşağıya düşmek tuhaftı. Baş döndürücüydü ve bilincini

kaybetmeden hemen önce, dağdan yer seviyesine kadar düşüp düşmeyeceklerini merak etti.

İki büküm uyandı ama tek bir düşünceyle çıldırmıştı: Immiker. Çocuğun bedeni onun bedenine değmiyordu ve göğsündeki bağların içi boştu. Sızlanarak elleriyle etrafı aradı. Karanlıktı. Üzerinde yattığı zemin sert, kaygan ve buz gibiydi. Daha geniş bir alanı araştırmak için yer değiştirdiğinde aniden başına ve omzuna saplanan acı yüzünden çığlık attı. Midesi bulandı. Kusmamak için çabaladı ve çaresizce ağlayıp çocuğun adım mırıldanarak yine sessizce uzandı.

Çok yakınında bir yerde Immiker'in sesi, "Tamam, baba," dedi. "Ağlamayı kes ve kalk."

Larch'ın ağlaması rahatlamadan kaynaklı bir ağlama nöbetine dönüştü.

"Kalk, baba. Etrafı araştırdım. Bir tünel var, gitmeliyiz."

"Yaralandın mı?"

"Üşüdüm ve açım. Kalk."

Larch kafasını kaldırmaya çalışınca acıyla feryat etti, neredeyse bilincini kaybediyordu. "Yapamam. Canım çok acıyor."

"Acın ayağa kalkamayacağın kadar kötü değil," dedi Immiker ve Larch tekrar denediğinde çocuğun haklı olduğunu gördü. Neredeyse dayanamayacağı kadar canı yanıyordu, bir iki kez kustu ancak durumu, dizlerine ve yaralı olmayan koluna yaslanamayacağı kadar kötü değildi; bu yüzden oğlunun arkasından buzlu zemin üzerinde emekledi.

"Nerede..." diye güçlkle soludu ama sonra sorusunu yarıda kesti. Bu çok zahmetliydi.

“Dağdaki bir yarıktan içeri düştük,” dedi Immiker. “Kaydık. Burada bir tünel var.”

Larch anlamadı, yaptıkları iş öyle bir konsantrasyon gerektiriyordu ki, anlamaya çalışmayı da bıraktı. Yol kaygandı ve aşağı iniyordu. Gittikleri yer, geldikleri yerden biraz daha karanlıktı. Oğlunun küçük şekli önündeki bayırdan hızla aşağı doğru ilerliyordu.

“Burada bir iniş var,” dedi Immiker ancak Larch bunu o kadar yavaş kavradı ki, henüz anlayamadan minik bir çıkıntıya takıldı. Yaralı omzunun üzerine düştü ve bir anlığına bilincini yitirdi. Soğuk bir esinti ve başını ağrıtan ağır bir kokuyla uyandı. Birbirine çok yakın iki duvarın arasına sıkışmış, daracık bir boşlukta idi. Çocuğa, düşüşünün onun canını yakıp yakmadığını sormayı denedi ama tek yapabildiği inlemektir.

Immiker’in sesi, “Ne tarafa?” diye sordu.

Larch onun ne demek istediğini anlamadı ve tekrar inledi.

Immiker’in sesi yorgun ve sabırsız geliyordu. “Sana söyledim ya, bu bir tünel. İki yönde de duvarlar olduğunu hissettim. Hangi yönden gideceğimizi seç, baba. Beni buradan çıkar.”

İki yol da eşit derecede karanlıktı ancak çocuk böylesinin daha iyi olacağını düşünüyorsa Larch bir seçim yapmak zorundaydı. Dikkatle hareket etti. Esintiye yüzünü döndüğünde başı, arkasını döndüğü zamankinden daha az acıyordu. Esintinin kaynağına doğru yürüyebilirlerdi.

Bu nedenle kanama, topallama ve açlıkla dolu, aynı zamanda Immiker’in babasına yürümeye devam edecek kadar iyi olduğunu hatırlatıp durduğu dört günün ardından Larch ve Immiker tünelden dışarı çıktılar ancak Monsea tepelerinin eteklerinin aydınlığına değil, zirvenin diğer tarafındaki garip bir yere adım atmışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İkisi de doğu ülkeleri hakkında, Monsea'daki akşam yemeklerinde anlatılan aptalca masallar –gökkuşağı renkli canavarlar ve yer altı labirentleri hakkında masallar– dışında bir şey bilmiyordu.

Larch bazen dağdan düştüğü gün başına aldığı bir darbenin beyinde bir hasara neden olup olmadığını merak ediyordu. Bu yeni bölgede zaman geçirdikçe, zihninin bir köşesinden süzülen sisle daha çok savaşılmaya başlamıştı. Buradaki insanların konuşmaları farklıydı, Larch tuhaf kelimeler ve seslerle mücadele ediyordu. Söylenenlerin tercümesi konusunda Immiker'e bağımlıydı. Zaman geçtikçe başka şeyleri anlayabilmek için de Immiker'e bağımlı kalmaya başladı.

Arazi dağlık, fırtınalı ve engebeliydi. Buraya Vadi deniyordu. Vadi'de, Larch'ın Monsea'dan tanıdığı hayvan türleri yaşıyordu... görüntülerini ve davranışlarını bildiği normal hayvanlar. Ancak Vadi'de aynı zamanda yöre halkının "canavar" olarak adlandırdığı, şaşırtıcı renkli yaratıklar da vardı. Diğer fiziksel özellikleri normal Vadi hayvanlarınıninkiler gibi olmasına rağmen canavar olarak adlandırılmalarının nedeni sıradışı renkleri idi. Vadi atları, Vadi kaplumbağaları, dağ aslanları, sürüngenleri, yusufçukları ve ayıları gibi görünüyorlardı ama parlak pembe, turkuvaz, bronz ve parlak yeşilin değişik tonlarındaydılar. Vadi'de kır at sadece bir attı. Günbatımı turuncusu renginde bir at ise bir canavar...

Larch bu canavarları anlamıyordu. Fare, kuş, sincap, balık ve serçe canavarları zararsızdı ancak daha büyük canavarlar, insan yiyen canavarlar korkunç derecede tehlikeliydi; hayvan benzerlerinden çok daha tehlikeli. İnsan etini seviyor ve diğer canavarların etine bayılıyorlardı. Görünüşe göre Immiker'in etine de bayılıyorlardı ama Immiker oku çekebilecek kadar büyüdüğünde hayvan vurmaya da öğrenmişti. Larch ona bunu kimin

öğrettiğini bilmiyordu. Immiker'in etrafında kendisine şu veya bu konuda yardım eden ve onu koruyan bir adam ya da bir oğlan hep oluyordu. Ve bunlar hiç aynı kişi olmuyordu. Yaşlı olanlar, Larch onların adını öğrenir öğrenmez ortadan kayboluyordu ama yenileri hemen onların yerini alıyordu.

Larch bu insanların nereden geldiğini dahi bilmiyordu. Önce küçük bir evde, sonra daha büyük bir evde, sonra kasabanın dış bölgelerindeki kayalık bir arazide bulunan daha da büyük bir evde yaşadılar ve Immiker'e yardım edenler kasabadan yanlarına gelmeye başladı. Ama diğerleri, dağlardaki ve zemindeki çatlaklardan geliyormuş gibi görünüyordu. Bu tuhaf, soluk tenli, yer altı insanları Larch'a ilaçlar getirdi. Omzunu iyileştirdiler.

Vadi'de parlak renkli saçları olan, insan şeklinde bir iki canavar olduğunu duymuştu ama onları hiç görmedi. Böylesi daha iyiydi çünkü Larch bir insan canavarın iyi niyetli olup olmadığını hatırlayamıyordu ve genel olarak canavarlara karşı korunmasızdı. Canavarlar fazla güzeldi. O kadar güzellerdi ki, Larch ne zaman bir canavarla yüz yüze gelse zihni boşalıyor, bedeni donuyor ve Immiker ile arkadaşları onu korumak zorunda kalıyordu.

Immiker ona, "Yaptıkları şey işte bu, baba," diye tekrar tekrar açıklamıştı. "Sıradışı güçlerinin bir parçası bu; seni güzellikleriyle büyülüyor ve zihnini istila edip aptallaştırıyorlar. Sen de benim yaptığım gibi zihnini onlara karşı savunmayı öğrenmelisin."

Larch, Immiker'in haklı olduğuna emindi ancak yine de anlamıyordu. "Birinin zihnini ele geçirecek güçte bir yaratık... ne korkutucu bir düşünce."

Immiker kahkahaya boğuldu ve kolunu babasının omzuna attı. Larch yine anlamadı ancak Immiker sık sık duygusal yakınlık

göstermediği için bu hareket Larch'ı, kafa karışıklığının verdiği huzursuzluğu yok eden aptalca bir mutluluğa boğdu.

Larch zihninin berrak olduğu nadir anlarda Immiker'in büyüdüğünü, kendisininse daha aptal ve unutkan hale geldiğini fark ediyordu. Immiker ona bu bölgenin tutarsız politikalarını, onu bölen askerî fraksiyonları ve buna bağlı olarak yer altı geçitlerinde yaygınlaşmış karaborsayı tekrar tekrar anlattı. İki farklı Vadi lordu –kuzeyde Lord Mydogg ve güneyde Lord Gentian– kendi imparatorluklarını ayırmaya ve Vadi Kralı'nın gücünü elde etmeye çalışıyorlardı. Kuzeyin uzak bölgelerinde gölleri ve dağ zirvelerini içine alan, Pikkia isimli ikinci bir ülke vardı.

Larch kafasını toparlayamıyordu. Tek bildiği burada yeteneklilerin olmadığıydı. Hiç kimse iki gözü farklı renk olan oğlunu ondan almayacaktı.

İki farklı renk göz. Immiker bir yetenekliydi. Larch bazen zihni düşünebilecek kadar berrak olduğunda bunu düşünüyordu. Oğlunun yeteneğinin ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordu.

Yalnızca Immiker'in onu kısa bir süre için yalnız bıraktığında yaşadığı en berrak anlarda bunun çoktan ortaya çıkmış olup olmadığını merak ediyordu.

Immiker'in hobileri vardı. Küçük canavarlarla oynamayı seviyordu. Onları bağlamayı, pençelerini, renkli derilerini soymayı ve tüylerini yolmayı seviyordu. Oğlan on yaşındayken bir gün Larch, tam Immiker gökyüzü renginde bir tavşanın midesini keserken çıkageldi. Tavşan kanarken, titrerken ve gözleri kocaman açılmışken bile Larch'a güzel gelmişti. Yaratığa bakmış ve Immiker'i neden aradığını unutmuştu. Böylesine küçük, savunmasız ve güzel bir şeye böylesi bir neşeyle zarar verildiğini görmek ne üzücüydü!

Tavşan sesler çıkarmaya başladı; korkutucu, panik dolu sızlanma sesleri... Larch kendisinin de inlediğini duydu.

Immiker Larch'a baktı. "Bu onun canını acıtmıyor, baba!"

Yaratığın acı çekmediğini öğrenince Larch geçici olarak rahatladı. Ancak sonra tavşan çok kısık sesle, umutsuzca inledi ve Larch'ın kafası karıştı. Oğluna baktı.

Oğlan üzerinden kan damlayan hançeri titreyen yaratığın gözleri önünde salladı ve sonra babasına gülümsedi. Larch'ın zihninin derinliklerinde bir yerde bir şüphe filizlendi. O an Immiker'i ne için aradığını hatırladı.

"Bir fikrim var," dedi yavaşça, "senin yeteneğinin doğası hakkında."

Immiker'in gözleri sakince ve dikkatle Larch'ınkilere döndü. "Öyle mi?"

"Yaratıkların, güzellikleriyle benim zihnimi kontrol ettiğini söylemiştin."

Immiker hançeri indirdi ve başını babasına doğru eğdi. Oğlanın yüzünde tuhaf bir şey vardı. Şaşkınlık, diye düşündü Larch, alaycı ve garip bir gülümseme. Oğlan sanki kazanmaya alışık olduğu bir oyun oynuyormuş ve bu kez kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Bazen senin de zihnimi kontrol ettiğini düşünüyorum," dedi Larch. "Sözlerinle..."

Immiker'in gülümsemesi yüzüne yayıldı ve sonra kahkaha atmaya başladı. Bu gülüş Larch'ı öyle mutlu etti ki kendisi de gülmeye başladı. Bu çocuğu ne çok seviyordu! Sevgi ve mutluluk içinden taşıyordu ve Immiker ona doğru yürümeye başlayınca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Larch kollarını açtı. Immiker ise hançerini Larch'ın karnına sapladı. Adam taş gibi yere düşüverdi.

Immiker, babasının üzerine eğildi. "Çok eğlenceliydin," dedi. "Bağlılığını özleyeceğim. Keşke herkesi kontrol etmek seni kontrol etmek kadar kolay olsaydı. Keşke herkes senin kadar aptal olsaydı, baba."

Ölmek tuhaftı. Monsea dağlarından düşüşünde olduğu gibi soğuk ve baş döndürücüydü. Ancak Larch o anda dağlardan düşmediğini biliyordu; ölürken, yıllardan sonra ilk kez nerede bulunduğunu ve neler olduğunu açıkça anlamıştı. Düşündüğü en son şey, oğlunun sözleriyle kendisini bu kadar kolay büyüleyebilmesinin nedeninin kendi aptallığı olmadığıydı. Nedeni sevgiydi. Larch'ın sevgisi, Immiker'in yeteneğini fark etmesine engel olmuştu çünkü oğlan doğmadan önce, daha Mikra'nın karnundayken bile Larch büyülenmişti.

On beş dakika sonra Larch'ın bedeni ve evi yanıyordu. Immiker ise midillisinin sırtında mağaralardan kuzeye doğru yol alıyordu. Hareket halinde olmak rahatlatıcıydı. Çevresi ve komşuları artık sıkıcı olmaya başlamıştı ve Immiker huzursuzdu. Daha fazlası için hazırды. Hayatının bu yeni dönemini aptal ismini değiştirerek damgalamaya karar verdi. Bu toprakların insanları Larch ismini tuhaf bir biçimde telaffuz ediyordu ve Immiker hep bunun kulağa hoş geldiğini düşünmüştü.

Adım Leck olarak değiştirdi.

Bir yıl geçti.

BİRİNCİ KISIM

CANAVARLAR

1. BÖLÜM

Ormandaki adamın kendisini vurması Fire'ı hiç şaşırtmadı. Onu asıl şaşırtan kazayla vurmuş olmasıydı.

Ok kolunu delmiş ve onu, nefesinin kesilmesine neden olacak şekilde büyük bir kaya parçasına doğru fırlatmıştı. Canı çok yanıyordu ama odaklanarak acıyı bir kış gecesinde göze çarpan tek bir yıldız gibi soğuk ve kendisinden uzak bir noktaya itti. Eğer adam ne yaptığını biliyor olsaydı kendisini ondan korumaya çalışırdı ama Fire ne yaptığını bilen insanlarla nadiren karşılaşılıyordu. Onun canını yakmaya çalışanlar ya kızgın ya kendini beğenmiş ya da korkmuş oluyordu ve Fire zihinlerine girebilecek bir çatlak yakalayabiliyordu.

Bu adamın zihnini anında buldu, düşünceleri ardına kadar açtı, o kadar basitti ki kiralık bir ahmağın teki olup olmadığını merak etti. Botundaki bıçağa davrandı. Ağaçların arasından adamın adımları ve sonra da nefes sesi gelmeye başladı. Adam onu bulur bulmaz tekrar vuracağı için Fire'in kaybedecek zamanı yoktu. *Beni öldürmek istemiyorsun. Fikrini değiştirdin.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonra adam bir ağacın etrafından dolandı ve mavi gözleri Fire'ı bulduğunda şaşkınlık ve korkuyla büyüdü.

"Bir kız!" diye haykırdı.

Fire'ın düşünceleri birbirine girmişti. Adamın niyeti onu vurmak değil miydi? Kim olduğunu bilmiyor muydu? Archer'ı mı öldürmek istemişti? Sesinin sakın çıkması için kendini zorladı. "Hedefin kimdi?"

"Kim değil," dedi adam. "Ne, diye sormalıydın. Pelerinin kahverengi bir post. Elbisen kahverengi. Kayalar canlıdır, kızım," diyerek öfkeyle patlayıverdi. Ona doğru yürüdü ve kolunun üst kısmına saplanmış oku ve pelerini ile eşarbını sıırsıklam eden yarayı kontrol etti. "Birileri görse bir avcı tarafından vurulmayı umduğunu düşünürdü."

Görünüşe göre kaçak avcıydı çünkü Archer günün bu saatlerinde burada avlanmayı yasaklamıştı ve Fire da ancak bu şekilde giyinerek buralardan geçebiliyordu. Ayrıca bu oldukça kısa, esmer ve açık renk gözlü adamı daha önce hiç görmemişti. Eğer bir kaçak avcıysa ve kaçak olarak avlandığı sırada Fire'ı yanlışlıkla vurduysa Archer'ın çabuk alevlenen ünlü öfkesine teslim olmak istemeyecekti. Fire kan kaybediyordu ve sersemlediğini hissetmeye başlamıştı. Eve gitmek için adamın yardımına ihtiyacı olabilirdi.

"Şimdi seni öldürmek zorunda kalacağım," dedi adam suratını asarak. Fire bu oldukça tuhaf cümleye karşılık veremeden önce adam devam etti. "Bir saniye. Sen kimsin? O olmadığını söyle."

"Kim?" dedi Fire tekrar onun zihnine ulaşmaya çalışarak. Zihnini, sanki planları mahvolmuş ya da bir siste kaybolmuş gibi garip bir biçimde bomboş buldu.

“Saçın kapalı,” dedi adam. “Gözlerin, yüzün...” Ondan uzaklaştı. “Ah, gözlerin o kadar yeşil ki. Ben ölü bir adamım.”

Onu öldüreceğine ve sonra kendisinin ölü olduğuna dair söyledikleri ve bomboş zihniyle garip bir tipti. Kaçmaya hazır görünüyordu ki Fire bunun olmasına izin veremezdi. Adamın düşüncelerini yakaladı ve başka bir yöne kaydırды. *Gözlerimi ya da yüzümü dikkat çekici bulmuyorsun.*

Adam ona gözlerini kısarak şaşırmış bir biçimde baktı.

Bana baktıkça, sıradan bir kız olduğumu daha iyi görüyorsun. Ormanda yaralanmış, sıradan bir kız buldun ve şimdi beni kurtarman gerekiyor. Beni Lord Archer’a götürmelisin.

Fire bunun üstüne adamın korkması yüzünden küçük bir dirençle karşılaştı. Adamın zihnine daha çok yüklenip ona ağır kan kaybı ve acıdan ölüyorken olabilecek en göz alıcı gülümsemeyle baktı. *Lord Archer seni ödüllendirecek ve koruyacaktır. Bir kahraman olarak onurlandırılacaksınız.*

Hiç tereddüt etmedi. Kızın sadağı ile yayını sırtından aldı ve kendi sadağının üstüne astı. Okları bir elinde toplamış ve Fire’in yaralı olmayan sağ kolunu boynuna dolamıştı. “Hadi, genç bayan,” dedi. Onu ağaçların arasından Archer’in arazisine yarı taşıyarak yarı yönlendirerek götürdü.

Yolu biliyor, diye düşündü Fire yorgun bir şekilde ve sonra bu düşünceden sıyrıldı. Onun kim olduğu ya da nereden geldiği fark etmezdi. Esas olan, adam onu evine götürene ve Archer’in adamları onu ele geçirene kadar uyanık olması ve adamın kafasının içinde kalmasıydı. Gözlerini, kulaklarını ve zihnini canavarlara karşı tetikte tutuyordu, eğer canavarlar kan kokusunu alırsa ne başına sardığı eşarp ne de zihinsel savunması onu koruyabilirdi.

En azından iyi bir atış yapma konusunda bu kaçak avcıya güvenebilirdi.

Fire ve kaçak avcı ağaçların arasından fırladığı anda Archer yırtıcı bir canavarı vurdu. Taraçanın üzerinden güzel ve uzun bir atış olmuştu; Fire'ın buna hayranlık duymaya vakti yoktu ancak kaçak avcı, genç Lord'un takma adının kendisine uygunluğu konusunda bir şeyler geveledi. Canavar gökten inmiş ve kapıya giden patikaya çarpmıştı. Bir ayçiçeği gibi turuncu-altın renklerdeydi.

Archer taş taraçada gözlerini gökyüzüne çevirmiş, elinde yayıyla dik ve zarif bir biçimde duruyordu. Sırtındaki sadağa uzandı, yaya başka bir ok yerleştirdi ve ağaçların tepesine doğru fırlattı. Sonra onları gördü; adam kanaması olan Fire'ı ormandan dışarı taşıyordu. Arkasına dönüp evin içine koştu. O mesafeden ve taş duvarlara rağmen Fire onun sövdüğünü duyabiliyordu. Zihnine kelimelerini gönderdi, bu zihin kontrolü değil sadece bir mesajdı. *Endişelenme. Onu yakala ve silahsızlandır ama incitme. O iyi bir adam. Lütfen,* diye ekledi, Archer'ın bunu umursayıp umursamayacağını bilemeden. *O iyi birisi ve ben onu kandırmak zorunda kaldım.*

Archer, Komutan Palla, şifacısı ve beş muhafızla birlikte ön kapıdan fırladı. Yırtıcı kuşun üzerinden atladı ve Fire'a doğru koştu. "Onu ormanda buldum," diye haykırdı kaçak avcı. "Onu buldum. Hayatını kurtardım."

Muhafızlar kaçak avcıyı yakalar yakalamaz Fire adamın zihnini serbest bıraktı. Bunun rahatlığıyla dizlerinin bağı çözüldü ve Archer'a doğru yere yığıldı.

Arkadaşı, "Fire," diyordu. "Fire, sen iyi misin? Başka nereden yaralandın?"

Fire ayakta duramamıştı. Archer onu kucakladı ve yavaşça yere yatırdı. Fire başını iki yana salladı. "Hiçbir yerim."

"Oturmasına izin verin," dedi şifacı. "İzin verin uzansın. Kan akışını durdurmam gerek."

Archer delirmiş gibiydi. "İyileşecek mi?"

"Kesinlikle," dedi şifacı kısaca. "Yolumdan çekilip kan akışını durdurmana izin verirseniz, Lordum."

Archer kesik bir nefes aldı ve Fire'ı alnından öptü. Fire'ın üstünden kalktı ve yumruklarını sıkıp gevşeterek topuklarının üzerinde çömeldi. Sonra muhafızların tuttuğu avcıya dikkatle bakmak için döndü ve Fire hâlâ endişeli olan Archer'ın öfkele-neceğini bildiği için uyarıcı bir şekilde, *Archer*, diye düşündü.

"İyi bir insan olabilir ama yine de yakalanması gerek," diye tısladı avcıya doğru. "Onun koluna saplanmış olan ok senin yayından çıkmış. Kimsin ve seni kim gönderdi?"

Kaçak avcı Archer'ı ancak fark edebilmişti. Korku dolu gözlerle Fire'a bakıyordu. "O yine güzel," dedi. "Ve ben ölü bir adamım."

Fire yatıştırıcı bir biçimde, "Seni öldürmeyecek," dedi adama. "O kaçak avcılarını öldürmez, üstelik beni kurtardın."

"Eğer onu vurduysan, seni zevkle öldürürüm," dedi Archer.

"Ne yaptığının önemi yok," dedi kaçak avcı.

Archer adama baktı. "Madem onu kurtarmaya bu kadar hevesliydin, neden onu dünyanın yarısı boyunca sürüklemek yerine oku kendin çıkarıp yarasını sarmadın?"

“Archer,” dedi Fire ve şifacı giysinin kan içindeki kolunu yırttığı anda haykırmamak için durdu. “Adam benim kontrolüm altındaydı ve ben de bunu düşünemedim. Onu rahat bırak.”

Archer ona döndü. “Neden bunu düşünmedin? Sağduyun nerede kaldı?”

“Lord Archer,” dedi şifacı sertçe. “Bilincini kaybedecek kadar kan kaybeden insanlara bağımlı değilim. Bir işe yarayın. Ben oku çıkarırken Fire’ı sabit tutun, olur mu? Sonra da gökyüzüne doğru bakarsanız iyi edersiniz.”

Archer onun yanına diz çöktü ve omuzlarını tuttu. Yüzü ifadesizdi ama sesi heyecandan titriyordu. “Fire, beni affet.” Şifacıya döndü. “Bunu dışarıda yaptığımız için çıldırmış olmalıyız. Karın kokusunu alacaklar.”

Sonrası kör edici ve ani bir acı. Fire başını salladı ve hem Archer’ın gücüne hem şifacıya direndi. Eşarbı çözüldü ve parlak saçları serbest kaldı; gündoğumu, gelincik rengi, bakır, fuşya, alev rengi. Yola akan kanından daha parlak ve kırmızıydı.

Archer’ın evinin arkasında ve muhafızının gözetiminde olan kendi taş evinde akşam yemeğini yedi. Archer ölmüş bir yırtıcı kuşu mutfağına göndermişti. Fire’ın canavar etinin tadına özlem duyma konusunda utanç duymasına neden olmayan az sayıdaki insandan biriydi Archer.

Yemeğini yatağında yedi ve Archer yanında oturdu. Eti kesip yemesi için onu teşvik etti. Yemek yemek canını acıtıyordu, aslında her şey canını acıtıyordu.

Kaçak avcı, Fire’ın babası Lord Cansrel tarafından evin arkasındaki tepeye inşa edilmiş, açık alandaki canavar kafeslerinden

birine hapsedilmişti. "Umarım yakında bir fırtına çıkar," dedi Archer. "Umarım bir sel olur. Ve umarım avcının altındaki zemin çöker veya sel onu yutar!"

Fire onu duymazdan geldi. Bunun geçici bir öfke olduğunu biliyordu.

"Salonda Donal'la karşılaştım," dedi Archer. "Battaniye ve yastıklarla dışarı sıvışıyordu. Kendi katiline dışarıda yatacak bir yer ayarlıyorsun, değil mi? Muhtemelen kendini olduğu kadar onu da besliyorsun."

"O bir katil değil, sadece zihni karman çorman bir kaçak avcı."

"Buna benden de az inanıyorsun."

"Evet, ama beni bir geyik sandığı için vurduğuna inanıyorum."

Archer arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Olabilir. Yarın onunla tekrar konuşacağız. Ve hikâyesinin tamamını öğreneceğiz."

"Bu konuda yardım etmek istemiyorum."

"Senden yardım istemezdim tatlım ama bu adamın kim olduğunu ve onu kimin gönderdiğini öğrenmem gerekiyor. Bu iki hafta içinde arazimde görülen ikinci yabancı."

Fire arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve çiğnemek için çenesini zorladı. Kayalık ve tepelerden yabancılar çıkıp gelebiliyordu ama herkesin asıl amacını öğrenmek mümkün değildi. Bilmek de istemiyordu zaten... öğrenmek için güçlerini kullanmak da istemiyordu. Kendi ölümünü önlemek için adamın zihnini ele geçirmek basit bir şeydi, bütün sırlarını çalmaksa bambaşkaydı.

Tekrar Archer'a döndüğünde onun kendisini sessizce izlediğini gördü. Beyaza çalan sarı saçları, koyu kahverengi gözleri

ve gururlu dudakları vardı. Fire henüz bebekken Archer ondan biraz daha büyüktü ve yine aynı dış görünüşe sahipti, her zaman kendi ağırlığınca bir yay taşırdı. Onun adını Arklin'den Archer'a değiştiren ve ona yay kullanmayı öğreten ilk kişi Fire'dı. Şimdi onun yüzüne, kuzey bölgesinden, bölgenin refahından, çiftliklerinden ve insanlarından sorumlu olan bu yetişkin adama bakınca endişesini anlıyordu. Vadi huzurlu zamanlar geçirmiyordu. Kuzeyde Lord Mydogg ve güneyde Lord Gentian gibi isyancı lordlar ordu kurup onu tahtından etmek için plan yaparken, Kral'ın Kenti'ndeki genç Kral Nash çaresizlik içindeydi.

Savaş yaklaşıyordu. Dağlar ve ormanlar casus, hırsız ve diğer kanun kaçaklarıyla kaynıyordu. Yabancılar endişe yaratıyordu.

Archer'ın sesi yumuşadı. "Tekrar atış yapabilene kadar yalnız başına dışarı çıkmayacaksın. Yırtıcılar kontrolden çıktı. Üzgünüm, Fire."

Fire yutkundü. Bu konuda bir şey düşünmemeye çalışıyordu. "Hiç fark etmez. Keman, arp, flüt ya da herhangi bir enstrüman da çalamayacağım. Evden çıkmama gerek yok," dedi.

"Öğrencilerine haber yollayacağız." Archer iç çekti ve boynunu ovuşturdu. "Senin yerine evlerine kimi gönderebileceğime bir bakacağım. Sen iyileşene kadar içgörün olmadan komşularımıza güvenmek zorunda kalacağız." Bugünlerde uzun süredir komşu olanlar arasında bile güvenden söz edilemiyordu. Fire'in görevi müzik dersleri verirken gözlerini ve kulaklarını açık tutmaktı. Bazen Kral'ın sadık müttefikleri olan Archer'a ve onun babası Bocker'a yardımcı olabilecek bir şeyler -bilgi, konuşma, bir şeylerin yanlış gittiğiyle ilgili bir his- öğrenirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu süre Fire için, müziğin rahatlatıcılığı olmadan geçecek uzun bir zamandı. Gözlerini tekrar kapadı ve yavaşça nefes aldı. En kötü yaralar buna benzeyen, kemanını çalmasına engel olacak yaralardı.

Kendi kendine bir şarkı mınıldandı; Kuzey Vadi hakkında ikisinin de bildiği bir şarkı, Archer'ın babasının, Fire'la otururlarken onun çalmasından keyif aldığı bir şarkı.

Archer onun yaralanmamış kolunu tuttu ve elini öptü. Parmaklarını, bileğini öptü. Dudakları koluna sürtündü.

Fire sustu. Gözlerini açtığı anda Archer'ın yaramaz ve kahverengi gözlerini gördü.

Ciddi olamazsın, dedi zihnine.

Archer battaniyenin üzerinde parlayan saçlarına dokundu. "Mutsuz görünüyorsun."

Archer. Hareket etmek canımı acıtıyor.

"Hareket etmek zorunda değilsin. Ve acıyı dindirebilirim."

Fire her şeye rağmen gülümsedi ve yüksek sesle konuştu. "Şüphem yok. Ama uyumak da aynı işi görür. Archer, eve git. Eminim acısını dindirecek başka birilerini bulabilirsin."

"Ne duyarsızsın," dedi iğneleyici bir tavırla, "senin için bugün ne kadar endişelendiğimi bir bilsen."

Ne kadar endişelendiğini biliyordu. Sadece endişenin Archer'ın alışkanlıklarını değiştireceğine inanmıyordu.

Archer gittikten sonra elbette uyuyamadı. Denedi ancak kabuslar onu tekrar tekrar uyandırdı. Kafeslerin arasında gezdiği günlerde

gördüğü kâbuslar her zaman daha kötü olurdu çünkü babası da orada ölmüştü.

Cansrel, Fire'ın güzel canavar babası. Vadi canavarları yine canavarlardan gelirdi. Canavarlar, kendi türlerinden ama canavar olmayan bir yaratıkla çiftleşebilirdi –mesela Fire'm annesi bir canavar değildi– ancak doğan çocuk hep bir canavar olurdu. Cansrel'in aralarda mavi ışıldayan gümüş rengi parlak saçları ve koyu mavi gözleri vardı. Vücudu ve yüzü nefes kesiciydi, pürüzsüzdü ve şekli mükemmeldi, bir kristal gibi ışığı yansıtıyor ve şu her canavarda olan, adlandırılmayan bir şeyle ışıldıyordu. Yaşadığı dönemde etraftaki en göz alıcı adamdı ya da en azından Fire onu göz alıcı bulurdu. O, insanların zihinlerini kontrol etme konusunda Fire'dan çok daha iyiydi. Bu konuda çok daha fazla deneyimi vardı.

Fire yatakta uzanmış, hatıralarla mücadele ediyordu. İçinde altın noktaların olduğu, gece mavisi gözlü, parlak bir leopar canavar babasının üstüne çullanmıştı. Babasının kanının kokusu, Fire'a inanamayarak bakan muhteşem gözleri... Ölüyordu.

Archer'ı eve göndermemiş olmayı diledi. Archer kâbusları anlardı, ayrıca hayattaydı ve hırslıydı. Yanında olmasını ve canlılığını istiyordu.

Yatağında gittikçe daha da fazla huzursuzlanıyordu ve nihayet Archer'ı çok öfkeliendirecek bir şey yaptı. Kendini dolabına kadar sürükledi. Yavaşça ve acı çekerek gecenin rengine uygun koyu kahve ve siyah renklerde bir ceket ile pantolon giydi. Saçlarını toplama girişimi neredeyse yatağına geri dönmesine neden oluyordu çünkü bunu yapmak için iki kolunu da kaldırması gerekiyordu ve sol kolunu kaldırmak tam anlamıyla bir işkenceydi. Ama açıkta

hiçbir saç telinin kalmadığına emin olmak için bir noktada pes edip ayna kullanarak saçlarını toplamayı başardı. Genel olarak aynalardan uzak dururdu. Kendi görünüşü karşısında solğunun kesilmesi onu utandırıyordu.

Kemerine bir bıçak ve hafif bir mızrak sıkıştırırken kendisine, bir yırtıcı kuş ya da kurt canavar bir kenara, o gece kendini bir kirpiden bile koruyamayacağını haykıran bilincini duymazdan geldi.

Sonraki adım tek kolla üstesinden gelinecek en zor kısımdı. Archer'ın muhafızları tüm çıkışlarda nöbet tuttuğu ve Fire'in yaralı haliyle tek başına tepelerde dolaşmasına asla izin vermeyeceği için kendi evinden, penceresinin önündeki ağacı kullanarak sıvışmak zorundaydı. Tabii muhafızları kontrol etmek için gücünü kullanmazsa ve bunu yapmayacaktı. Archer'ın muhafızları ona güvenirdi.

İki yıl önce Cansrel henüz hayatta, Archer on sekiz, Fire on beş yaşındayken, arkadaşlıklarının Cansrel'in muhafızlarının bu arkadaşlığın detaylarını öğrenmemesinin daha iyi olacağı o günlerde bu yaşlı ağacın eve ne kadar yakın durduğunu ve ona karanlıkta ne kadar kolay tırmanabildiğini fark eden Archer olmuştu. Fire için beklenmedik, çok tatlı ve küçük mutluluk listesini bir anda kabartan bir şeydi bu... Archer'ın bilmediği şey, Fire'in neredeyse ilk andan itibaren, başlangıçta Cansrel'in adamlarını, sonra da -Cansrel öldüğünde- Archer'ın kileri aşmak için kendi yolunu çizmeye başlamış olduğuydu. Şok edici ya da yasaklanmış bir şeyler yapmak için değil, sadece kimsenin ruhu duymadan gece yalnız başına yürüyecekti.

Mızrağını pencereden aşağı attı. Bunu bolca küfür, kıyafet yırtılması ve tırnak kırılması içeren çetin bir sınav takip etti.

Terleyip zangır zangır titrerken yere indiğinde bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu kabullendikten sonra mızrağını değnek gibi kullandı ve topallayarak evden uzaklaştı. Çok uzaklaşmak istemiyordu, sadece yıldızları görebilmek için ağaçların ötesine geçecekti. Yıldızlar yalnızlığını hep dindirirdi. Onları hem kavru-
rulan hem soğuk, yalnız, kasvetli ve kendisi gibi sessiz, güzel yaratıklar olarak görürdü.

O gece gökyüzünde çok belirgin görünüyorlardı.

Cansrel'in canavar kafeslerinin ötesinde yükselen kayalıklarda dururken yıldızların ışığında yıkandı ve sessizliklerini içine çekmeye çalıştı. Derin nefes alarak kalçasında aylar önce oluşmuş ok yarasının hâlâ ara sıra sızlayan yerini ovuşturdu. Yeni yaraların en kötü yanlarından biri tüm eski yaraların yenisiyle birlikte tekrar sızlamaya başlamasıydı.

Daha önce hiç kazara yaralanmamıştı. Bu saldırıyı zihninde sınıflandırması zordu, neredeyse gülünçtü. Bir kolunun ön kısmında ve karnında hançer yaraları vardı. Sırtındaysa yıllar öncesinden kalma bir ok yarası. Bu ara sıra olan bir şeydi. Ona zarar vermeyi aklından bile geçirmeyenler olduğu kadar canını acıtmak hatta öldürmek isteyenler vardı çünkü ya Fire'a asla sahip olamayacaklarını biliyorlardı ya da babasından nefret ediyorlardı. Ve yara izi bırakan her saldırıya karşılık, durdurmayı başı-
rabilirdi beş altı saldırı oluyordu.

Bir kurt canavar yüzünden bileğinde diş izleri vardı. Bir omzunda yırtıcı bir kuş canavardan kalan izler vardı. Ve daha küçük, gözle görünmeyen diğer yaralar... Daha bu sabah kasabada, bir adamın onun vücuduna odaklanmış hiddetli gözleri ve yanındaki

karısının, Fire'ı kıskançlık ve nefretle yakan bakışları. Belki de her ay kanadığı sırada onu kan kokusunu alabilen canavarlardan korunması için bir muhafıza ihtiyacı olmasının aşağılayıcılığı...

"Bunca ilgi seni utandırmamalı," derdi Cansrel. "Seni memnun etmeli. Sadece *var olarak* herkes üzerinde bir etki yaratabilmenin zevkini hissetmiyor musun?"

Cansrel bunları hiç aşağılayıcı bulmazdı. Yırtıcı canavarlara evcil hayvan gibi bakardı. Gümüşi eflatun renginde bir yırtıcı kuş, koyu mor dağ aslanı, altın rengi ışıltıları olan çim rengi bir ayı, altın rengi benekleri olan gece mavisi bir leoparı vardı. Onları bilinçli olarak aç bırakır ve saçlarını örtmeden, kanı zemine aksın diye kendi derisini bir bıçakla çizerek canavarların kafesleri arasında yürürdü. Bu canavarları kükretmek, bağkırtmak, dişlerini demir parmaklıklara geçirmelerini ve onun canavar bedeni için duydukları arzuyla vahşileşmelerini görmek için yaptığı numaralar arasında favorisiydi.

Fire ise korkmadan ve utanmadan böyle hissedebileceğini hiç sanmıyordu.

Hava soğuyor, nem oranı artıyordu ve huzur bu gece onun ulaşabileceğinden çok daha uzaklardaydı.

Yavaşça ağacına geri döndü. Tutunmayı ve tırmanmayı denedi ama yatak odasına, aşağı indiğı şekilde çıkmanın hiçbir koşulda mümkün olmadığını anlaması için ağacın gövdesini pek fazla tırmalaması gerekmedi.

Acı çekerek ve bıkkınlıkla ağaca yaslanıp aptallığına lanet etti. Şimdi iki seçeneğı vardı ve ikisi de kabul edilebilir gibi değildi. Ya evinin girişlerinde bekleyen muhafızlara gidip teslim olacak

ve yarın Archer'la özgürlüğü için bir savaşa girecekti ya da muhafızlardan birinin zihnine girip düşüncelerini değiştirecekti.

Etrafta kim olduğuna bakmak için zihniyle çevresini taradı. Kafesinde uyuyan kaçak avcının zihnine denk geldi. Evine muhafızlık edenlerin zihinlerini tanıyordu. Yan girişte, arkadaşı sayılabilecek –eğer Fire'a fazlasıyla hayranlık duymasaydı arkadaşı olabilirdi– yaşlıca bir muhafız olan Krell duruyordu. En az Fire kadar yetenekli ve ondan daha deneyimli bir müzisyendi. Bazen birlikte çalarlardı; Fire kendi kemanını çalardı ve Krell de ıslıkla veya flütüyle eşlik ederdi. Fire'm mükemmelliğinden fazlasıyla emin olan Krell ondan asla şüphe etmezdi. Kolay bir hedefti.

Fire iç çekti. Archer onun hayatı ve düşünceleriyle ilgili her detayı bilmediği zamanlarda daha iyi bir arkadaştı. Bunu yapmalıydı.

Eve, kapının yanındaki ağaçların içine doğru süzüldü. Bir canavarın birisinin zihninin kapılarına ulaştığı hissi hemen anlaşılan bir şey değildi. Güçlü ve eğitilmiş biri bunu fark edebilir ve kapıları kapatabilirdi. Bu gece Krell'in zihni saldırganlara karşı tetikteydi ama bu tür bir işgale hazırlıklı değildi: Zihni açtı, sıkılmıştı ve Fire içeri süzüldü. Krell bir değişiklik fark etti ve odaklanmaya çalıştı, rahatsız olmuştu ancak Fire aklını karıştırmak için elini çabuk tuttu. *Bir şey duyduğun. İşte orada, yine duyuyor musun? Çıglıklar, evin ön kısmına yakın bir yerde. Kapıdan uzaklaş ve bir bak.*

Krell hiç duraksamadan girişten uzaklaştı ve sırtını Fire'a döndü. Fire da ağaçların arasından kapıya yaklaştı.

Arkadan hiçbir ses duymuyorsun, sesler sadece önünden geliyor. Arkadaki kapı kapalı.

Adam arkasını kontrol etmek için dönmedi, zihnine yerleştirilen düşüncelerden şüphe dahi etmedi. Fire adamın arkasındaki kapıyı açtı, içeri girip kapıyı kapadı, sonra bunun ne kadar kolay olduğuna tuhaf bir biçimde üzülerek bir anlığına koridordaki duvara dayandı. Bir adamı aptala çevirmek bu kadar kolay olmamalı gibi geliyordu.

Kendine duyduğu tiksintiyle üst kattaki odasına çıktı. Bir şarkı aklına takılmıştı, nedenini anlamasa da tekrar tekrar zihninde çalıp duruyordu. Bu, Vadi'de bir yaşamın yitirilmesinin anısına söylenen bir cenaze ağıtıydı.

Aklına bu şarkının gelmesinin sebebi büyük ihtimalle, babasını düşünmesiydi. Bu şarkıyı hiç onun için söylememiş ya da kemanıyla çalmamıştı. Ölümünden sonra, keder ve kafa karışıklığı onu öyle hissizleştirmişti ki hiçbir şey çalamamıştı. Babası için bir ateş yakılmış ama Fire onu görmeye gitmemişti.

Kemanı Cansrel'den bir armağandı. Onun tuhaf kibarlıklarından biriydi çünkü aslında Fire'ın yaptığı müziğe hiç tahammül edememişti. Ve Fire artık yalnızdı, Vadi'deki en son insan canavardı ve keman Fire'ın babasını mutlu olarak hatırlamasını sağlayan nadir eşyalardan biriydi.

Mutlu...

Onu hatırlamanın kendisini memnun ettiğini kabul etmesi gerekirdi. Ancak bu, gerçeği değiştirmiyordu. Öyle ya da böyle Vadi'de ters giden her şeyin kökeni Cansrel'e dayandırılabilirdi.

Bu huzur verici bir düşünce değildi. Ancak artık çok yorulduğu için Vadi ağıtı rüyalarına fon müziği olurken mışıl mışıl uyudu.

2. BÖLÜM

Fire önce acı, sonra evindeki olağanüstü gerginliğin bilinciyle uyandı. Muhafızlar aşağıda koşuşturuyordu ve aralarında Archer da vardı.

Bir hizmetçi, oda kapısının önünden geçerken Fire onun zihnine dokundu ve onu çağırdı. Kız odaya Fire'a değil, isyankâr bir biçimde elindeki toz bezine bakarak girdi. En azından içeri girmişti. Bazıları onu duymamış gibi yapıp hızla uzaklaşmıştı.

Sertçe, "Evet, Leydim?" dedi kız.

"Sofie, neden aşağıda bu kadar çok adam var?"

"Kafesteki kaçak avcı bu sabah ölü bulundu, Leydim," dedi. "Boğazına bir ok saplanmış halde."

Sofie arkasına döndü ve Fire'ı yatağında acı içinde bırakarak kapıyı arkasından kapadı.

Fire bir geyiğe benzediği için tüm bu olanların kendi suçu olduğunu hissediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Giyindi ve aşağıya, bebekliğinden beri Fire'in hizmetkârlığını yapmış dikkafalı ve kıvr saçlı kâhyası Donal'ın yanına indi. Donal ona bakarak tek kaşını kaldırdı ve başıyla arkadaki terası işaret ederek, "Onun kaçacağı kimi vurduğıuyla ilgilendiğini pek sanmıyorum," dedi.

Fire onun, öfkesini duvarın diğer tarafından bile hissedebildiğı Archer'ı kastettiğini biliyordu. Tüm öfkeli sözlerine rağmen Archer gözetimi altındaki insanların ölmesinden hoşlanmazdı.

"Saçlarımı gizlememe yardım eder misin Donal?"

Bir dakika sonra saçlarını kahverengi örtüyle kapatıp Archer'a eşlik etmek için dışarı çıktı. Terastaki hava sanki yağmur yağacakmış gibi nemliydi. Archer'ın üzerinde uzun, kahverengi bir kaban vardı. Onunla ilgili her şey keskindi; elindeki yay, sırtındaki oklar, hayal kırıklığı dolu ani hareketleri, tepelere bakarkenki yüz ifadesi... Yanındaki korkuluğa yaslandı.

"Bunu öngörmüş olmam gerekirdi," dedi Fire'a bakmadan. "Bize bunun olabileceğini söylemişti."

"Yapabileceğin bir şey yoktu. Koruma gücün zaten zayıftı."

"Onu içeride bir yere hapsedebilirdim."

"Bunun için ne kadar muhafız gerekecekti? Taş evlerde yaşıyoruz Archer, saraylarda değil ve zindanlarımız da yok."

Archer yumruğunu havada salladı. "Biliyor musun, biz deliyiz. Burada, Kral'ın Kenti'nden bu kadar uzakta yaşayabileceğimizi ve kendimizi Pikkia'lılardan, yağmacılardan ve isyancı lordların casuslarından koruyabileceğimizi düşündüğümüz için deliyiz."

"O Pikkia'lılar gibi görünmüyor ya da konuşmuyordu," dedi Fire. "O da bizim gibi bir Vadiliydi. Gördüğümüz diğer yağmacıların aksine temiz ve medeniydi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pikkia'lılar Vadi'nin yukarısından gelen insanlardı ve bazen Vadi'deki kesilmiş ağaçları hatta işçileri bile kaçırmak için sınırı geçtikleri doğrudu. Ancak Pikkia insanları –hepsi öyle olmasa da– iri ve Vadi'nin diğer komşularından daha açık tenliyidiler, yani mavi gözlü avcı gibi esmer ve ufak tefek değillerdi. Ayrıca Pikkia'lılar belirgin ve gırtlaktan gelen bir aksanla konuşurlardı.

“Pekâlâ,” dedi sakinleşmemekte kararlı olan Archer, “o zaman bir casustu. Lord Mydogg ve Lord Gentian'ın kraliyetin dört bir yanında Kral hakkında, Prens hakkında, birbirleri hakkında –bildiğimiz gibi, senin hakkında da– casusluk yapan adamları var,” diye ekledi huysuz bir biçimde. “Kral Nash ve Prens Brigan'ın düşmanlarının seni kaçırıp kraliyet ailesini devirmek için kullanabileceğini düşündün mü hiç?”

“Sen herkesin beni kaçırabileceğini düşünüyorsun,” dedi Fire kibarca. “Eğer baban beni bağlayıp bir canavar sirkine satsaydı, ondan da hep şüphelenmiş olduğunu iddia ederdin.”

Bunun üzerine Archer tükürük saça saça konuşmaya başladı. “Arkadaşlarından şüphelenmelisin ya da en azından ben ve Brocker dışında herkesten. Kapıdan dışarı her çıkışında yanında bir muhafız olmalı ve tanıştığın insanları manipüle etmek konusunda da hızlı olmalısın. O zaman endişelenmek için daha az nedenim olur.”

Bunlar çok eski tartışmalardı ve Archer onun nasıl bir karşılık vereceğini biliyordu. Fire onu duymazdan geldi. “Kaçak avcı ne Lord Mydogg'un ne de Lord Gentian'ın casusuydu,” dedi sakince.

“Mydogg kuzeydoğuda kendisi için büyük bir ordu kurdu. Ve eğer bizim daha merkezî olan topraklarımızı Kral'a karşı savaşında kale olarak kullanmak üzere 'ödünç almak' isterse onu durduramayabiliriz.”

“Archer, saçmalama! Kral’ın Ordusu savunmamızda bizi yalnız bırakmaz. Ayrıca kaçak avcı buraya isyancı bir lord tarafından gönderilmemişti; zihni bomboştur. Mydogg asla böyle bir casus çalıştırmaz. Gentian da Mydogg’un zekâsından yoksun olduğu halde böyle bir adamı casusluk etmek için göndermezdi.”

“Pekâlâ,” dedi Archer öfkeyle yükselen bir sesle, “o zaman şu teoriye dönüyoruz; adamın seninle bir meselesi vardı. Seni fark ettiği anda artık ölü bir adam olduğunu söyledi, bu konuda oldukça iyi bilgisi olduğu ortada. Bunu bana açıklayabilir misin? Adam kimdi ve neden öldü?”

Öldü çünkü beni incitmişti, diye düşündü Fire. Belki de onu gördüğü ve onunla konuştuğu içindi. Hiç mantıklı değildi ama esprisi yapılabilecek bir olasılıktı, tabii Archer espri kaldıracak havada olsaydı. Avcının katili tam Archer’ın seveceği türde bir adamdı aslında çünkü Archer da kimsenin Fire’ı incitmesini ya da onunla konuşmasını istemiyordu.

“Ve nispeten iyi bir nişancı,” dedi Fire yüksek sesle.

Archer sanki katilin bir kayanın ardından fırlayıp el sallamasını umuyormuş gibi hâlâ öfkeyle uzaklara bakıyordu. “Hımm?”

“O katille iyi anlaşırdın, Archer. Hem dış taraftaki demir parmaklıkların hem de avcının kafesinin parmaklıklarının arasından nişan almış olmalı, değil mi? İyi bir nişancı olmalı.”

Başka bir okçuya karşı hissettiği hayranlık Archer’ı neşelen-dirmişti. “Bundan fazlası da var. Yaranın derinliği ve açısından anladığım kadarıyla şuradaki yükseltinin ötesindeki ağaçlardan atış yapmış olmalı.” Fire’in önceki gece tırmandığı yeri işaret etti.

“İki ayrı demir parmaklığı aşması yeterince etkileyiciyken bir de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

adamın gırtlığına saplanması? En azından hiçbir komşumuzun bunu bizzat yapmadığına emin olabiliriz. Hiçbiri bu atışı yapamaz.”

“Sen yapabilir misin?”

Bu soruyu moralinin düzelmesi için sormuştu çünkü Archer’ın yapamayacağı bir atış yoktu. Sırtarak Fire’a baktı. Sonra daha yakından inceledi. Yüzü yumuşadı. “Bu sabah nasıl hissettiğini şimdiye kadar sormayarak çok büyük kabalık ettim.”

Fire’ın sırt kasları düğümlenmiş halat gibi gergindi ve bandajlı kolu acıyordu; bütün vücudu geçen geceki suistimalini pahalıya ödüyordu. “İyiym.”

“Üşüyor musun? Kabanımı al.”

Bir süre terasın merdivenlerinde oturdular. Fire, Archer’ın kabanına sarınmıştı. Archer’ın planlarından konuştular. Yakında bahar ekimi zamanı gelecekti ve kuzeyin kayalık ve soğuk toprağı mevsim başlarında ekim yapmaya elverişli olmazdı.

Fire ara sıra tepede bir yırtıcı kuş canavarının varlığını hissediyordu. Kendisinin canavarların avlayabileceğı bir canlı olduğunu fark etmesinler diye zihnini onlardan gizliyordu ancak canavarlar aç kaldıklarında diğer canlıları da yiyorlardı. Fire ve Archer’ı fark etmiş olan biri alçaldı ve rahatlıkla tepelerinde uçup onların zihinlerine uzanarak, aç, ilkel ve tuhaf derecede teskin edici bir duygu yayarak daireler çizmeye başladı. Archer ayağı kalktı ve bir atış yaptı, sonra aynı şeyi yapan bir başkasını daha vurdu; ilki gündoğumu gibi bir leylak rengi, diğeri gökyüzünden düşen bir ay gibi sarı bir soluklukla yere çarptı.

Fire, en azından yere düşen canavarların araziye renk kattığını düşündü. Baharın başlarında Vadi’nin kuzeyinde çok az renk oluyordu. Ağaçlar gri ve kayalıkların arasındaki çatlaklarda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kümelenmiş otlar kış mevsimindeki gibi hâlâ kahverengiydi. Aslında yazın ortasında bile Vadi'nin kuzeyi renkli olarak nitelendirilemezdi ama en azından aralarda kahverengi parçalar olan grilik, yeşil parçalı bir griliğe bürünürdü.

"Kaçak avcıcı kim buldu?" diye sordu Fire boş boş.

"Tovat," dedi Archer. "Yeni muhafızlardan biri. Henüz onunla tanışmadın."

"Ah, evet... insanların kızıl dediği kahverengi-turuncu saçları olan genç çocuk. Ondan hoşlandım. Dikbaşı ve kendini koruyabiliyor."

"Tovat'ı tanıyor musun? Saçlarına mı hayran oldun?" dedi Archer sert ve tanıdık bir ses tonuyla.

"Dürüst olmam gerekirse, Archer, saçlarına hayran olduğumu hiç söylemedim. Ve evimde konuşlandığı her adamın yüzünü ve adını biliyorum. Bu basit bir nezaket kuralıdır."

"Artık Tovat'ı senin evinde tutmayacağım," dedi. Fire bir an karşılık vermedi çünkü Archer'ın tartışmalı -ve ikiyezli- kıskançlığı konusunda kaba bir şey söylemek istemiyordu. Fire'a şu an hissetmek istemediği bir duygu açmıştı. İç çekmemek için kendini tutarak Tovat'ı koruyacak kelimeler seçti.

"Umarım fikrini değiştirirsin. O bana hem zihni hem de bedeniyle saygı duyan az sayıdaki muhafızdan biri."

"Evlen benimle," dedi Archer "ve benim evimde yaşa. Ben senin koruyucun olurum."

Bu kez iç çekmek konusunda kendini tutamadı. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Keşke şunu sorup durmayı bıraksan." Büyük bir yağmur damlası, giysisinin koluna düştü. "Sanırım gidip babanı göreceğim."

Eklemlerinde acıyla kalktı ve Archer'ın kabanını üzerinden iterek onun kucağına düşmesine izin verdi. Omzuna nazikçe bir kez dokundu. Archer'dan hoşlanmadığı anlarda bile onu seviyordu.

O eve girerken yağmur yağmaya başladı.

Archer'ın babası onun evinde yaşıyordu. Tovat dışında bir muhafızdan kendisine bu yağmurda patikada eşlik etmesini istedi. Yanında bir mızrak vardı ama yine de oku ve yayı olmadan kendini savunmasız hissediyordu.

Lord Bocker oğlunun cephaneliğinde, Fire'm kasabadaki nalbandın çırağı olduğunu anladığı iriyarı adama emirler yağırdıyordu. Lord Bocker onu gördüğünde bağırmaktan vazgeçmedi ama karşısındaki nalbandın ilgisi bir anlığına ona çevrildi. Fire'a bakmak için döndü, gözlerinde ve aptal gülüşünde adice bir şey vardı.

Bu adam, kendini onun garip canavar güzelliğine karşı savunması gerektiğini bilecek kadar uzun süredir tanıyordu ama zihnini açmıştı. Zihnini salıverip karşılığında Fire'a teslim olmanın vereceği hazzı alması Fire'ın teşvik etmeye niyetlendiği bir şey değildi. Başındaki örtüyü çıkarmadı. Adamın zihnini itti ve yanından geçip yan odada gözden kayboldu. Raflar, hiç kimsenin kullanmadığı eski ve paslı aletler, cilalar ve yağlarla dolu koyu renk bir dolap gibiydi.

Kötü kokan bir dolaba girmek zorunda kalmak aşağılayıcıydı. Kontrolünü bilerek bırakan bir ahmak olduğu için kendisini aşağılanmış hissetmesi gereken kişi nalbanttı aslında. Adam kendini ona böyle açmışken ve küçük beyninde ne isterse hayal ederken Fire onu, bıçağını alıp kendi gözünü oymaya ikna etse ne olurdu'

Bu Cansrel'in hoşuna gidecek türden bir şeydi. Cansrel asla geri çekilmezdi.

Adamların sesleri kesildi ve nalbandın zihni cephanelikten çekildi. Lord Bocker'in sandalyesinin büyük tekerlekleri, adam kendini Fire'a doğru yönlendirirken gıcırdadı. Dolaba benzer odanın kapısının önünde durdu. "Dışarı çık, çocuğum. Beyinsiz herif gitti. Bir fare canavar burnunun dibinden yemeğini çalsa kafasını kaşır ve yemeğini ne zaman yediğini neden hatırlamadığını düşünür. Gel, benim odama geçelim. Oturmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bocker arazinin yönetimini oğluna devretmeden önce Archer'ın evi onun eviydi ve Bocker, Archer doğmadan çok önce de tekerlekli sandalyedeydi. Evde, Archer ve hizmetkârların odaları dışında her şey birinci katta, Bocker'ın kolayca ulaşabileceği şekilde düzenlenmişti.

Fire, yüksek pencerelerden sızan gri ışığın düştüğü loş bir taş koridorda adamın arkasından ilerledi. Mutfak, yemek odasını, merdiven boşluğunu ve muhafız odasını geçtiler. Ev insan kaynıyordu; hizmetçiler ve muhafızlar içeri giriyor, aşağı iniyordu. Yanlarından geçen hizmetçi kızlar, Bocker'ı selamlıyor ve Fire'ı dikkatle görmezden geliyorlardı, zihinleri sakın ve korunaklıydı. Her zaman olduğu gibi. Archer'ın hizmetçileri Fire'a karşı, bir canavar ya da Cansrel'in kızı olduğu için tavrı almasalar bile, Archer'a âşık oldukları için alırlardı.

Fire, Lord Bocker'ın kütüphanesinde yumuşak bir sandalyeye oturabildiği ve pek dost canlısı olmayan bir hizmetçinin eline tutuşturduğu bir kadeh şarabı içebildiği için mutluydu. Bocker sandalyesini onun tam karşısına gelecek şekilde konumlandırdı

ve gri gözlerini yüzüne sabitledi. "Seni yalnız bırakabilirim, canım," dedi, "eğer biraz uyumak istersen."

"Belki sonra."

"En son ne zaman güzel bir uyku çektin?"

Brocker, Fire'in kederini ve acısını bilmesine rahatça izin verdiği tek insandı. "Hatırlayamıyorum. Pek sık olan bir şey değil."

"Biliyorsun, uyumanı sağlayacak birtakım ilaçlar var."

"Beni bitkinleştirip sersemletiyorlar."

"Vadi'deki askerî strateji tarihini yazmayı henüz bitirdim. Onu yanında götürebilirsin. O bilgiler, seni yenilmez ve daha akıllı yaparken uyutabilir de."

Fire gülümsedi ve acı Vadi şarabını yudumladı. Brocker'ın kayıtlarının onu uyutacağından şüpheliydi. Ordular ve savaşla ilgili tüm bildiklerini Brocker'dan öğrenmişti ve o sıkıcı bir adam değildi. Yaklaşık yirmi yıl önce, eski Kral Nax'in en parlak döneminde Brocker, Vadi'nin gelmiş geçmiş en akıllı komutanıydı. Kral Nax onu alıkoyup bacaklarını parçalattığı –kırana kadar değil, parçalayana kadar, sekiz adam bir tokmağı sırayla kullanmıştı– ve yarın ölü olarak evine ve karısı Aliss'e, Kuzey Vadi'ye gönderdiği güne kadar.

Fire, Brocker'ın Kral'dan böyle bir muameleyi hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu. Archer da öyle. Tüm bunlar, onlar doğmadan önce olmuştu ve Brocker bu konuda hiç konuşmamıştı. Ve bu işkence sadece bir başlangıçtı. Bir iki yıl sonra, Brocker olabildiğince iyileştiğinde Nax, komutanına karşı hâlâ öfkeliydi. Kendi elleriyle zindanlarındaki en vahşi ve acımasız adamı seçip öç almak için Brocker'ın karısını cezalandırmak üzere kuzeye yolladı. Brocker gri gözlü, koyu saçlı ve görünüş bakımından

gösterişsizken, Archer'ın kahverengi gözlü, açık renk saçlı, yakışıklı ve uzun boylu olmasının nedeni buydu. Lord Bocker onun öz babası değildi.

Başka bir yerde ve dönemde Bocker'ın hikâyesi akıllara durgunluk verecek bir hikâye sayılabilirdi ancak Kral'ın Kenti'nde ve şehrin Kral Nax tarafından en yakın danışmanının keyfine göre yönetildiği dönemde öyle değildi. Yani Cansrel'in keyfine göre.

Bocker, Fire'in ürkütücü düşüncelerini bölerek konuştu. "Seni öldürmeye çalışmayan bir insan tarafından vurulmuş olmanın ender zevkine varmışsın," dedi. "Farklı bir his miydi?"

Fire güldü. "Daha önce hiç bu kadar güzel vurulmamıştım."

Yumuşak bakışlarıyla onu incelerken kıkırdadı. "Seni güldürmek ümit verici. Yüzündeki acı azalıyor."

Fire'ı güldürmeyi her zaman becermişti. Onun bu rahat tavrı özellikle Archer'ın ruh halinin kasvetli olduğu günlerde Fire'ı rahatlatırdı. Ve her an acı içinde olduğu için de bu oldukça önemli bir şeydi.

"Bocker," dedi, "daha farklı olabileceğini düşündün mü hiç?"

Bocker kafası karışmış bir halde başını eğdi.

"Cansrel'i kastediyorum," dedi Fire. "Ve Kral Nax'i. Ortaklıklarının daha farklı olabileceğini düşündün mü hiç? Vadi onlara rağmen varlığını sürdürebilir miydi?"

Bocker düşünceliydi, yüzü Cansrel'in adının geçtiği anda sakin ve kasvetli bir hal aldı. "Nax'in babası iyi bir kraldı," dedi. "Ve Cansrel'in babası da değerli bir canavar danışmandı. Ama canım, Cansrel ve Nax tamamen iki farklı yaratıktı. Nax babasının gücünü taşııyordu ve senin herkesten daha iyi bildiğin üzere Cansrel de babasının empati yeteneğinden bir nebze olsun miras

almamıştı. Ve bu iki erkek çocuğu birlikte büyüdüler, böylece Nax tahta geçtiğinde Cansrel zaten bütün hayatı boyunca onun zihninde var olmuştu. Ah, Nax iyi kalpliydi, bundan eminim –hatta bazen buna şahit oldum– ancak bunun bir anlamı yok çünkü o biraz tembellikten biraz da gönüllü bir biçimde hep başkasının onun yerine düşünmesine izin verdi ve bu Cansrel’in ihtiyacı olan boşluğu sağladı. Nax’ın hiç şansı olmadı,” dedi Bocker başını sallayıp hatıralarıyla gözlerini kısarak. “Baştan beri Cansrel, Nax’i istediği her şeyi elde etmek için kullandı ve Cansrel’in bütün istediği kendi keyfiydi. Bu kaçınılmazdı, tatlım,” dedi dikkatini tekrar Fire’a vererek. “Yaşadıkları sürece Cansrel ve Nax, Krallık’ı yıkıma sürükleyecekti.”

Yıkım. Bocker ona anlattığı için Fire bir zamanlar tahta oturan genç Nax’i yıkıma götüren aşamaları biliyordu. Kadınlar ve partilerle başlamıştı. Nax daha sonra Vadi’nin kuzeyinden gelen Roen adlı siyah saçlı bir kadına âşık olup evlendiği için işler o kadar da kötü gitmemişti. Kral Nax ve Kraliçe Roen’in yakışıklı, esmer bir oğulları olmuştu, adı Nash’ti. Bu sayede, oldukça ihmalkâr bir kral tarafından yönetilen krallıkta bir istikrar havası oluşmuştu.

Ancak Cansrel sıkılmıştı. Zevk düşkünlüğü her geçen gün daha da fazlasını gerektiriyordu, artık daha çok kadın ve daha çok kutlama, daha çok şarap ve kadınların monotonluğunu bastırmak için daha çok çocuk ister olmuştu. Bir de uyuşturucu. Nax hepsini kabul etmişti; o Cansrel’in aklını koruyan bir kabuk gibiydi ve Cansrel ne derse desin başını sallayarak onaylaması onun için en iyisiydi.

“Ama bana Nax’i öldüren şeyin uyuşturucu olduğunu söylemiştin,” dedi Fire. “Eğer uyuşturucu olmasaydı, Nax dayanabilir miydi?”

“Belki,” dedi Bocker kayıtsızca. “Cansrel damarlarındaki zehirle kendini bırakmamayı başarabiliyordu ama Nax yapamıyordu. Uyuşturucu onu öfkeliendiriyor, paranoyaklaştırıyor, kontrolünü kaybetmesine neden oluyor ve normalde olduğundan daha da kindarlaştırıyordu.”

O an durdu ve kullanamadığı bacaklarına boş boş baktı. Fire merakına yenilmemeye çalıştı. Acıma duygusuna da kapılmamalıydı: Bocker bunu asla fark etmemeliydi.

Bir an sonra kafasını kaldırdı ve yine Fire’in gözlerine baktı. Belli belirsiz gülümsedi. “Belki de uyuşturucu olmasaydı Nax’in delirmeyeceğini söylemek daha adil olur. Ama ben uyuşturucunun en az diğer etkenler kadar kaçınılmaz olduğuna inanıyorum. Nax’in zihnindeki esas uyuşturucu Cansrel’in ta kendisiydi. İnsanlar neler olduğunu görüyordu; Nax’in yasalara saygı duyanları cezalandırışını, suçlularla anlaşma yaptığını ve Kral’ın hazinesindeki tüm parayı boşa harcadığını görüyorlardı. Nax’in babasının müttefikleri de mecbur kalınca Nax’ten desteklerini geri çekti. Mydogg ve Gentian gibi hırslı rakipler komplolar kurmaya ve kendilerini savunma kisvesi altında ordularını eğitmeye başladı. İşler bu kadar dengesizken kim bir dağ lordunu suçlayabilirdi ki? Şehir dışında kanun diye bir şey kalmamıştı çünkü Nax bu konuyu pek dert etmiyordu. Yollar artık güvenli değildi, yer altı geçitlerinde yolculuk etmek için kafayı yemiş ya da tamamen umutsuz olmak gerekirdi. Her yerde yağmacı, akıncı ve kaçakçılar kol geziyordu. Pikkia’lıların arasında bile. Asırlarca

kendi aralarında didiştiler. Ama artık onlar bile kanunsuzluğun avantajlarını kullanmaktan kendilerini alamıyorlardı.”

Fire bunların hepsini biliyordu; kendi tarihini biliyordu. Yer altı tünelleriyle birbirine bağlanan, mağaralar ve dağlardaki gizli kamplarla dolu bir krallık bunca dengesizliği kaldıramamıştı. Kötölöklere sığınak olabilecek çok fazla yer vardı.

Vadi’de savaşlar patlak vermişti; adı konmuş siyasi düşmanlara karşı açılan normal savaşlar değil, acemice yapılan gerilla savaşlarındandı; komşu komşuya, bir grup mağara yağmacısı fakir bir lordun mülküne, Vadi lordları Kral’a karşı savaşıyordu... Bocker’ın görevi Vadi’nin tamamına yayılan ayaklanmaları bastırmaktı. O, Nax’ten çok daha iyi bir askerî liderdi ve bu alanda çok etkileyici işler çıkarmıştı. Ancak Bocker ve ordusu tek başınaydı. Kral’ın Kenti’nde Cansrel ile Nax kadınlar ve uyuşturucularla kendi yollarını çizmekteydi.

Kral Nax’in saraydaki çamaşırcı bir kızıdan ikizleri oldu. Sonra Bocker o gizli suçu işledi ve Nax karşılık verdi. Nax’in kendi kumandanını yok ettiği gün, Krallık’taki tüm kanun umutlarına da ölümcül bir darbe vurmuş oldu. Çatışmalar kontrolden çıktı. Roen, Nax’e bir başka esmer çocuk doğurdu. Vadi artık karanlık bir döneme girmişti.

Cansrel umutsuzlukla sarıp sarmalanmış olmaktan oldukça keyif almıştı. Bir şeyleri gücüyle paramparça etmek onu eğlendiriyordu ve eğlenceye asla doymuyordu.

Yakışıklılığı veya zihniyle baştan çıkaramadığı kadınlara tecavüz ediyordu. Bazı kadınlar hamile kalmış ve onları da öldür-

müştü. Bebek canavarların büyüyüp onun gücünü küçümseyecek yetişkinlere dönüşmelerini istemiyordu.

Brocker, Cansrel'in Fire'in annesini neden öldürmediğini kızı hiçbir zaman anlatamadı. Bu bir gizemdi ancak Fire romantik bir açıklama beklememesi gerektiğini iyi biliyordu. Ahlaksızlığın hüküm sürdüğü bir kargaşa döneminde rahme düşmüştü. Cansrel muhtemelen Jessa'nın yatağına girmiş olduğunu unutmuş ya da onun hamileliğini hiç fark etmemişti... Ne de olsa Jessa yalnızca bir saray hizmetçisiydi. Jessa'nın karnundaki bebeğin kendisinin olduğunu da, çocuk göz alıcı saçlarla doğup Jessa ona Fire adını koyduktan sonra anlamış olmalıydı.

Cansrel neden Fire'in yaşamasına izin vermişti? Fire bu sorunun da cevabını bilmiyordu. Muhtemelen merak ederek onu görmeye, hatta boğmaya gitmişti. Ama sonra yüzüne bakıp sesini duyunca, cildine dokunup onun minik, elle tutulamayan, mükemmel canavarlığını içine çekince, bir şekilde Fire'da yok etmek istemediği bir şey olduğuna karar vermişti.

Cansrel, Fire'ı daha bir bebekken annesinden koparmıştı. Bir insan canavarın çok fazla düşmanı olurdu ve Cansrel onun Kral'ın Kenti'nden uzakta, güvende olabileceği, gözlerden uzak bir yerde büyümesini istiyordu. Onu Vadi'nin kuzeyinde bulunan ve çok nadiren gittiği beyliğine götürmüştü. Fire'ı şaşkın kâhya, aşçılar ve hizmetçilere bırakıp, "Onu büyütün," demişti.

Kalan kısmı Fire zaten hatırlıyordu. Komşuları olan Brocker öksüz canavarla ilgilenip ona matematik, tarih eğitimi vermiş ve yazmayı öğretmişti. Fire'in müziğe ilgisini fark edince ona bir hoca bulmuştu. Archer, Fire'in oyun arkadaşı ve sonunda da güven-
diği tek dostu olmuştu. Aliss, Archer'ın doğumundan sonra bir

hastalık yüzünden ölmüştü. Fire'a, Jessa'nın öldüğünü söyleyen kişi de Brocker olmuştu. Cansrel onları sık sık ziyaret ediyordu.

Ziyaretleri biraz tuhaftı çünkü Fire'a iki babası olduğunu hatırlatıyordu: Ellerinden gelse bir diğ^{er}inin bulunduğu ortama asla girmeyecek, medeniyet gereği yapılan diyaloglar dışında konuşmayacak ve asla anlaşılamayacak olan iki baba.

Biri sessiz, sert ve kocaman tekerlekleri olan bir sandalyeye mahkûmdu. "Çocuk," derdi Fire'a yumuşak bir ses tonuyla, "nasıl biz, zihinlerimizi koruyarak sana saygı gösteriyor ve sana içten davranıyorsak sen de güçlerini hiçbir zaman bizim arkadaşlarının üzerinde kullanmayarak saygı göstermelisin. Bu sana da mantıklı geliyor, değil mi? Anlıyor musun bu durumu? Zira ben, anlam veremediğin bir şeyi yapmanı asla istemem."

Diğ^{er} babası ise, aydın, zeki ve geçmiş yıllarda çok mutlu olan bir adamdı. Fire'ı öper, onu kucığına alıp döndürür, bazen yatağına taşırdı; bedeni elektrik yayardı ve çok sıcaktı, saçlarıysa ipek gibiydi. "Brocker sana neler öğretiyor?" diye sorardı çikolata kadar tatlı bir sesle. "Zihin gücünü hizmetçilerin üzerinde deniyor musun? Ya da komşuların? Ya da köpeklerin ve atların üzerinde? Bu kötü bir şey değil, Fire. Bu doğru bir şey ve senin hakkın. Çünkü sen benim güzel çocuğumsun ve güzellik, sadeliğin asla erişemeyeceği haklara sahiptir."

Fire kimin gerçek babası olduğunu biliyordu. "Brocker" diye değil de "baba" diye seslendiği ve her an gelebilecek ya da yanından ayrılacak gibi olduğundan umutsuzca sevdiği, ayrıca onunla geçirdiği kısacık anlarda kendisini hilkat garibesi hissetmemesini sağlayan insandı babası. Fire'ı seven ya da onu hor gören insanlar, Cansrel'e karşı davranışları çok farklı olsa da

aynı duyguları Cansrel için de besliyorlardı. Fire'in canının çektiği yemekler aşçıların kıza gülmesine neden oluyorken Cansrel'in canı aynı yemekleri çektiğinde aşçılar buna gülemiyorlardı. Cansrel, Fire'la oturabiliyor ve kimsenin onunla yapamayacağı şeyler yapabiliyordu. Fire'a zihin gücünü geliştirmesi için dersler veriyordu. Tek kelime etmeden iletişim kurabiliyorlardı. Evin iki farklı yerindeyken birbirlerine dokunabiliyorlardı. Biyolojik babası tıpkı Fire gibiydi... hatta dünyada Fire'a benzeyen tek kişi oydu.

Gelir gelmez hep aynı soruyu sorardı:

"Benim sevgili canavar kızım! Ben yokken sana eziyet eden oldu mu?"

Eziyet mi? Fire'ı yolda gören çocuklar ona taş atıyordu. Bazen itilip kakılıyor, tokat yiyor, alaylara maruz kalıyordu. Onu sevenler onu kucaklıyordu fakat onlar da çok sıkı sarılıyor ve elleriyle dokunmamaları gereken yerlere dokunuyorlardı.

Ama yine de Fire, Cansrel'in bu sorusuna olumsuz yanıt vermeyi, yalan söyleyip bunu anlamaması için zihnini ondan korumayı daha çok küçükken öğrenmişti. Bu, onun için bir başka kafa karışıklığı sebebiydi; onun gelmesini çok istiyor ancak gelir gelmez ona yalan söylemeye başlıyordu.

Dört yaşındayken, Brocker'ın ahırında doğan köpek yavrularından birini seçmişti. Onu seçmiş ve Brocker da Fire'ın köpeği almasına izin vermişti. Sonuçta köpeğin bir ayağı felçliydi, bu yüzden bir işe yaramazdı. Köpek kapkaraydı ve parlak gözleri vardı. Fire ona "alacakaranlık" kelimesinin kısaltması olarak Alaca adını takmıştı.

Alaca mutlu ve diğer köpeklerde olup da kendisinde olmayan bir şeyin varlığını bile anlayamayacak kadar akılsız bir

arkadaşı. Heyecanlı, oradan oraya zıplayan ve sevdiği insanları hafifçe ısırma eğilimi olan bir köpekti. Heyecan, panik, eğlence ve haşarlığı en çok Cansrel'in varlığıyla artıyordu.

Bir gün Cansrel bahçede, Fire ve Alaca'yla beklemedikleri bir anda karşılaştı. Kafası karışan Alaca, Fire'ı normalden biraz daha sert ısırdı, öyle ki Fire çığlık attı.

Cansrel, Fire'ın yanına koşup dizlerinin üzerine çöktü ve Fire'ın parmaklarındaki kanın üzerine bulaşmasına aldırmadan onu kucağına aldı. "Fire! İyi misin?"

Fire, Alaca onu bir anlığına korkuttuğu için Cansrel'e sarıldı. Ancak sonrasında, kendini toparladığında Alaca'nın kendini sivri bir taşın üzerine tekrar tekrar attığını gördü.

"Dur, baba! Kes şunu!"

Cansrel kemerine sıkıştırdığı bıçağı çıkardı ve köpeğin üzerine yürüdü. Fire bağırıp Cansrel'i çekti. "Ona zarar verme, baba! Lütfen! Bunu isteyerek yapmadığını görmüyor musun?"

Cansrel'in zihnine ulaşmaya çalıştı ama Fire için fazla güçlüydü. Cansrel'in pantolonuna yapışıp küçük yumruklarıyla ona vururken gözyaşlarına boğuldu.

O anda Cansrel durdu ve bıçağı tekrar kemerine koyup öfke-den deliye dönmüş halde ellerini beline koydu. Alaca, kuyruğu bacaklarının arasına kıştırıp inleye inleye uzaklaştı. Cansrel bir süre sonra kendine geldiğinde Fire'ın yanına çöktü ve kızı ağlamayı kesene kadar mırıldanarak öpüp sarıldı. Fire'ın parmaklarını temizleyip sardı. Daha sonra hayvanların zihinlerini kontrol etmek üzerine bir ders vermek için küçük kızını karşısına aldı. En sonunda Fire'ı rahat bıraktığında Fire, köpeğini bulmak üzere koşarak uzaklaştı. Alaca onun odasına gitmişti; sinmiş, sersem-

lemiş ve utanmış halde bir köşeye sığınmıştı. Fire onu kucağına alıp bir sondağinde onu koruyabilmek için zihnini sakinleştirme pratiği yaptı.

Ertesi sabah Fire uyandığında ortalık fazlasıyla sessizdi, Alaca'nın kapının altını tırmalama sesi gelmiyordu. Fire bütün gün Alaca'yı aradı ama bulamadı. Alaca kaybolmuştu. Cansrel büyük bir anlayış gösterircesine, "Bence kaçmıştır. Köpekler bunu yapar, bilirsin canım," demişti.

İşte Fire, birisinin onu incitip incitmediğini sorduğunda babasına yalan söylemeyi bu şekilde öğrenmişti.

Yıllar geçtikçe Cansrel'in ziyaretleri seyrekleşti ama yolların güvensiz olması nedeniyle yanında kalma süreleri uzadı. Bazen aylar geçtikten sonra bir anda Fire'ın kapısında bitiverirdi, yanında kadın, hayvan veya uyuşturucularıyla ilgilenen tüccarlar ya da kafeslerine koyacağı yeni canavarlar getirirdi. Bazen orada geçirdiği tüm zaman boyunca bir bitkinin uyuşturucu etkisinde oturur ya da tamamen ayık olurdu; yerli yersiz öfke krizlerinin acısını Fire dışında herkesten çıkarırdı. Diğer zamanlarda, Fire'ın flütünden çıkan notalar kadar sevimli ve akli başında olurdu. Fire onun yanına gelmesinden, küstah, rahatsız edici ve ahlaksız davranışlarından çekiniyordu. Ve Cansrel'in ziyaretinden sonra kendini o kadar yalnız hissediyordu ki müzik onu sakinleştiren tek şey oluyordu. Kendini hemen derslerine verir, öğretmenin gelişen yetenekleri yüzünden nefret dolu ya da öfkeli olduğu anları umursamazdı bile.

Brocke, Cansrel hakkındaki gerçekleri ondan hiç saklamamıştı.

Cansrel'in yaptıklarıyla ilgili bir başka hikâye anlattığında Fire onun zihnine, *sana inanmak istemiyorum*, derdi. *Ama bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü Cansrel de aynı hikâyeleri anlatıyor ve hiç pişmanlık duymuyor. Bunları, nasıl davranmam gerektiğine dair bana yol göstermek üzere birer ders olarak anlatıyor. Gücümü bir silah olarak kullanmayı seçmeme ihtimalim onu endişelendiriyor.*

"Senin ondan ne kadar farklı olduğunu anlayamıyor mu?" diye sorardı sonra Bocker. "Senin bütününüyle farklı bir yaratılışa olduğunu görmüyor mu?"

Fire, Bocker bu şekilde konuştuğunda duyduğu yalnızlığı kelimelere dökemiyordu. Bu sessiz, mağrur ve iyi komşusunun, gerçek babası olmasını nasıl da isterdi. Bocker gibi olmayı, onunla aynı yaratılışa olmayı dilerdi. Ancak ne olduğunun ve neler yapabileceğinin farkındaydı. Aynalardan uzak dursa da, varlığını insanların gözlerinde görüyordu ve bu sefil hayatını, Cansrel'in her zaman yaptığı şeyleri yaparak biraz daha katlanılır hale getirebileceğini de biliyordu. Onu utandıran bu arzusunun ne kadar şiddetli olduğunu kimseye, Archer'a bile anlatmamıştı.

Fire on üç yaşındayken uyuşturucular Nax'i öldürmüştü ve Nash, yirmi üç yaşındayken darmadağın bir krallığın kralı olmuştu. Cansrel'in öfke nöbetleri sıklaşmıştı. Melankolik dönemleri de öyle.

Fire on beş yaşındayken Cansrel, gece mavisi leopar canavarını tutan kafesin kapısını açmış ve Fire'ın yanından son kez ayrılmıştı.

3. BÖLÜM

Fire uyanıp kendini Lord Bocker'ın kütüphanesinde bulana kadar orada uyuyakaldığının farkında değildi. Onu uyandıransa Bocker'ın, bir halata asılı kalmış bir adam gibi Fire'ın eteğine asılan canavar kedicikti. Fire, yavru kedinin bilincine ulaşarak ve ışığa gözlerini alıştırmaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Hâlâ yağmur yağıyordu. Odada başka kimse yoktu. Yaralı kolunun omzunu ovuşturup sandalyesinde gerindi. Her yanı tutulmuştu, ağrısı vardı ama kendini dinlenmiş hissediyordu.

Kedi eteğinin üzerine tırmanıp pençesini Fire'ın dizine geçirdi ve öylece asılı dururken Fire'a dik dik baktı. Fire'ın başındaki örtü biraz açılmış olduğu için yavru kedi onun ne olduğunu anlamıştı. Canavarlar birbirlerini tanırды. Parlak yeşil bedeni ve altın rengi patileri olan kedinin küçük zihni Fire'ınkini anyordu.

Elbette hiçbir hayvan, Fire'm zihnini kontrol edemezdi ancak aklı pek basmayan bazı türler denemekten asla vazgeçmezdi. Bu kedi, Fire'ı yiyebilmek için biraz fazla aptal ve küçüktü ama onunla oynamayı, parmaklarını ısırıp biraz kan emmeyi isteyebilirdi. Ancak Fire kediyle oynarken oluşabilecek ısırıkları istemiyordu.

Kediyi kucağına aldı ve kulağının arkasını okşayıp ona ne kadar güçlü, akıllı ve asil olduğuyula ilgili saçma sapan şeyler mırıldandı. Ardından kedinin zihnine bir parça uyku yerleştirdi. Kedi, Fire'in kucağında bir kez kendi etrafında dönüp oturuverdi.

Ev kedisi canavarları hem fare canavar hem de normal fare nüfusunu kontrol altında tutmak için beslenirdi. Bu bebek büyüüp şişmanlayacak, uzun ve tatmin edici bir yaşam sürecekti hatta başka yavru canavarların babası olacaktı.

Öte yandan insan canavarlar o kadar uzun yaşayamayabiliyordu. Çok fazla avcı ve düşman vardı. Fire'in türünün tek örneği olarak kalması en iyisiydi. Uzun zaman önce, Archer'ı yatağına almasından çok önce, en son insan canavar olarak kalmaya karar vermişti. Yeryüzünde başka Cansrel'ler olmayacaktı.

Archer ve Bocker'in kütüphane kapısının dışındaki varlıklarını hissetti ve ardından tedirgin seslerini duydu. Bu Archer'ın genel ruh hallerinden biriydi... ya da Fire uyurken yeni bir şeyler mi olmuştu? Uyanık olduğunu anlamaları için zihinlerine dokundu.

Biraz sonra Archer kütüphanenin kapısını açıp babası içeri girene kadar açık tuttu. Odaya girerken konuşmayı sürdürdüler Archer öfkeyle ilerliyordu. "Adamı tek başına haklamaya çalışan Trilling'in muhafızına lanet olsun!"

"Belki de başka şansı yoktu," dedi Bocker.

"Trilling'in adamları çok aceleci."

Bocker'm yüzü neşeye aydınlandı. "Bu suçlamayı senin yöneltmen ilginç," dedi.

"Ben sadece konuşurken aceleciyim, baba. Kılıç kullanırken değil." Fire'a ve uyuyan kediye bir bakış attı. "Aşkım. Nasılsın?"

"Daha iyiyim."

“Şu komşumuz Trilling... Ona güveniyor musun?”

Trilling, Fire’ın düzenli olarak uğraştığı, nispeten daha az aptal adamlardandı. Karısı Fire’ı, hem çocuklarına müzik öğretmesi hem de ailedekilerin zihinlerini canavar güçlerden koruması için tutmuştu.

“Ona güvenmemek için bir nedenim yok,” dedi. “Ne oldu?”

“Ormanında iki ceset bulmuş,” dedi Archer. “Biri kendi muhafızı, diğeri de bir yabancı. İkisinde de sanki birbirleriyle boğuşmuşlar gibi bıçak yaraları ve darp izleri var ancak okla öldürülmüşler. Trilling’in muhafızı uzak mesafeden sırtından vurulmuş. Yabancı ise daha yakın mesafeden ve başından vurulmuş. İki ok da senin avcıyı öldüren ok gibi beyaz odundan yapılmış.”

Fire’ın zihni olup biteni anlamlandırmaya çalışıyordu. “Okçu, onlar kavga ederken gelmiş; Trilling’in muhafızını uzaktan vurmuş, sonra yabancıya doğru koşup öldürmüş olmalı.”

Lord Bocker boğazını temizledi. “Muhtemelen kişisel sebeplerden işlenmiş bir cinayet. Eğer oku atan ile ölen yabancının aynı tarafta olduğunu varsayarsak bu mümkün. Ayrıca ormanlarımızdaki tüm bu vahşi yabancıların birbirleriyle alıp vermediği bir şeyler var gibi görünüyor, değil mi? Bugünkü yabancının bacağındaki bıçak yaraları onu öldürmeyebilirdi ama okçunun, Trilling’in muhafızını öldürdükten sonra yabancıyı oradan uzaklaştırmasını zorlaştırabilirdi. Acaba okçu, yabancıyı korumak için Trilling’in muhafızını vurup sonra arkadaşının kurtarılamayacak kadar ağır yaralar aldığını fark edince mi onu öldürmeye karar verdi?”

Fire duyduklarını düşünerek kaşlarını kaldırdı ve kedi canavarı dalgın dalgın okşadı. Eğer avcı, okçu ve ölen yabancı birlikte çalışıyorduyse geride neden orada olduklarıyla ilgili soruları

yanıtlayacak kimsenin kalmaması için gerekli temizliği yapmak okçunun sorumluluğu olmalıydı. Ve okçu iyi iş çıkarmıştı.

Archer yayını döşemeye hafifçe vurarak yere bakıyor ve düşünüyordu. "Kraliçe Roen'in kalesine gidiyorum," dedi.

Fire ona delici bir bakış attı. "Neden?"

"Ondan daha fazla asker istemeliyim ve casusları hakkında bilgi almalıyım. Bu yabancıların Mydogg ya da Gentian'la bir ilgileri olup olmadığı hakkında bilgisi olabilir. Ormanımda neler döndüğünü bilmek istiyorum, Fire. O okçuyu istiyorum."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Fire.

"Hayır," dedi Archer ifadesizce.

"Geliyorum!"

"Olmaz. Kendini savunamazsın. Ata bile binemezsin."

"Bu sadece bir günlük bir yolculuk. Bir hafta bekle. Bırak dinleneyim ve sonra seninle geleyim."

Archer elini kaldırıp Fire'a arkasını döndü. "Nefesini boşuna tüketme. Neden böyle bir şey yapmana izin vereyim ki?"

Çünkü Roen'in kuzeydeki kalesini ziyaret ettiğinde Kraliçe bana hep kibar davrandı, demek istedi Fire. Çünkü Roen annemi tanıyordu. Çünkü Roen zeki bir kadın ve yanımda bir kadının olması içimi rahatlatıyor. Roen beni asla arzulamadı. Arzulasa bile bu kesinlikle diğerlerinininki gibi bir arzu olmaz.

"Çünkü," dedi bağıra bağıra, "Roen'in casuslarının, beni vuran avcıya ve zihninde okuduklarıma dair bana sormak istedikleri şeyler olacaktır. Ve çünkü," diye ekledi Archer karşı çıkmaya hazırlanırken, "sen benim ne babam ne de kocamsın; ben on yedi yaşında bir kadını, kendi atlarım ve param var.

Nereye gideceğime ve ne yapacağıma ben karar veririm. Bana engel olamazsın."

Archer yayını sertçe yere vurdu ancak Lord Bocker kıkırdadı. "Onunla tartışma, oğlum. Çünkü gerçekten bilgi peşindeysen, canavarı elinin altında tutmaman büyük aptallık olur."

"Yollar tehlikeli," dedi Archer.

"Burası da tehlikeli," diye karşılık verdi Bocker. "Fire senin yayının koruması altındayken daha güvende olmaz mı?"

"İçeride, kapısı kapalı ve kilitli bir odada daha güvende olur."

Bocker sandalyesini kapıya yöneltti. "Sadece birkaç tane değer verdiği arkadaşı var, Archer. Roen'e gidip onu geride bırakman büyük bir acımasızlık olur."

Fire kediyi, sanki onu bir şeyden koruyormuş gibi göğsüne yakın tuttuğunu fark etti. Böylece kedi, onun hareketlerini, duygularını hatta bu iki huysuz adamın tartışmasını hissediyordu. Birden, kucağında tuttuğu bu küçük, yeşil tüylü yaratığın, koruyacağı, hayranlık duyacağı ve kendisini anlamayan insanlardan onu kurtaracak bir bebek olması için delice bir arzu duydu. Aptallık, diye düşündü sonra öfkeyle. Bunu aklına getirme bile. Dünya zihinlerle oynayan başka bir insana neden ihtiyaç duysun ki?

Lord Bocker, Archer'ı durdurup elini tutarak sakinleştirdi ve gözlerine baktı. Sonra sandalyesini yeniden kapıya yönlendirip çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Archer kendinden emin olmayan bir ifadeyle Fire'ı izledi. Fire sonunda inatçı arkadaşını ve inatçı üvey babasını affederek iç çekti. Tartışmaları her ne kadar Fire'ı engellemek üzerine olsa da kocaman iki kalbin derinliklerinden geliyordu.

Kediyi yere bırakıp Brocker'm yaptığı gibi Archer'ın elini tuttu. Archer birleşen ellerine baktı ve Fire'ın elini dudaklarına götürüp parmaklarını öptükten sonra ellerini sanki daha önce hiç görmemiş gibi incelemeye başladı.

"Eşyalarımı toplayacağım," dedi Fire. "Sen bana sadece ne zaman ayrılacağını söyle."

Archer'ı yanağından öpmek için parmaklarının üzerinde yükselmmişti ki Archer onu tutup dudaklarından nazikçe öpmeye başladı. Fire ona sadece bir anlığına izin verdi. Sonra kendini geri çekip odadan ayrıldı.

4. BÖLÜM

Fire'm atının adı Ufak'tı ve Cansrel'in hediyelerinden biriydi. Onu diğer atların arasından seçme nedeni sade, koyu renk tüyleri olması ve Cutter'm gösterisi boyunca aralarındaki çite rağmen sessizce Fire'ı takip etmesiydi.

Diğer atlar Fire'ı ya görmezden gelmiş ya etrafında atlayıp zıplayıp ürkmüş ya da birbirlerini itip ısırmışlardı. Ufak ise itiş kakıştan uzak durabileceği bir köşeye çekilmişti. Fire'ın yanında yürümüş, o durunca durup umutla ona bakmıştı ve o ne zaman çitlerden uzaklaşsa Ufak orada durup Fire'ın geri gelmesini beklemişti.

"Adı Ufak," demişti Cutter, "çünkü beyni fındık kadar küçük. Ona hiçbir şey öğretemiyorum. Üstelik güzel de değil."

Cutter, Cansrel'in seyisi ve en sevdiği canavar kaçakçısıydı. Ulu Tepeler'in batısında yaşıyordu ve senede bir kez mallarını büyük kervanlarla Krallık'ın her yanına taşıyor, onları sergileyip satıyordu. Fire, Cutter'dan hoşlanmazdı. Cutter hayvanlara iyi davranmıyordu. Ağzı geniş ve gevşekti. Ayrıca bakışları Fire'ın

üzerine öyle iğrenç ve ilkel bir biçimde sabitleniyordu ki Fire kendini korumak için bir top gibi büzülme isteği duruyordu.

Hem Ufak konusunda da yanılıyordu. Fire aptalları insan ya da hayvan ayırt etmeksizin bakışlarından ve boş zihin hissinden tanırı ve Ufak'ta bunu hissetmemişti. Hissettiği, Cutter'ın her yaklaşmasında korkan Ufak'ın yaşadığı ve Fire ona dokunup bir şeyler fısıldadığında geçen titremesiydi. Fire güzel olduğu için arzulanmaya alıştı ama bir canlının onun şefkatine ihtiyacı olmasına değildi.

Cutter ve Cansrel bir an için uzaklaştığında, Ufak kafasını çitlerin üzerinden uzatmış ve çenesini Fire'm omzuna koymuştu. Fire onun kulaklarını okşayınca Ufak keyifli sesler çıkararak Fire'in saçlarının üzerine nefesini vermişti. Fire gülmüş ve o anda kalbinde bir kapı açılmıştı. Demek, ilk görüşte aşk diye bir şey gerçekten vardı, ya da ilk kişnemedede. Cutter ona Ufak'ın aptal olduğunu söylemiş ve Cansrel de gösterişli siyah bir atın kızının göz alıcı güzelliğine daha uygun olacağı konusunda Fire'ı ikna etmeye çalışmıştı. Ama Fire, Ufak'ı istiyordu ve Cutter üç gün sonra korkudan titreyen atı Fire'a teslim etmişti. At korkmuştu çünkü Cutter onu, satın aldığı bir dağ aslanı canavarıyla aynı vagona koymuştu ve aralarında yalnızca, sallanan iğreti bir tahta paravan vardı. Ufak kişneyip şahlanarak vagondan çıkarken Cutter ona kırbacıyla vurup, "Ödle," demişti.

Fire öfkeyle ata koşup içindeki tüm teskin edici hisleri, sakinleştirilebilmek için Ufak'ın zihnine yerleştirmişti. Sonra Cutter'a, sahip olduğu şeylere karşı davranışları hakkında ne düşünüyorsa daha önce hiç ağzına almadığı kelimeler kullanarak öfkeyle haykırmıştı.

Cutter ise gülüp Fire'in sinirlendiğinde çok daha güzel olduğunu söylemişti. Bu ölümcül bir hataydı, bir nebze olsun zekâ kııntısı olan birisi, Leydi Fire'a babasının huzurunda böyle saygısızca davranmaması gerektiğini çok iyi bilirdi. Fire olacakları bildiğinden Ufak'ı hemen kenara çekmişti. Cansrel önce Cutter'ın, Fire'in ayaklarına kapanıp özür dilemesini ve ağlamasını sağlamıştı. Ardından hayali yaralarla kahreden acılar çektiğine inandırmıştı. En sonunda zihninden çıkıp gerçek hamlelere başlamıştı; Cutter'ın kasığını soğukkanlılıkla, hatasını anladığına emin olana dek tekrar tekrar tekmelemişti.

Bu arada Ufak, Fire ona dokunduğu anda sakinleşmiş ve daha ilk andan Fire ne istediye yapmıştı.

O gün, şafak vaktinin serinliğine uygun olarak kalın giyinmiş olan Fire, Ufak'ın yanında dururken Archer yanına gelip ona elini uzattı. Fire başını iki yana sallayıp eyer kayışını tek eliyle tuttu ve duyduğu acı yüzünden nefesini tutarak kendini yukarı çekti.

Sadece yedi gün dinlenebilmişti ve sakat kolu bu gezintiden sonra daha da ağrıyacaktı. Ancak işe yaramaz biri gibi muamele görmemeye kararlıydı. Ufak'a biraz huzur hissi verip kendisi için o günlük dikkatli koşması için talepte bulundu. Ufak ve Fire'm bu kadar uyumlu olmalarının başka bir nedeni de buydu: Ufak sıcakkanlı ve anlayışlı bir zihne sahipti.

"Kraliçe'ye hürmetlerimi iletin," dedi Lord Brocker. "Ona, en sonunda huzurlu günler yaşanırsa eski bir dostu görmeye gelmesini söyleyin."

"Söyleriz," dedi Archer eldivenlerini takarak. Atına binmeden önce her zaman yaptığı gibi başının üzerinden elini uzatıp sırtın-

daki okların tüylerine dokundu –sanki daha önce onları almayı unuttuğu tek bir an olmuş gibi– ve ardından eyere oturdu. Muhafızlara ve Fire’a eliyle ilerlemelerini işaret etti. Fire’ın arkasında yerini aldı ve yola  ıktılar. Yanlarına sekiz asker almıŐlardı. Bu abartılı bir rakam değildi ama Archer yalnız gidiyor olsa yanına alacağı asker sayısından fazlaydı. HiÇ kimse Vadi’de altı askerden azıyla yolculuk etmezdi, tabii umutsuz, intihara meyilli ya da patikada birilerinin saldırısına uğramak için sebepleri olanlar dışında. Popüler bir hedef ve yaralı bir binici olmasının yarattığı dezavantaj, Fire’m yaklaşan yabancıların ne kadar uzakta olduğunu ve zihinlerini hissedebilme yeteneğiyle etkisiz kalıyordu.

Evden uzaktayken Fire’ın zihin gücünü kullanmamak gibi bir lüksü yoktu. EĞer Fire doğrudan zihinleri aramıyorsa zihinler dikkatini pek çekmezdi. Bir zihnin açıklığı gücüne, amacına, tanıdıklığına, yakınlığına, berraklığa, Fire’m varlığının farkında olmasına ve diğer etkenlere bağlıydı. Bu seyahatte Fire, kimsenin dikkatinden kaçmasına izin vermemeliydi. Etrafı didik didik taramalı ve karşılaştığı her zihni, amacının ne olduğu konusunda emin olana kadar tutmalıydı. Zihnini canavar avcılarından korumak için de ekstra çaba harcaması gerekiyordu. Yoksa yollar herkes için tehlikeliydi.

Kralı e Roen’in kalesi bir günlük mesafedeydi. Muhafızlar kasabanın sınırının etrafından, horozların seslerini duyacak kadar yakın ancak görülmeyecek kadar uzak bir mesafeden hızlıca yola koyulmuŐlardı. Bir gezginin, kendini öldürtmek ya da soyulmak için yapabileceği en iyi Şey seyahat ettiğini herkesin görmesini sağlamaktı.

Yer altında onları kestirmeden Roen’e götürebilecek tünel-ler vardı ancak bu yollar kesinlikle uzak durmayı planladıkları

yollardı. En azından kuzeyde, üstteki yollar, bilinmeyen şeylerin kol gezdiği karanlık yollardan daha güvenliydi.

Fire'in saçları tamamen kapalı ve kıyafeti de gösterişsizdi ancak yine de kimseyle karşılaşmamayı umuyordu. Avcı canavarlar ilginç saçlar göremediklerinde güzel bir yüz ve vücudu görmezden gelebiliyordu ama erkekler öyle değildi. Eğer göze çarparsa dikkatle incelenecekti. Dikkatle incelendiğinde kim olduğu anlaşılacaktı.

Kraliçe Roen'in kalesine giden yol yüksek ve çoraktı. Küçük Tepeler adı verilen buradaki dağlar Fire'in ve komşularının topraklarını Kraliçe'nin topraklarından ayırıyordu. "Küçük" deniyordu çünkü yürüyerek aşılabiliyordu. Vadi'nin batı ve güney sınırlarını oluşturan, üzerinde Ulu Tepeler'den daha rahat yerleşim bölgesi kurulabilecek dağlardı.

Küçük Tepeler'in kayalık tepelerinde ya da tünel çıkışlarına yakın vadilerde kurulmuş köyler köhne, soğuk, renksiz ve ıssızdı. Fire bu uzak köyleri izler ve ne zaman Roen'in kalesine seyahat etse köylerdeki hayatı merak ederdi. O gün, köylerden birinin yerinde olmadığını gördü.

"Şu kayalığın üzerinde bir köy vardı," dedi o yönü işaret ederek. Ve sonra neler olduğunu anladı. Karların arasından çıkıntı yapan eski bina temellerini, eskiden o ufak köyün yerleştiği kayanın en alt kısmını, taş, tahta ve moloz yığınlarını gördü. Yığınların her yanına yayılmış kurt canavarlarını ve etrafta gezinen diğer yırtıcı canavarları gördü.

Yağmacıların akıllıca bir hilesiydi: Bütün bir köyü parça parça dağdan aşağı atıp parçalamak. Archer atından indi, çenesi gergindi. "Fire. Şu yığınların arasında yaşayan bir insan zihni var mı?"

Pek çok canlı zihin vardı ama hiçbirisi insan değildi. Hatırı sayılır miktarda fare, canavar ve normal yaratıklar... Fire başını iki yana salladı.

Okları Archer attı çünkü boşa harcayacak okları yoktu. Önce yırtıcı kuşları vurdu. Sonra okun etrafına bir bez parçası sarıp ateşe verdi ve oku canavar grubunun ortasına atıp yapının tamamen çökmesini sağladı. Grup tamamen yanana kadar peş peşe ateş topu gibi oklar attı.

Vadi'de ölülerin bedenlerini, ruhlarının gittiği sonsuzluğa gönderme yolu ateşti: Dünya dışında her şeyin sona erdiği gerçeğine saygı göstermenin yolu...

Kafile çabucak hareket etti çünkü rüzgârla yayılan koku korkunçtu.

Ruhlarını rahatlatan o manzarayı gördüklerinde, gidecekleri yolun yarısını geçmişlerdi: İleride bir kayalığın içindeki bir delikten çıkıp düz bir kayanın üzerinde ilerleyen Kral'ın Ordusu! Yüksekteki patikada durup izlediler. Archer bölüğün ön tarafını işaret etti.

"Kral Nash onlarla birlikte," dedi. "Görüyor musun? Kır atın üzerindeki uzun adam; bayraktarın yakınındaki. Ve oğlu, Komutan Prens Brigan da elinde uzun yayıyla siyah kısrığın üzerinde, hemen Kral'ın yanında. Kahverengili olan, gördün mü? Bu muhteşem bir görüntü, değil mi?"

Fire, Nax'in oğullarını daha önce hiç görmemişti. Ve kesinlikle Kral'ın Ordusu'nun bu kadar geniş bir bölüğünü de bu kadar yakından gördüğü olmamıştı. Binlerce asker vardı; sorduğunda Archer beş bin kişi olduğunu söylemişti. Bazıları parlak zırhlar, diğerleriyse koyu gri üniforma giymişti. Atları güçlü ve hızlıydı;

arazi üzerinde su gibi akın akın ilerliyorlardı. Elinde uzun bir yay olan Prens, sağ tarafa yönelip yavaşladı ve bölüğün ortasında duran bir iki adamla konuştuktan sonra tekrar öne yöneldi. Öyle uzaktaydılar ki karınca gibi görünüyorlardı ama Fire beş bin atın toynaklarının gürültüsünü duyabiliyor ve on binden fazla zihnin devasa varlığını hissediyordu. Prens'in peşinden ayrılmayan bayraktarın elindeki bayrağın renklerini de görebiliyordu: Gri-yeşil bir ağaçlıkla kaplı vadi ile turuncu bir gökyüzündeki kan kırmızı güneş.

Prens Brigan aniden eyer üzerinde döndü ve tam üzerindeki bulutların arasında bir noktaya gözlerini dikti, tam o anda Fire uçan canavarları hissetti. Brigan atıyla arkaya dönüp elini kaldırarak bir işaret verdi ve bölükteki bir grup ayrılıp sırtlarındaki oklara uzandı. Titreşimler ya da atların kokusuyla oraya gelmiş olan ikisi fuşya ve mor, biri de elma yeşili rengindeki üç yırtıcı kuş, asker nehrinin çok üzerinde daireler çizerek uçuyordu.

Archer ve muhafızları da oklarını hazırlamıştı. Fire tek eliyle dizginleri sıkıca tutup Ufak'ı sakinleştirdi ve kendi yayını hazır tutarak kolunda daha şiddetli acılara neden olup olmamaya karar vermeye çalıştı.

Buna gerek yoktu aslında. Prens'in adamları yeterdi, fuşya kuşları vurmak için sadece dört ok kullandılar. Yeşil olan kuş en zekileriydi, düzensiz bir şekilde uçuyor, hızını ve yüksekliğini değiştiriyor, yavaş yavaş alçalıp askerlere yakınlaşıyordu. Kuşu en sonunda vurabilen ok Archer'inkiydi, dörtnala ilerleyen ordunun üzerinden aşağıya süzülen hızlı bir atıştı.

Kuş canavar yere çakıldı. Prens atını çevirip okun kaynağını bulmak üzere dağ yollarını taradı, okçudan hoşlanmaması ihtimali-

line karşı oku hâlâ yayında gerilmiş vaziyetteydi. Sonra Archer ve muhafızlarını seçince yayını indirip eliyle onları selamladı. Ardından önce yeşil kuşun leşini, sonra da Archer'ı işaret etti. Fire bu hareketin ne anlama geldiğini anlamıştı: Archer'ın öldürdüğü kuşun eti onun olurdu.

Archer da eliyle ona karşılık verdi: Sen al! Brigan bir teşekkür ifadesi olarak iki kolunu da kaldırdı ve askerler canavarın leşini alıp binicisi olmayan bir atın sırtına yüklediler. Fire daha dikkatli bakınca binicisi olmayan ve çantalar, erzaklar ile başka avların etlerini taşıyan bir grup at gördü. Fire, Kral'ın Kenti'nin dışındayken Kral'ın Ordusu'nun kendi başının çaresine baktığını biliyordu. Bu kadar aç erkeği beslemek bir servet tutuyor olmalıydı.

Sonra kendi kendini düzeltti: Bu kadar aç kadın ve erkeği. Ata binebilen, savaşabilen ve avlanabilen herkes Krallık'ın kolluk kuvvetlerine katılabilirdi ve Kral Nash bu kişilerin erkek olması gibi bir şart aramıyordu. Daha doğrusu Prens Brigan bu şartı aramıyordu. Ordunun adı Kral'ın Ordusu'ydu ama daha çok Brigan'a aitti. İnsanlar yirmi yedilik Nash'in kral heybetine sahip olduğunu ancak iş kelle almaya gelince gücün küçük kardeşte olduğunu söylüyorlardı.

Çok uzakta, süvari nehri başka bir kayalığın alt kısmındaki yangın içinde doğru ilerleyerek gözden kaybolmaya başladı. "En azından bugün tünellerden rahatça geçebilirmişiz," dedi Archer, "arkalarından gitseydik tabii. Yakında olduklarını bilseydim keşke. En son, Kral'ın kendi şehrinde ve Prens'in de kuzeyde Pikkia'lı belaların peşinde olduğunu duymuştum."

Aşağıdaki arazide Prens, ordusuna katılmak üzere kısırağını döndürdü ama öncesinde gözleri Fire'ın vücuduna takıldı. Gü-

neşin parlak ışıkları yüzüne vururken ve arada bu kadar mesafe varken Fire'ın hatlarını seçemezdi. Onun, Archer'ın erkek gibi giyinmiş, saçlarını saklamış olan dişi bir arkadaşı olduğundan emin olamazdı. Yine de Fire'ın yüzü yanmaya başladı. Prens onun kim olduğunu anlamıştı, bundan emindi. İlerlerken geriye dönüp bakışı ve atını ileri sürüşündeki haşinlik bunun bir kanıtıydı. Zihni Fire'a tamamen kapalı ve soğuktu.

Fire'ın, Nash ve Brigan'la daha önce tanışmaktan kaçınmasının nedeni işte buydu. Kral Nax'ın oğullarının onu aşağılaması gayet doğaldı. Fire, babasının efsanesinin utancıyla yanıyordu...

5. BÖLÜM

Fire, Kral ve savaşçının, annelerinin topraklarına uğramadan geçip gitmelerini beklemenin biraz fazla olduğunu düşünüyordu. Yolculuklarının son bölümünde, Kral'ın dinlenen askerleriyle dolu kayalık tepelerden geçtiler.

Askerler kamp yapmıyor ancak kestiriyor, yemek yiyor ve kart oynuyorlardı. Güneş batıyordu. Fire yorgun beyniyle, orduların geceleri de hareket edip etmediğini hatırlayamıyordu. Sadece bu ordunun geceyi bu tepelerde geçirmemesini umdu.

Askerlerin yanından geçerken Archer ve muhafızları Fire'in etrafında etten bir duvar oluşturdular. Archer, Fire'in yaralı tarafına o kadar yakın duruyordu ki sol bacağı Archer'ın sağ bacağına sürtüyordu. Fire başını öne eğmişti ama yine de askerlerin gözlemini üzerinde hissediyordu. Öyle yorgundu ve öyle acı çekiyordu ki... Yine de bilincini açık tutuyor, etrafındaki zihinleri yokluyor ve sorun olabilecek bir şey arıyordu. Ayrıca Kral'ı ve kardeşini arıyor ve umutsuzca onları bulmamayı diliyordu.

Askerlerin arasında kadınlar da vardı ama sayıları fazla değildi. Fire ara sıra hafif ısıklar ve hırıltılar duyuyordu. Arada

konuşmalar da oluyordu, Fire yanlarından geçerken adamların arasında birkaç kavga da çıktı ancak hiçbir Fire için bir tehdit oluşturmuyordu.

Roen'in asma köprüsüne çıkan yamaca yaklaştıklarında Fire heyecanlanıp kafasını kaldırdı ve birden askerlerin varlığına minnettar oldu. Küçük Tepeler'in güneyinde yırtıcı kuş canavarların bazen sürüler halinde dolaştıklarını, insan yoğunluğunun çok olduğu bölgelerde daireler çizerek av beklediklerini biliyordu ama daha önce hiç bunun gibi bir şey görmemişti. Turuncu ve pembe tonlardaki gökyüzünde göz alıcı renkleriyle parlayan, yalnızca en şanslı okların ulaşabileceği yükseklikte uçan en az iki yüz yırtıcı kuş vardı. Çığlıkları Fire'm kanını donduruyordu. Eli bir an saçlarını kontrol etmek için eşarbının kenarına gitti. Yırtıcılar onun ne olduğunu keşfederlerse orduyu bile umursamazlardı. İki yüz yırtıcı kuş Fire'in peşine düşerdi.

"Sorun yok, tatlım," diye fısıldadı Archer. "Çabuk olalım. Neredeyse geldik."

Kraliçe Roen'in kalesinin üstü kapalı avlusuna girdiklerinde Archer Fire'in, Ufak'ın sırtından inmesine yardım etti. Fire atı ve arkadaşı arasında dengesini sağlayıp nefesini tuttu. "Artık güvendesin," dedi Archer, kolunu Fire'm beline dolayıp ona destek olarak. "Akşam yemeğine kadar dinlenmek için vaktin olacak."

Fire başını belli belirsiz salladı. "Ona iyi davranmalısınız," demeyi başardı Ufak'ın dizginlerini tutan adama.

Odasını gösterecek olan hizmetçi kızı güçlükle fark etmişti. Archer da oradaydı. Adamlarını girişe yerleştirmiş ve ayrılmadan önce kızı Fire'in koluna dikkat etmesi konusunda tembihlemişti.

Ardından yanlarından ayrıldı. Kız, Fire'in yatağına oturup elbiselerini çıkarmasına ve eşarbını çözmesine yardım etti. Fire kendini yastıkların üzerine bırakıverdi. Kız kocaman açılmış gözlerle Fire'a bakıp merakla parlak saçlarına dokunsa da Fire'ın umurunda olmadı, çoktan uykuya dalmıştı.

Uyandığında odası mumlarla aydınlatılmıştı. Kısa boylu, kahverengi elbiseli bir kadın mumları yakıyordu. Fire, Roen'in samimi zihnini hissetti. Sonra kadın ona yüzünü döndüğünde Roen'in koyu renk gözlerini, güzel dudaklarını ve uzun siyah saçlarının ön kısmındaki beyaz saç tellerini fark etti.

Roen elindeki mumu bir kenara bırakıp Fire'ın yatağının kenarına oturdu. Fire'ın bitkin ifadesine güldü. "Sizi gördüğüme sevindim, Leydi Fire."

"Ben de sizi gördüğüme sevindim, Kraliçem."

"Archer'la konuştum," dedi Roen. "Kolun nasıl? Aç mısın? Haydi, oğullarım gelmeden akşam yemeği yiyelim."

Oğulları... "Hâlâ gelmediler mi?"

"Hâlâ Dördüncü Bölük'le dışarıdalar. Brigan bölüğü komutanlarından birine teslim edip, anladığım kadıyla onları bu gece doğuya gönderecek ancak bunun için çok fazla hazırlık yapmaları gerekiyor. Üçüncü Bölük bir iki güne kadar burada olur. Brigan onlarla birlikte Kral'ın Kenti'ne gidecek, Nash'i bırakıp sonra güneye devam edecekler."

Kral'ın Kenti. Şehir, Kanatlı Nehir'in Kış Denizi'ne döküldüğü yeşil arazilerdeydi. Suların üzerinde Kral'ın göz alıcı siyah taşlardan yapılmış sarayı yükseliyordu. İnsanlar şehrin çok güzel olduğunu; sanat, tıp ve bilim merkezi olduğunu söylüyorlardı

ancak Fire orayı henüz bebekken görmüştü. Şehirle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Ardından silkindi, bir an dalıp gitmişti. "Onlarla mı?" dedi, hâlâ biraz uyku sersemiydi.

"Brigan ordudaki her bölüğe eşit zaman ayırır," dedi Roen. Fire'in eline hafifçe dokundu. "Gel, canım. Birlikte yemek yiyelim. Küçük Tepeler'in ardındaki hayatını öğrenmek istiyorum ve bunun için başka şansımız olmayabilir." Ayağa kalkıp masanın üzerindeki mumu aldı. "Sana yardım etmesi için birini yollayacağım."

Roen dışarı çıkıp kapıyı ardından kapadı. Fire bacaklarını örtünün altından çıkarırken inledi. Uykudan uyanıp da kolunu bu bitmek tükenmek bilmeyen acı olmadan hareket ettirebileceği günü hayal ediyordu.

Fire ve Archer, Roen'le birlikte oturma odasındaki küçük masada akşam yemeği yediler. Kale yıllar önce de Roen'in eviydi, yani Kral'la evlenmeden önce. Nax öldükten sonra da onun evi olmaya devam etmişti. Etrafını saran yüksek duvarlar, devasa ahırlar, gözcü kuleleri ile toplantı, oturma ve yatak odalarını birbirine bağlayan avlularıyla mütevazı bir kaleydi. Ancak bir kuşatma durumunda civar köylerdeki insanların içene sığabileceği kadar genişti. Roen kaleyi gayet iyi yönetiyor, kuzeydeki barış isteyen lord ve leydilere yardım gönderiyordu: Muhafız, erzak, silah, ajan, her neye ihtiyaç duyarlarsa Roen karşılıyordu.

"Sen uyurken kalenin dış duvarına çıktım," dedi Archer Fire'a. "Ve yırtıcı kuş canavarların vurabileceğim bir mesafeye kadar alçalmalarını bekledim. Sadece iki tanesini öldürebildim. Onları

hissedebiliyor musun? Bu odadan bile onların bize duydukları açlığı hissedebiliyorum.”

“Vahşi yaratıklar,” dedi Roen. “Ordu uzaklaşana kadar yukarılarda uçuyorlar. Sonra alçalıp insanların dışarı çıkmasını bekliyorlar. Sürü halindeyken daha zekice davranıyorlar ve tabii daha güzel görünüyorlar. Zihinsel cazibeleri de daha güçlü oluyor. Size şu kadarını söyleyeyim; insanları ruh haline kesinlikle fayda sağlamıyorlar. İzlenmesi gereken iki üç hizmetçim var, izlenmedikleri takdirde dışarı çıkıp kendilerini yenmek üzere onlara sunabilirler. Tam iki gün oldu. Bugün Dördüncü Bölük geldiği için rahatlamıştım, iki günden beri ilk kez birini surların dışına yollayabildim. Seni fark etmelerine izin vermemeliyiz, canım. Neyse, biraz çorba al lütfen.”

Fire, hizmetçi kızın kâsesine doldurduğu çorba için minnettardı çünkü bu bıçak kullanmadan yiyebileceği bir yemektir. Sol kolunu kucağına koyup kafasını topladı. Kuş canavar sürüleri genelde sabırsız olurdu. Bu sürü de en fazla bir hafta civarda dolardı ve sonra giderdi ancak onlar bölgede gezindikleri sürece, Fire ve Archer kaleye tıklıp kalacaktı. Tabii bir iki gün içinde, Üçüncü Bölük kralları ve kumandanlarını almak üzere yanlarına ulaştığında yola çıkmazlarsa.

Fire’m iştahı bir anda kaçtı.

“Bir yere tıklıp kalmış olmanın yanında,” dedi Roen, “çatıları kapatmaktan nefret ediyorum. Çatılar olmadan da gökyüzümüz yeterince karanlık zaten. Kapatınca iyice iç karartıcı oluyor.”

Roen’in avluları ve ahıra açılan geçidin çatıları yılın büyük bir bölümünde açık olurdu ancak şiddetli yağışlar en çok sonbaharda düşer ve yırtıcılar da hep beklenmedik anlarda gelirdi. Bu

yüzden güvenliği sağlamak üzere kalenin açık kısımları üzerine katlanabilen, ahşap çerçeveli ancak dış pencerelere düşen ışığı engellemeyen açılır kapanır kanvas çatılar vardı.

“Babam her zaman, Kral’ın sarayındaki cam çatıların çok abartılı olduğunu söyler,” dedi Archer. “Ama onların varlığına minnettar olmama yetecek kadar uzun süre sizinkiler gibi çatıların altında yaşadım.”

Roan çorbasını içerken gülümsedi. “Yaklaşık üç yılda bir Nax’ın aklına güzel fikirler gelirdi.” Ama birden konuyu değiştirdi. “Bu ziyaret, dengeleyici bir hamle olacak. Belki yarın oturup ülkenizdeki olayları değerlendiririz. Üçüncü Bölük gelip gittikten sonra daha çok vaktimiz olur.”

Hepsinin aklından geçeni açık açık ifade etmekten kaçınıyordu. Ama Archer açıkça konuştu. “Kral ya da Prens, Fire için bir tehdit oluşturacak mı?”

Roan anlamazlıktan gelmedi. “Nash ve Brigan’la konuşup Fire’ı onlara bizzat takdim edeceğim.”

Archer ikna olmamıştı. “Onun için bir tehdit oluşturacaklar mı?”

Roan bir süre ona dikkatle baktı ve ardından bakışlarını Fire’a çevirdi. Fire, Kraliçe’nin gözlerinde şefkat gördü, hatta belki de özür... “Oğullarımı tanıyorum,” dedi Roan “ve Fire’ı da tanıyorum. Brigan ondan hoşlanmayacak, Nash ise onu gerektiğinden çok sevecektir. Ancak her ikisi de Fire’ın baş edebileceği insanlar.”

Archer nefesini tuttu ve çatalını hafifçe masaya vurup arkasına yaslandı. Gerilmişti. Fire, Archer’ın gözlerinden okuduğu şeyi açıkça söylememesinin tek nedeninin Kraliçe’nin varlığı olduğunu biliyordu: Fire baştan bu yolculuğa çıkmamalıydı.

Göğsünde bir kararlılık ateşi alevlendi. Roen'in tutumunu benimsemeye karar verdi. Ne Kral ne de Komutan ona fazla gelirdi.

Elbette koşullar her zaman insanların niyetleriyle uyumlu olmuyordu ve Roen her an her yerde bulunamazdı. Malum olay gerçekleştiğinde Fire, akşam yemeğinden sonra Archer'la birlikte yatak odalarının olduğu kısıma gidiyordu. Birkaç zihnin yaklaş-tığını hissettiği anda kale kapıları da açıldı. Atlarının üzerinde gürültüyle içeri giren ve varlıklarıyla alanı dolduran iki adamın arkası kapıların dışından gelen bir ateşle aydınlandı. Donakalan Fire dışında avludaki herkes dizlerinin üzerine çöktü. İlk atın üstündeki adam, Fire'ın daha önce gördüğü Kral Nax tablolarında-kinin aynısıydı ve ikinci atın üstündeki adam ise kendi babasıydı.

Fire'ın zihni yanıyordu. Bu Cansrel'di. Ateşin ışığında parlayan saçları gümüş ve mavi, gözleriyse mavi ve çok güzeldi. Fire o gözlerin kendisine nefret ve öfkeyle baktıklarını gördü. Cansrel ölümler diyarından dönmüştü ve artık Fire'ın ondan saklanabileceği bir yeri yoktu.

"Diz çök," dedi yanı başındaki Archer ancak Fire zaten iki dizinin birden üstüne çöktüğü için bu gereksiz bir uyarı olmuştu.

Ardından kale kapıları kapandı. Alevlerin parlaklığı geride kaldı ve her şey avlu meşalelerinin ışığındaki eski sarı görüntüsüne döndü. Atın üzerindeki adam ona hâlâ nefretle bakıyordu ancak silüetler artık belirginleştiği için Fire onun Cansrel olmadığını görebilmişti. Saçları koyu renk, gözleri solgundu ve Fire karşısında sıradan bir adamdan başka bir şey olmadığını fark etti.

Fire yerde titriyordu. Elbette artık adamın siyah kısağını, yakışıklı kardeşini ve atını tanıdı. Karşısında Nax ve Cansrel

değil, Nash ve Brigan vardı. Eyerlerinden inip tartışarak atlarının yanında durdular. Fire hâlâ titrediği için konuştuklarını çok az işitiyordu. Brigan birisini yırtıcı kuşlara atmak hakkında bir şeyler söylüyordu. Nash ise kendisinin kral olduğunu ve kuşlara, böyle görünen bir kadını teslim etmeyeceğini söylüyordu.

Archer, Fire'm adını tekrarlayarak kadının yüzünü ellerinin arasına almış ve üzerine doğru eğilmişti. Birbirleriyle tartışan kardeşlere sertçe bir şeyler söyledikten sonra Fire'ı kollarına alıp avludan dışarı taşıdı.

Fire bedenine ne olduğunu biliyordu: Zihni bazen ona oyun oynayabiliyordu ancak esas düşman bedeniydi.

Archer onu yatağına yatırıp yanına oturdu. Soğuk ellerini avcuna alıp ovuşturdu. Fire'ın titremesi yavaş yavaş yatıştı.

Zihninde Archer'ın sesinin yankısını duydu. Yavaş yavaş Archer'ın onu kucağına alıp uzaklaştırmadan önce Kral ve Prens'e söylediklerini zihninde toparlamayı başardı: "Onu yırtıcılara yem edecekseniz beni de etmek zorundasınız."

Fire, Archer'ın ellerini tuttu.

"Sana neler oldu öyle?" diye sordu Archer sessizce.

Ona neler olmuştu?

Fire, Archer'ın endişe dolu gözlerine baktı.

Ona durumu daha sonra açıklayacaktı. Ancak şimdi ona göstermek istediği bir şey vardı; arkadaşından acilen yapmasını istediği bir şey. Archer'ın ellerini kendine çekti.

Archer'ın zekâsı hep çok kıvrak olmuştu. Yüzünü Fire'ın yüzüne yaklaştırdı onu öptü. Fire gömleğinin düğmelerini çözmek

için uzandığında, Archer onu durdurdu. Ona kolunu yormamasını söyleyip bu işi kendisi yaptı.

Fire kendini onun cömertliğine bırakmıştı.

Sonrasında fısıldayarak konuştular.

Yüzü Archer'a dönük bir şekilde yanında uzanırken Fire, "Avluya girdiğinde," dedi, "onun babam olduğunu sandım."

Archer'ın yüzünde beliren anlık şok ifadesi yerini hemen anlayışa bıraktı. Parmaklarını Fire'in saçlarının arasından geçirdi. "Ah, Fire. Şaşırmıyorum. Ama Nash kesinlikle Cansrel gibi değil."

"Nash değil zaten, Brigan."

"Hele Brigan hiç değil."

"Işık yüzünden," dedi Fire. "Ve gözlerindeki nefret."

Archer, sargılı koluna dikkat ederek Fire'in omzunu ve yüzünü nazıkçe okşayıp onu öptü. "Cansrel öldü. Sana zarar veremez."

Söyleyeceği sözleri yuttu. Yüksek sesle dile getiremezdi bunları. Ama Archer'ın zihnine konuştu: *O benim öz babamdı.*

Archer ona sıkıca sarıldı. Fire ise gözlerini kapayıp düşüncelerini, geriye sadece Archer'ın kokusu ve dokunuşu kalacak kadar derinlere gömdü. Archer onu kötü anılarından uzaklaştırıyordu.

"Burada benimle kal," dedi Archer bir süre sonra, Fire'a sarılarak. "Tek başına güvende değilsin."

Archer bedeni ve kalbiyle Fire'ı bu kadar iyi anlayabilirken, Cansrel gerçeğiyle ilgili en basit konularda bile onu hiç anlamaması ne kadar tuhaftı. Fire'ın odasına dönmesi için bundan daha etkili bir şey söyleyemezdi.

Aslında her ne olursa olsun orayı terk edecekti.

Ama arkadaşına duyduğu sevgi yüzünden Archer uyuyana kadar bekledi.

Artık sorun istemiyordu: Sadece, yıldızların kendisini rüya görmeden uyuyabilecek kadar yormasını istiyordu. Ancak yıldızları görebilmek için dışarı açılan bir pencere bulması gerekiyordu. Ahırın denemeye kadar verdi çünkü gecenin bu saatinde orada Kral ya da Prens'le karşılaşma ihtimali yoktu. Gökyüzünü görebileceği bir pencere bulamasa bile, en azından Ufak'ın yanında olurdu.

Çıkmadan önce saçlarını örttü ve koyu renk giysiler giydi. Muhafızların ve hizmetçilerin yanından geçti. Elbette bazıları onu fark etti ama bu arazide alışlageldiği üzere kimse umursamadı. Roen, çatısı altında yaşayan insanların zihinlerini mükemmel bir şekilde korumayı öğrenmelerini sağlamıştı, bunun ne kadar değerli bir şey olduğunu biliyordu.

Ahıra giden üstü kapalı koridor boştu. İçeriye dolduran temiz saman ve at kokusu güven vericiydi. Ahır karanlıktı ve en sonlarda bir yere yerleştirilmiş tek bir ışıkla aydınlatılıyordu. Ufak da dâhil olmak üzere atların çoğu uyuyordu. Ufak şekerleme yaparken, sessiz ve düz bir biçimde, yan tarafına yaslanmış bir halde, yıkılmak üzere olan bir bina gibi ayakta duruyordu. Onun, genelde böyle yan tarafına yaslanmış halde uyuduğunu bilmesine endişelenebilirdi.

Ahırın en sonunda gökyüzüne bakan bir pencere vardı ama Fire pencerenin yanına gidince gökyüzünde hiç yıldız olmadığını gördü. Bulutlu bir geceydi. Atların sıralandığı uzun yoldan geri dönerken Ufak'ın yanında durdu ve uyuma şekline bakıp güldü. Kapıyı hafifçe aralayıp Ufak'ın bölmesine girdi. Ufak uyurken

onun yanında oturabilir ve yorulana kadar kendi kendine şarkı mırıldanabilirdi. Archer bile buna karşı çıkmazdı. Kimse onu bulamazdı. O Ufak'ın kapısına yaslanmışken içeri birisi girse bile onu göremezdi. Ufak uyanırsa da sahibesinin ayaklarının dibinde mırıldandığını gördüğünde şaşırılmazdı. Ufak, Fire'in geceleri böyle şeyler yapmasına alıştı.

Yere oturdu ve yana yaslanan bir at hakkında bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Ufak'ın dürtmesiyle uyanan Fire o an yalnız olmadıklarını anladı. Bariton, çok kısık ve yakından gelen bir erkek sesi duydu.

"Kral'ın yönetimine karşı geldikleri için o yağmacı ve soyguncularla çarpışıyorum ama bizim ne gibi bir yönetim hakkımız var ki?"

"Böyle konuştuğunda beni gerçekten korkutuyorsun," dedi Roen. Fire, Ufak'ın bölmesinin kapısına yaslandı.

"Kral sadakat hak etmek için son otuz yılda ne yaptı?"

"Brigan..."

"Bazı düşmanlarımın amaçlarını kendiminkilerden daha iyi anlıyorum."

"Brigan, yorulduğun için böyle konuşuyorsun. Kardeşin adil bir kral, bunu biliyorsun ve senin de yardımınla iyi şeyler yapıyor."

"Babamın eğilimleri onda da var."

"Peki, ne yapacaksın? Kaçakçıların ve akıncıların kendi yollarına gitmelerine izin mi vereceksin? Krallık'ı Lord Mydogg ve onun canı kız kardeşine mi bırakacaksın? Ya da Lord Gentian'a. Nash'in krallığını korumak Vadi'nin tek umududur. Eğer ondan

ayrılırsan, dört cepheli bir sivil savaş başlatırsın. Sen, Nash, Mydogg ve Gentian arasında. Kimin galip geleceğini düşünmeye korkuyorum. Kral'ın Ordusu'nun birliği sen ve kardeşin arasında bölünürse kazanan sen olmazsın."

Bu, Fire'in hiçbir koşulda, hiçbir dünyada hiçbir şekilde duymaması gereken bir konuşmaydı. Şimdi durumu anlıyordu ancak bir şey yapamazdı. Hareket etmedi, nefes bile almadı. Kendine engel olmaya çalışmasına rağmen dinledi çünkü Kral'ın kumandanının yüreğindeki şüphe şaşırtıcıydı.

Brigan nazikçe ve teslim olurcasına, "Anne çok abartıyorsun. Kardeşimden asla ayrılmam, bunu biliyorsun. Ve kral olmayı istemediğimi de biliyorsun," dedi.

"Yine bunu söylüyorsun ama bu beni rahatlatmıyor. Eğer Nash öldürülürse, sen kral olmak zorundasın."

"İkizler benden büyük."

"Bu akşam bilerek anlamazlıktan geliyorsun. Garan hasta ve Clara bir kadın. İkisi de tahta uygun değil. Vadi bu zamanları haşmetli bir kral olmadan atlatamaz."

"Ben haşmetli değilim."

"Yirmi iki yaşındasın ve Kral'ın Ordusu'nu Bocker kadar iyi yönetiyorsun. Askerlerin senin için canlarını verir. Sen haşmetlisin."

"Pekâlâ. Ama umarım asla kral olarak anılmam."

"Bir zamanlar asker olmamayı da dilemiştin."

"Hatırlatma." Sesi yorgun geliyordu. "Hayatım babamın hayatının kötü bir örneği."

Uzun süren bir sessizlik oldu. Fire nefes almadan oturdu. Babasının hayatının kötü bir örneği olan bir hayat: Bu Fire'in

anlayabileceği, düşüncelerin ve sözlerin ötesinde bir tanımdı. Müzikten anladığı kadar iyi anladı bu ifadeyi.

Ufak doğruldu ve kısık sesle konuşan ziyaretçilerini görmek için kafasını bölmesinden uzattı. "Bana görevlerini yerine getireceğini söyle, Brigandell," dedi Roen bilinçli olarak Brigan'ın kraliyet adını kullanarak.

Brigan'ın sesi değişti. Nefesinden, güldüğü anlaşılıyordu. "Öyle etkileyici bir savaşçı oldum ki sen bile dağlarda insanları sırf hoşuma gittiği için kılıçtan geçirdiğimi düşünüyorsun."

"Böyle konuştuğun zamanlarda senin için endişelendiğim için beni suçlayamazsın."

"Görevimi yerine getireceğim, anne. Her zaman yaptığım gibi."

"Sen ve Nash, Vadi'i savunmaya değer bir yere dönüştüreceksiniz. Nax ve Cansrel'in dikkatsizlikleriyle yok ettikleri düzen ve yasaları yeniden kuracaksınız."

Aniden, sesinde ufak bir mizah olmaksızın, "O canavardan hoşlanmıyorum," dedi.

Roan'ın sesi yumuşadı. "Nashdell, Naxdell değil ve Fire da babası değil."

"Değil, daha da fazlası. O bir dişi. O Nash'in uzak duramayacağı bir şey."

Roan ciddi bir sesle konuştu. "Brigan... Fire, Nash'le ilgilenmiyor. O insanları baştan çıkarıp tuzağa düşürmüyor."

"Umarım haklısındır, anne. Çünkü onu ne kadar çok önemseydiğin umurumda değil. Eğer Cansrel gibiyse, boynunu kırarım."

Fire bir köşeye çekildi. Nefrete alıştı. Ama yine de nefret her seferinde kanını dondurur ve onu yorardı. Bu adama karşı yapmak zorunda kalacağı savunmaları düşünürken yorulmuştu.

Sonra üzerinde bir şeyin varlığını hissetti. Brigán elini uzatmış Ufak'ın burnuna dokunuyordu. "Zavallı dostum," dedi burnunu okşayarak. "Seni de uyandırdık. Hadi, uykuna dön."

"Bu onun atı," dedi Roen. "Tehdit ettiğin canavarın atı."

"Ah, pekâlâ. Sen çok güzelsin," dedi Brigán sessizce. "Ve sahibinin o olması, senin suçun değil."

Ufak yeni arkadaşının elini kokladı. Roen ve Brigán oradan ayrıldığında Fire, bir türlü barışamadığı sinir bozucu zaafını yutmaya çalışarak yumruk yaptığı elleriyle eteğini sıkıca kavramıştı.

Brigán kendisine zarar vermeye karar verirse, en azından atını incitmeyeceği konusunda ona güvenebilirdi.

6. BÖLÜM

Kraliyet ailesinin hiçbir üyesi uyumadığı için bu uzun gece daha bitmemişti. Fire meşalelerin ışığı altında parlayan ve etrafta sinsice dolaşan yakışıklı Kral'la karşılaştığında, avluyu henüz geçmiş ve yatak odalarına giden koridora girmişti. Onu gördüğünde Kral'ın gözleri parladı. Nefesi şarap kokuyormuş gibi geldi Fire'a. Kral aniden üzerine gelip onu duvara sıkıştırdığı ve öpmeye çalıştığında bu konuda artık kuşkusu kalmamıştı.

Fire şarabın, Kral'ın zihnine girmesini kolaylaştırdığını fark edince şaşırıldı. *Beni öpmek istemiyorsun.*

Nash onu öpmeyi denemeyi bıraktı ama bedenini kadının üzerine bastırıp göğüslerini ve belini tutmaya devam etti. Kolunu acıtıyordu. "Sana âşık oldum," dedi ekşi nefesini Fire'ın yüzüne üfleyerek. "Seninle evlenmek istiyorum."

Benimle evlenmek istemiyorsun. Bana dokunmak bile istemiyorsun. Beni rahat bırakacaksın.

Nash geri adım attı ve Fire, kendini ondan kurtarıp rahat bir nefes aldı. Ardından kıyafetlerini düzeltip kaçmak için arkasını döndü.

Sonra yeniden Kral'a döndü ve hiç yapmadığı bir şey yaptı. *Benim özür dile, diye düşündü öfkeyle, bundan bıktım artık. Özür dile.*

Kral hemen bir centilmen gibi diz çöktü, gözlerinden pişmanlık okunuyordu. "Sizi küçük düşürdüğüm için bağışlayın beni, Leydim. Şimdi güvenle yatağınıza dönebilirsiniz."

Fire, Kral'ın önünde diz çöktüğü bu saçma sahneyi kimse görmeden aceleyle uzaklaştı. Kendinden utanmıştı. Vadi'nin durumu için endişelenmeye başlamışken, bir de Vadi'nin Kral'yla muhatap oluyordu.

Brigan gölgelerin arasından aniden ortaya çıktığında Fire neredeyse odasına giriyordu ve aklını kaçırmak üzereydi.

Daha uzanmaya çalışmadan Brigan'ın zihninin tek bir çatlağı bile olmayan kale duvarları gibi kapalı olduğunu biliyordu. Zayıf fiziksel gücü ve sözleri dışında Brigan'a karşı kullanabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Nash'in yaptığı gibi Brigan da onu duvar ile kendi bedeni arasında sıkıştırdı. Tek eliyle Fire'in iki bileğini birden kavrayıp kollarını öyle sertçe başının üzerine kaldırdı ki yaralı kolunun acısı yüzünden Fire'in gözünden yaş geldi. Ardından Fire'in bedenini hareket edemeyeceği bir şekilde sıkıştırdı. Yüz ifadesi bütünüyle nefretten ibaretti.

"Kral'a karşı en ufak bir yakınlaşma gösterdiğinde seni öldürürüm."

Brigan'ın bu üstün güç gösterisi çok aşağılayıcıydı ve Fire'ı tahmin ettiğinden daha çok incitiyordu. Fire konuşabilecek kadar bile nefes alamıyordu. *Kardeşine ne kadar da benziyorsun, dedi Brigan'ın zihnine, sadece daha kabasın.*

Brigan Fire'ın bileklerini daha da sıktı. "Seni yalancı yamyam canavar."

Acıdan gözlerinden yaşlar akıyordu. *Hayal kırıklığısın, değil mi? İnsanlar senin hakkında sanki çok özel birsiymişsin gibi konuşuyor ancak sen, savunmasız bir kadını itip kakan ve ona hakaret eden sıradan bir adamdan başka bir şey değilsin. Fazlasıyla sıradan...*

Brigan dişlerini sıktı. "Savunmasız olduğuna inanmalı mıyım?"

Sana karşı öyleyim.

"Ama krallığa karşı değilsin!"

Krallık'ın düşmanı değilim. En azından senden daha fazla değilim, Brigandell.

Brigan'ın yüzü Fire'dan tokat yemiş gibi bir hal aldı. Öfkesi bir anda yok olmuştu. Gözleri yorgun ve şaşkın şaşkın bakmaya başladı. Fire'ın bileklerini bıraktı, Fire kendini Brigan ve duvarın arasından kurtarıp sağ eliyle yaralı kolunu ovuşturabileceği kadar geri çekildi. Titriyordu. Omzu sırlıskılandı çünkü Brigan yarasının kanamasına neden olmuştu. Canını acıtmıştı ve Fire bu yüzden şimdi daha önce hiç olmadığı kadar kızgındı.

Nasıl nefes alabildiğini bilmiyordu ama dilinin ucuna gelen kelimelerin öylece dışarı çıkıvermesine izin verdi. "Kim olmak istediğine karar vermeden önce babanı örnek almışsın," diye tısladı. "Vadi güvenli ellerde, öyle mi? Sen ve kardeşin... ikiniz de yırtıcı kuşlara yem olursunuz umarım!"

"Senin baban hem Vadi'nin hem de babamın felaketi oldu," diye karşılık verdi Brigan. "Tek pişmanlığım onu kendi kılıcım ile öldürememiş olmak. Kendini öldürüp beni bu zevkten mahrum ettiği için ondan nefret ediyorum. Onun boğazını parçalayan canavarı kısıkanıyorum."

Bunun üzerine Fire ona yüzünü dönüp ilk kez bu kadar dikkatli baktı. Brigan hızlı hızlı nefes alıyor, yumruklarını sıkıp sıkıp gevşetiyordu. Gözleri berrak, çok açık bir gri tonunda ve öfkeden daha öte bir şeyle, umutsuz bir duyguyla parlıyordu. Vücut ve boy bakımından ortalamanın biraz üzerindeydi. Güzel dudaklarını annesinden almıştı ancak ağzı ve kristal gibi gözleri dışında o kadar da yakışıklı değildi. Fire'a öyle öfkeli bakıyordu ki her an patlayacakmış gibiydi. Birden Fire'a çok genç, üzerinde çok fazla yük olduğu için çok yorgun göründü.

"Yaralı olduğumu bilmiyordum," dedi Fire'ın elbisesindeki kana bakarak. Fire şaşırmıştı çünkü Brigan'ın sesi gerçekten de üzgün çıkmıştı. Ama Fire ondan özür falan beklemiyordu. Brigan'dan nefret etmek istiyordu çünkü Brigan nefret dolu biriydi.

"İnsan değilsin sen. İnsanları incitmekten başka bir şey yapmıyorsun," dedi Fire; o an aklına söyleyebilecek daha kötü bir şey gelmemişti. "Canavar olan sensin, ben değilim."

Ardından arkasını dönüp uzaklaştı.

Kanı temizleyip kolunu tekrar sarmak için önce Archer'ın boş odasına gitti. Ardından Archer'ın uyumakta olduğu kendi odasına gitti. Soyunup Archer'ın gömleğini giydi. Bu Archer'ın hoşuna giderdi. Elbette Fire'ın, gömleği sırf bileklerindeki morlukları saklamak için giymiş olduğu aklına gelmezdi. Archer'ın sorularına ve öfkesine dayanacak enerjisi yoktu.

Çantasının altını üstüne getirip gebelik önleyici bitkileri buldu. Otları kuru kuruya çiğneyip yuttuktan sonra kendini Archer'ın yanına bırakıp rüya görmeksizin deliksiz bir uyku çekti.

Sabah boğuluyormuş gibi bir hisle uyandı. Archer odada gürültü yapıyordu. Kendine gelip yataktan kalkmak için kendiyile savaştı. Kolundaki eski ve bileklerindeki yeni ağrılar yüzünden inlememek için kendini zor tutuyordu.

“Sabahları çok güzel görünüyorsun,” dedi Archer Fire’in burnunu öperek. “Gömleğim üzerindeyken inanılmaz sevimlisin.”

Fire kendini ölü gibi hissetmeseydi bu mümkün olabilirdi. Bu konuda seve seve değiş tokuş yapabiliirdi: İnanılmaz sevimli hissedip ölü gibi görünmek ne kadar keyifli olurdu.

Archer gömleği dışında üzerini giyinmiş ve kapıya yönelmişti.

“Acelen nedir?”

“Bir işaret ateşi yakılmış,” dedi Archer.

Dağlardaki köylerde, saldırı durumunda komşu köylerden yardım istemek için işaret ateşi yakılırdı. “Hangi köy?”

“Kuzeyde, Gri Cennet. Nash ve Brigan hemen yola çıkıyor ancak tünellere varamadan yirtıcılar yüzünden pek çok adam kaybedeceklerdir. Ok atabilen tüm askerler toplanıp duvarın üzerinden destek sağlayacağız.”

Fire bir anda buz gibi bir suya dalıp çıkmış gibi ayılmıştı. “Dördüncü Bölük gitti yani, öyle mi? Nash ve Brigan’ın yanında kaç asker var?”

“Benim sekiz askerim ve Roen’in de kırk askeri kaleden yardımcı olacak.”

“Sadece kırk mı?”

“Dördüncü’yle birlikte en iyi muhafızlarını gönderdi,” dedi Archer. “Üçüncü Bölük’ten askerler onların yerini alacak ancak henüz gelmediler.”

“İki yüz yırtıcıya karşı sadece elli asker mi? Akıllarını mı kaçırdı bunlar?”

“Diğer seçenek yardım çağrısını görmezden gelmekti.”

“Sen onlarla gitmeyecek misin?”

“Kumandan duvarın üzerinden atış yapmamın yırtıcılara daha çok zarar vereceğine inanıyor.”

Kumandan. Fire donup kalmıştı. “Odaya mı geldi?”

Archer Fire’a yan yan baktı. “Elbette hayır. Adamları beni bulamayınca, Roen geldi.”

O kadar da önemi yoktu gerçi, Fire bu detayı unutmuştu bile. Aklı, “iki yüz kuşluk yırtıcı sürüsüne karşı elli adam” deliliğine takılmıştı. Yataktan çıkıp giysilerini aldı ve Archer morlukları görmesin diye giyinmek üzere banyoya gitti. Archer gittiğinde de dışarı çıktı.

Saçlarını örtüp kol zırhını kuşandıktan sonra yayını ve oklarını alıp Archer’ın arkasından koştu.

En umutsuz anlarda Archer tehditlere başvururdu. Bağırıp duran adamlar ve kişneyen atlarla dolu ahırdayken Archer Fire’a, onu duvarlardan uzak tutmak için gerekirse Ufak’ın bölmesinin kapısına bağlayacağını söyledi.

Archer kabadayılık taslarken, Fire onu duymazdan gelip durumu adım adım değerlendirdi. Yayıyla iyi atış yapabiliyordu. Acıya dayanabilirse kolu atış yapamayacağı kadar kötü değildi. Askerler fırtına gibi tünellere doluşurken, Fire iki ya da üç canavarı öldürebilirdi ve bu da adamlara saldıracak kuşlardan en az iki üç tanesinin eksilmesi demekti.

Bir adamı öldürmek için tek bir canavar yeterliydi.

Bu elli askerden bazısı, daha Gri Cennet'teki savaşa alanına ulaşamadan ölecekti.

Bu nokta paniğin başladığı ve Fire'ın zihinsel hesaplarının birbirine girdiği yerdii. Hiçbirinin oraya gitmemesini dilerdi aslında. Tek bir dağ köyünü kurtarmak için böyle bir riski almamalarını dilerdi. Fire, önceleri insanlar, Kral ve Prens'in çok cesur olduklarını söylediklerinde ne demek istediklerini anlamazdı. Neden bu kadar cesur olmak zorundaydılar ki?

Kendi etrafında dönerken gözleri iki kardeşi aradı. Nash atının üzerindeydi. Öfkeli, başlamak için sabırsızlanan ve dün geceki sarhoş adamdan daha fazla kral gibi görünen bir figüre dönüşmüştü. Brigan ata binmemiştii, askerlerinin arasında onları cesaretlendirerek ve annesiyle konuşarak ilerliyordu. Sakin ve güven verici görünüyordu. Hatta Archer'ın muhafızının yaptığı bir şakaya gülüyordu.

Zırh ve eyerler denizinin arasından Fire'ı görünce tüm neşesi kaçtı. Gözleri buz kesti ve dudakları gerginleşti. Fire'a tam da hatırladığı gibi bakıyordu.

Onu görmek bile Brigan'ın keyfini kaçınıyordu.

Ancak hayatını riske atma hakkına sahip tek kişi o değildi, cesur olan tek kişi olmadığı gibi.

Fire, duvarın üzerinden yırtıcıları vurmaya çalışmak istemediği konusunda Archer'ı temin etmek için ona döndüğünde her şey zihninde yerli yerine oturmuştu. Sonra derinlere bakılmadığı sürece hiçbir mantığı olmayan bir şey yapmak üzere Ufak'ın bölmesine gitti.

Bu girişimin tamamının ancak birkaç dakika süreceğini biliyordu. Yırtıcı kuşlar sayılarının insanlardan fazla olduğunu anladıklarında dalışa geçecekti. En büyük tehlikeyi, atlar tünel girişindeki dar geçitten geçerken beklemek zorunda kalacak olan sıranın sonundaki adamlar yaşayacaktı. Tünelin içine girebilen askerler güvende olacaktı çünkü kuşlar karanlık ve dar alanları sevmedikleri için adamları mağaraların içine kadar takip etmezdi.

Fire, ahırda duyduğu konuşmalardan Brigan'ın, Kral'ın en önde, en iyi mızrak ve kılıç kullanan adamların da en arkada olmaları emrini verdiğini biliyordu çünkü kriz anında yırtıcılar okla vurulabilecek kadar yaklaşacaklardı. Ve Brigan en arkada ilerleyecekti.

Fire, Ufak'ı hazırlayıp eyerine ok ve yayını asarken, atlar yüklenmiş ve kale kapılarında toplanmaya başlamıştı. Fire, Ufak'ı avluya soktuğunda kimsenin dikkatini çekmemişti çünkü kendisine en yakın zihinleri tespit edip onları kontrol altına almış ve kendisine uzanan zihinleri de geri itmişti. Fire, Ufak'ı olabilecek en uzak köşeye, kapılardan mümkün olduğunca uzağa çekmişti. Atının bunun ne kadar önemli olduğunu anlamasını, ne kadar üzgün olduğunu ve onu ne kadar sevdiğini hissetmesini sağlamaya çalıştı.

Sonunda Brigan emri verdi. Hizmetkârlar kapıları açıp parmaklıkları kaldırdılar ve askerler gün ışığına çıktı. Fire eyere oturup askerlerin arkasından Ufak'ı yönlendirdi. Fire ve Ufak dışarı süzüldükleri sırada kapılar kapanıyordu. İkisi bir başlarına Roen'in arazisinin doğusundaki kayalıklara doğru ilerlediler.

Askerler kuzeye, yukarı odaklandıkları için Fire'ı fark etmediler. Ancak bazı yırtıcılar fark etmişti ve askerlerin üzerine doğru

alçalmakta olanlardan bazıları merak içinde gruptan ayrıldılar. Kolundaki acıya dayanabilirse okuyla vurabileceği kadar az sayıdaydılar. Duvardaki okçuların onu gördüğü kesindi. Fire bunu, Archer'ın kendisine gönderdiği endişe sinyallerinden biliyordu. Archer'ın, peşinden dışarı çıkmasına engel olmayı umarak, *eğer duvarda kalıp onları vurmaya devam edersen kurtulma ihtimalim artar*, dedi onun zihnine.

Artık kale kapılarından yeterince uzaklaşmıştı ve ilk askerler tünele ulaşmıştı. Bölüğün oluşturduğu sıranın sonunda canavarlarla askerlerin çarpıştığını gördü. Zamanı gelmişti. Cesur atını şahlandırıp geri döndürdü ve kafasındaki eşarbı çıkardı. Saçları ateşten bir nehir gibi omuzlarına döküldü.

Bir an hiçbir şey olmadı ve Fire, yaptığıнын işe yaramadığını düşünüp panikledi. Ardından yırtıcıların onu fark etmesi için zihnini açtı. Yine bir şey olmadı. Dikkatlerini çekmek için zihinlerine uzandı.

Sonra çok yüksekteki bir yırtıcı, Fire'ı hissedip gördü ve metalin metale sürtünmesi gibi korkunç bir ses çıkardı. Fire bu sesin ne anlama geldiğini biliyordu, diğer yırtıcılar da öyle. Askerlerin olduğu yönden bir bulut gibi bir anda yükseldiler. Canavar avlarını arayarak ve havada dönüp durarak uçup onu buldular. Askerleri unutmuşlardı. Tüm yırtıcı kuşlar Fire'a doğru dalışa geçmişti.

Artık Fire'ın yapması gereken iki şey vardı: Becerebilirse atıyla birlikte tekrar kaleye ulaşmak ve askerlerin, Fire'ın yaptığı şeyi gördüklerinde aptalca ya da kahramanca bir işe kalkışmalarına engel olmak. Ufak'ı ileri doğru sürdü. Olabildiğince sert bir

mesaj iletmek için Brigan'ın zihnine konuştu. *Gri Cennet'e doğru ilerlemeye devam etmezseniz, yaptıklarım boşa gider.*

Brigan'ın tereddüt ettiğini biliyordu. Onu göremiyor ve düşündüklerini hissedemiyordu ama zihninin hâlâ orada, hareket etmeden atının üzerinde olduğunu sezebiliyordu. Fire, mecbur kalırsa Brigan'ın atını manipüle edebileceğini düşündü.

Lütfen bunu yapmama izin ver, diye yalvardı Fire. Hayatımı riske atmak benim sorumluluğum, seninkini tehlikeye atmak da senin.

Sonra Brigan'ın zihni tünellerin içine doğru ilerleyip kayboldu.

Şimdi Fire ve Ufak'ın hızı, yukarıdan ve kuzey yönünden dalışa geçmiş olan sürüyle yarışıyordu. Ufak gözükaraydı. Fire onun hiç bu kadar hızlı koştuğunu görmemişti.

Eyerin üzerinde eğildi. İlk yırtıcı kuş pençesiyle omzunu kestiğinde, arkasına dönüp yayını onlara çevirdi ama işe yaramamıştı. Sırtındaki sadağın bir tür zırh görevi görmesini umdu. Mızrağını alıp onu da sırtına yerleştirdi. Kuşları oyalayacak bir şey daha bulmuştu. Avucunda tuttuğu bıçağını, saç derisinde ya da omzunda bir pençe ya da gaga hissettiğinde arkaya doğru savurdu. Artık acı hissetmiyordu. Duyabildiği tek ses, muhtemelen kendi zihninden gelen cıgılık; görebildiği tek parlaklık saçları ile kanı; hissedebildiği tek şeyse Ufak'ın fırtına gibi koşuşu ile yüzüne vuran rüzgârdı. Ve aniden başının çok yakınından uçup giden okları hissetti.

Bir pençe onu boynundan yakalayıp eyerden yukarı çekti, Fire ölmek üzere olduğunu düşündü. Ama bir ok onu yakalayan yırtıcı kuşa isabet etti ve bunu diğer oklar takip etti. Fire başını kaldırıncaya kale kapılarına yaklaştığını gördü, kapı hafif aralıktı ve Archer daha önce Fire'ın hiç görmediği kadar hızlı ok atıyordu.

Sonra Archer yana kaydı, Ufak boşluktan içeri daldı ve ardından canavarların bedenleri kapanmakta olan kapılara çarptı. Çığlık atıp çarpıyorlardı. Fire artık nereye gideceklerini ve ne zaman duracaklarını Ufak'a bırakmıştı. Etrafları insanlarla doluydu, Roen atın dizginlerine uzandı. Ufak yalpalıyordu ve Fire arkasına baktığında Ufak'ın sırtının, bacaklarının ve kalçasının parçalandığını ve kan içinde olduğunu gördü. Bu görüntü onu gözyaşlarına boğdu. Ardından kustu.

Biri onu kollarının altından tutup eyerden indirdi. Bu, titreyen, Fire'ı öldürmek istiyormuş gibi bakan Archer'dı. Etraf önce aydınlandı, ardından kapkaranlık oldu.

7. BÖLÜM

Fire acı içinde, odasının dışındaki koridordan geçen düşman bir zihin hissederek uyandı. Bir yabancıнын zihnıydi. Oturmaya çalıştı ancak nefesi kesildi.

“Dinlenmelisin,” dedi duvarın dibinde sandalyeye oturmuş bir kadın. Roen’in şıfacısıydı bu.

Fire kadının öğüdünü duymazdan gelip temkinli bir şekilde doğrulmaya çalıştı.

“Atım?” dedi.

“Atın da seninle aynı durumda,” dedi şıfacı. “Yaşayacak.”

“Peki askerler? Ölen oldu mu?”

“Hayır, hepsi tünele sağ salım girmeyi başardı. Ve pek çok canavar öldü.”

Fire doğruldu ve koridordaki şüpheli zihnin kime ait olduğunu rahatça araştırabilmek için başındaki zonklamanın hafiflemesini bekleyerek sessizce oturdu.

“Yaralarım ne kadar kötü?”

"Sırtın, omuzların ve kafa derindeki yara izlerini ömrün boyunca taşıyacaksın. Kral'ın Kenti'ndeki bütün ilaçlardan burada da var. Enfeksiyon kapmadan iyileşeceksin."

"Yürüeyebilir miyim?"

"Tavsiye etmem ama mecbursan yürüeyebilirsin."

"Sadece bir şeye bakmam gerek," dedi, oturmak için harcadığı çaba yüzünden nefes nefese kalmıştı.

"Sabahlığımı giymeme yardım eder misiniz?" Sonra üzerindeki dar ve kısa geceliği fark etti. "Lord Archer bileklerimi gördü mü?"

Kadın, yumuşak, beyaz bir sabahlıkla Fire'in yanına geldi ve onu yanan omuzlarına geçirmesi için yardım etti. "Lord Archer buraya gelmedi."

Fire, Archer'ın ne kadar çok sinirlenmiş olabileceğini hesaplamak yerine kollarını sabahlığına geçirirken duyduğu acıya odaklanmaya karar verdi.

Hissetmiş olduğu zihin yakınında, korumasız ve gizli bir amaçla yanıp tutuşan bir zihindi. Bu haliyle Fire'in ilgisini çekebilecek her nedene sahip olmasına rağmen Fire bu zihinden sızan tüm duyguları emme isteğiyle ancak gerçek niyetini anlamak için onu tamamen ele geçirmeye gönülsüz, peşinden koridorda ilerlerken ne elde etmeyi umduğunu bile bilmiyordu.

Bu, suçlu ve sinsî bir zihindi.

Fire onu görmezden gelemiyordu. Sadece takip edeceğim ve nereye gittiğini göreceğim o kadar, diye düşündü kendi kendine.

Bir an sonra, onun ilerleyişini izleyen bir hizmetçi durup koluna girmeyi teklif edince şaşırdı.

"Kocam o bölüğün sonundaydı, Leydi Fire," dedi. "Siz onun hayatını kurtardınız."

Fire, hizmetçi kızın kolunda koridorda topallayarak ilerledi. Yere düşmesin diye kendisine yardım eden birini kazandırdığı için, hayat kurtarmış olmaktan dolayı mutluydu. Her bir adım onu o tuhaf zihne biraz daha yaklaşıtıyordu. "Bekle," dedi sonunda, duvara yaslanarak. "Bu duvarın ardında kimin odası var?"

"Kral'ın, Leydi Fire."

Fire odadaki adamın kesinlikle orada bulunmaması gereken biri olduğunu artık kesinlikle biliyordu. Acelecilik, yakalanma korkusu ve panik hissediyordu.

Şu anki gücüyle adamla yüzleşmesi mümkün değildi. Sonra koridorun ilerisinde Archer'ın varlığını hissetti. Kendi odasındaydı. Fire, hizmetçi kızın kolunu tutup, "Kraliçe Roen'e git hemen ve ona Kral'ın odasında yabancı bir adamın dolaştığını söyle," dedi.

"Emredersiniz, Leydim, teşekkürler," dedi kız ve aceleyle uzaklaştı.

Fire koridorda tek başına ilerlemeye devam edip Archer'ın odasına ulaştığında kapı pervazına yaslandı. Archer pencerenin önünde durmuş, avluya bakıyordu, Fire'a arkası dönüktü. Ardından Fire onun zihnine dokundu.

Archer'ın omuzları gerildi. Arkasını dönüp sessizce ona doğru yürüdü ama bir kere bile bakmadı. Yanından geçerek koridorda ilerledi. Bu sürpriz hareket Fire'ın başının dönmesine neden olmuştu.

Ama böylesi daha iyiydi. Fire, Archer bu kadar öfkeliyken onunla yüzleşecek durumda değildi zaten.

Archer'ın odasına girip başındaki zonklamanın geçmesi için sandalyeye oturdu.

Bir grup insanın yardımına rağmen Fire'm ahıra ulaşması bir asır sürmüştü sanki. Ve Ufak'ı gördüğünde kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

"Artık endişelenmeyin, Leydi Fire," dedi Roen'in hayvan şifacısı. "Hiçbiri derin yaralar değil. Bir hafta içinde iyileşmiş olacak."

Sırtının yarısı dikişli, sargılı ve boynu böylesine bükükken iyileşmek... Bütün bunlar sahibesi yüzünden olduğu halde Ufak, Fire'ı görünce mutlu olmuştu. Bölmesinin kapısına sürtündü ve Fire içeri girdiğinde ona sokuldu.

"Sizin için endişeleniyordu sanırım," dedi şifacı. "Siz içeri girince neşelendi."

Özür dilerim, dedi Fire, Ufak'ın zihnine, elinden geldiğince boynuna sarılmaya çalışarak. *Özür dilerim. Özür dilerim.*

Küçük Tepeler'deki elli adamın, Üçüncü Bölük gelip yırtıcı kuşların tekrar uzaklaşmasını sağlayana kadar orada kalacaklarını tahmin ediyordu. O zamana kadar ahır sakın olurdu.

Bu yüzden Fire, Ufak'a yaslanıp acı hissini zihninden silerek onunla birlikte kaldı.

Roen geldiğinde Fire, Ufak'ın bölmesinin bir köşesinde, taze bir saman öbeğinden oluşan yatağına kıvrılmıştı.

"Leydi," dedi Roen, bölmenin kapısının dışından. Gözlerinde şefkat vardı. "Hareket etme," dedi, Fire oturmaya çalışırken. "Şifacı

bana dinlenmen gerektiğini söyledi ve sanırım burada dinlenmen senden umabileceğimiz en iyi şey. İstedğin bir şey var mı?"

"Yiyecek."

Roan başıyla onayladı. "Başka bir şey?"

"Archer nerede?"

Roan boğazını temizledi. "Sana canını acıtacak bir şey söylemeyeceğinden emin olduğum zaman Archer'ı yanına göndereceğim."

Fire yutkundu. "Daha önce bana hiç bu kadar kızmamıştı."

Roan başını eğip ellerini inceledi. Sonra içeri girip Fire'm önünde yere çömeldi ve saçlarına uzanıp hafifçe okşadı. Saçlarının bir tutamını parmaklarının arasına aldı, diz çöktüğü yerde sessizce durup sanki bir anlam çıkarmak istiyormuş gibi dikkatlice saç tutamına baktı. "Güzel kız," dedi. "Bugün iyi bir şey yaptın, Archer ne düşünürse düşünsün. Ama bir sonraki sefere planını birine söyle ki daha iyi hazırlanalım."

"Archer bunu yapmama asla izin vermezdi."

"Evet. Ama ben izin verirdim."

Bir an göz göze geldiler. Fire Roan'ın ciddi olduğunu anladı. Yutkundu. "Gri Cennet'ten bir haber var mı?"

"Hayır, ama Üçüncü Bölük gözetleme kulesinden görüldü. Yani bu akşam elli adamımız geri dönecek." Roan eteğini düzeltip ayağa kalktı. Tekrar ciddileşmişti. "Bu arada Kral'ın odasında kimseyi bulamadık. Ve burada atının yanında kalmak konusunda ısrarcıysan sana en azından yastık ve battaniye göndereyim. Burada biraz uyuyun, olur mu? Hem sen hem de atın. Ve Fire, umarım bir gün bana bunu neden yaptığını anlattırırın."

Ardından bölmeden ayrıldı. Fire gözlerini kapatıp Roen'in son söylediğini düşündü. Bunu yapmıştı çünkü yapmak zorundaydı. Bu, Gri Cennet gibi kasabaların, yağmacıların saldırılarına maruz kaldığı bir kanunsuzluk dünyası yaratan babası adına bir özür niteliğindeydi. Ayrıca bunu Roen'in oğluna, onun tarafında olduğunu göstermek ve hayatta kalmasını sağlamak için yapmıştı.

Elli adam Gri Cennet'ten geri döndüğü sırada Fire uyuyakalmıştı. Prens ve Kral hiç vakit kaybetmeden Üçüncü Bölük'le birlikte güneye doğru yola çıkmıştı. Fire uyandığında, onlar çoktan gitmişti.

8. BÖLÜM

Cansrel her zaman Fire'in, zihnine girip düşüncelerini değiştirerek pratik yapmasına izin verirdi. Bunu eğitiminin bir parçası olarak görüp teşvik ederdi. Fire babasının zihnine girerdi ama her seferinde uyanıkken kâbus görüyormuş gibi olurdu.

Kış Denizi'nde hayatta kalabilmek için deniz canavarlarıyla mücadele eden balıkçıların hikâyelerini duymuştu. Cansrel'in zihni de bir yılan balığı canavarı gibiydi: soğuk, kaygan ve açgözlü. Fire ne zaman onun zihnine uzansa, etrafı yapış yapış sarmallarla sarılmış ve aşağı çekiliyormuş gibi hissedirdi. Önce onu sadece zapt etmek ve sonra da zihnini yumuşatıp ısıtmak için delicesine mücadele ederdi. Bir kedi yavrusu ya da bir bebek zihni gibi...

Cansrel'in zihnini ısıtmak devasa bir enerji harcamasına neden oluyordu. Sonra sakinleştirip bitmek bilmez açlığını yatıştırır ve en sonunda zihnin doğasını, Cansrel'in asla kendiliğinden sahip olamayacağı düşüncelerle dönüştürmek için tüm gücüyle çalışırdı. Tuzağa düşmüş bir hayvana karşı acıma duygusu mesela. Ya da bir kadına saygı duymak. Gönül ferahlığı. Bütün bunlar Fire'in

bütün gücünü tüketiyordu. Hilekâr ve zalim bir zihin, değişmeyi her zaman reddederdi.

Cansrel bunu hiç itiraf etmemiş olsa da Fire, Cansrel'in en sevdiği uyuşturucunun, kızına zihnini açıp kendisini huzura itmeye çalışmasına izin vermek olduğunu düşünüyordu. Cansrel heyecana alışıkta ama huzur onun için bir yenilikti ve Fire'ın yardımı olmadan tecrübe edemediği bir durumdu. Sıcaklık ve yumuşaklık, zihnine neredeyse hiç girmeyen iki histi. Cansrel, Fire zihnine girmek istediğinde onu hiç ama hiç reddetmemişti. Ona güveniyordu çünkü Fire'ın gücünü her zaman iyilik için kullandığını, asla zarar vermek için kullanmadığını biliyordu.

Ancak iyiliği zarardan ayıran ince çizgiyi hesaba katmayı unutmuştu.

O gün Archer'ın zihnine girmenin bir yolu yoktu. Kendini Fire'a tamamen kapatmıştı. Bu o kadar da önemli değildi aslında çünkü Fire, Archer'ın zihnine asla fikirlerini değiştirmek için değil, sadece ruh halini kontrol için girerdi. Ancak o gün adamın ruh halinin nasıl olduğuyla da hiç ilgilenmiyordu. Özür dilemeyecek ya da Archer'ın istediği gibi teslim olmayacaktı. Genç adamı suçlayacak bir şeyler bulmak için çok uzağa gitmesine gerek yoktu sonuçta. Üstünlük taslaması, zorbalığı, dikbaşlılığı...

Roen ve casuslarıyla izinsiz giren okçuyu, okçuyu vuran adamları ve Fire'ın önceki gün Kral'ın odasında varlığını hissettiği adamı konuşmak üzere masa başında toplandılar.

"Dışarıda çok fazla okçu ve casus var," dedi Roen'in başcasusu. "Ancak çok azı sizi vuran okçu kadar iyi eğitilmiş olabilir. Lord

Gentian ve Lord Mydogg pek çok okçu birliği kurdu. Krallık'ın en iyi okçularından bazılarıysa hayvan kaçakçılarının hizmetinde."

Evet, Fire bunu hatırlıyordu. Kaçakçı Cutter okçularıyla hep gurur duyardı. Ticaretini yaptığı canlıları ucu zehirli küçük oklarla yakalardı.

"Pikkia'luların oldukça iyi okçuları var," dedi Roen'in bir diğer adamı. "Onları basit, ilkel, kayak yapıp balıkçılıkla uğraşmaktan, arada sırada da sınır köylerimizi yağmalamaktan başka bir şeyden anlamayan insanlar olarak düşünmeyi sevdiğimizi biliyorum ama bizim politikalarımızı takip ediyorlar. Ne aptallar ne de Kral'ın tarafındalar. Onları otuz yıldır fakir bırakan şey bizim vergilerimiz ve ticaret yasalarımız."

"Mydogg'un kız kardeşi Murgda bir Pikkia'lıyla evlendi," dedi Roen. "Doğu denizlerinde bir kâşif. Ayrıca Mydogg'un son zamanlarda Pikkia'lıları Vadi ordusuna aldığını düşünmek için nedenlerimiz var. Ve başarılı da oluyor."

Fire ürperdi, bunlar hiç de iyi haberler değildi. "Mydogg'un ordusu ne kadar büyüdü?"

"Henüz Kral'ın Ordusu kadar büyük değil," dedi Roen ciddi bir sesle. "Mydogg bana yirmi beş bin askeri olduğu söyledi ama onun arazisinde görev yapan casuslarımız bize bu sayının sadece yirmi bin olduğunu bildirdiler. Brigan'm sadece dört birliğinde devriye gezen yirmi beş bin adamı ve beş bin de destek gücü var."

"Ya Gentian?"

"Emin değiliz. En iyi tahminimiz, mülkünün yakınındaki Kanatlı Nehir'in alt kısmındaki mağaralarda yaşayanlar dâhil on bin ya da daha fazla adamı olduğu yönünde."

"Net rakamları bir tarafa bırakırsak," dedi başcasus, "bunlar dışında herkesin okçuları ve casusları var. Sizi vuran okçu herhangi biri için çalışıyor olabilir. Oku bize verirsiniz, en azından bazı ihtimalleri saf dışı bırakabilir ya da teçhizatın nereden geldiğini öğrenebiliriz. Ancak dürüst olacağım: Yerinizde olsam fazla umutlanmazdım. Çünkü bize çok fazla bilgi vermiyorsunuz."

"Kafeslerinizde öldürülen adam..." dedi Roen. "Avcı dediğin adam. Sana niyetiyle ilgili hiç ipucu verdi mi Fire?"

"Zihni bomboştu," dedi Fire. "Ne şeytani bir amaç ne de onurlu bir niyet vardı. Basit bir insan hissi yayıyordu, birinin maşası gibi."

"Peki ya dün Kral'ın odasında varlığını hissettiğin adam," dedi Roen. "Onda da mı aynı durum vardı?"

"Hayır. O kesinlikle başkası için çalışıyor olmalı. Zihni bir amaçla doluydu ve suçluluk hissiyle. Bencillik hissi de vardı."

"Nash eşyalarının karıştırıldığını söyledi," dedi Roen. "Ama hiçbir şey alınmamış. Nash'in yokluğunda benim bizzat yanımda taşıdığım mektupların peşinde olan birisi olup olmadığını merak ediyoruz. Bir casus ama kimin için çalışıyor? Fire, o adam yeniden yoluna çıkarsa onu ayırt edebilir misin?"

"Elbette. Ama artık kalede olduğunu sanmıyorum. Belki de Üçüncü Bölük ayrılırken gizlenip dışarı çıkmıştır."

"Bütün günü boşa harcadık," dedi başcasus. "Dün onu bulup sorgulamak için yardımınızı kullanmalıydık."

İşte o an Archer, genç kadının yüzüne bakmıyor olsa dahi Fire hâlâ arkadaş olduklarını anladı çünkü Archer, "Dün Leydi Fire'ın dinlenmesi gerekiyordu ve ayrıca kendisi, kullanacağınız bir araç değil," dedi.

Roen farkına varmadan, kendi düşüncelerinde boğulmuş bir halde tırnaklarını masaya vurdu. "Herkes düşman," dedi sertçe. "Mydogg, Gentian, karaborsa ve Pikkia. Hepsinin ortalıkta sinsice gezinip Brigan'ın birlikleri için planlarını öğrenmeye, müttefiklerimizi çalmaya, uygun zamanı kollayarak Nash ve Brigan'dan, ikizlerden hatta benden bile kurtulmaya çalışan adamları var." Başını salladı. "Bizse onların kaç kişi olduğunu, müttefiklerini ve müttefiklerinin sayılarını öğrenmeye çalışıyoruz. Saldırı planlarını öğrenmeyi deniyoruz. Casuslarını çalıp kendi tarafımıza çekmeye çalışıyoruz. Kendi insanlarımızdan bile kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz. Bir gün bir elçi, oğullarımın öldüğünü bana bildirmek için gelecek."

Duygusuz konuşuyordu, sadece gerçekleri söylüyordu. "Sana ihtiyacımız var, Fire," diye ekledi. "Öyle korkmuş durma. İnsanların düşüncelerini değiştirmeni istemiyorum. Sadece insanlardan alabildiğin duyguları avantaja çevirmeliyiz."

Roen'in ciddi olduğu kesindi. Ancak krallık böyle gelgitli bir durumdayken bu küçük beklenti çok geçmeden büyüyecekti. Fire'in başındaki zonklama dayanabileceğini sandığından daha fazla olmaya başlamıştı. Archer'a baktı ancak o gözlerini kaçırarak karşılık verdi. Masaya dönüp hızla konuyu değiştirdi.

"Bana biraz daha asker sağlayabilir misiniz Kraliçem?"

"Sanırım Fire, hayatlarını kurtarmışken onları sizden esirgemem mümkün değil," dedi Roen. "Brigan Üçüncü Bölük'ten on düzine adamı burada bırakarak bana destek oldu. Sanırım siz de, benim kendi muhafızlarımdan Gri Cennet'e gidip dönmüş olan sekiz askeri alabilirsiniz."

"Üçüncü Bölük'ten sekiz askeri tercih ederim," dedi Archer.

“Ama muhafızlar da Kral’ın Ordusu’nun askerleri,” dedi Roen. “Hepsi Brigan’ın adamları tarafından eğitildi, diğerleri kadar ustalar ve Leydinize de bağlılıklarını bildirdiler.”

Bağlılık kelimesi biraz yetersiz kalırdı. Gri Cennet’e gidip dönmüş askerler, Fire’ı bir ilah gibi görüyorlardı. Bu da Archer’ın istemeyeceği bir şeydi. Birkaçı bugün Fire’ı bulmuş, önünde diz çöküp ellerini öpmüş ve onu koruyacaklarına yemin etmişlerdi.

“Peki o zaman,” dedi Archer somurtarak ancak pek teskin olmamış bir halde. Fire bunun, Roen’in genç kadın için “Archer’ın leydisi” demesinden kaynaklandığını düşünüyordu. Fire, hiçbir zaman gerçekleştiremeyecekleri kavgada Archer’a yönelteceği suçlamalara çocukça davranmayı da ekledi.

“Pekâlâ, gelin şu karşılaşma olaylarına geri dönelim,” dedi başcasus. “Her bir karşılaşmayı detaylı olarak ele alalım. Leydi Fire? Lütfen ormandaki karşılaşmayla başlayın.”

Bir hafta geçtikten sonra, yırtıcı kuşlar gittiğinde ve Fire’ın acıları hafifleyip kaleden ayrılma vakitleri yaklaştığında sonunda Archer onunla konuştu. Roen’in oturma odasındaki masada oturmuş, Kraliçe’nin akşam yemeği için onlara katılmasını bekliyorlardı.

“Sessizliğine artık tahammül edemiyorum,” dedi Archer.

Fire, genç adamın söylediği şeyin saçmalığına gülmek için kendini tuttu. Sonra kapının yanında, boş bir ifade takınmış ancak zihinleri fazlasıyla heyecanlı olan iki hizmetçiyi fark etti... Muhtemelen mutfağa bir dedikodu götürmek için heyecanlanıyorlardı.

“Archer,” dedi. “Bana, yokmuşum gibi davranan sensin.”

Archer omuz silkti. Arkasına yaslanıp gözlerinde meydan okurcasına bir ifadeyle onu süzdü. “Sana güvenebilecek miyim?

Yoksa bu tür kahramanca delilikler için her zaman hazırlıklı mı olmalıyım?"

Buna Fire'ın bir cevabı vardı ama yüksek sesle dile getiremezdi. Öne eğilip gözlerini Archer'ın gözlerine dikti. *Krallık için yaptığım ilk delilik bu değil. İşin aslını bilen birisi olarak şaşırmaman gerekirdi. Brocker'a burada yaptıklarımı anlattığımızda şaşırmayacaktır.*

Bir an sonra Archer gözlerini kaçırdı. Parmakları masadaki çatalları yeniden düzenlemeye koyuldu. "Keşke bu kadar cesur olmasaydın."

Buna verecek bir cevabı yoktu işte. Bazen umutsuz, hatta biraz da çılgındı ama cesur değildi.

"Bu dünyada beni kalbim olmaksızın yaşamaya terk etmekte kararlı mısın?" diye sordu Archer. "Kalkıştığın şey tam olarak buydu çünkü."

Fire, arkadaşının masa örtüsünün ucuyla oynayışını, gözlerini gözlerinden kaçırmasını izledi. Sesi çok kısıktı ve sanki çok basit bir konudan bahsediyormuş gibi –sanki Fire buluşacaklarını unutmuş da rahatsız olduğu tek konu buymuş gibi– görünmeye çalışıyordu.

Fire elini masanın diğer ucuna doğru uzattı. "Barışalım, Archer."

O anda Roen hızla odaya girip ikisinin ortasındaki sandalyeye oturdu. Archer'a döndü, gözlerini kısmıştı. "Archer, kalemde yatmadığın bir hizmetçi kaldı mı? Buradan ayrılacağını duyurdum ve dakikalar içinde iki tanesi birbirinin boğazına yapıştı, biri de bulaşıkhanede gözyaşlarına boğuldu. Tanırım. Sadece dokuz gündür buradasın." Sonra Fire'ın masanın üzerindeki eline baktı. "Sanırım sizi böldüm."

Archer bir süre masayı inceledi, parmakları bardağının kenarını okşuyordu ama aklı başka bir yerdeydi. İç çekti.

"Barış, Archer," dedi Fire tekrar.

Archer gözlerini Fire'ın yüzüne dikti. "Peki," dedi gönülsüzce Fire'ın elini sıkarak. "Barışıyorum çünkü savaş dayanılmaz."

Roen homurdandı. "Vadi'deki en tuhaf ilişki sizinki."

Archer belli belirsiz gülümsedi. "Evlenmeyi kabul etmiyorum ki..."

"Onu neyin durdurduğunu hayal dahi edemiyorum. Aşkın konusunda cömertliğinden sakınacağını hiç sanmıyorum, haksız mıyım?"

"Eğer seninki dışında kimsenin yatağına girmezsem benimle evlenir misin Fire?"

Archer bu sorunun cevabını biliyordu ve hatırlamak canını artık acıtmıyordu. "Hayır, hem benim yatağım fazlasıyla dar."

Archer güldü ve Fire'ın elini öpüp çok resmî bir biçimde bıraktı. Fire gülümseyerek çatal bıçağını eline aldı. Olanlara inanamıyormuş gibi başını sallayan Roen, yaklaşan hizmetçiden bir not almak için döndü. "Ah," dedi notu okuyup somurtarak. "Gidecek olmanız iyi oldu. Lord Mydogg ve Leydi Murgda yoldaymış."

"Yolda mı?" dedi Fire. "Yani buraya mı geliyorlar?"

"Sadece ziyaret için."

"Ziyaret mi? Birbirinizi pek ziyaret etmiyorsunuzdur eminim, değil mi?"

"Ah, bu sadece bir tiyatro," dedi Roen elini yorgun argın sallayarak. "Kraliyet ailesinin kendilerini korkutmadığını gösterme yöntemleri bu. Bizim de görüşmelere açık olduğumuzu gösterme yolumuz. Geldiklerinde içeri girmelerine izin vermek

durumundayım, reddedersem bu düşmanca bir tavır olarak algılanır ve ordularını toplayıp geri gelmelerine bahane olur. Karşılıklı oturup şarap içeriz; bana Nash, Brigan ve ikizler hakkında hiçbir zaman cevaplamadığım özel sorular sorarlar. Gentian hakkında, muhtemelen casuslarının öğrenmiş olduğu ya da bizzat uydurdukları sırları açıklarlar. Kral'ın esas düşmanının Gentian olduğunu ve Nash'in Gentian'a karşı Mydogg'la birlik olması gerektiğini söylerler. Ben de bunun iyi bir fikir olduğunu söylerim ve Mydogg'a sadakatının bir göstergesi olarak ordusunu Brigan'ın emrine vermesini öneririm. Mydogg reddeder, sonunda bir çıkmaza girdiğimiz konusunda hemfikir oluruz. En sonunda da Mydogg ve Murgda kaleden çıkarken olabildiğince çok odaya burunlarını sokarak ayrılırlar.”

Archer şüpheli bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Bu tür bir davranışın riski, sağlayacağı faydadan daha fazla değil mi? Herkes için.”

“İyi bir zamanda geliyorlar... Brigan bana oldukça fazla asker bıraktı. Onlar buradayken ve biz bu kadar sağlam korunurken, iki tarafın da herkesin öldürüleceğinden korkacağını ve herhangi bir şey denemeyeceğini sanıyorum. Hiç olmadığım kadar güvendesim. Ancak,” diye ekledi, ikisini de ciddi bir tavırla inceleyerek, “yarın, sabahın ilk ışıklarıyla ayrılmanızı istiyorum. Onlarla buluştuğumda burada olmanızı istemiyorum. Mydogg'un kuru güürültülerine sizi ve Brocker'ı karıştırmanın bir gereği yok. Ve Fire'ı görmelerini de istemiyorum.”

Roen'in söylediklerini yapmış sayılırlardı. Ancak Fire, Archer ve muhafızları, Roen'in arazisinden uzaklaşıp farklı bir yola sapmak üzereyken kuzeyden gelen bir grupla karşılaştılar. Yirmi kadar

korku saçan asker vardı. Acaba kırk dişleri ve yaralarıyla kor-sanları andıran yüzleri olduğu için mi seçilmişlerdi? Bazıları iri ve soluk benizliydi. Pikkia'lı mıydılar? Sert görünüşlü bir adam ve kış rüzgârı gibi bir auraya sahip bir kadın vardı. Kardeş olduklarını anlamak güç değildi; ikisi de tıknazdı, ince dudakları vardı ve grubu buz gibi bir ifadeyle incelemişlerdi... ta ki Fire'ı görüp gerçek bir merak ve şaşkınlıkla izleyene kadar.

Kardeşler birbirlerine baktı. Aralarında sessiz bir mesaj alışverişi oldu.

Fire ve muhafızlarına ilerlemelerini işaret ederek, "Gelin," diye mırıldandı Archer. Gruplar selamlaşmadan birbirlerinin yanından geçip gittiler. Fire, Ufak'ın yelesine dokunup sert kıllarını okşadı. Lord ve Leydi, önceden sadece birer isimdi. Sadece Vadi haritasında bilinen bir noktaydılar ve net olmayan bir sayıda birlikleri vardı. Ancak şimdi kanlı canlı ve buz gibi soğuk tavırlarıyla karşısına çıkmışlardı.

Fire ikisinin de bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Yine de Ufak'la uzaklaşırlarken, sırtında hissettiği sert bakışlarını pek umursamamıştı.

9. BÖLÜM

Yine aynı şey oldu: Fire ve Archer eve döndükten sadece birkaç gün sonra, Archer'ın ormanından izinsiz geçen bir başka yabancı bulundu. Askerler adamı içeri getirdiğinde Fire, diğer avcının zihninde hissettiği pusu yine hissetti. Daha Fire onun zihninden bilgi sızdırmak için gücünü nasıl ve ne şekilde kullanabileceğini düşünmeye başlayamadan Archer'ın nöbetçi kulübesinin penceresinden içeri bir ok girip kaçak yabancının kürek kemiklerinin ortasına saplandı. Archer, Fire'ın üzerine atlayıp yere devirdi. Adam sendeleyip Fire'ın hemen yanına düştü, ağzından kan akıyordu. Boş zihnin varlığı bir anda kaybolmuştu. Fire düştüğü yerden, askerlerin ayakları saçlarını çekiştirirken ve Archer emirler yağdırırken, oku atan okçunun zihnine uzandı.

Adam belli belirsiz hissediliyordu ve çok uzaktaydı ama Fire onu bulmuştu. Zihnini ele geçirmeye çalıştı ancak birisi parmağına basınca acıyla dikkati dağıldı. Adama tekrar uzanmaya çalıştığındaysa çoktan gitmişti.

Trilling Ormanı'na kaçtı, dedi Fire Archer'ın zihnine, konuşabilecek kadar nefes alamıyordu. Ve zihni diğerlerinininki gibi boştu.

Parmağı kırılmamıştı ama hareket ettirdiğinde çok acıyordu. Yaralanan parmağı sol elinin yüzük parmağı olduğu için arp ve flüt çalmaya birkaç gün ara verdi ancak konu kemanı olunca ara vermeyi reddetti. Çok uzun süredir enstrümanlarından uzak kalmıştı. Acıyı düşünmemeye çalışıyordu çünkü her sızlama artık canını daha çok sıkıyordu. Fire yaralı olmaktan bıkmıştı.

Bir gün yatak odasında oturmuş, hareketli bir dans müziği çalarken ruh hali yüzünden melodinin temposunu yavaşlatıp hüzünlü kısımlar ekledi. Sonunda kendini bambaşka bir parça çalarken buldu, fazlasıyla acıklı bir parçaydı ve kemanı kendi duygularını haykırıyordu.

Durup enstrümanını kucağına koydu. Bir süre kemanına bakıp neyi olduğunu merak ederek kemanı sanki bir bebekmiş gibi göğsüne bastırdı.

Zihninde Cansrel'in kemanı kendisine verdiği an canlandı. Kemanı, sanki önemsiz bir tahta parçasıymış ve ona küçük bir servete mal olmamış gibi dikkatsizce tutarak, "Bana bu aletin sesinin güzel olduğunu söylediler, canım," demişti. Fire kemanı, güzel görüntüsünü takdir ederek ama aynı zamanda esas değerinin Cansrel'in hiçbir zaman önemsemeyeceği sesi ve duygusu olduğunu bilerek eline almıştı. Deneme yapmak için yayı kemanın tellerine sürtmüştü. Keman, Fire'ın dokunuşunu arzulayarak ve onunla anladığı bir dilde nazik bir sesle konuşarak hemen karşılık vermişti.

Hayatında yeni bir arkadaş vardı artık.

Mutluluğunu Cansrel'den saklayamamıştı ve Cansrel'in sevinci artmıştı.

"Çok ilginçsin, Fire," demişti Cansrel. "Beni hep hayrete düşürüyorsun. Tuhaf değil mi? Gerçekten sevdin mi canım?"

Fire odasındaki sandalyesinde şimdiki zamana dönmeye çalışarak kendini etrafa, duvarlara, pencerelere bakmak için zorladı. Işık soluyordu. Archer, toprak sürmeye yardımcı olmak üzere gittiği tarlalardan yakında dönerdi. Katil okçuyu arayışlarıyla ilgili bir haber de getirebilirdi. Ya da Brocker, Roen'den Nash, Brigan, Mydogg veya Murgda'yla ilgili bir mektup almış olabilirdi.

Uzun yayını ve sadağını buldu, silkinerek hatıralarından kurtulup Archer ile Brocker'ı aramak üzere evden ayrıldı.

Hiç haber yoktu. Mektup da yoktu.

Bir aylık süre Fire için acı ve utanç eşliğinde kıvrınarak geçmişti. Evindeki, Archer'ın evindeki ve kasabadaki herkes Fire dışarıya bir muhafız ordusuyla çıktığında bunun ne anlama geldiğinin farkındaydı. Sonraki ay da ilki gibi geçti gitti. Yaz yaklaşıyordu. Çiftçiler engebeli topraklarda havuç ve patates yetiştirmeye çalışıyordu.

Fire'in dersleri her zamanki gibi gidiyordu.

Fire bir gün, "Durun, yalvarırım," dedi Trilling'lere, kulak tırmalayan flüt ve boru seslerini bölerek. "Hadi sayfanın başından tekrar başlayalım, tamam mı? Ve Trotter," dedi en büyük çocuğa, "çok sert üflememeye çalış. Seni temin ederim o çığlık gibi ses çok sert üflediğin için çıkıyor. Tamam mı? Hazır mısınız?"

Hevesli kakofoni bir kez daha başlamıştı. Fire çocukları seviyordu. Birbirlerinden pek hoşlanmasalar ya da haylazlıkları ve bazen yetenekleriyle ondan bir şeyler saklayabileceklerini düşünebilseler de Fire'm küçük neşe kaynaklarıydılar. Zeki ve eğitilebilir durumdaydılar. Zaman ve sabır onları güçlü kılıyor.

Fire'dan korkmalarına ya da ona çok fazla hayranlık duymalarına engel oluyordu.

Ancak, diye düşündü Fire, günün sonunda onları ailelerine teslim etmek zorundayım. Onlar benim çocuklarım değil... Başkası onları besleyip masal anlatıyor. Benim asla çocuğum olmayacak. Hiçbir şeyin olmadığı, olmayacağı ve hiç değişik bir haberin gelmediği bu kasabaya tıklıp kalacağım. Öyle huzursuzum ki Renner'ın korkunç flütünü alıp kafasına çalabilirim.

Başına dokunup nefes aldı ve Trilling'in oğlunun, hisleriyle ilgili hiçbir şey sezmediğinden emin oldu.

Kendimi toparlamalıyım, diye düşündü. Ne umuyorum ki? Ormanda bir cinayet daha işlenmesini mi? Mydogg, Murgda ve korsanlarının beni ziyaret etmesini mi? Kurt canavarların saldırmasını mı?

Bu tip şeylerin olmasını dilemeyi artık bırakmalıyım. Çünkü en sonunda bunlardan biri olacak ve bu kez de keşke olmasaydı diye düşünmek durumunda kalacağım.

Ertesi gün Fire sırtında okları ve uzun yayıyla evinden Archer'ın evine giden patikada ilerlerken, Archer'ın terasından bir muhafız ona seslendi: "Bir düelloya ne dersiniz Leydi Fire?"

Bu, Fire'ın yatak odasının camına tırmanamadığı gece zihniyle oynayıp kandırdığı muhafız Krell'di. İyi flüt çalmayı biliyordu ve Fire'ı huzursuzluğundan kurtarmayı teklif ediyordu. "Elbette," dedi Fire. "Bekle, kemanımı alayım."

Krell'le birlikte çalmak her zaman bir tür oyun gibiydi. Sırayla çalıyor, bir diğerrinin yeniden başlayıp kendisine katılması için meydan okuyan geçişler yaratıyor ve her zaman birbirlerine

uyarak ancak yükselen bir tempoda çalışarak sonunda tüm konsantrasyonlarını ve becerilerini birbirlerine ayak uydurmak için kullanıyorlardı. Dinlemeye değer resitallerdi ve o gün Bocker ile birkaç muhafızı da gösteriyi izlemek için terasa çıkmıştı.

Fire teknik egzersiz yapabilecek havada olduğu için şanslıydı çünkü Krell de Fire'a kemanının tellerini koparttırmaya kararlıymış gibi çalışıyordu. Fire'ın parmakları uçuyordu, kemanı tam bir orkestra gibiydi ve her nota onu mutlu ediyordu. Göğsünde yükselen, alışık olmadığı hafifliğe şaşırmış ve gülümsediğini fark etmişti.

Öyle odaklanmıştı ki, Bocker'ın onu dinlerken ve tekerlekli sandalyesinin kolçağında parmaklarıyla tempo tutarken yüzüne yerleşmiş tuhaf ifadeyi fark edebilmesi biraz zaman aldı. Gözleri Fire'ın arkasında bir noktaya, sağ tarafa, Archer'ın evinin arka kapısına sabitlenmişti. Fire, Archer'ın evinin girişinde birisi olduğunu tahmin etti, Bocker'ın böyle şaşkın bakmasına neden olan biri.

Sonrası her şey bir anda oldu. Fire girişteki zihni fark etti. Arkasına döndü, yay ve kemanı birbirlerinden ayrıldı; kapı pervazına yaslanmış olan Prens Brigan'a bakakaldı.

Sonrasında flüt çalan Krell de durdu. Terastaki askerler kumandanlarını görünce boğazlarını temizleyip dikkat kesildiler. Brigan'ın gözleri ifadesizdi. Doğrulduğu anda Fire, Brigan'ın konuşmaya başlayacağını anladı.

Arkasına dönüp merdivenlerden aşağı koşarak patikaya çıktı.

Görüş açılarından çıktığını anlayınca yavaşlayıp durdu. Nefes almak için büyük bir kayaya yaslandı, kemanı keskin ve ahenksiz bir protesto sesiyle taş a çarpıyordu. Karışık saçlı, sağlam

bir zihni olan muhafız Tovat, Fire'in arkasından koşarak gelip yanında durdu.

"İzinsiz geldiğim için affedin, Leydim," dedi. "Silahsız çıktınız. Hasta mısınız, Leydim?"

Utanarak alnını taşa dayadı çünkü Tovat haklıydı, bir korkak gibi kaçmış olmasının dışında bir de silahsız çıkmıştı. "Neden gelmiş?" diye sordu Tovat'a yayı, kemanını ve alnını kayadan çekmeden. "Ne istiyor?"

"Öğrenemedim ayrıldım," dedi. "Geri dönelim mi? Yardıma ihtiyacınız var mı Leydim? Şifacıya ihtiyacınız var mı?"

Fire, Brigan'ın sosyal ziyaretler yapacak ya da tek başına dolaşacak türden bir adam olduğunu sanmıyordu. Gözlerini kapayıp tepelerin üzerini taramaya çalıştı. Brigan'ın ordusunu hissedemiyordu ancak çok yakında yirmi ya da daha fazla adam vardı. Ama Fire'm evinin önündeydiler, Archer'inkinin değil.

Kayanın üzerine doğru nefes verip doğruldu ve eşarbını düzelterip kemanı ile yayı kolunun altına aldı. Kendi evine doğru dönüp, "Hadi Tovat. Kısa süre içinde neden geldiğini öğreneceğiz," dedi.

Kapısının önündeki askerler Roen'in ya da Archer'ın Fire'a güvenmek için nedenleri olan ya da ona hayran olan adamlarına benzemiyordu. Bunlar sıradan askerlerdi ve Tovat ile Fire görüş alanlarına girdiğinde verdikleri tepkilerin farklılıklarını hissetti. Arzu, şaşkınlık, şüphecilik. Ve tedbir. Bu adamlar zihinsel anlamda, Fire'ın rastgele toplanmış bir gruptan bekleyebileceğinden çok daha korunaklıydı. Brigan onları bu tedbirlikleri nedeniyle seçmiş olmalıydı ya da onları bu konuda uyarmıştı.

Sonra kendi hatasını düzeltti. Hepsi erkek değildi. Aralarında uzun saçlarını arkadan toplamış, kadın gibi yüzleri olan ve bu yönde bir his yayan üç kişi vardı. Fire biraz daha odaklandı. Beş tanesi kendisine pek ilgi göstermeyen erkeklerdi. Fire onların kadınlarla ilgilenmeyen erkeklerden olmalarını umdu.

Adamların önlerinde durdu. Hepsi gözünü ona dikmişti.

“Hoş gediniz, askerler,” dedi. “İçeri gelip oturmak ister misiniz?”

Ela gözlü, uzun boylu ve güçlü sesi olan bir kadın konuştu. “Komutanımız, Lord Archer’ın evinden dönene kadar dışarıda beklemek üzere emir aldık, Leydim.”

“Pekâlâ,” dedi Fire. Aldıkları emrin kendisini yakalayıp bir çuvala tıkmak olmadığını öğrendiği için biraz rahatlamıştı. Askerleri geçip evinin kapısına yöneldi, Tovat da onu takip etti. Ancak aklına gelen bir şey onu durdurdu, tekrar kadın askere dönüp, “Buradaki yetkili siz misiniz?” diye sordu.

“Evet, Leydim. Komutanımızın yokluğunda öyleyim,” diye yanıtladı asker.

Fire, Brigan’ın kadın bir lider seçmiş olmasına karşı grupta herhangi bir tepki oluşup oluşmadığını anlamak üzere grubun zihinlerini taradı. Kızgınlık, kıskançlık, dargınlık. Hiçbirinden iz yoktu.

Ne de olsa hiçbiri sıradan askerler değildi. Gerekçesini tam olarak bilmiyordu ama Brigan’m seçiminde özel bir şey vardı.

Tovat’la içeri girip kapıyı kapadı.

Terastaki konser sırasında Archer kasabadaydı ancak çok kısa bir süre sonra geri gelmiş olmalıydı. Brigan’ın, Fire’m evine dönmesi çok sürmemiştii, ona Archer ve Bocker eşlik ediyordu.

Donal bu üç adamı Fire'in oturma odasına aldı. Fire, hem utancını gizlemek hem de tekrar kaçmayacağına dair onları temin etmek amacıyla hızlı hızlı, "Lordum, eğer askerleriniz oturup bir şeyler içmek isterlerse onları ağırlayabilirim," dedi.

"Teşekkürler, Leydim," dedi Brigan duygusuzca. "Ancak çok uzun kalmayı planlamıyorum."

Archer öfkeliydi ve Fire'in bunu anlamak için zihnine uzanması gerekmiyordu. Fire, Brigan ve Archer'a oturmalarını işaret etti ama ikisi de ayakta kaldı.

"Leydim," dedi Brigan. "Kral adına buradayım."

Konuşurken Fire'in yüzüne neredeyse hiç bakmıyordu. Gözleri Fire'in etrafına odaklanıyor ama ona doğrudan bakmıyordu. Fire bunu, Brigan'ı incelemek için bir fırsat olarak değerlendirmeye karar verdi. Çünkü adam zihnen Fire'a öyle kapalıydı ki bu yolu kullanarak hiçbir şey öğrenmesi mümkün olmuyordu.

Silahlı ve kılıcı vardı ama zırhlı değildi. Sıradan bir kıyafet giymişti. Tıraşlıydı. Archer'dan kısa ama Fire'ın hatırladığından uzun boyluydu. İlgisiz bir ifadesi, koyu renk saçları, pek arkadaş canlısı olmayan kaşları ve sert bir yüzü vardı. Fire, kendisine bakmaktan kaçınması dışında bu görüşmeyle ilgili ne hissettiği hakkında hiçbir şey sezemiyordu. Sağ kaşının üzerinde ince ve yamuk bir yara izi vardı. Fire'ın boynu ve omuzlarındakiler gibiydi. Bir yırtıcı kuş canavar gözünü çıkarmaya çalışmış olabilirdi. Çenesinde de bir başka yara izi vardı. Ama bu düzdü, bıçak ya da kılıç yarasıydı.

Kral'ın Ordusu'nun Komutanı'nın bir insan canavar kadar yara izi olduğunu düşündü.

“Üç hafta önce Kral’ın sarayında,” diyordu Brigan, “Kral’ın odasında bir adam yakalandı. Kral sizden saraya gelip tutsakla görüşmenizi ve onun annemin kalesindekiyle aynı adam olup olmadığını incelemenizi istiyor, Leydim.”

Kral’ın Kenti. Doğduğu yer. Öz annesinin yaşadığı ve öldüğü yer. Yaklaşmakta olan savaşta kurtarılacak ya da kaybedilecek olan denizin ötesindeki harika şehir. Düşleri dışında hiç Kral’ın Kenti’ne gitmemişti. Ve daha önce hiç kimse oraya gidip şehri gerçekten görmesini istememişti.

Kalbi çoktan kabul etmiş olsa da kendisini ciddi bir biçimde bu teklifi düşünmeye zorladı. Kral’ın Kenti’nde çok fazla düşmanı olabilirdi ve çok fazla erkek onu gereğinden fazla beğenebilirdi. Gözlerini dikebilir, aşağılayabilirlerdi ve Fire zihnini dinlendirmeyi bir an bile başaramayabilirdi. Kral da onu arzulayabilirdi. O ve danışmanları, gücünü tutsaklara, düşmanlara ve güvenmedikleri milyonlarca insana karşı kullanmasını isteyebilirlerdi.

Ayrıca kendisinden hoşlanmayan bu sert adamla birlikte yolculuk etmek zorunda kalacaktı.

“Kral bunu rica mı etti?” diye sordu Fire. “Yoksa bu bir emir mi?”

Brigan soğukkanlılıkla zemini inceledi. “Bu bir emir olarak bildirildi, Leydim ancak gelmeniz için sizi zorlamayacağım.”

Yani görünüşe göre Kral’ın kardeşinin onun emirlerine uymama izni vardı ya da bu, küçük Brigan’ın, Fire’ı zayıf ağabeyine teslim etmeyi ne kadar istemediğinin veya emri reddetmeyi ne kadar istediğinin bir göstergesiydi.

“Eğer Kral, tutsaklarını sorgulamak için güçlerimi kullanmamı bekliyorsa hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi Fire.

Brigan kılıç tutmak için kullandığı elini yumruk yapıp gevşetti. Bir şeyin sinyali olmalıydı bu... sabırsızlık ya da öfkenin. Bir an Fire'in gözlerine bakıp ardından gözlerini çevirdi. "Kral'ın istemediğiniz bir şeyi yapmanız için sizi zorlayacağını sanmıyorum."

Fire, Brigan'm bunu kendisinin Kral'ı kontrol etme niyeti ya da gücünü kastederek söylediğini anlamıştı.

Yüzü sinirden yanıyordu ama yine de çenesini dikleştirip, "Geleceğim," dedi.

Archer yerinden sıçradı. Ancak Fire önce davranıp onun gözlerinin içine baktı. *Kral'ın kardeşinin önünde benimle tartışma. Ve şu iki aylık ateşkesi mahvetme*, dedi zihnine.

Archer ona baktı ve kısık sesle, "Bunu mahveden ben değilim," dedi.

Brocke bu duruma alışıkta ama birbirlerine bakıp tek taraflı tartışırken acaba Brigan'a nasıl görünüyorlardı? *Bunu şimdi yapmayacağım. Kendini küçük düşürebilirsin ama beni asla.*

Archer derin bir nefes aldı, geri dönüp odadan çıktı. Kapıyı arkasından çarparak kapayıp yokluğuyla rahatsız edici bir sessizlik yarattı.

Fire eşarbını düzelterek Brigan'a döndü. "Kabalığımızı bağışlayın lütfen," dedi.

Gri gözlerinde hiçbir ifade yoktu. "Önemli değil."

"Komutan, yolculukta Fire'm güvenliğini nasıl sağlayacaksınız?" diye sordu Brocker kısık sesle. Brigan ona döndü, bir sandalyeye oturup dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirdi. Tüm havası değişmiş gibiydi. Brocker'a karşı birden sakin, rahat ve saygılı biri olmuştu. Tıpkı genç bir komutan, akıl hocasıyla konuşuyormuş gibi.

“Efendim, Kral’ın Kenti’ne Birinci Bölük’ün tamamının geniş koruması eşliğinde gideceğiz. Buranın batısında konuşlanmış durumdalar.”

Brocke gülümsedi. “Beni yanlış anladın, evlat. Onu Birinci Bölük’ten nasıl koruyacaksın? Beş bin kişilik bir güç içinde onu incitmek isteyecek zihinler mutlaka olacaktır,” dedi.

Brigan başını salladı. “Onunla ilgilenmek üzere güvenilebilecek yirmi adamı bizzat seçtim.”

Fire kollarını göğsünde kavuşturup biraz sertçe, “Benimle ilgilenilmesine ihtiyacım yok. Kendimi koruyabilirim,” dedi.

“Şüphem yok, Leydim,” dedi Brigan kibarca, ellerini inceleyerek. “Ancak bizimle seyahat ettiğiniz sürece muhafızlarınız olmak zorunda. Sivil bir bayarı üç haftalık bir yolculuk süresince koruma sağlamadan beş bin askerle aynı anda bir yere götüremem. İnanıyorum ki durumu anlayabilirsiniz.”

Brigan, genç kadının her türlü kötü davranışı teşvik edebilecek bir canavar olduğundan bahsediyordu ve bu Fire’ı kızdırsa da onu anlıyordu. Dürüst olması gerekirse daha önce hiç beş bin kişiye karşı kendini korumak zorunda da kalmamıştı. Oturdu. “Pekâlâ,” dedi.

Brocke güldü. “Keşke Archer burada olsaydı da mantıklı tartışmanın gücünü görseydi,” dedi.

Fire homurdandı. Archer, Fire’ın koruma kabul edişini asla gerçek bir tartışmanın kanıtı olarak görmezdi. Bunu muhafızlardan en yakışıklı olanına âşık olduğu yönünde algıladı.

Fire tekrar ayağa kalktı. “Hazırlanacağım,” dedi. “Donal’a da Ufak’ı hazırlamasını söyleyeceğim.”

Brigan da onunla ayağa kalktı ve duygusuz bir yüz ifadesiyle, "İyi olur Leydim," dedi.

"Siz burada benimle kalır mısınız, Komutan?" dedi Bocker. "Size söylemem gereken bir iki şey var."

Fire dikkatle Bocker'a baktı. *Ah öyle mi? Ona ne söylemen gerekiyor?*

Bocker tek taraflı tartışmalar yapmayacak kadar saygındı. Ayrıca zihni o kadar güçlü ve netti ki bir duyguyu Fire'a mükemmel bir hassaslıkta açarak âdeta cümle kuruyordu.

Ona birkaç askeri tavsiye vermek istiyorum, dedi Fire'ın zihnine.

Ve pek ikna olmasa da Fire onları yalnız bıraktı.

Fire kendi odasına gittiğinde, Archer içeride bir sandalyede oturuyordu. Fire bunu küstahlık olarak değerlendirmişti çünkü burası izin almadan girebileceği bir oda değildi. Yine de onu bağısladı. Archer Fire'la seyahat etmek için evine ve arazilerine yönelik sorumluluklarını öylece boşlayamazdı. Geride kalacak ve bu sebeple uzun bir süre ayrı düşüneceklerdi... Fire'ın Kral'ın Kenti'ne gidip dönmesi altı haftayı bulurdu ve eğer orada bir süre kalacak olursa bu ayrılık daha uzun sürecekti.

On dördüncü yaş gününde Bocker ona Cansrel'in zihnini ne kadar kontrol edebildiğini sorduğunda Archer Fire'ı savunmuştu. "Senin kalbin nerede baba? Adam Fire'ın babası. Aralarındaki ilişki yeterince zorken daha da zorlaştırma," demişti.

"Sadece soru soruyorum," diye karşılık vermişti Bocker. "Cansrel'in niyetlerini değiştirebilecek kadar güçlü mü? Hırslarını kalıcı olarak değiştirebiliyor mu?"

“Bunların boş sorular olmadığını herkes bilir.”

“Bunlar gerekli sorular,” demişti Bocker. “Olmamalarını dileysem de öyleler.”

“Umurumda değil. Onu rahat bırak,” demişti Archer ve bunu öyle tutkuyla söylemişti ki Bocker Fire’ı rahat bırakmak zorunda kalmıştı, en azından bir süre için.

Fire bu yolculukta Archer’ın kendisini savunmasını özleyeceğini tahmin ediyordu. Savunulmayı istediğinden değil, sadece Archer’ın onu savunması, yakında olduğu anlamına gelecekti.

Fire gardırobunun alt kısmındaki yığının arasından eyer çantalarını çıkardı ve iç çamaşırları ile binicilik kıyafetlerini katlayıp yerleştirmeye başladı. Elbise almasına gerek yoktu. Kimse ne giydiğini umursamazdı ve üç hafta çantada kaldıktan sonra zaten elbiseler kullanılamayacak hale gelirdi.

Sonunda Archer, dizlerine yaslanıp Fire’ın eşyalarını toplamasını izlerken, “Öğrencilerini öylece terk edeceksin yani,” dedi. Fire kemanını arama bahanesiyle Archer’a arkasını dönüp gülümsedi. Archer daha önce onun öğrencilerini hiç bu kadar düşünmemişti.

“Çabuk karar verdin,” diye ekledi sonra.

Fire söylediğinin yeterince anlaşılır olduğunu düşünerek sadece, “Kral’ın Kenti’ni hiç görmedim,” dedi.

“O kadar da güzel değil.”

Bu, Fire’ın bizzat karar vermek istediği bir konuydu. Yatağın üzerindeki yığınlarla ilgilenirken hiçbir şey söylemedi.

“Şimdiye kadar bulunduğun her yerden daha tehlikeli olacak senin için,” dedi Archer. “Baban güvende olmayacağı için seni oradan kaçırmıştı.”

Fire kemanını çantalarının yanına koydu. "O halde boş bir hayatı mı tercih etmeliyim Archer? Sadece hayatta kalmayı mı seçmeliyim? Kapıları ve camları kapalı bir odada saklanmayacağım. Hayat bu değil."

Archer yanında duran sadağın içindeki tüylere dokundu. Öne eğilip çenesini yumruğuna dayadı. "Kral'a âşık olacaksın."

Fire yüzünü ona dönüp yatağın kenarına oturdu ve gülümsemi. "Olmam. Çok ahmak ve çok fazla şarap içiyor."

Archer gözlerinin içine baktı. "Yani? Ben de kiskancım ve çok fazla kadınla yattım."

Fire'ın gülümsemesi büyüdü. "Seni bunlardan çok önce sevmiş olduğum için şanslısın."

"Ama beni, benim seni sevdiğim kadar sevmiyorsun," dedi. "Beni bu hale getiren de bu."

Uğruna hayatını feda edebileceği bir arkadaştan bunları duymak çok acıydı. Üstelik Fire bu kadar uzun süreliğine uzaklara gitmek üzereyken böyle konuşması da çok acıydı. Ayağa kalkıp arkasına döndü. *Sevgi bu şekilde ölçülmez. Ve şu anda beni kendi hislerin yüzünden suçluyorsun. Kendi seçtiğin tutum için beni suçlaman hiç adil değil.*

"Üzgünüm," dedi. "Haklısın. Affet beni, Fire."

Fire onu bir kez daha, kolayca affetti çünkü Archer'ın sinirinin saman alevi gibi olduğunu biliyordu. Ve o sinirin ardındaki neden, kalbinin acıyor olmasıydı. Ancak sadece affetmekle kalacaktı. Archer'ın ayrılmadan önce onun yatak odasına ne gibi beklentiyle geldiğini biliyordu ama bu kez ona bunu vermeyecekti.

Bir zamanlar Archer'ı yatağına alması çok kolaydı. Ancak uzun zamandır o kadar kolay değildi. Artık aralarındaki denge

kaybolmuştı; evlilik teklifleri, aşk acısı. Bu yüzden hayır demek daha kolaydı.

Fire onu kibarca reddetmeliydi. Archer'a dönüp elini tuttu ve o da ayağa kalkıp karşısında durdu.

"Binicilik kıyafetlerimi giyip birkaç eşya daha toplamalıyım," dedi. "Şimdi vedalaşsak iyi olur. Aşağı inip Prens'e birazdan geleceğimi söylemelisin."

Archer önce yere, ardından da Fire'ın yüzüne baktı. Saçları açılıp omuzlarına dökülene kadar genç kadının eşarbını aşağı çekti. Sonra saçlarını avucuna alıp koklayıp öptü. Fire'ı kendine çekip sarıldı. Boynunu ve dudaklarını öptü, öyle öptü ki Fire zihninin bu kadar tamahkâr olmamasını diledi. Daha sonra Fire'ın bırakıp odadan çıktı. Çok mutsuz görünüyordu.

10. BÖLÜM

Fire ordunun çok hızlı hareket edeceğinden ya da beş bin askerin kendisi yüzünden yavaşlamak zorunda kalacağından korkmuştu. Ordu zeminin engebesiz olduğu yerlerde hızlı hareket etmişti ancak genelde tempo o kadar da hızlı değildi. Hem tünellerin ve arazinin şartları hem de seyahat eden her grubun kaçınmak isteyeceği tehlikeleri kolaçan etmeleri hızlarını etkiliyordu.

Birinci Bölük bir düzen harikasıydı: Hareketli ana grup birliklere ayrılıyor ve yine kendi içlerinde, düzenli olarak gruptan ayrılan, dört-nala dağ yollarına ya da mağaralara yönelip kaybolan ve bir süre sonra yeniden ortaya çıkan daha küçük gruplara ayrılıyordu. Keşif birliği en önde hızla ilerliyordu. Devriye birlikleri her yana yayılmıştı. Kimi zaman rapor vermek için alt birlikler gönderiyor, kimi zaman da bir sorun çıktığında destek talep ediyorlardı. Bazen geri dönen askerlerin kanaması ve yaraları olduğunda Fire, yardıma koşan şifacı birlikleri yeşil asker ceketlerinden tanıyordu.

Avcı birlikleri de vardı; rotada ilerleyen ancak ara sıra geri dönüp av getirenler. Yük beygirleriyle ve eşyalarla ilgilenen farklı tedarik birlikleri vardı. Komuta birlikleri Brigan'ın mesajlarını

diğer birliklere iletliyordu. Okçu birlikleri, süvarilerin ana koluna saldırarak kadar aptallık edebilecek hayvan ve yırtıcı canavarlara karşı gözlerini açık tutuyorlardı. Fire'ın muhafızları da ayrı bir birlikti. Fire at binerken onlar da Fire ile binlerce asker arasında bariyer görevi görüyorlar ve tüm ihtiyaçlarını karşılıyorlardı ki bu ihtiyaçların çoğunu ilk başlarda Fire'ın, ordunun yarısının neden sürekli hareket halinde olduğuyula ilgili soruları oluştuyordu. Fire, muhafızlarının lideri olan ela gözlü, Musa adlı olan kadına, "Diğer birliklerin neler yaptığını takip eden bir birlik var mı?" diye sordu.

Musa güldü. Fire'ın sorularının çoğu Musa'yı güldürüyor gibiydi. "Komutan buna gerek görmüyor, Leydim. Kendi kafasında takip ediyor. Sancaktarın etrafında dönen trafiğe bakın... Gelip giden her birlik önce Komutan'a rapor veriyor."

Fire sancaktarı ve atını zaten çokça acıma duygusuyla izliyordu çünkü adam ordunun geri kalanından iki kat fazla yol gidiyor gibi görünüyordu. Sancaktarın esas görevi Komutan'ın yanından ayrılmamaktı, böylece Komutan'ın yeri hep belli oluyordu. Komutan sürekli olarak bir ileri bir geri gidiyor, yanlarından ayrılıyor ya da hızla ileri atılıyor ve Fire'ın anladığı kadarıyla bunları durumun askerî önemine göre yapıyordu. Onunla birlikte daireler çizip duran sancaktarın iyi at binen bir erkek olduğu için seçildiğini düşünüyordu.

Daha sonra Prens ve sancaktar yakınlarına gelince Fire hatasını düzeltti. İyi at binen bir kadındı bu.

"Musa, Birinci Bölük'te kaç tane kadın var?"

"Yaklaşık beş yüz, Leydim. Tüm destek birlikleri ve bölüklerin tamamında iki bin beş yüz kadar."

“Ordu devriye gezerken destek birlikleri nerede bulunuyor?”

“Krallık’ın dört bir yanındaki haberleşme alanlarında ve kalelerde, Leydim. Buralara gelen haberleri iletmekle görevli askerlerin bazıları da kadın.”

At üstünde yaşamak ve erkek gibi giyinip onlar gibi yemek yiyerek çarpışmak için gönüllü olmuş iki bin beş yüz kadın. Bir kadın neden böyle bir hayat seçerdi ki? Birçok erkek doğalarının vahşi ve kaba olduğunu kanıtlamışken o kadınların doğası da böyle miydi?

Fire ve eşlikçileri, Trilling Ormanı’nın dışında, ordunun konuşlandığı kayalık araziye geldiklerinde Fire yüzünden tek bir kavga yaşanmıştı, o da kısa ve sertti. İki adam Fire’ı görünce sanki akıllarını kaçırmış, aralarında tartışma çıkmıştı; itiş kakış, yumruklar, kırık burunlar ve kan.

Fire daha ne olduğunu anlayamadan Brigan ve Fire’ın muhafızlarından üçü atlarından indi. Brigan’ın ağzından çıkan tek bir söz kavgayı bitirdi: “Yeter!”

Fire gözlerini Ufak’ın sırtından ayırmadan kavga edenlerin ikisinin de zihinlerinde pişmanlık hissedene kadar atın yelesini okşadı. Sonra bir an için kavga edenlere, Brigan’a suçlu suçlu bakışlarına ve patlak dudakları ile burunlarından akan kana baktı. Fire’ı unutmuşlardı. Bunu net olarak hissediyordu. Komutanlarının önünde duydukları utanç onlara Fire’ı tamamen unutturmuştu.

Bu çok tuhaftı. Fire’ın gözleri merakla Brigan’a odaklandı. İfadesi soğukkanlı görünüyor ve zihni okunmuyordu. Kavga edenlerle sessizce konuşuyordu, Fire’a bir kez bile bakmamıştı.

Ardından hepsi tekrar atlarına bindi ve kısa süre sonra komuta birliğinden Komutan'ın emirleri geldi: Herhangi bir asker nedeni ne olursa olsun Leydi Fire'la bağlantılı bir konuda kavga ederse ordudan ihraç edilecek, silahları ve zırhı elinden alınıp evine yollanacaktı. Fire, muhafızlarının kalkmış kaşları ve fısıltılarından, bunun bir tartışma için fazla sert bir ceza olduğunu düşündüklerini anlamıştı.

Bu konuda bir değerlendirmede bulunmak için ordu hakkında yeterince bilgi sahibi değildi. Acımasız bir ceza vermesi Brigan'ı acımasız bir komutan yapar mıydı? Acımasızlık zalimlikle aynı şey miydi? Brigan'ın, askerleri üzerindeki gücünün kaynağı zalimliği miydi? Savaş öncesinde, savaştan önce birlikten ihraç edilmek kötü bir şey miydi? Bu Fire'a daha çok rahatlatıcı bir şeymiş gibi geliyordu.

Zihninde, günün sonunda tarlaları boyunca at süren, çiftçilerle konuşmak için duran, gülen, kuzeydeki inatçı kayalık zemine söven Archer canlandı. Archer ve Brocker akşam yemeğini onusuz yiyordu.

Sonunda ordu geceleme için bir yere konuşlandığında, Fire atını bizzat tımarlamak konusunda ısrar etti. Ufak'a sarılıp ona bir şeyler fısıldadı, bu yabancılar denizinde tek tanıdığının varlığı onu rahatlatmıştı.

Daha önce hiç görmediği, Roen'in arazisi ile kendi vatanı arasında bir yerde bulunan devasa bir yer altı mağarasında kamp kurdular. İçerisi çok loş olduğu için mağaranın neye benzediğini tam olarak göremiyordu. Tavandaki çatlaklar ve yanlardaki açıklıklardan ışık giriyordu sadece. Güneş batınca, mağaranın içi iyice karardı ve Birinci Bölük bir o yana bir bu yana giden bir gölgeler kompozisyonuna dönüştü.

Mağaradaki sesler kısık ve ahenkliydi. Komutan iki yüz kişilik bir ekiple kamptan ayrılırken, sesleri iki bin kişiymiş gibi yankılanıyor ve ayak sesleri Fire'ın etrafında çınlıyordu. Herkesin yerleştiğine emin olunca Brigan oradan ayrılmıştı. Yüzü her zaman olduğu gibi ifadesizdi. Elli askerlik bir keşif birliği; olması gereken zamanda olması gereken yerde bulunamamıştı. Brigan da onları aramaya çıkmıştı.

Fire tedirgindi. Beş bin yol arkadaşının yükselen gölgeleri onu huzursuz ediyordu. Muhafızları onu bu askerlerin çoğundan uzak tutuyordu ancak Fire kendini zihninde biriken etkilerinden kurtaramıyordu. Bu kadar çok zihni takip etmek çok yorucuydu. Pek çoğunun Fire'a farklı seviyelerde ilgisi vardı, en uzaktakilerin bile. Pek çoğu ondan bir şeyler istiyordu. Bazılarıysa ona çok fazla yaklaşıyordu.

"Canavarların tadını severim," diye tıslamıştı bir kere, burnu iki kere kırılmış olan bir asker.

"Seni seviyorum. Çok güzelsin," demişti üç dört tanesi soluk soluğa, Fire'ı inceleyip muhafızları aşmaya çalışarak.

Brigan gitmeden önce Fire'ın muhafızlarına sert emirler vermişti. Ordu mağarada olsa bile Fire çadırın içinde tutulacaktı ve iki kadın muhafız da çadırın içinde ona eşlik edecekti.

"Hiç özel alanım olamayacak mı yani?" diye araya girmişti Fire, Brigan'ın Musa'ya verdiği emirleri duyunca.

Brigan, Fire'ın Komutan'ın uşağı olduğunu tahmin ettiği adamdan kendi deri eldivenlerini alıp birini giymişti. "Hayır," demişti. "Asla." Ve daha Fire ona itiraz etmek üzere ağzını bile açmadan Komutan diğer eldiveni de eline geçirip atını çağırmıştı. Toynak sesleri yükselmiş, sonra da kaybolmuştu.

Fire çadırındayken dışarıdan kızarmış canavar eti kokusu geliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup isimlerini hatırlayamadığı kadın muhafızlarına bakmamaya çalıştı. Başındaki eşarbyı çıkardı. İçeride bu kadınlar varken de saçlarını saran bu şeyden bir süreliğine kurtulabilirdi. Kadınlar ondan bir şey istemiyordu; her ikisinden de aldığı en güçlü duygu can sıkıntısıydı.

Ama elbette Fire eşarbyını çıkarınca sıkıntıları biraz azaldı. Meraklı gözlerle onu izlediler. Fire bitkin bir şekilde onlara baktı. "Özür dilerim ama adlarınızı unuttum."

"Margo, Leydim," dedi canayakın görünen kadın.

"Mila, Leydim," dedi zarif hatlı, sarışın ve genç olan diğeri.

Musa, Margo ve Mila. Fire hafifçe iç çekti. Bulunduğu noktadan, yirmi muhafızının hepsinin varlığını sezebiliyordu ancak isimlerini ezberlemesi zaman alacaktı.

Başka ne söyleyeceğini bilemeyerek bu yüzden kemanının kutusuna dokundu. Kutuyu açıp cılanın sıcak kokusunu içine çekti. Bir teli çekti, su altından gelen bir zil sesi gibi yankılanan tını, ruh halini toparlamıştı. Bir kanadı açık olan çadır, mağaranın duvarındaki alçak tavanlı ve tepesi çadırın üstünde kıvrılan bir oyuya yerleştirilmişti, bir enstrüman kutusundan çok da farklı değildi. Fire kemanını çenesinin altına yerleştirip akort etti, sonra sessizce çalmaya başladı.

Sakinleştirici, sinirlerini yatıştıran bir ninni çaldı. Ordu silinip gitti.

O gece pek uykusu gelecek gibi değildi ama dışarı çıkıp yıldızları görmeye çalışmanın da anlamsız olacağını biliyordu. Tavandaki çatlaklardan içeri yağmur sızıyor ve duvarlardan yere süzülü-

yordu. Bu gece gökyüzü zifiri siyah olmalıydı. Belki geceyarısı çıkacak bir fırtına rüyalarını dağıtabilirdi. Battaniyesini üzerinden atıp botlarını buldu, uyuyan Margo ve Mila'nın yanında geçip çadırın giriş kanadını kaldırdı.

Dışarı çıkınca, çadırın etrafında âdeta etten duvar oluşturacak şekilde yatıp uyumuş olan muhafızların üzerine basmamak için büyük çaba harcadı. Muhafızlardan dördü uyanıktı: Musa ve adını hatırlayamadığı üç erkek. Mum ışığında kart oynuyorlardı. Mağara zemininin her yerinde mumlar yanıyordu. Fire gece boyunca pek çok birliğin bir şeyleri gözlemesi gerektiği için böyle olduğunu tahmin ediyordu. Bu sığınağın dışında, yağmurda kalmak zorunda olan askerlere acıdı. Ve Brigan'ın araştırma birliğine, aramaya çıktıkları birliklere ve henüz dönememiş olan diğer tüm askerlere de.

Dört muhafız onu görünce biraz sersemledi. Fire eşarbnı takmamış olduğunu hatırlayınca elleriyle saçına dokundu.

Musa kendini toparlayıp, "Bir sorun mu var, Leydim?" dedi.

"Bu mağarada gökyüzünü görebileceğim bir açıklık var mı?" diye sordu Fire. "Yağmuru izlemek istiyorum."

"Var," dedi Musa.

"Bana yolu gösterir misin?"

Musa kartları bıraktı ve etten duvarın diğer ucundaki muhafızları uyandırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Fire. "Musa, buna gerek yok. Lütfen. Bırak uyusunlar," dedi ama Musa adamlardan dördü uyanana kadar omuzlarını dürtmeye devam etti. Kart oynayanların ikisine orada kalıp gözcülüğe devam etmelerini söyledi. Diğerlerine de silahlarını almalarını işaret etti.

Yorgunluğu suçluluk duygusuyla karışan Fire bir çırpıda çadıra dönüp eşarbını, yayını ve oklarını aldı. Sonra dışarı çıktı, altı silahlı ve uyuklu eşlikçisine katıldı. Musa mumları yaktı ve elden ele gezdirdiler. Sessizce mağaranın bir ucundan diğerine ilerlediler.

Tırmadıkları dar ve eğimli patika birkaç dakika sonra dağın kenarındaki bir açıklığa çıktı. Fire açıklığın ötesini pek göremiyordu ancak içgüdüleri ona ilerlemeye cüret etmemesini ve iki yanında bir tür kapı eşiği görevi gören kayalıklardan ayrılmamasını söylüyordu. Düşmek istemiyordu.

Hava rüzgârlı, nemli ve soğuktu. Fire o gece ıslanmanın mantıksız olduğunu biliyordu ancak muhafızları açıklığın önünde iki büküm olmuş halde mumları korumaya çalışırken o, yağmurda ve asi fırtınada sıırsıklam olmuştu bile.

O an bir değişiklik sezdi: Yaklaşan insanlar, atlılar vardı. Çok sayıda hem de. Bu mesafeden kaç kişi olduklarını anlaması zordu ama bazılarını tanıyordu. Odaklanınca iki yüzden fazla olduklarını fark etti. Yorgundular ama sıkıntılı değillerdi. Araştırma birliği başarılı olmuş olmalıydı.

"Araştırma birliği geri dönüyor," dedi muhafızlarına. "Yakındalar. Sanırım devriye birliği de onlarla."

Bir sessizlik olunca Fire arkasını döndü ve hepsinin gözlerinde tedirginlik işaretleri gördü. Yağmurdan çıkıp içeri girdi. "Bilmek istersiniz diye düşünmüştüm," dedi sessizce. "Ama sizi rahatsız ediyorsa sezgilerimi kendime saklayabilirim."

"Hayır," dedi Musa. "Bize söylemenizde bir sakınca yok, Leydim."

“Komutan iyi mi, Leydim?” diye sordu adamlardan biri.

Komutan’ın ruh halini anlamak sinir bozacak kadar zor olduğundan Fire buna kendisi karar vermeye çalıştı. Orada olduğundan emindi. Zihninin bu aralıksız korumasının bir tür güç ölçütü olduğunu düşündü. “Net bir şey söyleyemem ama sanırım iyi.”

Toynak sesleri sanki dağın içinde, onların bulundukları yerin aşağılarında bir gedikten geliyormuş gibi yankılanıyordu, atlılar muhafızların uyuduğu mağaraya giden tünellere girmişti.

Kısa bir süre sonra Fire, Komutan’ın patikada onların oldukları yöne doğru geldiğini fark etti. Fire aniden durunca, arkasındaki muhafızın elindeki mumun, eşarbını yakmasını engellemeye çalışarak iki büklüm olmuş halde pek de centilmence olmayan bir şeyler mırıldanmasına neden oldu.

“Buradan mağaraya dönebileceğimiz başka bir yol var mı?” deyiverdi ancak cevabı anlayınca kendini bir korkak gibi gösterdiğini düşünerek sindi.

“Hayır, Leydim,” dedi Musa elini kılıcına atarak. “İleride sezdiğiniz bir tehlike mi var?”

“Hayır,” dedi Fire. “Sadece Komutan.” Genç adam, vahşi ve sorumsuz birisi olduğunu kanıtlayacak şekilde etrafta dolaşan canavarı yakalamak üzere geliyordu. O günden sonra yola Fire’i zincire vurarak devam ederdi herhalde.

Birkaç dakika sonra elinde mumla ilerlerken görüş alanlarına girdi. Yanlarına gelince durdu ve resmî bir tavırla başını eğerek askerleri selamlayıp sessizce Musa’yla konuştu. Devriye birliği zarar görmeden bulunmuştu. Mağaralarda yaşayan bir haydut grubuyla karşılaşmış ve onların icabına baktıktan sonra karanlıkta

yönlerini kaybetmişlerdi. Aldıkları yaralar çok hafifti. On dakika içinde hepsi uyumuş olurdu.

“Umarım siz de iyi uyursunuz, efendim,” dedi Musa. Brigan aniden güldü. Geçebilmeleri için yana çekildi ve bir anlığına Fire’a baktı. Gözleri yorgun görünüyordu. Sakalı uzamıştı ve her yeri sınıslıklaam olmuştu.

Görünüşe göre Fire’ı yakalamaya gelmemişti. Fire ve eşlikçileri onun yanından geçip gittikten sonra arkasını döndü ve eğimli yolda ilerlemeye devam etti.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

11. BÖLÜM

Dünkü at binme faslından sonra o gün ağrılar içinde uyanmıştı. Margo kendisine peynir, ekme  ve bir de yüzünü yıkaması için su getirmişti. Fire daha sonra kemanını alıp bir parça çaldı. Önce yavaş başladı ama kendine gelmek için temposunu artırdı.

“Komutan görevimizin bu avantajından hiç bahsetmemişti,” dedi Mila utangaç utangaç gülümseyerek. Musa çadırın girişinden başını uzattı.

“Leydim,” dedi. “Komutan size gün ortasında Kraliçe Roen’in arazisi yakınlarında olacağımızı bildirmemi emretti. Kendisinin nalbantla bir işi var. Eğer isterseniz Kraliçe’yle kısa bir yemek yemek için vaktiniz olacak.”

“Dünden beri at üzerindesin,” dedi Roen Fire’in ellerini tutarak. “Sanırım görü ü ün kadar iyi hissetmiyorsundur... İşte, bu gülüş de bana haklı olduğumu söylüyor.”

“Biraz gerginim,” diye kabul etti Fire.

“Otur, canım. Rahatına bak. Şu eşarbi da çıkar. Yarım saat boyunca buraya kimsenin girmesine izin vermeyeceğim.”

Saçlarını serbest bırakmak nasıl da rahatlatıcıydı. Çok ağırlık yapıyordu, üstelik sabahki yolculukta eşarp ıslanmıştı ve kaşındırıyordu. Fire memnuniyetle bir sandalyeye oturup kafasını kaşıdı ve Nax'ın Kraliçesi'nin, tabağını sebze ve güveçle doldurmasına izin verdi.

"Saçlarını kısa kestirmeyi hiç düşünmedin mi?" diye sordu Roen.

Ah, saçlarını kısa kestirmek, hepsini bir seferde kökünden kesmek ya da sanki bir canavarın saçı başka bir renk tutarmış gibi siyaha boyamak... Fire ve Archer çok gençken bir keresinde denemek için Fire'in saçlarını tıraş edecek kadar ileri gitmişlerdi. Ama saçları bir saat içinde yeniden çıkmaya başlamıştı. "Aşırı derecede hızlı uzuyorlar," dedi Fire bitkinlikle. "Ayrıca bu kadar uzun olunca daha kolay kontrol altında tutabiliyorum. Kısa olunca saçlar bir şekilde kurtulup eşarbımdan dışarı çıkabiliyor."

"Haklısın," dedi Roen. "Pekâlâ. Seni gördüğüme memnun oldum. Bocker ve Archer nasıl?"

Fire, Bocker'ın çok iyi olduğunu ve Archer'ın da her zamanki gibi sinirli olduğunu söyledi.

"Evet, tahmin etmiştim," dedi Roen sertçe. "Onu boş ver. Bunu yapıyor olman, yani Nash'e yardım etmek için Kral'ın Kenti'ne gitmen en doğru karar. Eminim isteklerini yerine getirebilirsin. Artık çocuk değilsin. Güveç nasıl olmuş?"

Fire'm aldığı lokmanın tadı gerçekten güzeldi. O sırada şaşkınlığını gizlemek için çabalıyordu. "Artık çocuk değilsin" mi? Fire çok çok uzun zamandır çocuk değildi.

Tabii hemen sonra Brigant, annesine selam vermek ve Fire'ı tekrar yola çıkmak üzere almak için kapıda görüldüğünde, Fire

yeniden çocukluğuna dönmüş gibi hissetti. Bu adam ne zaman etrafında olsa, zihninin bir kısmı yok oluyordu sanki. Brigan'ın soğukluğu o kısmı donduruyor olmalıydı.

"Brigandell," dedi Roen, Brigan'a sanılmak üzere sandalyesinden kalkarken. "Misafirimi benden çalmak için mi geldin?"

"Kırk kadar askerle değiş tokuşa geldim," dedi Brigan. "On ikisi yaralı, bu yüzden sana bir şifacı da bırakıyorum."

"Eğer ihtiyacın varsa biz şifacı olmadan da işimizi hallederiz, Brigan."

"Şifacının ailesi Küçük Tepeler'de," dedi Brigan. "Ona eğer buraya uğrarsam, onu bırakacağıma söz verdim. Orta Hisar'a kadar idare ederiz."

"Peki o halde," dedi Roen. "Uyuyor musun hiç?"

"Evet."

"Yapma. Bir anne, oğlunun yalan söylediğini hemen anlar. Yemek yiyor musun?"

"Hayır," dedi Brigan ciddi bir tavırla. "İki aydır bir şey yemedim. Güneye baharın gelmesini protesto etmek için açlık grevi yapıyorum."

"Şakacı şey," dedi Roen meyve tabağına uzanarak. "Bir elma al, canım."

Fire ve Brigan, Kral'ın Kenti'ne yaptıkları yolculuğa devam etmek üzere kaleden çıkarken konuşmadılar. Brigan elmasını yerken Fire saçlarını yeniden örttü ve Brigan'ın yanında nispeten daha rahat hissettiğini fark etti.

Brigan'ın şaka yapabildiğini görmek bir şekilde yardımcı olmuştu.

Ve yaptığı üç incelik...

Fire'm muhafızı, askerî birliklerin en sonunda Ufak'la birlikte bekliyordu. Fire ve Brigan o noktaya yönelir yönelmez, Fire ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Etrafta bu kadar çok insan varken odaklanmak zordu ama yine de denedi. Günlük programlarla ilgili bir soru sormak üzere yanlarına gelen bir yüzbaşı ile Brigan'ın konuşmasının bitmesini bekledi.

"Sanırım muhafızlarım birini yakalamış," dedi Brigan'a sessizce, yüzbaşı gittikten sonra.

Brigan'ın sesi kısıldı. "Ne için? Nasıl bir adam?"

Fire sadece ana hatlarını ve en önemli detayı sezmişti. "Benden nefret ettiği ama atımı incitmediği dışında hiçbir şey anlayamadım."

Brigan başını salladı. "Bunu düşünmemiştim. İnsanların atını hedef almasını engellemek için de bir şey yapmalıyım."

Fire'm uyarısıyla birlikte hızlandılar. Artık o berbat sahneyi görebiliyorlardı: Fire'm muhafızlarından biri bir askeri susturmak için ağzına tekrar tekrar vuruyor, asker kan tükürmeye ve lanetler okumaya devam ederken iki muhafız da onu tutuyordu. Fire dehşete düşmüş bir halde muhafızının zihnine uzanarak vurmayı kesmesini sağladı.

Ardından neler olduğunu kendisine anlatan detayları inceledi. Kemanının kutusu yerde açık halde duruyordu, her yanına çamur bulaşmıştı. Kemanından geriye kalanlar da onun yanında duruyordu. Enstrüman kırılmış ve ne olduğu anlaşılmayacak kadar parçalanmıştı. Sanki zalim ve nefret dolu bir tekme yemişti gibiydi.

Bu Fire'a okla vurulmaktan daha berbat hissettirmişti. Ufak'a doğru sendeleyerek yürüyüp yüzünü atın omzuna gömdü, gözyaşlarının akmasına engel olamıyor ancak Brigán'ın bunu görmesini de istemiyordu.

Brigán, Fire'm arkasında sertçe sövdü. Birisi –Musa– Fire'a bir mendil uzattı. Tutsak hâlâ lanetler okuyup bağınıyordu ve artık Fire'ı görebildiği için genç kadının bedenine dair ve ona neler yapabileceğiyle ilgili korkunç şeyler söylüyordu. Ağzı kırık ve şiş olmasına rağmen anlaşılabilir bir şekilde konuşuyordu. Brigán ona doğru ilerledi.

Ona bir kez daha vurma, dedi Fire Brigán'ın zihnine umutsuzca. *Brigán lütfen*. Kemiğin kemiğe sürtünme sesi Fire'ın ağlamaktan vazgeçme çabalarına yardımcı olmayacaktı. Brigán bir küfür daha savurdu ve ardından sert bir emir verdi. Fire, askerın sözleri artık homurtu şeklinde gelmeye başlayınca ağzını tıkadıklarını anladı. Sonra uzağa, kalenin arkasına sürüklendi ve Brigán ile Fire'ın birkaç muhafızı da arkalarından ilerledi.

Ortalık bir anda sessizleşti. Fire nefes nefese kaldığının farkına varınca kendini sakinleşmeye zorladı. Korkunç bir adamdı, diye düşündü Ufak'ın yelesine sarılarak. Korkunç adam. *Ah Ufak. Çok korkunçtu.*

Ufak homurdandı ve Fire'm omzuna onu rahatlatan salyalarını bıraktı.

“Özür dilerim, Leydim,” dedi Musa Fire'ın arkasından. “Bizi kandırdı. Bundan sonra doğrudan Komutan tarafından gönderilmedikçe kimseyi yanımıza yaklaştırmayacağız.”

Fire mendille yüzünü sildi ve muhafızlarının liderine döndü. “Bunun için sizi suçlamıyorum.”

"Komutan suçlayacak," dedi Musa. "Haklı olarak."

Fire derin bir nefes aldı. "Keman çalmamın birilerini kıskırtacağı tahmin etmeliydim."

"Leydim, size kendinize kızmayı yasaklıyorum. Gerçekten, buna izin veremem."

Bunun üzerine Fire güldü ve mendili Musa'ya geri verdi. "Teşekkürler."

"Bu benim değil, Leydim. Neel'in."

Fire erkek muhafızlarından birine ait olan bu adı hatırladı. "Neel'in mi?"

"Komutan bunu Neel'den alıp bana verdi ve size vermemi söyledi, Leydim. Sizde kalsın. Neel eksikliğini hissetmez, onda binlerce var zaten. Kemanınız çok mu pahalıydı Leydim?"

Elbette öyleydi. Ama Fire ona bunun için değer vermiyordu. O keman Fire için ender ve tuhaf inceliği yüzünden değerliydi ve artık yok olmuştu.

Fire, Neel'in mendilini inceledi. "Önemli değil," dedi Fire kelimelerini tartarak. "Komutan o adama vurmadı. Ben zihnine konuşup yapmamasını istedim ve yapmadı."

Musa bu konu değişikliğini hoş karşıladı. "Bunu ben de merak ediyordum. Komutan kendi askerleriyle kavga etmez, bu bir kuraldır bilirsiniz. Ama bu kez bir istisna göreceğimizi düşünmüştüm. Yüzü nefret doluydu."

Ve başka bir adamdan bir mendil alma zahmetinde bulunmuştu. Fire'ın atı için gösterdiği ilgiyi paylaşmıştı. Üç incelik birden.

Fire sonra Brigant'dan, hoşlanmak konusunda kendine engel olamadığı bir insanın nefretiyle kalbinin kırılmasından korktuğunu

ve genç adamın sertliği ile ulaşılmazlığı yüzünden utandığını anladı. Gerçi hâlâ utanıyordu ama artık korkmuyordu.

Günün geri kalanındaki yolculukları çetin geçti. Gece çökerken düz bir kayalığın üzerinde kamp kurdular. Çadırlar ve ateşler Fire'in etrafını sarmış ve sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu. Fire daha önce evinden hiç bu kadar uzaklaşmamış olduğunu fark etti. Archer kendisini özlemiş olmalıydı, bunu biliyordu ve bu, yalnızlığını biraz olsun hafifletiyordu. Kemanına olanları duysa öfkesi çok korkunç olurdu. Archer'ın öfkesi normalde Fire'ı çileden çıkarırdı ama o an hoş karşılayabilirdi. Eğer burada olsaydı, Fire onun tutkusundan güç alırdı.

Fire askerlerin bakışları yüzünden uzun saatler önce çadırına kapanmıştı. Kemanını yok eden adamın sözlerini düşünmekten kendini alamıyordu. Neden nefret duygusu erkeklerin tecavüzü düşünmelerine neden oluyordu? Ayrıca Fire'in canavarca güçlerinde bir defo vardı. Gücü, birisini kolay kontrol etmesini sağladığı kadar kontrolden çıkmasına da neden oluyordu.

Tutku, bitmek tükenmek bilmeyen gazez ve sapkınlığı açığa çıkaran bir canavar olmak iğrençti; özellikle de dişi bir canavar olmak. Zayıf erkekler için Fire'm görüntüsü bir tür uyuşturucu gibiydi. Bir insan böyle uyuşmuş haldeyken nefreti ya da aşkı nasıl kullanabilirdi ki?

Beş bin zihninin bilinci üzerine geliyordu.

Mila ve Margo onu çadırın içine kadar takip edip elleri kılıçlarında yanına oturdular. Sessiz ve tetikteydiler ama canları sıkılmıştı. Fire böyle sıkıcı bir sorumluluğun kaynağı olduğu için

üzülüyordu. Hiç kimseye görünmeden Ufak'ın yanına çıkabilmeyi isterdi ya da Ufak'ı çadırın içine alabilmeyi.

Musa çadırın kapısını kaldırıp içeri baktı. "Affedersiniz Leydim, devriye ekiplerinden bir asker, kemanını size ödünç vermek üzere geldi. Komutan ona kefil oldu ama yine de onu yanınıza sokmadan önce sizin sezgilerinizi de sormamızı istedi. Hemen dışarıda bekliyor, Leydim."

"Evet," dedi Fire şaşkınlıkla. Muhafızları arasında o tuhaf adamı seçerek, "zararsız olduğuna inanıyorum," dedi.

Fire çadırından çıkınca askerin hem zararsız hem de iri olduğunu gördü. Kemanı elinde bir oyuncak gibi duruyordu; kılıcı da elinde bir meyve bıçağı gibi duruyor olmalıydı. Ancak ağaç gövdesi gibi bedeninin üzerindeki yüzü sessiz, düşünceli ve mülayimdi. Fire'in önünde gözlerini yere eğdi ve kemanı ona uzattı.

Fire başını salladı. "Çok cömertsiniz," dedi. "Ama bunu sizden almak istemem."

Adamın sesi öyle derinden geliyordu ki dünyanın kendisi konuşuyor gibiydi. "Aylar önce, Kraliçe'nin kalesinde yaptıklarınızı hepimiz biliyoruz, Leydim. Siz Komutanımızın hayatını kurtardınız."

"Şey," dedi Fire, adam ondan bir şeyler söylemesini bekliyormuş gibi görüldüğü için. "Yine de alamam."

"Adamlar bu konuda konuşup duruyorlar," diye devam etti eğilip kocaman elleriyle kemanı Fire'in küçük ellerine vererek. "Ayrıca siz daha iyi bir kemancısınız."

Fire, adamın sesinden ve inceliğinden etkilenmiş ve son derece rahatlamış bir şekilde onun hantal hantal yürüyerek uzaklaşmasını seyretti.

“Şimdi keşif birliğinin, kendilerinin iki katı sayıda olan haydut sürüsünü nasıl alt ettiğini anladım,” dedi Fire yüksek sesle.

Musa güldü. “Bizim tarafımızda olması iyi bir şey.”

Fire kemanın tellerine dokundu. Sesi iyiydi. Sert ve keskindi; bir ustanın enstrümanı değildi belki ama Fire’in müzik yapabileceği bir enstrümandı.

Ve bununla bir duyuruda da bulunabilirdi.

Çadıra girip yayını aldı ve tekrar dışarı çıktı. Asker birliklerini aşip uzak mesafeleri görebileceği yüksek bir kayaya doğru ilerledi. Muhafızları onu takip edip etrafını sardı, yanından geçtiği askerler birbirlerine bakıyordu. Bir kayalığa ulaştı ve tırmandı. Sonra oturdu ve kemanı çenesinin altına yerleştirdi.

Herkesin duyabileceği şekilde canı ne isterse onu çaldı.

12. BÖLÜM

Keşke Fire uykuda da ayrı cesarete sahip olsaydı. Babasının ölümün kıyısındaki gözleri uyumasına hiç izin vermiyordu.

Brocke'r'm on dört yaşındayken ona sorduğu, Cansrel'in zihnini kalıcı olarak değiştirip değiştiremediği sorusunun cevabı, Fire kendisine bunu düşünme izni verdiğiinde çok kolay olmuştu. Cevap olumsuzdu. Cansrel'in zihni bir ayı kadar güçlü ve tuzaktaki demirler kadar sertti. Fire içinden çıktığı gibi arkasından kapanıverirdi. Cansrel'in zihninde kalıcı değişiklikler olmazdı. Doğası değişmezdi. Ve hiçbir şey yapamıyor olmak Fire'ı rahatlatırdı çünkü bu kimsenin ondan böyle bir şey beklemeyeceği anlamına geliyordu.

Aynı yıl Nax kendini ölüme sürükledi. Güç sınırları değişip yeniden yerine oturunca Fire; Brocke'r, Archer ve Roen'in gördüklerini görmüştü: Pek çok ihtimalin kıyısında duran bir krallık. Aniden değişebilecek bir krallık.

Fire çok iyi bilgilendirilmişti. Bir taraftan Cansrel'in güvenliğini kazanıyordu, diğer taraftan da Brocke'r'ın, kendi casusları ve Roen'in casuslarından öğrendiği her şeyi öğreniyordu. Nash'in

Nax'ten daha güçlü olduğunu, bazen Cansrel'i sıkacak kadar güçlü olduğunu biliyordu. Ama yine de kardeşi olan Prens'le kıyaslandığında Cansrel için bir çocuk oyuncağıydı. On sekiz yaşındaki Brigán, komutan olması saçma görülebilecek kadar genç, çok güçlü bir zihne sahip, seviyeli, kuvvetli, ikna kabiliyeti yüksek, sinirli ve Kral'ın Kenti'nde Cansrel'den etkilenmeyen tek insandı. Bazı akıllı insanlar Brigán'ın süregelen kanunsuzluk ile değişim arasında bir fark yaratmasını bekliyorlarmış gibi konuşuyorlardı.

Bir kış günü Fire'ı ziyarete geldiğinde Bocker, "Prens Brigán yaralanmış," demişti. "Haberini Roen'den henüz aldım."

"Ne olmuş?" diye sormuştu Fire ürpererek. "İyi miymiş?"

"Her ocak ayında Kral'ın sarayında bir eğlence tertiplenir," dedi Bocker. "Yüzlerce konuk, danslar, çok miktarda şarap ve bir sürü saçmalık, bir de insanların saklanabileceği binlerce karanlık koridor olur. Görünüşe göre Cansrel, Brigán'ı köşeye sıkıştırıp boğazını kesmeleri için dört adam kiralamış. Brigán da bunu haber almış ve adamların dördünü de öldürmüş..."

"Dördünü tek başına mı öldürmüş?" diye sordu Fire, gerilmiş ve kafası karışmıştı. Sandalyesinde yerinde duramıyordu.

"Genç Brigán iyi kılıç kullanır," dedi Bocker sertçe.

"Peki, kötü mü yaralanmış?"

"Cerrahlar başlangıçta çok endişelenmişler ama yaşayacak. Bacağının, çok kan kaybetmesine neden olacak bir yerinden yaralanmış." Bocker tekerlekli sandalyesini şömineye doğru sürdü ve Roen'in mektubunu ateşe attı. "Neredeyse çocuğun sonu geliyormuş ve Cansrel'in tekrar deneyeceğinden şüphem yok."

O yaz Nash'in sarayında, Brigán'ın en çok güvendiği komutanlarından birinin yayından çıkan ok Cansrel'i sırtından

vurmuştu. Fire on dördüncü yaş gününde Kral'ın Kenti'nden babasının yaralandığı ve ölmek üzere olduğu haberini alınca kendini odaya kapatıp hüngür hüngür ağlamıştı. Ne için ağladığını bile bilmiyordu ama duramıyordu. Kimsenin ağladığını duymaması için yüzünü yastığına gömmüştü.

Kral'ın Kenti şifacıları ve tıp ile cerrahideki ileri yöntemleriyle meşhurdur. Başka bir yerde ölebilecek yaralılar orada iyileştirilebiliyordu. Özellikle de bütün bir hastaneyi emrine amade edebilecek güçte olan insanlar.

Birkaç hafta sonra Fire, Cansrel'in yaşayacağı haberini almıştı. Tekrar odasına kapanmıştı. Aşırı derecede duygusuz bir ruh haliyle yatağına kıvrılmış, hissizlik geçtikçe midesinden bir acı yükselmiş ve en sonunda kusmaya başlamıştı. Gözünde bir damar patlamış ve göz bebeğinin kenarında bir kan pıhtısı oluşmuştu.

Zihni aşikâr olan gerçeği reddetmeye çalışırken, bedeni çok iyi bir ulak olabiliyordu. Fire bedeninin vermeye çalıştığı mesajı yorgun ve hasta bir biçimde kabul etmişti: Gücünün Cansrel üzerinde ne kadar ileri gidebileceğini yeniden düşünme zamanı gelmişti.

Fire aynı yorucu rüyalarla yine uyanınca battaniyesini üzerinden attı. Eşarbını bağlayıp botlarını ve silahlarını buldu, Margo ve Mila'nın yanından sessizce geçti. Dışarda ordunun büyük kısmı tulumların içinde uyuyordu. Ancak Fire'in muhafızları uyanıktı. Engin gökyüzü ve göz kamaştıran yıldızların altında Musa ve diğer üç muhafız bir önceki gece olduğu gibi yine mum ışığında kart oynuyorlardı. Fire gökyüzüne baktığında hissettiği baş dönmesine meydan okuyarak çadırın kapısını tuttu.

"Leydi Fire," dedi Musa. "Sizin için ne yapabiliriz?"

"Musa," dedi Fire, "korkarım bir uykusuzluk hastasının koruması olduğun için çok şanssızsın."

Musa gülümsedi. "Yine bir tırmanış mı bekliyor bizi, Leydim?"

"Evet, üzgünüm."

"Buna memnun oluruz, Leydim."

"Sanırım bunu hissettiğim suçluluğu hafifletmek için söylüyorsun."

"Hayır, bu gerçek Leydim. Komutan da geceleri dolaşır ve bu Kral'ın emri olsa bile yanına asla muhafız almaz. Sizinle çıktığımızda, ona göz kulak olmak için de bahanemiz oluyor."

"Anlıyorum," dedi Fire biraz üzülerek. "Bugün daha az koruma olsun," diye ekledi ancak Musa bunu duymazdan gelip geçen gece uyandırdığı kadar muhafız uyandırdı.

"Emirler bu yönde," dedi Musa, adamlar uykulu bir halde oturup silahlarını kuşanırken. "Komutan, Kral'm emirlerine uymuyorsa, siz neden Komutan'ın emirlerine uyuyorsunuz?"

Fire'in sorusu birden fazla askerin kaşlarının kalkmasına neden oldu. "Leydim," dedi Musa. "Bu ordudaki askerler eğer isterse Komutan'ı bir uçuruma kadar takip edebilir."

Fire sınırlanmaya başlamıştı. "Kaç yaşındasın Musa?"

"Otuz bir."

"O halde Komutan senin için daha çocuk."

"Ve siz de bir bebeksiniz," dedi Musa kuru bir sesle ve Fire'in yüzünde bir gülümseme yarattı. "Hazırsınız. Önden buyurun."

Fire daha önce tırmandığı büyük kayaya doğru ilerledi çünkü o kayanın üzerinde gökyüzüne daha yakın oluyordu. Ayrıca kaya,

muhafızlarını aslında korumamaları gereken diğer uykusuzluk hastasına da yaklaştınıyordu. Komutan bu kayalıkların arasında bir yerlerdeydi ve alan birbirleriyle karşılaşmadan paylaşabilecekleri kadar genişti.

Fire oturabileceği düz bir kaya buldu. Muhafızlar onun etrafında yerlerini aldı. Fire gözlerini kapayıp gecenin, uyuyabileceği kadar kendisini yormasını umarak yıkamasına izin verdi.

Brigan'ın yaklaştığını hissedince hiç hareket etmedi. Sadece muhafızları geri çekilince gözlerini açtı. Brigan, Fire'dan birkaç adım ötede bir kayaya yaslanmıştı. Yıldızlara bakıyordu.

"Leydim," dedi Fire'ı selamlayarak.

"Lordum," dedi Fire sessizce.

Bir an için gökyüzüne bakarak öylece kaldı. Fire diyaloglarının bu kadarla kalıp kalmayacağını merak etmişti. "Atınızın adı Ufak," dedi sonunda Fire'a, tepkisinin sıradanlığıyla onu şaşırtarak.

"Evet."

"Benimki de İri."

Fire güldü. "Siyah kısrak mı? Çok mu büyük?"

"Bence değil," dedi Brigan. "Ama adını ben koymadım."

Fire Ufak'ın adının kaynağını hatırladı. Aslında Cansrel'in Fire yüzünden acı çektiği o adamı hiç unutmuyordu. "Ufak'a da adını bir hayvan kaçakçısı verdi. Cutter adında yabani bir adam. Emirlerle uymayan her atın aptal olduğunu düşünüyordu."

"Ah, Cutter," dedi Brigan adamı tanıyormuş gibi. Nash ve Cansrel'in aynı tedarikçiyi kullanmış olmaları da şaşırtıcı olmazdı zaten. "Aslında atınızın yeteneklerini görüyorum. Bence hiç de aptal değil."

Atına karşı bu kadar incelik göstermesi hiç adil değildi. Fire'in minnettarlığını sindirmesi birkaç saniye aldı. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Uyuyamıyor musunuz?"

Brigan başını çevirip hafifçe güldü.

"Geceleri bazen kafam allak bullak oluyor."

"Rüyalar mı?"

"Rüya görecek kadar derin uyumam. Endişeler."

Cansrel, Fire'in uyuyamadığı gecelerde bazen onu uyuturdu. Brigan ona izin verse, Fire onun endişelerini hafifletebilir ve Kral'ın Ordusu'nun Komutanı'nın uyumasına yardım edebilirdi. Bu, onur verici bir güç kullanımı olurdu. Ama bunun olmayacağını, teklif etmeden de biliyordu.

"Ya siz?" dedi Brigan. "Siz de geceleri sık sık geziyor gibisiniz."

"Kâbus görüyorum."

"Hayalî şeyler mi yoksa gerçekler mi?"

"Gerçek şeyler. Hep. Gerçekleşmiş olan korkunç şeylerle ilgili kâbuslar görüyorum."

Brigan sessizleşti. Başının arkasını kaşıdı. "Kâbus gerçek olduğunda uyanmak zordur," dedi, yine zihninden hisleriyle ilgili hiçbir işaret göndermeden. Ama sözleri ve sesinden anlayış benzeri bir şeyler seziyordu Fire.

"İyi geceler, Leydim," dedi bir an sonra. Arkasını dönüp kampa geri döndü.

Muhafızlar Fire'in etrafındaki yerlerini aldılar. Fire yüzünü tekrar yıldızlara dönüp gözlerini kapadı.

Yaklaşık bir hafta boyunca Birinci Bölük'le yolculuk eden Fire rutine alışmıştı. Tabii sürekli hareket halinde olmaya rutin denirse.

Dikkat edin! dedi Fire bir sabah kahvaltıda muhafızlarının zihinlerine, elinde kılıcıyla ona doğru koşan bir adamı yere serdiklerinde. *Onunla aynı düşüncede olan birisi daha geliyor. Ah, batı tarafında da bir grup kurt canavar seziyorum,* diye ekledi.

"Mümkünse avcı komutanlarından birine kurtları bildirir misiniz Leydim?" dedi Musa nefes nefese, bir yandan avının bacağına tutmaya çalışıyor diğer yandan da yeni saldırıyı yakalamaları için üç dört muhafıza emirler yağıyordu.

Hiçbir şekilde yalnız kalmasına izin verilmemesi Fire için zordu. Geceleri çok uykusu gelse bile muhafızlarıyla yürüyüşe devam ediyordu çünkü yalnızlığa en çok yaklaşabildiği anlar onlardı. Çoğu gece Komutan'la karşılaşılıyor ve bir iki sohbet ediyorlardı. Brigan'la konuşmak şaşırtıcı derecede kolaydı.

"Bazı insanların zihinsel savunmanızdan geçmelerine bilinçli olarak izin veriyorsunuz, değil mi Leydim?" dedi bir gece Brigan.

"Bazıları beni gafil avlıyor," dedi Fire. Sırtını bir kayaya yaslamış ve gözlerini gökyüzüne dikmişti.

"Evet, olabilir," dedi. "Ancak bir asker elinde bir bıçakla kampın bir ucundan diğerine ilerlerken ve zihni tamamen açıkken, geldiğini biliyor ve niyetini değiştirip eğer isterseniz geri dönmesini sağlayabiliyorsunuz. O adam size saldırmaya çalışırsa bu siz izin verdiğiniz için oluyor."

Fire'in üzerinde oturduğu kaya vücut hatlarına tam uyuyordu. Orackta uyuyabilirdi. Gözlerini kapadı ve Brigan'ın haklı olduğunu nasıl kabul edebileceğini düşündü. "Dediğiniz gibi pek çok erkeği ve ara sıra kadını geri çeviriyorum. Muhafızlarımmın

haberi dahi olmuyor. Ama bunlar yalnızca bana dokunmak ya da bir şeyler anlatmak isteyenler; kolayca üstesinden gelinebilecek olanlar ya da beni sevdiğini sanan, nazik hisleri olanlar." Tereddüt etti. "Ama benden nefret edenler ve beni gerçekten incitmek isteyenler konusunda evet, haklısınız. En artniyetli olanların bazen bana saldırmasına izin veriyorum. Çünkü bana saldırırlarsa hapse giriyorlar ve zindanlar ölüm dışında bana zarar veremeyecekleri tek yer. Ordunuz çok büyük, Lordum," dedi ona bir bakış atarak. "Üstesinden gelebileceğimden fazla insan var. Ve kendimi korumak zorundayım."

Brigan iç çekti. "Buna itirazım yok. Sizin savunmanız daha yetkin. Bunun tehlikesine dayanabildiğiniz sürece."

"Sanırım artık buna daha çok alışmam gerekiyor," dedi Fire. "Ama bazen sinir bozucu oluyor."

"Baharda annemin kalesinden ayrıldığınızda yol üzerinde Mydogg ve Murgda'yla karşılaştığınızı biliyorum," dedi. "Onlarda bir tehlike sezdimiz mi?"

Fire o rahatsız edici dik bakışları hatırladı. "Anlatması zor. Bunu size kanıtlayamam ama tehlikeli olduklarını hissediyorum."

Brigan duraksadı. "Bir savaş olacak," dedi sessizce. "Ve bunun sonucunda kim kral olur bilmiyorum. Mydogg soğuk ve açgözlü bir adam, bir zorba. Gentian ise bir zorbadan daha da kötü çünkü aynı zamanda aptal. Nash üçü arasında tartışmasız en iyisi. Bazen düşüncesiz olabiliyor; fevri davranıyor. Ama adildir ve bencil değil. Barışçıl bir zihni var ve bazen bilgece konuşabiliyor..." Sustu, tekrar konuşmaya başladığında sesi daha umutsuz çıkıyordu. "Bir savaş olacak Leydim ve hayatını kaybedenlerin sayısı korkunç olacak."

Fire sessizce oturdu. Bu konuşmanın böyle ciddi bir konuya dönmesini beklemiyordu ama şaşırmamıştı. Bu krallıkta kimse kasvetli düşüncelerden uzak değildi ve bu adam pek çok insandan daha kasvetli düşüncelere kapılıyordu. Bu çocuk, diye kendini düzeltti. Fire, Brigan esnerken ve saçlarını karıştırırken. "Biraz uyumaya çalışmalıyız," dedi. "Yarın umarım Gri Göl'e ulaşırız."

"Güzel," dedi Fire. "Banyo yapmak istiyorum artık."

Brigan başını arkaya attı ve gökyüzüne bakarak gülümsedi. "Doğru söylediniz, Leydim. Bu dünya parçalara ayrılabilir ama çoğumuz banyo yapabileceğiz."

Soğuk bir gölde yıkanmak bazı sürpriz sorunlar yaratmıştı: Saçlarını suya soktuğunda etrafına doluşan küçük canavar balıklar; onu canlı canlı yemeye çalışan canavar böcekler ve yırtıcı ihtimaline karşı özel okçu muhafızlar gibi. Ama bütün bunlara rağmen temizlenmek güzeldi. Fire ıslak saçlarını sardı ve kendisini yakmadan oturabildiği kadar ateşe yakın oturdu. Mila'yı çağırdı ve kolundaki, dirseğine kadar olan hafif kesiği yeniden bandajladılar. Kesik, üç gün önce etkisiz hale getirdiği iyi bıçak kullanan bir adamın eseri idi.

Fire artık muhafızlarını tanımaya başlamıştı ve kadınların neden bu orduda olmayı seçtiklerini anlamıştı. Mila doğudaki, erkek ya da kız her çocuğun dövüşmeyi öğrendiği ve öğrendiklerini test edebileceği fırsatlar yakalayabildiği dağlardan geliyordu. Sadece on beş yaşındaydı ama bir muhafız olarak cesur ve seriydi. İki çocuğu olan ama kocası olmayan bir ablası vardı ve maaşını onlara veriyordu. Kral'ın Ordusu iyi maaş alıyordu.

Birinci Bölük, Kral'ın Kenti'ne doğru yolculuğuna devam etti. Neredeyse iki haftalık bir yolculuğun ardından kayalıklar üzerinde yükselen, yüksek duvarları, sık demir parmaklıklarıyla bir taş kale olan Orta Hisar'a varmışlardı; burası beş yüz takviye kuvvetin eviydi. Ve yaklaşık bir haftalık yolları kalmıştı. Kötü ve ıssız bir yer olmasına rağmen Fire dâhil herkes buraya vardıkları için mutluydu. Bir gece için bile olsa Fire'in uyuyabileceği bir yatağı ve başının üzerinde bir çatı olmuştu, muhafızlarının da öyle.

Bir sonraki gün manzara değişti. Zemin aniden sarp kayalar yerine yuvarlak kayalarla kaplanmıştı; pürüzsüz kayalar neredeyse tepeler gibi kıvrılıyordu. Bazıları yosunla ya da farklı uzunluktaki otlarla kaplanmış ve yemyeşil olmuştu. Bir tanesinde öyle uzun otlar vardı ki taş yumuşak gibi gelmişti. Fire hiç bu kadar yeşillik görmemişti ve buranın dünya üzerindeki en güzel ve en göz alıcı yer olduğunu düşünmüştü. Otlar parlak saçlar gibi görünüyordu; sanki Vadi'nin kendisi de bir canavarmış gibi. Bu aptalca bir düşünceydi, bunu biliyordu ancak Krallık birden baş döndürücü renklere bürününce buraya ait olduğunu hissetmişti.

Elbette bu düşüncesini Brigant'la paylaşmadı ancak dünyanın bu yeşilliği karşısında yaşadığı şoku ifade etmişti. Brigant bunun üzerine gökyüzüne bakıp sessizce gülmüştü, bu artık Fire'in onunla özdeşleştiği bir hareket olmuştu.

"Kral'ın Kenti'ne yaklaştıkça daha da yeşil olacak," dedi. "Ve bu krallığa neden Vadi dendiğini göreceksiniz."

"Bir keresinde babama..." diye başladı Fire ve sonra sustu, onunla Cansrel hakkında konuşmaya başladığı için dehşete düşmüştü.

Sonunda sessizliği bozduğunda Brigan'ın sesi sakindi. "Annenizi tanurdım, Leydim. Bunu biliyor muydunuz?"

Fire bunu bilmiyordu ancak bilmesi gerekirdi çünkü Jessa, Brigan henüz küçükken Kraliyet'in çocuk yuvasında çalışmıştı. "Bilmiyordum, Lordum."

"Ne zaman hata yapsam Jessa'nın yanına giderdim," dedi ve alaycı bir tavırla ekledi: "Annem benimle uğraşamaz hale gelince tabii."

Fire gülümsemesine engel olamadı. "Çok sık hata yapar mıydınız?"

"Hatırladığım kadarıyla günde en az bir kere, Leydim."

Gülümsemesi büyüdü ve Brigan gökyüzünü seyrederken o da onu izledi. "Belki de emirleri uygulamak konusunda iyi değildiniz."

"Daha da kötüsü. Nash'e tuzak kurardım."

"Tuzak mı?"

"Benden beş yaş büyüktü. Meydan okumak için kusursuz bir adaydı... Ondan küçük oluşumu gizli işler çevirerek ve kurnazlıkla kapatmaya çalışırdım. Üzerine ağ atardım. Onu dolaplara kapatırdım." Brigan kıkırdadı. "İyi huylu bir kardeşti. Ama annem ne zaman bunları duysa öfkelenirdi ve benimle işi bittiğinde hemen Jessa'ya giderdim çünkü Jessa'nın siniri Roer'in öfkesinden kaldırılabilirdi."

"Ne gibi?" diye sordu Fire, bir yağmur damlasının düştüğünü hissetti.

Brigan bir an düşündü. "Bana kızgın olduğunu söylerdi ama hiç öyle görünmezdi. Hiç sesini yükseltmezdi. Dikişinin ya da

her ne yapıyorsa onun başına otururdu ve suçumu incelerdik. Genellikle sonunda ben sandalyemde uyuyakalırdım. Akşam yemeği zamanı geçtikten sonra uyanırdım ve Jessa da karnımı doyururdu. Akşam yemeği için giyinip kuşanıp sıkıcı insanların arasında ciddi ve sessiz durmak zorunda olan bir çocuk için bir tür ziyafetti bu.”

“Kulağa haşarı bir çocukmuşsunuz gibi geliyor.”

Brigan’ın yüzü bir gülümsemeyle ışıldadı. Alnına bir yağmur damlası düştü. “Ben altı yaşındayken Nash çektiğim bir ipe takılıp düşmüş ve elini kırmıştı. Bunu babam da duymuştu. Ve bu maskaralıklarına kısa süreliğine bir nokta kondu.”

“Bu kadar kolay mı vazgeçtiniz?”

Muzip ses tonuna bir karşılık vermedi. Fire ona baktı; kaşları kalkmıştı, yüzü kasvetliydi ve aniden hakkında konuştukları şeyden korkmuş gibiydi. Sanki yine Cansrel hakkında konuşuyorlarmış gibi görünüyordu.

“Sanırım şimdi Roen’in ben bir hata yaptığımda neden o kadar çıldırdığını anlıyorum,” dedi. “Nax’in öğrenmesinden ve benim cezama burnunu sokmasından korkuyordu. O... makul bir adam değildi. Roen zamanla onu tanımıştı. Cezaları mantıklı değildi.”

Gerçekten Cansrel hakkında konuşuyorlardı ve Fire utanmıştı. Oturdu, başını eğip Nax’in ne yaptığını, Cansrel’in, daha o zaman onun nasıl birisi olduğunu anlayacak kadar zeki olan altı yaşında bir çocuğu cezalandırmak için Nax’e neler söylediğini merak etti.

Yağmur damlaları eşarbına ve omuzlarına düştü.

“Annenizin saçları kızıldı,” dedi Brigan hafifçe, sanki ikisi de o kayaların arasında ölmüş iki adamın varlığını hissetmemişler gibi. “Sizinkiler gibi değildi elbette. Ama sizin gibi müziğe yete-

neği vardı. Doğduğunuz zamanı hatırlıyorum. Ve ondan alınıp götürüldüğünüzde ağladığını da hatırlıyorum.”

“Öyle mi?”

“Annem size Jessa’yla ilgili hiçbir şey anlatmadı mı?”

Fire boğazındaki yumruyu yuttu. “Anlattı Lordum ama tekrar tekrar dinlemeyi seviyorum.”

Brigan yüzündeki yağmur damlasını sildi. “Üzgünüm ama daha fazlasını hatırlamıyorum. Bir insanın öleceğini bilsek hatıralara daha fazla tutunurduk.”

Fire fısıltıyla onu düzeltti. “Güzel hatıralara.” Ayağa kalktı. Bu konuşma fazla hüzünlü olmuştu. Yağmur, Fire’in o kadar da umurunda değildi ama muhafızların da yağmur altında kalmalarını adil bulmamıştı.

13. BÖLÜM

Yolculuklarının son gününde Fire beli ve göğüslerinde ağrılarla, boynu ve omzu tutulmuş halde uyandı. Fire'in aylık kanamalarının ne zaman başlayacağı asla belli olmazdı. Bazen hiçbir belirti olmadan başlar ve biterdi. Diğer zamanlardaysa kendi vücudunun esiri olurdu.

En azından kanaması başladığında Nash'in çatısı altında olsaydı, canavar saldırılarının artışı konusunda bir açıklama yapma ihtiyacı duyup kendinden utanmak zorunda kalmazdı.

Ufak'ın sırtındaydı. Zihni yorgun, gergin ve tedirgindi. Kendi yatağında olmayı, buraya hiç gelmemiş olmayı diledi. Güzellikleri görececek havada değildi ve her bir köşesinden çiçekler fırlayan kayalık bir tepeden geçerlerken, gözlerinin önündeki buğu kalkmadığı için kendi kendine kızdı.

Manzara gittikçe yeşilleniyordu ve sonunda önlerinde sağlam sollu uzanan, ağaçlarla dolu ve Kanatlı Nehir'in suyunun çağladığı bir vadiye ulaştılar. Nehrin üzerinden doğudan batıya bir yol uzanıyordu ve yolun yanından çokça kullanıldığı belli olan toprak bir yol geçiyordu. Ordu doğuya döndü ve toprak yoldan

ilerledi. Yolun her iki yönü de insanlarla, yük ve at arabalarıyla doluydu. Pek çoğu Birinci Birlik'in geçişini izlemek için durdu ve ellerini kaldırarak selamladı.

Fire, muhafızlarıyla birlikte dörtnala gittiğini ve bu kalabalığın var olmadığını hayal etmeye karar verdi. Nehir, yol ya da Kral'ın Kenti yoktu. Bu şekilde düşünmek onu rahatlatıyordu ve vücudunun rahatlamaya çok ihtiyacı vardı.

Öğle yemeği için verdikleri ilk molada Fire'ın iştahı yoktu. Zonklayan başını ellerinin arasına alarak dirseklerini dizlerinin üzerine koyup çimenlerin üzerinde oturdu.

"Leydim," dedi Komutan.

Fire sakın bir ifade takınıp başını kaldırdı. "Evet, Lordum?"

"Bir şifacıya ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, Lordum. Sadece bir şey düşünüyordum."

Brigan ona inanmamıştı, Fire bunu genç adamın dudaklarının aldığı şüpheli şekilden anlayabiliyordu. "Güneyden acil bir toplantı çağrısı aldım," dedi. "Şehre ulaşır ulaşmaz yeniden yola çıkacağım. Gitmeden önce sizin için yapabileceğim, istediğiniz bir şey var mı diye merak ettim."

Fire bir parça ot kopardı ve hayal kırıklığını içine attı. İsteddiği hiçbir şey yoktu, en azından birinin sağlayabileceği bir şey yoktu. Sadece bir soruya yanıt istiyordu. Ve sessizce o soruyu sordu: "Neden bana karşı bu kadar kibarsınız?"

Brigan durakladı, Fire'ın otları çekiştiren elini izledi. Fire'la göz hızasına geleceği bir şekilde çömeldi. "Çünkü size güveniyorum."

Fire'in etrafındaki dünya bir anda sessizleştii, otlara güçlkle bakıyordu. Yeşil renkleri güneş ışığında göz alıyordu.

"Neden bana güvenesiniz ki?"

Brigan etraftaki askerlere baktı ve başını salladı. "Bu konuşmayı başka zaman yapalım."

"Sanırım benim için yapabileceğiniz bir şey buldum," dedi. "Tam şu anda aklıma geldi."

"Söyleyin."

"Geceleri hava almaya çıktığınızda yanınıza bir muhafız alın."

Ve sonra, Brigan'ın kaşları kalktığında Fire adamın itiraz etmeye hazırlandığını anlayıp, "Lütfen, Lordum. Sizi öldürmek isteyen insanlar var ve buna engel olmak için ölebilecek de çok insan var. Hayatınızı bu kadar çok önemseyen insanlara saygı gösterin," dedi.

Kaşlarını çatarak yüzünü çevirdi. Sesi pek de memnun çıkmıyordu. "Pekâlâ," dedi.

Brigan bu konuda anlaştığı ve konuşmayı başlatmış olduğu için pişmanmış gibi bir tavırla atına geri döndü.

Fire tekrar atına binince, buna inanıp inanmadığına karar vermeye çalışarak Komutan'ın kendisine olan güvenini düşündü. Brigan'ın yalan söylediğini düşündüğünden değil, sadece onun pek de birine güvenebilecek birisi olduğunu düşünmüyordu... en azından tam olarak değil. Bocker, Donal ya da Archer'in kendisine güvenmeye karar verdiği zamanlarda olduğu gibi değil.

Brigan'la ilgili sorun zihninin çok kapalı olmasıydı. Fire en son ne zaman birisini sadece söylediği sözlerle değerlendirmişti?

Onun gibi birisini anlamak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu çünkü daha önce böyle biriyle hiç tanışmamıştı.

Kanatlı Nehir'in adı, yolculuğunun son durağında suyun uçmaya başlamasından geliyordu. Nehrin büyük yeşil bir uçuruma ulaşıp Kış Denizi'ne döküldüğü yer, Kral'ın Kenti'nin kuzey yakasından başlayıp yayıldığı ve nehir üzerinden güneye devam edip büyüdüğü yerd. Eski şehri yenisiyle birleştiren köprüler birden fazla talihsiz mühendisin düşüp öldüğü yerlerdi. Şehir, kuzeydeki bir kanalla Kiler Körfezi'ne bağlanıyordu.

Fire beş bin eşlikçisiyle birlikte şehrin surlarından geçerken kendini ufacık bir köylü kızı gibi hissetti. Şehrin kalabalığı, sesler, kokular, parlak renklerde boyanmış, dik çatıları olan sıkışık binalar, yeşil, sarı, turuncu çerçeveleri olan kırmızı, mor, mavi ahşap evler... Fire daha önce hiç taştan yapılmamış bir bina görmemişti. Daha önce hiç evlerin gri dışında bir renkte olabileceği aklına gelmemişti.

İnsanlar Birinci Bölük'ün geçişini izlemek için camlardan sarkıyordu. Sokaklardaki kadınlar askerlerle flört ediyor ve onlara, Fire'in inanmadığı kadar çok çiçek atıyorlardı. Fire'in başına da şimdiye dek gördüğünden çok daha fazla çiçek attılar.

Bir çiçek, Fire'in sağında ilerleyen Brigan'm en iyi kılıç ustalarından birinin göğsüne isabet etti. Fire ona gülünce askerin gözleri parladı ve çiçeği ona uzattı. Fire'in etrafı şehir sokaklarından geçerken sadece kendi muhafızlarıyla değil, aynı zamanda Brigan'ın en usta askerleriyle de çevriliydi ve Brigan'm kendisi de Fire'in solunda ilerliyordu. Komutan, birliğin gri üniformasını giymişti ve bayraktarını da araya biraz mesafe koyarak arkada

bir noktaya konuşlandırmıştı. Bütün bunlar Fire'in dikkat çekmesini önlemek için yapılmış şeylerdi ve Fire bu oyunda kendi rolünü oynamadığını biliyordu. Başını eğip kimsenin dikkatini çekmeden usulca atının üzerinde oturması gerekiyordu. Ancak o gülüyordu... Gülüyor, acıları ve ağrılarını unutmuş bir halde, şehrin keşmekeşi içinde bütün tuhaflığıyla ışıldıyordu.

Ve çok geçmeden –başlangıçta bunun hissettiği mi yoksa duyduğu bir şey mi olduğunu tam olarak bilemese de– izleyicilerin arasında bir farklılık sezdi. Bir fısıltı alkışların arasında yolunu buldu ve sonra tuhaf bir sessizlik oldu. Fire ne olduğunu hissedebiliyordu: merak ve hayranlık. Fire saçlarını örtmesine, soluk kahverengi binici kıyafetleri giymesine ve bu kasabanın on yedi yıldır onu görmeyip düşünmemiş olmasına rağmen yüzünün, gözlerinin ve bedeninin kim olduğunu ele verdiğini anladı. Başındaki örtü saçlarını kapatma nedenini afişe ediyordu, yoksa neden saçlarını kapatacağı ki? Daha sonra Fire bu yaptıklarının sadece daha fazla dikkat çekmesine neden olduğunu fark etti. Yüzündeki gülümseme silindi ve başını yere eğdi.

Brigan bayraktarına öne gelmesini ve kendi yanlarında devam etmesini işaret etti.

Fire kısık sesle konuştu. “Ben herhangi bir tehlike sezmiyorum.”

“Yine de,” dedi Brigan sertçe, “şu pencerelerin birinden bir okçu çıkarsa ikimizi fark etmemesini istiyorum. Eğer birisi Cansrel'in intikamını almak isterse, beni vurmadan seni vuramaz.”

Fire konu hakkında şaka yapmayı düşündü. Eğer Fire'in düşmanları Brigan'ın arkadaşıysa ve Brigan'ın arkadaşları da

Fire'in düşmanıysa, ikisi dünyanın her tarafında kol kola yürüyüp asla vurulmayabilirlerdi.

Ürkütücü bir ses sessizliği bozdu. "Fire," dedi üst katlardan bir kadın. Bir kapı eşiğindeki yalın ayaklı çocuklar da tekrarladı: "Fire, Fire!" Sonrasında başka sesler de bu koroya katıldı ve bu haykırış aniden bütün insanların dilinden dökülmeye başladı; kimi saygıyla, kimi de neredeyse suçlayarak söylüyordu. Bazılarıysa bilinçsizce sürüyü takip etmek için tekrar ediyorlardı. Fire kendi adıyla oluşturulan bu müzikle sersemlemiş ve şaşırılmış bir halde Nash'in sarayına doğru ilerledi.

Kral'ın sarayının ön cephesi siyahtı, bu kadarını Fire daha önceden duymuştu. Ancak aldığı bilgiler onu taş binanın güzelliğine ve renginin parlaklığına hazırlayacak kadar yeterli değildi. Bakış açısına göre değişkenlik gösteren, ışıldayan ve karşısındaki nesnelerin ışığını yansıtan bir renkte olduğu için, Fire'in ilk izlenimi değişen gri, siyah ve gümüş tonları, gökyüzünden yansıyan mavi renk ile günbatımının yansıttığı kırmızı ve turuncu renklerden oluşuyordu.

Sanki Fire'm gözleri, Kral'm Kenti'nin renklerine açtı ve bunun farkında bile değildi. Babası bu şehirde nasıl da göz alıcı görünmüştü kim bilir.

Fire, muhafızları ve Brigan kapılara giden rampaya yaklaşırken beş bin asker yön değiştirdi. Atlar siyah taştan yapılmış kapıdan geçip cam çatıların üstündeki pembe gökyüzü ve batan güneşin kuvars duvarlardan yansıyan ışığıyla parıldayan beyaz bir avluya girdiler. Fire duvarlara ve çatılara bakakaldı. Bir kâhya yanlarına gelip Fire'a şaşkın şaşkın baktı.

"Bana bak, Welkley," dedi Brigian atından inerken.

Kısa boylu, zayıf, bakımlı ve kusursuz giyimli Welkley boğazını temizleyip Brigian'a döndü. "Affedin beni, Lordum. Prenses Clara'ya geldiğinizi haber vermesi için birilerini gönderdim."

"Peki ya Hanna?"

"Yeşil köşkte, Lordum."

Brigian başını salladı ve eliyle Fire'ı işaret etti. "Leydi Fire, bu Kral'ın başkâhyası Welkley."

Bunun Fire'a attan inip Welkley'ye elini vermesi için bir işaret olduğunu biliyordu ama Fire hareket ettiği an beline bir acı saplandı. Nefesini tutup dişlerini sıktı, Kral'ın başkâhyasının önünde sırtüstü düşmesine engel olma vazifesini Brigian'ın içgüdülerine bırakarak eyerden kalktı. Brigian serinkanlılıkla Fire'ı tutup ayaklarının üzerinde durmasına yardımcı oldu. Yüzü, sanki attan inerken Brigian'a yaslanması Fire için bir rutinmiş gibi kayıtsızdı. Fire elini Welkley'ye uzattı.

Sonra Fire'ın doğal olarak, sezgilerinin dışında tutamadığı bir kadın girdi avluya. Fire kadının yerini saptamak için döndü ve parlak kahverengi saçlarını, ısıldayan gözlerini ve gülüşünü gördü. Neredeyse Brigian kadar uzun boyluydu. Gülerek kollarını Brigian'ın boynuna doladı ve burnunu öptü. "Ah ne güzel," dedi ve sonra Fire'a döndü. "Ben Clara. Artık Nash'i anlıyorum, siz Cansrel'den bile göz alıcısınız."

Fire bu sözlere verecek karşılık bulamadı ve aniden Brigian'ın gözlerinde bir acı sezdi. Ama Clara tekrar güldü ve Brigian'ın yüzünü okşadı. "Ne kadar da ciddisin," dedi. "Hadi git küçük kardeşim. Leydi'yle ben ilgilenirim."

Brigan başını salladı. "Leydi Fire, yola çıkmadan önce sizi bulurum. Musa..." dedi sessizce, Fire'ın atların yanında dikilmekte olan muhafızına. "Clara, Leydi'yi nereye götürürse onunla birlikte gidin. Clara, bugün Leydi için bir şifacı gelecek. Bir kadın." Sonra çabucak Clara'yı yanaklarından öpüp, "Olur da görüşemezsek," dedi ve dönüp sarayın içine açılan kemerli bir girişten geçip gitti.

"Her zaman böyle yangından mal kaçırır gibi bir hali vardır Brigan'ın," dedi Clara. "Gelin Leydim. Size odanızı göstereyim. Çok seveceksiniz, yeşil köşke bakıyor. Bir de yeşil köşkün bahçesiyle ilgilenen birisi var ki... İnanın bana Leydim, o adamın domateslerinizi yoklamasına kesinlikle izin verirdiniz."

Fire'ın şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Prenses kolunu kavrayıp onu sarayın için çekti.

Fire'ın oturma odası gerçekten de sarayın arka tarafındaki tuhaf ahşap bir eve bakıyordu. Küçük, koyu yeşile boyanmış ve sanki kendisi de zeminden bitmiş bir bitkiymiş gibi görünmesine neden olan, kendi rengiyle uyumlu yemyeşil bahçelerle ve ağaçlarla kaplanmış bir evdi.

Meşhur bahçıvan ortalıkta görünmüyordu ancak Fire pence-reden bakarken evin kapısı açıldı. Genç, kestane rengi saçlı, açık sarı elbiseli bir kadın orkidelerin arasından geçip saraya yürüdü.

"Aslında orası teknik olarak Roen'in," dedi Clara, Fire'ın omzunun üzerinden. "Bizzat yaptırdı çünkü Kral'ın eşinin inzivaya çekilebileceği bir yeri olması gerektiğine inanıyordu. Nax'le ayrılınca sürekli orada yaşamaya başladı. Nash kendine bir eş seçene kadar evi Brigan'ın hizmetine tahsis etti."

Demek ki ŗu genç kadının Brigan’la bir bağlantısı vardı. Odası ilginçti gerçekten. Ayrıca çok güzel bir manzarası vardı. Fire yatak odasının pencerelerine gidip kendisini daha da mutlu eden bir manzarayla karşılaştı: Ahır. Zihnini oraya odaklayıp Ufak’ı buldu ve atının hissedebileceği kadar yakınında olması onu çok rahatlattı.

Odaları çok geniş ve bir o kadar da rahattı. Pencereler açıktı, tel kafesler vardı. Fire birisinin bu detayı özellikle kendisi için düşünmüş olabileceğinden şüphelendi. Çünkü bu kafesler sayesinde saçlarını bağlamadan pencerenin önüne gidebilir ve yırtıcı kuşlardan ya da canavar böceklerin saldırılarından korkmasına gerek kalmazdı.

Sonra bunların Cansrel’in odaları ya da onun için yapılmış kafesler olabileceğini düşündü. Ancak bu düşünceleri aklına geldiği gibi defetti. Cansrel’in daha fazla odası olmuş olmalıydı; daha büyük ve Kral’a daha yakın olmalıydılar. İçerideki beyaz avlulardan birine bakan, Fire’in ilk geldiğinde girdiği avludakine benzeyen, her yüksek penceresinin önünde geniş balkonları olan odaları olmalıydı.

Fire’in düşünceleri Kral’ın zihnini sezmesiyle bölündü. Kafası karışmış bir halde yatak odasının kapısına baktı ve Nash içeri hücum edince ürperdi.

“Kralım,” dedi Clara şaşırarak. “Leydi’nin yol yorgunluğunu atmasını bekleyemediniz mi?”

Fire’in yirmi muhafızı dizlerinin üzerine çöktü. Nash ne onları görmüş ne de Clara’yı duymuştu, doğrudan odayı boydan boya geçip Fire’in önünde durduğu pencereye yürüdü. Ellerini Fire’in boynuna dolayıp onu öpmeye çalıştı.

Fire bunu yapacağını sezmişti ama Kral'ın zihni öyle hızlı ve değişkendi ki Fire onu kontrol edebilecek kadar hızlı davranmadı. Önceki karşılaşmalarında Kral sarhoştı ancak şimdi sarhoş değildi ve bu fark hissediliyordu. Fire öpücükten kaçmak için formaliteden dizlerinin üzerine çöktü. Kral onu ayağa kaldırmaya çalışarak tuttu.

"Onu boğuyorsun," dedi Clara. "Nash! Nash, dur!"

Fire can havliyle Nash'in zihnini kavradı ama sonra yine kaybetti. Öfkelenen Fire, Kral'ı ancak bilinci kapalıyken öpebileceğine karar vermişti ki Nash'in Fire'in boynundaki eli başka bir el tarafından çekildi. Fire derin bir nefes aldı ve kendini pencereye attı.

Brigan'ın sesi tehlikeli denilebilecek kadar sakindi. "Musa, bizi yalnız bırakın."

Muhafızlar hemen yok oldu. Brigan, Nash'in gömleğinin yakasından tutup onu sertçe duvara yapıştırdı. "Ne yaptığına bir bak," dedi. "Aklını başına toplama."

"Affedin beni," dedi Nash korkuyla. "Aklımı kaybettim. Affedin beni, Leydim."

Nash yüzünü Fire'a dönmeye çalıştı ama Brigan'ın yumruğu boynuna dolanmış, ona engel olmak için baskı yapıyordu. "Eğer burada güvende olmayacaksa, onu hemen buradan götürürüm. Benimle güneye gelir, anladın mı?"

"Tamam," dedi Nash. "Tamam."

"Tamam değil. Burası onun yatak odası. Neden buraya geldin?"

“Tamam,” dedi Nash elleriyle Brigan’ın yumruğunu iterek. “Yeter. Hatalı olduğumu biliyorum. Ona baktığımda aklımı kaybediyorum.”

Brigan yumruğunu kardeşinin boğazından çekti. Bir adım geri attı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. “O halde bakma,” dedi yorgun bir biçimde. “Gitmeden önce seninle konuşmam gereken bir mesele var.”

“Çalışma odama gel.”

Brigan, Nash’e başıyla çıkışı işaret etti. “Beş dakika içinde gelirim.”

Nash arkasını dönüp odadan çıktı. Bir tutarsızlık söz konusuydu. Nash, Nax’ın en büyük oğluydu ve teoride kraldı ama pratikte kardeşlerden hangisi kraldı?

“İyi misiniz Leydim?” diye sordu Brigan halının desenlerine bakarak.

Fire iyi değildi. Ağrıyan belini tuttu. “İyiym, Lordum.”

“Clara’ya güvenebilirsiniz, Leydim,” dedi Brigan. “Erkek kardeşim Garan’a ve Welkley’ye de. Clara’nın size söyleyeceği bir iki adama daha güvebilirsiniz. Bir dahaki sefere şehir içinden kuzeye giderken, eve dönüş yolculuğunuzda, Archer’ın yokluğunda size bizzat eşlik etmek isterim. Orası sık sık kullandığım bir yoldur. Birkaç haftadan uzun sürmez. Sizin için uygun mu?”

Uygun değildi, çok uzun zaman sonra geri gelecekti muhtemelen ama Fire acı içinde yutkunarak başını salladı.

“Gitmeliyim,” dedi Brigan. “Bana nasıl haber yollayabileceğinizi Clara biliyor.”

Fire tekrar başını salladı. Brigan arkasını dönüp gitti.

Fire banyo yaptı; bir şıfacı ona masaj ve sıcak kompres yaptı. Şıfacı öyle yetenekliydi ki Fire, kadının ellerini saçlarından çeke-memesini umursamadı bile. Kocaman gözleri olan bir hizmetçi kızın getirdiği kıyafetlerin arasından en sadesini giyen Fire biraz kendine geldi. Bu tuhaf odalarda, bu tuhaf soylu ailenin kendisinden ne beklediğini bilmeden ne kadar kendine gelebilirse, tabii bir de ödünç aldığı kemanı esas sahibine iade ettiği için mahrum kaldığı müzik olmadan...

Birinci Bölük'ün, Kral'ın Kenti'nde bir haftalık izni vardı, sonra Brigan'ın komutasında yeniden yollara düşeceklerdi. Brigan -Fire'in banyodan çıktığında öğrendiği kadarıyla- Fire'in tüm muhafızlarını aynı kurallarla kalıcı olarak onun yanında bırakmaya karar vermişti: Altı muhafız o nereye giderse eşlik edecek ve iki kadın muhafız da uyurken odasında kalacaktı. Fire bu kadar sıkıcı bir görev sürdürmek zorunda oldukları için onlar adına üzülmüyordu, ayakaltında olmaya devam edecekleri için daha da üzgündü. Bir yaraya sürtünüp duran bandaj gibi, yalnız kalamıyor olması gerçekten acı veriyordu.

Yemek vaktinde Nash ve maiyetinin karşısına bu kadar kısa zamanda çıkmaktan kaçınabilmek için sırt ağrısı bahane etti. Nash Fire'in odasına, Fire'm kuzeydeki taş evindeki, hatta Archer'ın evindeki insanları bile doyurabilecek bir ziyafet getiren hizmetkârlar yolladı. Fire bir an Archer'ı düşündü ve sonra düşüncelerini kovdu. Düşünmek bile onu neredeyse ağlatacaktı.

Yemekten sonra Welkley dört tane kemanla geldi. Harika bir biçimde ahşap ve cila kokan, kahverengi, turuncu ve lal renginde parlayan, göz kamaştırıcı kemanlardı. Welkley bunların bu kadar kısa sürede bulabildiklerinin en iyisi olduğunu söyledi. Fire'in

içlerinden birini kraliyet ailesinden bir hediye olarak kabul etmesi söylenmişti.

Fire, kraliyet ailesinin hangi üyesinin önceliklerini bir kenara bırakıp şehirdeki en iyi kemanları toplamalarını emretmiş olabileceğine dair bir tahmin yürüttü ve sonra kendini yine ağlamak üzereyken buldu. Kâhyanın elinden enstrümanları teker teker aldı, her biri bir öncekinden güzeldi. Onları çalıp verdikleri duyguyu, tellerinin keskinliğini ve seslerinin derinliğini test ederken, Welkley sabırla bekledi. Sürekli elinin gittiği bakır kızılı bir keman vardı, tıpkı bir yıldız gibi berrak ses veren, yalnız ve keskin bir keman; ona nedense evini hatırlatıyordu. İşte bu, diye düşündü kendi kendine. Tek kusurunun bu kemanın, yeteneği için fazla iyi olması olduğunu söyledi Welkley'ye.

Gece, anıları onu uyutmadı. Ağrısı vardı ve endişeliydi. Geceyarısı bile insanlarla dolu saraydan çekiniyordu, gökyüzünü görebilmek için nereye gideceğini bilmediğinden, altı muhafızıyla birlikte ahıra gitti. Uyuşuk ve aksak atının önünde ahırın kapısına yaslandı.

Neden buraya geldim, diye düşündü kendi kendine. Kendimi ne gibi bir belaya soktum böyle. Buraya ait değilim. *Ah, Ufak. Neden buradayım?*

Atına olan düşkünlüğünün verdiği sıcaklık sayesinde kendisine cesarete benzer, değişken ve kırılgan bir duvar örmüştü. Bunun yeterli olmasını umdu.

14. BÖLÜM

Kral'ın sarayında yakalanmış olan tutsak, Fire'in, Roen'in kale-sindeki odada hissettiği adam değildi ama bu adamın bilincinde de benzer bir duygu vardı.

"Bunun anlamı nedir?" dedi Nash. "Aynı insan tarafından gönderildikleri anlamına mı geliyor?"

"Öyle olmak zorunda değil, Kralım."

"Peki, aynı aileden oldukları anlamına mı gelir? Kardeş falan mı bunlar?"

"Öyle olmak zorunda da değil, Kralım. Tıpkı aynı görevi yapan iki adamda olabileceği gibi, aile fertlerinin de birbirinden tamamen farklı bilinçleri olabilir. Bu noktada sadece niyetleri ve yeteneklerinin benzer olduğunu söyleyebilirim."

"Bunun bir yardımı dokunmuyor. Sizi onca mesafeden bize sadece adamın zekâsı ve yetenekleriyle ilgili bilgi vermeniz için getirtmedik, Leydim."

Fire, göz alıcı şehir manzarası, zeminden tavana kadar yükselen kitap rafları, gösterişli yeşil halısı, altın rengi lambaları ile özellikle de yakışıklı ve öfkeli hükümdarla Kral Nash'in ofisinde

tutukluyla odaklanmasını ya da iddiaları umursamasını güçleştiren zihinsel bir alarm halindeydi. Kral zeki ama ahmak, güçlü ama değişkendi. Fire'in etkilendiği şey de buydu; siyahlar içindeki bu yakışıklı adam her şeydi, gökyüzü kadar berraktı ve ona boyun eğmemek imkânsızdı.

Fire altı muhafızıyla birlikte ofise girdiğinde Kral onu resmî bir biçimde selamlamıştı. "Buraya girmeden önce zihnime giriniz, Leydim."

"Evet, Kralım," demişti Fire onun, adamlarının önündeki dürüstlüğüne şaşırarak.

"Buna sevindim," dedi Nash. "Size izin veriyorum. Siz etrafımdayken takındığım tavra dayanamıyorum."

Parmağındaki zümrüt yüzüğe bakarak masasına oturdu. Tutsağın odaya getirilmesini beklerlerken oda tam bir zihinsel savaş alanına dönüşmüştü. Nash, Fire'in zihnindeki varlığının farkındaydı ve esas sorun da buydu çünkü sapkın bir biçimde Fire'in oradaki varlığına tutunuyor ve genç kadının en azından orada bulunmasının heyecanının tadını çıkarıyordu. Ama bu böyle çalışan bir mekanizma değildi. Onu aynı anda hem görmezden gelip hem de ona tutunamazdı.

Yanlış noktalarda güçlü ve zayıftı. Fire onun bilincini daha sıkı kontrol ettikçe o da Fire'ı tutmak için o kadar sıkı sarılıyordu ve böylece Fire'ın kontrolü bir şekilde Nash'in kontrolüne dönüşüyordu. Fire bu yüzden Nash'in zihinsel vantuzlarıyla savaşmaya başladı ama bu da iyi bir şey değildi çünkü Nash'in zihnini itip bedenini onun kontrolüne geri bırakması anlamına geliyordu.

Fire onu kontrol etmenin doğru yolunu bir türlü bulamıyordu. Nash'in zihninin kayıp gittiğini hissetti. Nash giderek

heyecanlandı ve sonunda gözleri Fire'in yüzüne kayd. Ayağa kalkıp ilerlemeye başladı. Sonra tutuklu geldi ve Fire'in, Nash'in sorularına verdiği yanıtlar onun gerginliğini artırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Size yardımım dokunmadıysa üzgünüm, Kralım," dedi Fire. "Algımın sınırları var, özellikle de yabancılar söz konusuysa."

"Kendi mülkünüzde davetsiz misafirleri yakaladığınızı biliyoruz, Leydim," dedi Kral'ın adamlarından biri, "zihinlerinde belirgin bir farklılık olan adamlar. Bu adam da onlar gibi mi?"

"Hayır, efendim, değil. O adamların zihinleri boş gibiydi. Bu adam ise kendini düşünüyor."

Nash, Fire'in önünde durup kaşlarını çatı. "Zihnini ele geçir," dedi. "Bize emrinde çalıştığı kişinin adını vermeye zorla onu."

Tutsak yorgundu, yaralı koluyla ilgileniyor ve bu dışı canavardan korkuyordu. Fire, Nash'in söylediğini kolayca yapabileceğini biliyordu. Nash'in zihnini tutabildiği kadar sıkıca kavrayıp, "Üzgünüm, Kralım. İnsanların zihinlerini sadece kendimi korumak için kontrol altına alırım," dedi.

Nash, Fire'a sert bir tokat attı. Şiddeti Fire'ın sırtüstü yere kapaklanmasına neden oldu. Koşmak veya dövüşmek ya da Nash'in unvanı ne olursa olsun kendisini ondan korumak için her ne yapması gerekiyorsa onu yapmak üzere anında ayağa kalktı ancak altı muhafızı etrafını sarmış ve onu Kral'dan uzaklaştırmaya başlamıştı bile. Gözünün ucuyla elmacık kemiğinde kan olduğunu gördü. Bir gözyaşı, kanın olduğu yeri yakarak süzülde. Devasa zümrüt yüzüğüyle Fire'ın yüzünü kesmişti.

Zorbalardan nefret ederim, dedi Fire Nash'in zihnine öfkeyle.

Kral yere çökmüş ve başını ellerinin arasına almıştı. Adamları kafaları karışmış bir halde yanında duruyor ve birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. Kral'ın gözleri Fire'ı buldu. Fire artık Nash'in zihnini berrak bir biçimde hissedebiliyordu ve Kral ne yaptığını anlamıştı. Yüz ifadesi utanç doluydu.

Fire'ın öfkesi alevlendiği kadar çabuk söndü. Onun için üzölmüştü.

Ona kesin bir mesaj gönderdi. *Kendinizi bana karşı korumayı öğrenmediğiniz sürece bir daha karşınıza çıkmayacağım.*

Nash'in bu mesaja itiraz etmesini beklemeden kapıya yöneldi.

Fire yanağındaki morluk ve kare şeklinde kesiğin onu çirkinleştirip çirkinleştirmediyini merak ediyordu. Banyosunda merakına yenildi ve aynada yüzüne baktı.

Tek bir bakış yetti ve Fire aynayı bir yığın havlunun altına gömdü. Merak ettiği şeyin cevabını almıştı. Aynalar işe yaramaz ve sinir bozucu şeylerdi. Bunu tahmin etmeliydi.

Musa kaşlarını çatmış, banyonun kenarına tünemişti. Muhafız birliği esas görevlerine döndüğünden beri yüzü bu haldeydi. Fire Musa'nın, Kral'ın iradesi ile Brigan'ın emirleri arasında kalmaktan sıkıntı duyduğunu biliyordu.

"Lütfen Komutan'a bundan bahsetme," dedi Fire.

Musa'nın yüzü daha da asıldı. "Üzgünüm Leydim ama Komutan, Kral size zarar vermeye kalkarsa bunu özellikle bilmek istediğini söyledi."

Prinses Clara kapının pervazını tıklattı. "Ağabeyim bana telafi edilemeyecek bir hata yaptığından bahsetti," dedi. Sonra Fire'ın

yüzünü gördü. “İnanamıyorum. Bunun Kral’ın yüzüğünün eseri olduğu gün gibi ortada. Şifacı geldi mi?”

“Şimdi gitti, Prenses.”

“Pekâlâ, saraydaki ilk gününüzle ilgili planınız nedir, Leydim? Umarım Kral’ın yaptığı şey yüzünden kendinizi odaya kapatmazsınız.”

Fire, kesik ve morluğun, saklanma isteğinde sadece küçük bir payı olduğunu fark etti. Brigan geri gelip onu evine götürene kadar bu odalarda ağrılarıyla baş başa kalmanın düşüncesi bile ne kadar rahatlatıcıydı.

“Bir saray turu atmak isteyebileceğinizi düşünmüştüm,” dedi Clara. “Ayrıca kardeşim Garan da sizinle tanışmak istiyor. Kendisi Nash’ten çok Brigan’a benzer. Kendini kontrol edebilir.”

Kral’ın sarayı ve Brigan’a benzeyen bir erkek kardeş. Fire’in merakı kaygılarından üstün gelmişti.

Fire gittiği her yerde gözlerin üzerinde olmasına alıştı.

Saray devasaydı, muazzam manzaraları olan kapalı bir şehir gibiydi: şelaleler, liman ve beyaz yelkenli gemiler. Şehir köprülerinin kocaman halatları. Bütün ihtişamı ve görkemiyle altın tarlalar ile çiçekli kayalık tepeler üzerine uzanmış şehir... Bir de elbette, yedi avlunun tamamından ve çatısı camdan yapılmış üst koridorlardan görülebilen gökyüzü...

Fire bir çift yırtıcı kuşun koridor çatısına tünemiş olduğunu görüp irkilince, “Sizi göremezler,” diye açıkladı Clara. “Canun dış kısmı ayna gibidir. Sadece kendilerini görebilirler. Sırası gelmişken söyleyeyim, saraydaki açılabilen her pencerede teller var. Çatıdakilerde bile. Bu Cansrel’in yaptırdığı bir şeydi.”

Bu Clara'nın, Cansrel'den ilk bahsedışı değildi. Ama o adını her söyleyişinde Fire irkiliyordu çünkü insanların onun adını söylemekten kaçınmasına alışmıştı.

"Bunun faydalı olduğunu düşünüyorum," diye devam etti Clara. "Saray canavarlardan yapılma şeylerle dolu... Kilimler, mücevherler, böcek koleksiyonları. Kadınlar kürklerini giyer. Neyse... Saçınızı her zaman kapatır mısınız?"

"Genellikle," dedi Fire, "yabancılarla görüşeceksem."

"İlginç," dedi Clara. "Cansrel bunu asla yapmazdı."

Cansrel ilgi çekmeyi seviyordu, diye düşündü Fire kendi kendine. Ayrıca o bir erkekti. Fire'in karşılaştığı sorunlarla karşılaşmazdı.

Prens Garan çok zayıftı, kız kardeşinin gözle görülür gürbüzlüğünden onda eser bile yoktu ama buna rağmen yakışıklıydı. Koyu renk gözleri dağınık siyah saçlarının altında parlıyordu. Tavrındaysa, kendisini izlenmeye değer yapan bir tür öfke ve çekicilik vardı. Sempatikti. Kral'a benziyordu.

Fire, Garan'ın hasta olduğunu biliyordu... Çocukken, Fire'in annesinin ölümüne neden olan o ateşli hastalığı geçirmişti, hayatta kalmıştı ancak sağlığı iyi değildi. Cansrel ve Bocker'dan, Garan ve ikizi Clara'nın Krallık'ın casus sisteminin merkezi olduklarını biliyordu. Fire Clara'nın peşinde sarayda dolanırken onun prenses olduğuna inanmakta güçlük çekmişti. Ancak şimdi, Garan'ın yanında Clara ciddi birisine dönüşmüştü. Fire, saten şemsiyeler ve en son flörtüyle yaptıkları hakkında gevezelik edebilen bir kadının sır tutmak konusunda da çok iyi olabileceğini anladı.

Garan yılgın görünen kâtiplerle dolu, çok iyi korunan bir odada, üzerinde bir yığın belgenin olduğu uzun bir masada oturuyordu. Kâğıt hışırtısı dışında odadaki tek ses, bir köpek yavrusuyla ayakkabı çekiştirmece oynayan çocuğun sesiydi. Fire içeri girdiğinde çocuk bir an ona baktı ve ardından nazikçe bakışlarını kaçırdı. Bir daha da Fire'a bakmadı.

Fire, Garan'ın zihninin kendisine kapalı olduğunu hissetti. Aniden Clara'nın zihninin de aynı şekilde kapalı olduğunu fark etti. Clara, Fire'a karşı o kadar açık olmuştu ki Fire onun zihninin ne kadar kapalı olduğunu fark etmemişti bile. Ayrıca çocuk da dikkatle kendini koruyordu.

Garan ise zihnini korumasına ek olarak biraz düşmanca bir tavır takınmıştı. Fire'a yolculuğunun nasıl geçtiği, odasını sevip sevmediği ya da abisinin ona vurmasının canını acıtıp acıtmadığıyla ilgili medeni sorular sormaya niyeti yoktu. Yanağındaki morluğu olağan karşılamıştı. "Brigan'ın, işlerini halledene kadar bundan haberi olmasın," dedi. Sesi Fire'ın arka tarafta duran muhafızının duyamayacağı kadar kısık.

"Bence de," dedi Clara. "Kral'ı pataklamak için işi gücü bırakmasını istemeyiz."

"Musa ona haber verecek," dedi Fire.

"Onun yolladığı haberler benim onayımdan geçiyor," dedi Clara. "İcabına bakarım."

Garan mürekkep lekeli parmaklarıyla birkaç kâğıdı karıştırdı ve bir sayfayı alıp Clara'ya uzattı. Prenses kâğıdı okurken Garan elini cebine atıp saatine baktı. Omzunun üzerinden çocuğa seslendi.

"Canım," dedi. "Saatin kaç olduğunu farkında değilmiş gibi davranma."

Çocuk sıkıntıyla iç çekti. Alacalı köpek yavrusunun ağzından ayakkabıyı çekip çıkardı, ayağına geçirdi ve odadan çıktı. Köpek yavrusu bir an bekledi ve ardından leydisini takip etti... Leydi miydi gerçekten? Fire Kral'ın maiyetinde erkeksi kıyafetlere rağmen uzun koyu renk saçların onu bir leydi yaptığına karar vermişti. Çocuk beş ya da altı yaşındaydı ve muhtemelen Garan'ın çocuğuydu. Garan evli değildi ama bu onun çocuk sahibi olmadığı anlamına gelmiyordu. Fire, insanların büyük çoğunluğunun çocuk sahibi olmayı bir formalite olarak görmesine karşı duyduğu istem dışı öfkeyi bastırmaya çalıştı.

"Hımm," dedi Clara önündeki belgeye kaşlarını çatmış bakarken. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi Garan. Bakışları Fire'in yüzüne yöneldi. Fire bakışına merakla karşılık verdi. Kaşları genç adama öfkeli bir ifade verecek biçimde çatılmıştı, tuhaf bir biçimde Brigan'ı andırıyordu.

"Pekâlâ, Leydi Fire," dedi ilk kez doğrudan Fire'a hitap ederek. "Kral'ın istediğini yapıp tutsaklarımızı sorgulamak için zihinsel güçlerinizi kullanacak mısınız?"

"Hayır, Lordum. Güçlerimi yalnızca kendimi savunmak için kullanırım."

"Ne kadar da asil," dedi Garan, aslında öyle düşünmediğini belirten bir ses tonuyla. Fire kafası karışmış bir halde sakince ona baktı ve yanıt vermedi.

"Ama bu zaten kendini savunma *sayılr*," diye araya girdi Clara, elimdeki kâğıda kaşlarını çatmış bakmaya devam ederken. "Kral'ın savunması. Kral'ın kabalığından kaçınmak istediğinizi anlıyorum Leydi ama size ihtiyacımız var."

"Var mı? Ben bundan o kadar emin değilim," dedi Garan. Divitini mürekkebe batırdı. Ucunu dikkatle silip önündeki kâğıda birkaç cümle karaladı. Fire'a bakmaksızın serinkanlılıkla ve kontrollü bir biçimde ona bir duygusunu açtı. Şüpheli. Garan ona güvenmiyor ve Fire'ın da bunu bilmesini istiyordu.

O akşam Fire, Kral'ın yaklaştığını hissedince odalarının kapılarını kilitledi. Kral bunu karşı çıkmadı, Fire'ın oturma odasının kapısının ardından onunla konuşmaya razıymış gibi görünüyordu. Bu Fire açısından o kadar özel bir konuşma olmayacaktı çünkü muhafızları çok da uzakta değildi. Kral konuşmaya başlamadan önce Fire onu söylediklerinin duyulabileceği konusunda uyardı.

Zihni açık ve sıkıntılıydı ama oldukça berraktı. "Eğer bana katlanabilirseniz, size iki şey söylemek istiyorum, Leydim."

"Devam edin, Kralım," dedi Fire sessizce, alnını kapıya dayamıştı.

"İlk olarak tüm benliğim için özür dilerim."

Fire gözlerini kapadı. "Tüm benliğiniz için özür dilemenize gerek yok. Güçlerimin kontrolü altında olmak isteyen yönünüz için dileyin."

"O yönümü değiştiremem, Leydim."

"Değiştirebilirsiniz. Eğer benim kontrol edemeyeceğim kadar güçlüyseniz, kendinizi kontrol edebilecek kadar da güçlü olmalısınız."

"Size yemin ederim yapamam, Leydim."

Yapmak istemiyorsunuz, diye düzeltti Fire sessizce. Beni hissetmekten vazgeçmek istemiyorsunuz ve esas sorunuz bu.

“Siz çok garip bir canavarsınız,” dedi neredeyse fısıldayarak. “Canavarların insanları kontrol etmek istemeleri gerekir.”

Buna ne gibi bir karşılık verebilirdi ki? Fire işe yaramaz bir canava ve daha da işe yaramaz bir insandı. “İki şey söyleyeceğinizden bahsetmiştiniz, Kralım.”

Sanki odaklanmaya çalışmış gibi bir nefes aldı ve daha açık bir şekilde konuştu. “Sizden tutsaklar meselesini yeniden düşünmenizi istiyorum. Umutsuz bir dönemdeyiz. Benim muhakeme yeteneğime güvenmediğinizi biliyorum ama size tahtım üzerine yemin ederim –düşüncelerimde siz olmadığınızda– neyin doğru olduğunu açıkça görebiliyorum. Krallık çok büyük bir olayın eşiğinde. Sonuç zafer ya da yıkım olabilir. Zihinsel gücünüzün bize çok büyük faydası dokunabilir. Elbette yalnızca bir tutsak için değil.”

Fire kapıya sırtını dönüp yere çömeldi. Saçlarını tutarak başını kaldırıp, “Ben öyle bir canavar değilim,” dedi mutsuzca.

“Tekrar düşünün, Leydim. Kurallar koyup sınırları belirleyebiliriz. Danışmanlarım arasında mantıklı adamlar var. Sizden asla daha fazlasını istemezler.”

“Beni yalnız bırakın ve bunu düşüneyim.”

“Düşünecek misiniz? Gerçekten mi?”

“Beni yalnız bırakın,” dedi daha güçlü bir biçimde. Nash’in odağının, işten duyularına kaydığını hissetti. Uzun bir sessizlik oldu.

“Gitmek istemiyorum,” dedi.

Fire hayal kırıklığına uğramıştı. “Gidin.”

“Evlenin benimle, Leydim,” diye fısıldadı. “Yalvarırım.”

Bunu sorarken akli yerindeydi ve kendini aptal konumuna düşürdüğüünün farkındaydı. Fire Kral'ın kendine hâkim olamadığını bariz bir biçimde hissediyordu.

Gerçekten öyle hissetmese de biraz daha sert davranarak, *aramızdaki barışı mahvetmeden gidin*, dedi.

Kral gider gitmez yere oturdu, yüzünü ellerinin arasına alıp yapayalnız kalabilmeyi diledi. Ardından Musa ona içecek bir şeyler getirdi ve Mila da utangaç bir biçimde Fire'ın sırtına sıcak kompres yaptı. Fire onlara teşekkür edip Musa'nın getirdiği içeceği içti ve başka bir seçeneği olmadığından onların eşliğinde sessizce oturmaya devam etti.

15. BÖLÜM

Fire'in, babasını yönetebilme yeteneği Cansrel'in güveninden kaynaklanıyordu.

Cansrel kaza geçirdikten sonraki kış Fire bir deneme yapmıştı: Cansrel'in, ellerini yatak odasında yanan şömineye sokmasını sağladı. Bunu, Cansrel'in şöminede ateş değil, çiçek olduğunu düşünmesini sağlayarak yapmıştı. Cansrel onları toplamak için uzanmış ama sonra geri çekilmişti. Sonra Fire Cansrel'in zihnini daha sağlam bir biçimde ele geçirip daha kararlı davranmasını sağlamıştı. Cansrel tekrar uzanmış, kararlılıkla çiçekleri toplamaya çalışmış ve bu kez onları topladığına da inanmıştı; ta ki acı zihnini ve gerçeklik algısını yerine getirene dek. Çığlık atıp pencereye koşmuştu. Pencereyi açıp önünde birikmiş kar yığınının elini sokmuştu. Küfrederek dönüp Fire'in ne halt etmeye çalıştığını sormuştu.

Kolayca açıklanabilecek bir şey değildi ve Fire birbiriyle çatışan hisleri yüzünden ağlamaya başlamıştı. Cansrel'in kabarmış derisi, kararmış ve kanayan tırnaklarının görüntüsü ile hiç beklemediği o berbat koku onu allak bullak etmişti. Onun sevgisini

kaybetmekten korkmuştu. Cansrel'in güvenini kaybetmekten ve bu yüzden bir daha asla güçlerini onun üzerinde kullanamamaktan korkmuştu. Gözyaşlarına boğularak kendini yatağa atıp "Birini incitmenin nasıl bir şey olduğunu görmek istedim," demişti. "Bana hep söylediğin şeyi yaptım. Ve şimdi nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İkimizden de korkuyorum. Bir daha bunu asla, kimseye yapmayacağım."

Bunun üzerine Cansrel yanına gelmişti, yüzündeki tüm öfke silinip gitmişti. Gözyaşlarının babasını üzdüğü belliydi, bu yüzden Fire gözyaşlarının akmasına izin verdi. Cansrel yanına oturup yanmış elini dikkatle yan tarafa çekti ancak bütün dikkatini Fire'a ve onun üzüntüsüne vermişti. Sağlam eliyle Fire'ın saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Fire, Cansrel'in elini tutup ıslak yüzüne bastırmış, sonra da öpmüştü.

Bir an sonra Cansrel elini çekip ayağa kalkmıştı. "Bunun için biraz fazla büyüdün," demişti.

Fire anlamamıştı. Cansrel boğazını temizlemişti. Sesi, duyduğu acı yüzünden hırıltılı çıkmıştı.

"Artık bir kadın olduğunu unutmamalısın, Fire. Ve doğaüstü bir güzelliğin olduğunu. Erkekler dokunuşunu çok kuvvetli hissedecektir, baban bile."

Fire, Cansrel'in söylediklerinde hiçbir ima olmadığını, hiçbir öneri ya da tehdit olmadığını biliyordu. Sadece, canavar güçleriyle ilgili tüm olası sorunları ona anlatmak ve Fire'ın güvenliği için ona önemli şeyler öğretmek amacıyla dürüst davranıyordu. Ancak Fire'ın içgüdüleri bunu bir fırsat olarak görmüştü. Cansrel'in güvenini canlı tutmak için tek bir yol vardı: Cansrel'in, kendi güvenilirliğini Fire'a kanıtlama ihtiyacı hissetmesini sağlamak.

Fire korkmuş gibi davranarak kendini Cansrel'den uzaklaşmıştı ve odadan koşarak ayrılmıştı.

O akşam Cansrel, Fire'in kilitli kapısının önünde dikilip Fire'in kendisini anlaması için yalvarmıştı.

"Sevgili çocuğum," demişti. "Benden korkmana gerek yok. Sana bu tip basit içgüdülerle yaklaşmadığımı biliyorsun. Sadece bunu düşünebilecek erkekler konusunda endişeleniyorum. Gücünün sana verebileceği zararları anlamalısın. Erkek olsaydın bu kadar endişelenmezdim."

Fire bir süre için Cansrel'in açıklamalarını dinlemiş, bu usta manipülatörü manipüle etmenin ne kadar kolay olduğunu gördüğü için şaşırılmıştı. Şaşırmış ve korkmuştu. Çünkü bunu nasıl yapacağını Cansrel'den öğrenmişti. Sonunda dışarı çıkıp Cansrel'in önünde durmuştu. "Anlıyorum," demişti. "Üzgünüm, baba." Gözyaşları yanaklarından süzülürken nedeni Cansrel'in sargılı eliymiş gibi numara yapmıştı. Kısmen öyleydi aslında.

"Keşke gücün konusunda daha acımasız olsan," demişti Fire'in saçlarına dokunup öperek. "Acımasızlık en güçlü savunmadır."

Ve deneyin sonunda Cansrel hâlâ Fire'a güveniyordu. Fire bir daha böyle bir şey yapmayı kesinlikle düşünmediği için hakkı da vardı.

Sonra, bahar aylarında Cansrel, Brigan'ı tamamen saf dışı bırakmak için kusursuz bir plana ihtiyacı olduğunu söylemeye başlamıştı.

Fire tekrar regl olduğunda, yırtıcı kuş canavarların, penceresindeki parmaklıkların yakınlarına gelmelerinin ve sık sık daha küçük kuşları parçaladıktan sonra pervazlara tüneyip içeri bakmalarının nedenini muhafızına anlatması gerektiğini hissetmişti. Bunu

oldukça iyi karşılaşmışlardı. Musa odaların altındaki avluya iki muhafız gönderip sarayın duvarlarına tehlike arz edecek kadar yakın uçan yırtıcıları avlamalarını emretti.

Vadi'de yazlar pek sıcak geçmezdi ancak siyah taşlardan yapılmış ve cam çatıları olan saray sıcak oluyordu; havanın açık olduğu günlerde çatı pencereleri manivelayla açılırdı. Fire regli sırasında koridor ya da avludan geçtiğinde, kuşlar ve yırtıcılar tellerin ardından çığlık atıyordu. Bazen uçan canavar böcek canavarlar onu takip ediyordu. Fire bunun Kral'ın maiyeti arasındaki itibarına pek etki etmeyeceğini düşünüyordu, ne de olsa çok az şey etki ediyordu. Yanağındaki iz fark edilmiş ve çok konuşulmuştu. Ortada dolanan dedikoduların odaya girdiğinde bittiğini ve odadan ayrıldığı gibi yeniden başladığını biliyordu.

Fire, Kral'a tutsağın durumunu düşüneneğini söylemişti ama tam olarak düşünmemişti, ihtiyacı da yoktu zaten. Kendi zihnini tanıyordu. Ondan uzak durabilmek için gittiği yerleri izlemek üzere yeterince enerji harcıyordu. Saraydaki insanların ilgisini dağıtmak için de oldukça enerji harcamıştı. Onlarda öncelikle merak ve hayranlık seziyordu. Ayrıca özellikle hizmetçilerden gelen düşmanlık hissi vardı. Heyet salonundaki hizmetçilerin Cansrel'in zalimliğini açıkça görüp görmediklerini, babasının onlara da zalimce davranıp davranmadığını merak ediyordu.

İnsanlar –kadın ve erkek, hizmetçi ve soylu– onu ara sıra belirli bir mesafeden ve genelde hiçbir düşmanlık beslemeksizin takip ediyorlardı. Bazıları ona seslenip onunla konuşmaya çalışıyordu. Bir keresinde gri saçlı bir kadın yanına gelip, "Leydi Fire, siz narin bir çiçek gibisiniz," demişti ve eğer Mila kadına engel olmak için elini uzatmamış olsaydı Fire'a sarılacaktı. Fire, ağır ve durmadan kramp giren karnı ve yanan teniyle narin bir çiçekten çok daha

başka bir şeymiş gibi hissediyordu kendini. Kadına tokat atmak ve utançla ağlamaya başlamak arasında gidip gelmişti. Sonra bir yırtıcı kuş canavar tam üzerlerindeki bir pencere kafesine tınaklarını geçirmiş ve kadın yukarı bakıp kollarını kaldırmıştı. Fire gibi yırtıcı kuş da onu büyülemiş gibiydi.

Fire saraydaki diğer kadınlardan imrenme, öfke ve bir çitin arkasında duran huysuz bir aygıra benzeyen, hislerini gizleme gereği duymayan Kral'ın kalbi konusunda kıskançlık seziyordu. Fire şapkalarında canavar tüyleri ya da sürüngen canavar derisinden ayakkabılar giyen bu kadınlarla göz göze geldiğinde bakışlarını kaçırıp yoluna devam ediyordu. Yemeklerini odasında yiyordu. Saraydaki şehirli modasından çekiniyordu. Ayak uydurmasının mümkün olmadığından emindi hem bu, Kral'dan uzak durmanın da bir yoluyla.

Fire bir gün parlak beyaz bir avludan geçerken olağanüstü bir kavgaya tanıklık etti. Bir tarafta, yanında heyecanlı köpeğiyle Prens Garan'ın kızı, diğer tarafta da bir grup çocuk vardı. Fire sallanan yumrukları teşvik edenin Garan'ın kızı olduğunu görüyordu. Bu anlaşmazlığın sebebinin kendisi olabileceğini düşündü. *Durun*, dedi avlunun diğer ucundaki çocukların zihinlerine. Bunun üstüne Garan'ın kızı dışında tüm çocuklar donakaldı ve ardından çılgınlık atarak arkaalarını dönüp kaçtılar.

Fire Neel'i bir şifacı getirmesi için gönderip diğer muhafızlarla birlikte yüzü şişmiş ve burnu kanayan kızın yanına koştu. "Çocuk," dedi Fire. "İyi misin?"

Kız, hoplayıp zıplayan köpeği tutmuş ve onunla bir kavgaya girişmişti. "Benekli," dedi ona doğru çömelerek, kanla dolu ağzı

sesini tuhaflaştırıyordu. “Dur dedim sana! Kes şunu! Canavarlar aşkına!” Benekli son kez zıpladı ve kızın kanlı yüzüne çarptı.

Fire köpeğin zihnine girip onu sakinleştirdi.

“Vadi’ye şükürler olsun,” dedi kız kederle ve Benekli’nin yanına yere çöktü. Parmaklarını kendi yüzünde gezdirerek yanaklarını ve burnunu kontrol etti. Yüzüne yapışmış ıslak bir saç tutamını geriye itti. “Babam hayal kırıklığına uğrayacak.”

Çocuğun zihni önceden olduğu gibi yine Fire’a çok sağlam bir biçimde kapalıydı ancak Fire diğer çocukların düşüncelerinden, kızın neyi kast ettiğini tahmin edecek kadar şey öğrenmişti. “Seni savunduğum için.”

“Hayır, sol tarafımı korumayı unuttuğum için. Her seferinde bana bunu hatırlatır. Sanırım burnum kırıldı. Beni cezalandıracak.”

Garan’ın karakterinde sevecenlik olmadığı doğrudu ama yine de Fire onun, sekiz kadar rakibe karşı bir dövüşü kazanamadı diye bir çocuğu cezalandırabileceğini hayal edemiyordu. “Birisi burnunu kırdı diye mi? Tabii ki cezalandırmaz.”

Çocuk kederli kederli iç çekti. “Hayır, ilk yumruğu ben attım diye. Bana bunu yapmamamı söylemişti. Üstelik derste de değildim. Derste olmam gerekiyordu.”

“Pekâlâ, çocuk,” dedi Fire gülmemeye çalışarak. “Şifacı da gelir şimdi.”

“Çok fazla ders var,” dedi kız ve şifacıyla pek ilgilenmeden devam etti. “Babam prens olmasaydı bu kadar çok dersim olmazdı. Binicilik dersini seviyorum ama tarih dersleri yüzünden ölebilirim. Şimdi binicilik dersleri almamı yasaklayacak. Onun atlarına isim vermeme izin verir ama onlara binmeme izin vermez. Garan amca ona dersleri kaçırdığımı anlatacak ve babam da bir

daha ata binemeyeceğimi söyleyecek. Baban atlarına binmene izin verir mi?" diye sordu Fire'a, sanki ondan çok kötü bir cevap alacağım biliyormuş gibi trajik bir biçimde.

Ancak Fire cevap veremedi; ağzı açık kalmıştı, zihni anladığını sandığı şeyi bir mantığa oturtmaya çalışıyordu. Kara gözlü ve siyah saçlı, yüzü dağılmış bu çocuk, amca olan Garan, prens olan babası ve çocuğun sıradışı zihinsel kapalılığı. "Ben sadece kendi atımı sürerim," demeyi başardı.

"Babamın atlarını gördün mü? Çok fazla atı var. Atları çok sever."

"Sanırım biriyle tanıştım," dedi Fire, duyduğu şeye hâlâ inanamıyordu. Yavaşça zihninde bir hesap yapmaya başladı.

"İri'yi mi gördün? İri bir kısraktır. Babam askerlerin çoğunun damızlık kısrakları tercih ettiğini söylüyor ama İri korkusuzdur ve babam onu damızlık olarak kullanmaz. Babam senin de korkusuz olduğunu söyledi. Onun hayatını kurtarmışsın, bu yüzden seni savundum." Burnuna dokundu. "Belki de kırılmamıştır. Belki sadece incittim. Sadece incittiysem daha az sinirlenir mi?"

Fire alnını ovuşturmaya başladı. "Kaç yaşındasın, çocuk?"

"Altı kış geçirdim."

O sırada Neel bir şifacıyla avlunun diğer ucunda belirdi, yeşiller içinde güler yüzlü bir adamdı. "Leydi Fire," dedi şifacı başını eğerek. Çocuğun önünde çömeldi. "Prenses Hanna, benimle revire gelseniz iyi olacak."

İkisi birlikte oradan ayrıldılar, çocuk genizden gelen sesiyle konuştu. Benekli bir an bekledi ve ardından onları takip etti.

Fire hâlâ şaşkındı. Muhafızına döndü. "Komutan'ın bir kızı olduğunu neden kimse bana söylemedi?"

Mila omuz silkti. "Görünüşe göre bu konuyu pek dillendirmiyor, Leydim. Biz bile sadece söylentileri duymuştuk."

Fire yeşil evdeki fındikkabuğu renginde saçları olan kadını düşündü. "Peki ya annesi?"

"Öldü, Leydim."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Musa biliyor olabilir ya da Prenses Clara bunu size söyleyebilir."

"Şey..." dedi Fire tüm bu olanlardan önce yaptığı şeyi hatırlamaya çalışarak. "Yırtıcıların olmadığı bir yere gitmeliyiz."

"Ahıra gidiyorduk, Leydim,"

Ah, evet, ahıra Ufak'ı ziyarete gidiyordu. Ve onun sayısız at arkadaşını... Pek çoğunun kısa ve betimleyici isimleri vardı.

Fire yirmi iki yaşında bir prensin nasıl altı yaşında sır gibi sakladığı bir kızı olduğunun hikâyesini dinlemek için Clara'ya gidebilirdi. Ama kanaması bitene kadar bekledi ve sonra Garan'ın yanına gitti.

"Kız kardeşiniz çok çalıştığınızdan bahsetti," dedi.

Garan uzun masanın üzerindeki belgelerden başını kaldırıp gözlerini kıstı. "Kesinlikle."

"Benimle bir yürüyüşe çıkar mısınız Lordum?"

"Neden benimle yürümek isteyesiniz ki?"

"Çünkü hakkınızda ne düşünmem gerektiğine karar vermeye çalışıyorum."

Kaşları kalktı. "Ah, bir sınav, öyle mi? Sonrasında sizin için bir performans sergilememi de bekliyor musunuz?"

“Siz ne yaparsınız bilmiyorum ama ben gidiyorum. Beş gündür dışarı çıkmadım.”

Arkasını dönüp odadan çıktı, koridorda ilerlerken Garan’ın peşinden gelip yanında yerini alması Fire’ı memnun etmişti.

“Benim nedenim de sizinkiyle aynı,” dedi sabırlı ve pek arkadaşça olmayan bir sesle.

“Makul. Ben de sizin için bir performans sergileyebilirim isterseniz. Kemanımı almaya adama uğrayabiliriz.”

Homurdandı. “Kemanınız. Evet, bunu duymuştum. Brigant bizim para bastığımızı sanıyor.”

“Sanırım her şeyi duyuyorsunuz.”

“Bu benim işim.”

“O halde neden kimsenin bana Prenses Hanna’dan bahsetmediğini de açıklayabilirsiniz.”

Garan, Fire’a yan yan baktı. “Neden Prenses Hanna’yla ilgileniyorsunuz?”

Mantıklı bir soruydu ve Fire nedenini anlayamamasına rağmen bu sorudan rahatsız oldu. “Sadece Kraliçe Roen ve Lord Bocker gibi insanların bundan neden hiç bahsetmediğini merak ediyorum.”

“Neden bahsetsinler?”

Fire, kalbinin neden diğerleri yerine Garan’la konuşmasını söylediğini anlayarak eşarbının altından boynunu kaşıyıp iç çekti.

“Kraliçe ve ben birbirimizle çok açık konuşuruz,” dedi. “Ve Bocker da aldığı her bilgiyi benimle paylaşır. Soru, neden bahsetmeliydiler, olmamalı. Asıl soru, neden özellikle bunu yapmadıkları.”

“Ah,” dedi Garan. “Bu konuşma güvenle ilgili.”

Fire derin bir nefes aldı. “Ve neden bu çocuğun bir sır olarak tutulduğuyla. O sadece bir çocuk.”

Garan bir an düşünerek sessiz kaldı, ara sıra Fire’a bakıyordu. Fire’ı sarayın orta avlusuna yönlendirdi. Fire gidecekleri yönü onun seçmesinden mutlu olmuştu. Sarayın labirentlerine hâlâ alışamamıştı ve daha o sabah nalbantı ararken kendini çamaşırhanede bulmuştu.

“O sadece bir çocuk,” dedi Garan sonunda. “Ama doğduğundan beri kimliği saklandı. Dört aylık olana kadar Brigan bile ondan haberdar değildi.”

“Neden? Annesi kimdi? Bir düşman mı? Ya da bir dostun karısı falan mıydı?”

“Kimsenin karısı değildi. Çalışanlardan biriydi.”

“O zaman neden...”

“Çocuk tahtın üçüncü vârisi olarak doğdu,” dedi Garan çok kısık sesle. “Üstelik benim, Clara’nın ya da Nash’in çocuğu değil, Brigan’ın çocuğu olarak doğdu. Altı yıl öncesini düşünün, Leydim. Eğer iddia ettiğiniz gibi Brocker tarafından eğitildiyse, Brigan’ın büyüdüğü dönemde ne gibi bir tehlikeyle yüzleştiğini biliyor olmalısınız. Cansrel’in saraydaki tek düşmanıydı.”

Bu Fire’ı susturdu. Utanarak Garan’ın hikâyesini dinledi.

“Çocuğun annesi Brigan’ın atlarına bakan kızdı. Brigan on altı yaşında bile değildi ve kız da çok güzeldi. Adı Rose’du.”

“Rose...” diye tekrar etti Fire donuk bir şekilde.

“Ailedeki dört kişi dışında kimsenin onlardan haberi yoktu. Sadece Nash, Clara, Roen ve ben biliyorduk. Brigan, güvende

olsun diye ondan kimseye bahsetmiyordu. Onunla evlenmek istiyordu." Garan güldü. "Umutsuz romantik bir taş kafaydı. Şansına evlenemediler ve onu bir sır olarak sakladı."

"Bu neden şans olsun?"

"Kral'ın oğlu ve atlarla ilgilenen bir kız..."

İnsanlar evlenmek isteyecekleri kişilerle nadiren tanışma imkânı buluyorlardı. Birisiyle tanışmak ancak sır, kuş tüyünden değil de samandan yapılmış bir yatakta yatıyor diye ondan uzak tutulmak Fire'a daha da büyük bir haksızlıkmiş gibi geliyordu.

"Her neyse," diye devam etti Garan. "Cansrel, Brigan'ı orduya sokması için Nax'i ikna etti, onu rahatça öldürtebileceği yerlere, sınırların ötesine yollatmıştı. Brigan çok öfkelenmişti ama gitmekten başka seçeneği yoktu. Kısa bir süre sonra Rose'dan haberdar olan bizler, Brigan'ın arkasında bir parçasını bıraktığını fark ettik."

"Hamileydi."

"Evet. Roen onun ihtiyaçlarını karşıladı, her şey gizliydi tabii. Her şeye rağmen Brigan sağ salim geri döndü ama Rose çocuğunu doğururken ölmüştü. Brigan on yedi yaşında eve dönünce, Rose'un öldüğünü, bir çocuğu olduğunu ve Nax'in onu Kral'ın Ordusu'nun Komutanı yaptığını öğrendi."

Fire bu kısmı hatırlıyordu. Cansrel Nax'i, Brigan'ın yetenekleri konusunda ikna etmişti; Brigan'ın askerî yetersizliğini gözler önüne serip kendi ününü kendi başına yok edeceğini umuyordu. Fire, Brigan inanılmaz bir kararlılık becerisiyle önce bir lidere, ardından sıradışı bir komutana dönüştüğünde Bocker'ın ne kadar hoşuna gittiğini ve nasıl gurur duyduğunu hatırladı. Kral'ın Ordusu'nu yönetiyordu; sadece süvari birliklerini değil, okçu ve piyadeleri de. Askerlerin çalışma koşullarını iyileştirmiş ve ödemelerini

artırmıştı. Rütbeleri yükseltmiş, kadınları da orduya çağırmış, en uzak yerler bile birbirleriyle bağlantı kurabilsin diye dağlara ve Krallık'ın dört bir yanına işaret kulübeleri kurmuştu. Ordunun en değerli varlığı olan, orduyu hareket edebilir ve hızlı kılan atların bakımı için devasa ahırları ve büyük tahıl tarlaları olan kaleler yapmayı planlamıştı. Tüm bunlar kaçakçılar, yağmacılar ve Pikkia işgalcilerine daha büyük zorluklar çıkarıyordu, tabii durup küçük orduları ile emelleri hakkında yeniden düşünmek zorunda kalan Mydogg ve Gentian gibi isyancı lordlara da.

Zavallı Brigan. Fire genç adamın canının ne kadar acımış olduğunu düşünemiyordu bile. Zavallı kalbi kırık çocuk.

"Cansrel hep Brigan'ın peşindeydi," dedi Garan. "Özellikle de Brigan'ın gücü artarken. Onun atlarını bile zehirledi. Brigan'ın eşlikçilerinden birine işkence edip öldürdü. Hanna'yı bilen bizler, tek kelime etmememiz gerektiğini gördük."

"Evet," diye fısıldadı Fire. "Elbette."

"Sonra Nax öldü," dedi Garan. "Ve Brigan ile Cansrel sonraki iki yılı birbirlerini öldürmeye çalışarak geçirdi. Ardından Cansrel intihar etti. Sonunda Brigan çocuğunu vârisi olarak açıklayabildi, tabii tahtın ikinci vârisi olarak. Ancak bunu sadece ailedekilere açıkladı. Bu resmî bir sır değil... Heyettekilerin çoğu Hanna'nın Brigan'ın kızı olduğunu biliyor ama yine de bunu çok dillendirmiyoruz. Kısmen alışkanlıktan kısmen de dikkatleri onun üzerine çekmemek için. Brigan'ın tek düşmanı Cansrel değil."

"Ama nasıl olur da tahtın vârisi olur," dedi Fire, "hem de sizin yerinize. Nax sizin babanızdı. Hanna'dan daha gayrimeşru sayılmazsınız. Ayrıca o bir kız ve daha çocuk."

Garan dudaklarını büzüp gözlerini kaçırdı. Tekrar konuştuğundaysa Fire'in sorusuna bir yanıt vermedi. "Roen size güveniyor," dedi "ve Bocker da size güveniyor. Bu yüzden canavar kalbinizde bir endişe olmasın. Eğer Roen size torunundan bahsetmediyse, bu sadece alışkanlıktandır. Ve Bocker size söylemediyse muhtemelen bu da Roen'in ona söylememiş olmasındandır. Ayrıca Clara da size güveniyor çünkü Brigan size güveniyor. Brigan'ın güveninin güçlü bir referans olduğunu kabul ediyorum ama elbette herkes hata yapar."

"Elbette," dedi Fire duygusuz bir sesle.

Sonra Fire'm muhafızlarından biri bir yırtıcı kuş canavarı vurdu. Altın pırıltılarıyla yeşil renkli canavar gökyüzünde süzüldü ve görüş açılarından çıkıp ağaçların arasına düştü. Fire birden etrafını fark etti. Sarayın arkasındaki meyve bahçesindeydiler ve bahçenin arka kısmında yeşil köşk vardı.

Fire hayretle köşkün yanındaki ağaca baktı, penceresinden baktığında onu nasıl fark etmemiş olduğunu düşündü. Sonra bunun nedeninin yukarıdan o ağacı bir ağaç korusu gibi görmesi olduğunu anladı. Yalnızca tek bir ağaç olduğunu anlayamamıştı. Devasa gövdesi altı yöne doğru genişliyordu, dalları o kadar çok ve o kadar yoğun ki bazıları ağırlıkları yüzünden eğilmiş, çimlerin arasına girmiş ve ardından yeniden yükselmışti. En ağır dalların altında, kırılmamaları için onları tutacak destekler vardı.

Garan, Fire'in yanında durmuş, yüzündeki şaşkınlığı izliyordu. İç çekerek eve giden patikanın yanındaki bir banka yürüdü, oturup gözlerini kapadı. Fire, Garan'ın yorgun yüzünü ve duruşunu fark etti. Bitkin görünüyordu. Yanına oturdu.

“Evet, sıradışı,” dedi Garan gözlerini açarak. “O kadar büyüdü ki sonunda kendini öldürecek. Her baba kendi vârisini açıklar. Bunu bildiğinize eminim.”

Fire başını çevirip şaşırmış bir halde Garan’a baktı. Garan onun bakışına serinkanlılıkla karşılık verdi.

“Babam beni hiç vârisi olarak adlandırmadı. Nash ve Brigan onun vârisleriydi. Brigan ise bunu daha farklı şekilde yaptı. İleride evlenip bir ordu kuracak kadar oğlu olsa bile Hanna onun ilk vârisi olacak. Bu pek umurumda değil elbette. Hiçbir zaman kral olmayı istemedim.”

“Elbette,” dedi Fire, “Kral ve ben evlenip bir dolu canavar vâris yaptığımızda bunların hiçbirinin önemi kalmayacak.”

Garan bunu beklemiyordu. Bir an sessiz kalıp onu inceledi ve yarım ağızla gülümseyerek bunun bir şaka olduğunu anladı. Tekrar konuyu değiştirdi. “Siz ne yapıyorsunuz, Leydim? On gündür buradasınız ve kemanınızdan başka bir meşgaleniz yok.”

“Neden umurunuzda olsun ki? Yapmamı istediğiniz bir şey mi var?”

“Siz bize yardım etmeye karar verene kadar size verecek işim yok.”

Onlara yardım etmek... bu tuhaf soylu aileye. Fire kendisini bunun bu kadar imkânsız olmamasını dilerken buldu. “Size yardım etmemi istemediğinizi söylediniz.”

“Hayır, Leydim. Ben kararsız olduğumu söyledim. Ve hâlâ öyleyim.”

Yeşil köşkün kapısı açıldı ve fındikkabuğu saçlı kadın patikadan onlara doğru yürüdü. Ve aniden Garan’ın zihni daha aydınlık bir hal aldı. Yerinden kalkıp kadının yanına gitti ve eline uzandı. Onu Fire’in yanına getirdi, yüzü ışıldıyordu. Elbette Fire, Garan’ın

yürüyüşlerinin rotasını bilinçli olarak buraya çevirdiğini anlamıştı. Konuşmalarına öyle dalmıştı ki en başında bunu fark etmemişti.

“Leydi Fire,” dedi Garan. “Bu Sayre. Hanna’nın tarih hocası olma bahtsızlığına sahip kendisi.”

Sayre, Garan’a gülümsedi, dünyasındaki her şeyin Garan’la bir bağlantısı olduğunu gösteren bir gülüştü. “O kadar da kötü değil,” dedi Sayre. “O gayet yetenekli. Sadece biraz çabuk sıkılıyor.”

Fire elini uzattı ve iki leydi birbiriyle selamlaştı. Sayre çok kibardı ancak yine de biraz kıskanmıştı. Bu anlaşılabilirdi. Fire, Garan’a sevgilisini ziyaret edeceği zaman yanında bayan canavarlar götürmemesini tavsiye etmeyi düşündü. En zeki adamlar bile bazen aşikâr olanı kavramakta zorlanabiliyordu.

Sonra Sayre yanlarından ayrıldı ve Garan onun gidişini izledi.

Kral’ın oğlu ve sarayda öğretmenlik yapan bir kadın, dedi Fire Garan’ın zihnine, tuhaf bir mutlulukla. *Şok edici.*

Garan kaşlarını çattı ve sert görünmeye çalıştı. “Eğer yapacak bir şeyler bulamazsanız Leydim, çocuk yuvasına gidin ve onlara zihinlerini hayvan canavarlardan korumayı öğretin. Çocukları kendi tarafınıza çekerseniz Brigan’ın kızının, babası onu tekrar gördüğünde dişleri ağzında kalabilir.”

Fire yüzünde bir tebessümle arkasını döndü. “Benimle yürüdüğünüz için teşekkürler, Lordum. Beni kandırmanın zor olduğunu size söylemeliyim. Bana güvenmeyebilirsiniz ama benden hoşlandığınızı biliyorum.”

Fire kendi kendine, moralini yerine getiren şeyin Garan’ın onu kabul etmesi olduğunu söyledi; diğer kadınla bir alakası yoktu.

16. BÖLÜM

Aslında Fire'ın bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı çünkü hiçbir meşgalesi olmadığında yaptığı tek şey düşünmekti. Ve düşünmek onu tekrar tekrar aynı meseleye, bu krallığa –kalbi ve beyni engel olmazsa– ne kadar yardımı dokunabileceğini sorgulama noktasına getiriyordu. Bu mesele uyuyamadığı gecelerde de onu huzursuz ediyordu. İnsanları incitmenin ve sömürmenin nasıl bir şey olduğu, Cansrel'in Cutter'a hayalî acılar çektiirdiği kâbuslar görüyordu.

Clara bir gün Fire'ı gezintiye çıkarmıştı. Şehir halkı, saraydakilerden çok daha fazla canavar ziyetiyle giyinip kuşanmıştı ve estetik açıdan uyumlu olup olmadıklarıyla çok daha az ilgiliyorlardı. Düğme iliklerine rastgele tüyler ilıştırılmıştı; hamur yoğurduğu kaba eğilmiş ve her yeri unla kaplanmış fırıncı bir kadın bile canavar kabuklarından yapılmış göz alıcı kolye ve küpeler takıyordu. Bir kadın ipeksi tüyleri olan bir canavarn –tavşan ya da köpekti– kürkünden yapılmış mavi-mor renkli bir peruk takmıştı, saçları kısa ve şekilsizdi. Ancak yüzü öylesine sadeydi ki Fire'ın üzerinde sanki kendisinin tuhaf bir karikatürünü

görmüş gibi bir etki yarattı. Tabii kendi tepesindeki saçların güzel olduğu inkâr edilemezdi.

“Herkes bir parça da olsa güzellik istiyor,” dedi Clara. “Zenginler arasında, nadir bulunan deri ve kürk karaborsası söz konusu. Diğer insanlar da su oluklarına takılmış ya da evlerine tuzak kurarak yakaladıkları şeyleri kullanıyorlar. Hepsi aynı kapıya çıkıyor aslında ama zenginler bir servet ödeyince kendilerini daha iyi hissediyorlar.”

Elbette bu çok saçmaydı. Fire’in gördüğü kadarıyla bu şehir kısmen mantıklı, kısmen aptaldı. Clara’nın onu götürdüğü bahçeleri, eski heykelleri, meydanlardaki çeşmeleri, müze ve kütüphaneleri, ışıltılı dükkânları sevmiştir. Gürültülü yaşamlarıyla, bazen dışı bir canavarın muhafızlarıyla gezindiğini dahi fark etmeyecek kadar meşgul olan insanlarla dolu taş kaldırımlı caddeleri de sevmiştir. Bir keresinde caddede birkaç çocuk, atların toynaklarının çok yakınına gelip boyunlarını okşayıp onlara bir şeyler söylediğinde panikleyen atları Fire sakinleştirmişti. Caddedeki işler durmuş, Clara ve Fire uzaklaşıp köşeyi dönene kadar devam etmemişti.

Şehrin köprülerini de sevmişti. Ortalarında durup düşebileceğini hissederek ve bunun olmayacağını bilerek aşağı bakmak hoşuna gidiyordu. Şelaleden en uzak olan köprü açılabilir köprüydü, açılıp kapandığında çalan çanlar Fire’in hoşuna gidiyordu, kulağa yumuşak, neredeyse melodik geliyor ve şehrin diğer seslerine bir fısıltı gibi karışıyordu. Antrepoları, nehir boyunca uzanan tersaneleri, su kemerlerini, kanalizasyonları ve mal getiren teknelerin nehir ile liman arasında gidip gelmesini sağlayan kanalları sevmişti. Özellikle de şelalenin tüm sesleri ve duyguları boğduğu ve bir tür sis yarattığı Kiler Körfezi’ni...

Hastanelerin havasını bile sevmiştii. Babasının sırtına saplanan ok yarasının hangisinde tedavi edildiğini merak etmiş ve cerrahların halkı da hayata döndürebildiğini ummuştu. Hastanelerin dışında hep endişeli bir şekilde bekleyen insanlar vardı. Fire onlara, endişelerinin mutlu bir şekilde son bulmasını umarak bakıyordu.

“Şehrin her yanında eskiden tıp fakülteleri vardı,” dedi Clara. “Kral Arn ve onun canavar danışmanı Leydi Ella’yı biliyor musun?”

“İsimlerini tarih derslerinden hatırlıyorum,” dedi Fire ama çok da bir şey hatırlamıyordu.

“Krallık’ı yüz yıl önce yönetmişler,” dedi Clara. “Kral Arn bir bitki uzmanı, Leydi Ella da cerrahmış ve bu konularda gerçekten takıntılılarımış. Söylentilere göre insanların üzerinde tuhaf tıbbi deneyler yapıyorlarmış, bu teklifi onlara bir canavar götürüyor olmasa insanların normalde kabul etmeyeceği türden deneyler. Ne dediğimi anlıyorsunuzdur, Leydim. Kadavralar üzerinde çalışmaya başlamışlar ancak kimse bu ölü bedenlerin nereden geldiğini bilmiyormuş.” Clara kaşlarını alaycı bir biçimde kaldırdı. “Ne olursa olsun, bu tıp ve cerrahi anlayışımızda devrim yapmalarını sağladı, Leydim. Krallık’ın sınırlarındaki mağaralar ve çatlaklarda yetişen tüm tuhaf bitkileri nasıl kullanacağımızı onlar sayesinde biliyoruz. Kanı durduran, yaraların mikrop kapmasını önleyen, tümörleri öldüren, kemiklerin birbirine kaynamasını sağlayan ilaçlarımız ve diğer bir sürü şey onların deneyleri sayesinde oldu. Elbette insanların beyinlerini mahveden uyuşturucuları da keşfettiler,” diye ekledi memnuniyetsiz bir ses tonuyla. “Her neyse, artık o okullar kapandı, deneyler için bütçe ayrılmıyor. Sanat ve mühendislik için de öyle. Bütün bütçe emniyet güçlerine ve yaklaşan savaş için orduya ayrılıyor. Sanırım şehrin durumu kötüleşmeye başlayacak.”

Şehir zaten kötüleşmiş, diye düşündü Fire ama bunu dile getirmedii. Nehrin güney yakasındaki giderek genişleyen gece-kondu mahallelerini ve şehir merkezindeki bazı bölgelerde göze çarpan yıkık dökük ara sokakları görmüştü. Şehrin her yeri bilgiye, güzelliğe veya kibarlığa adanmamıştı.

Clara, Fire'ı öğle yemeği için annesinin çiçekçilerin sokağındaki küçük ve hoş evine götürdü. Annesinin ayrıca ikiz kardeşlerin en güvenilir casuslarından biri olan, emekli asker bir de kocası vardı.

"Bugünlerde odaklandığım şey kaçakçılık," dedi adam yemeğin ardından. "Şehirdeki zenginlerin neredeyse hepsi karaborsaya giriyor ancak çok sık olmasa da bu işlere çok fazla bulaşmış birini yakaladığınızda bu aynı zamanda Kral'ın düşmanlarından biri oluyor. Özellikle de Pikkia atı ya da silahı kaçakçılığı yapıyorlar. Eğer şanslıysak, alıcının, kimin adına aldığını takip edebiliyor ve isyancı lordlardan biri çıkarsa, alıcıyı sorgulayabiliyoruz. Elbette, yanıtlarına her zaman güvenilmez."

Bu tip bir konuşmanın Clara için Fire üzerinde baskı kurma fırsatı yaratması pek de şaşırtıcı değildi. "Güçleriniz sayesinde kim kimin tarafındaysa kolayca öğrenebiliriz. Hangi müttefiklerimizin dürüst olduğunu öğrenmemiz için bize yardımcı olabilirsiniz," ya da, "Mydogg'un ilk hücumu nereye yapacağını öğrenebilirsiniz," diyordu. Bu ikisi işe yaramazsa, "Suikast planlarını ortaya çıkarabilirsiniz. Yardım etmediğiniz için bana bir suikast düzenlense kötü hissetmez misiniz?" diye soruyordu. Arada umutsuzluğa düşüyordu: "Peki ya size suikast düzenlerlerse? Bu olabilir, özellikle de insanlar sizin Nash'le evlenebileceğinizi düşünürken."

Fire bu bitmek bilmez saldırıya asla karşılık vermiyor ya da şüpheye -ve suçluluk duygusuna- kapıldığını kabul etmiyordu.

Duyduklarını sadece sonradan düşünmek üzere zihninde dosyalıyordu, Kral'ın bitmek bilmez konuşmaları gibi. Yemekten sonra bazen –Welkley'nin koridora kendisi için bir sandalye yerleştireceği kadar sıkça– Nash konuşmak için Fire'ın kapısına geliyordu. Çok içten davranıyor, havadan ve saraya gelen nüfuzlu ziyaretçilerden bahsediyor ve sürekli olarak Fire'ı tutsaklar konusunu yeniden düşünmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

“Siz kuzeydensiniz,” gibi şeyler söylüyordu. “Şehrin dışındaki kanunları yağmacıların koyduğunu görmüşsünüzdür. Tek bir yanlış hamlede tüm Krallık parmaklarımızdan kayıp gider, Leydim.”

Ardından sessizleşiyordu ve Fire evlilik teklifinin gelmek üzere olduğunu anlıyordu. Teklifini reddederek onu gönderip muhafızları varken ne kadar rahat edebilirse o kadar rahatlamaya çalışıyordu; şehrin, Krallık'ın ve Kral'ın durumunu ciddiyletme düşünüyordu. Bir de ne yapması gerektiğini.

Kendini meşgul etmek ve işe yaramadığı hissinden kurtulmak için Garan'ın çocuk yuvasına gitme önerisini kabul etmişti. Başlangıçta temkinli bir şekilde yuvaya giriyor, sessizce bir sandalyeye oturuyor ve oyun oynayan, kitap okuyan, ağız dalaşı yapan çocukları izliyordu; annesi de burada çalıştığı için buranın duygusunu yavaşça sindirmek istiyordu. Bu odalarda çalışan, hastayken bile çocuklarla ilgilenen turuncu saçlı genç kadını gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Jessa'nın bu gürültülü ve güneşli odalarda bir yeri vardı. Ve bu düşünce Fire'ın bir şekilde daha az yabancılaşmasını sağlıyordu. Ama aynı zamanda daha da yalnız hissettiriyordu.

Hayvan canavarlara karşı korunmayı öğretmek hassas bir işti ve Fire bazen, çocuklarının kendisiyle bir bağlantısı olmasını istemeyen ebeveynlerle karşılaşıyordu. Yine de soyluların ve hizmetçilerin çocuklarından oluşan bir grup öğrencisi olmuştu.

“Böceklerle neden bu kadar hayransın?” diye sordu bir sabah en akıllı öğrencilerinden biri olan on bir yaşındaki Cob’a. Cob yırtıcı kuşlara karşı zihninde bir duvar oluşturabiliyor, Fire’ın saçlarını gördüğünde dokunmamayı başarıyor ancak böcek canavarları, eline kamp kurup kanını emseler de öldürmüyordu. “Yırtıcı kuşlarla ilgili sıkıntı yaşamıyorsun.”

“Yırtıcılar,” dedi Cob küçümseyerek, “zeki değiller. Sadece beni etkileyebileceklerini sandıkları anlamsız bir duygu yaratıyorlar. Tamamen basit hayvanlar.”

“Doğru,” dedi Fire. “Ancak böcek canavarlarla karşılaştırıldıklarında dâhi sayılırlar.”

“Ancak böcek canavarlar mükemmel,” dedi Cob özlemle, bir yusuftuk canavarı burnunun ucuna konunca ona gözlerini şaşı yaparak bakıp. “Kanatlarına bakın. Eklemli bacaklarına, boncuk gibi gözlerine ve kısıkaçlarını nasıl *akıllıca* kullandıklarına bakın.”

“Tüm böcekleri sever,” dedi Cob’un küçük kız kardeşi gözlerini devirerek. “Sadece böcek canavarları değil.”

Belki de sorunu, diye düşündü Fire kendi kendine, bir bilimci olmasıdır. “Pekâlâ,” dedi, “böcek canavarların o harika kısıkaçlarıyla seni ısırmağını memnuniyetle kabul edebilirsin. Ancak,” diye ekledi sertçe, “ısırmalarına izin verirsen sana zarar verebilecek bir iki böcek de var ve bunlara karşı kendini korumayı öğrenmelisin. Anlıyor musun?”

“Onları öldürmeli miyim?”

“Evet, onları öldürmelisin. Ve öldüklerinde onları istediğin kadar inceleyebilirsin. Bunu hiç düşündün mü?”

Cob neşelendi. “Gerçekten mi? Bana yardım eder misiniz?”

Böylece Fire kendini, kaledeki revirden şifacının tepsilerini, neşterlerini ve klipslerini ödünç alırken ve muhtemelen Kral Arn ile Leydi Ella’nın yüzyıl önce yaptıkları gibi tuhaf deneyler üstünde çalışırken buldu. Elbette daha küçük çaplı ve daha az parlak sonuçları olan deneylerdi bunlar.

Prenses Hanna sık sık Fire’ın karşısına çıkıyordu. Fire penceresinden kızın yeşil köşke girip çıktığını görüyordu. Ayrıca Sayre ve diğer öğretmenleri, bazen Garan’ı, hatta Clara’nın bronz tenli, kaslı ve sarışın, bir romanstan fırlamış gibi duran efsanevi bahçıvanını bile görmüştü. Bazen önlük giymiş, soluk yeşil gözleri olan, kısa boylu yaşlı bir kadın görüyordu. Hanna’nun paldır küldür koşmasına en büyük engel oydu.

Bu küçük kadın güçlüydü, Hanna’yı taşıyıp duruyordu ve yeşil köşkün hizmetçisi gibi görünüyordu. Çocuğa olan sevgisi aşıkardı, Fire’ı sevmediği de öyle. Fire bir keresinde onunla bahçede karşılaşmış ve zihninin Brigan’ınki kadar kapalı olduğunu görmüştü. Fire’ı görünce yüzü donuklaşıp mutsuzlaşmıştı.

Sarayın çatısının taş kısımlarına inşa edilmiş yürüyüş yolları vardı. Fire uykusuz gecelerinde oralarda muhafızıyla dolaşıyordu. O yükseklikten köprülerdeki büyük meşalelerin ışığını görüyordu. Işıklar gece boyunca, akıntılı sularda yolculuk eden teknelerin, şelaleye ne kadar yakın olduklarını görebilmeleri için söndürülmüyordu. Fire bu yükseklikten şelalenin sesini de duyabiliyordu. Gökyüzünün açık olduğu gecelerde uykuya dalmış şehri ve denizin üzerinde parlayan yıldızları izlerken kendini tıpkı

bir kraliçe gibi hissediyordu. Gerçek bir kraliçe ya da Nash'in eşi olarak değil. Daha çok dünyanın zirvesindeki bir kadın gibi. Bir şehrin, özellikle de insanların giderek daha fazla tanıdığı ve giderek sevdiği bir şehrin tepesindeki bir kadın gibi.

Brigan gittiği günden üç hafta sonra saraya döndü. Fire ne zaman geldiğini biliyordu. Bilinç, bir kez gördüğünüz ve her zaman hatırlayacağınız bir yüz gibiydi. Brigan'ınki sessiz, anlaşılmaz ve güçlüydü.

Fire o günün sabahında avlunun bir köşesinde Hanna ve Benekli'yle birlikteydi. Küçük kız yırtıcıların Fire'in boynunda bıraktığı izleri inceliyor, bir kez daha ona bu izlerin ve Brigan'ın askerlerini kurtarışının hikâyesini anlatması için yalvarıyordu. Fire kabul etmediğinde Musa'ya yalvarmaya başladı.

Musa hikâyeyi anlatmaya başladığında Fire gülerek, "Orada bile değildin," dedi itiraz ederek.

"Şey," dedi Musa, "eğer hikâyeyi orada olanlar anlatmayacaksa..."

"Bunu anlatabilecek ve orada olan birisi geliyor," dedi Fire gizemli bir şekilde, Hanna'nın donup kalmasına neden olarak.

"Babam mı?" dedi daireler çizerek her bir girişe gidip bakarak. "Babamı mı kasettin? Nerede?"

Brigan avlunun diğer tarafındaki kemer altından çıktı. Hanna çığlık attı ve mermer zeminde ileri fırladı. Brigan onu tutup kucığına aldı ve Fire ile muhafızına başını eğip Hanna'nın gevezeliklerine gülmeye başladı.

Ne zaman yeniden ortaya çıksa ne oluyordu böyle? Bu kaçma içgüdüğü de neydi? Artık arkadaş olmuşlardı ve Fire'in

ondan korkmayı bırakması gerekiyordu. Kendine hareket etmesi gerektiğini hatırlatarak kulağının kaşınmasını isteyen Benekli'ye odaklandı. Brigan, Hanna'yı yere bırakıp çocuğun önünde çömeldi. Çenesine dokundu ve kızın başını çevirip hâlâ mor ve bandajlı olan burnuna baktı. Sessizce konuşmasını böldü. "Neler olduğunu anlat bakalım."

"Ama baba," dedi kız. "Leydi Fire hakkında kötü şeyler söylüyorlardı."

"Kimdi onlar?"

"Selin, Midan ve diğerleri."

"Onlardan biri burnuna mı vurdu?"

Hanna ayağını yere sürttü. "Hayır."

"Bana ne olduğunu anlat."

Zemine bir kez daha ayakkabısını sürttü ve ardından utanıp sıkılarak konuştu. "Ben Selin'e vurdum. Yanılıyordu, baba. Biri ona bunu göstermeliydi."

Brigan bir an sessiz kaldı. Hanna elini dizlerinin üzerine koyup yere baktı. Yüzüne perde olan saçlarının altından dramatik bir biçimde iç çekti.

"Bana bak Hanna."

Küçük kız emrine uydu.

"Selin'e vurmak ona yanıldığını göstermek için mantıklı bir yöntem mi?"

"Hayır, baba. Hata yaptım. Beni cezalandıracak mısın?"

"Seni şimdilik dövüş derslerinden alıyorum."

Hanna tekrar iç çekti. "Ne zamana kadar?"

"Dövüş dersinin ne için olduğunu anladığına ikna olana kadar."

"Binicilik dersinden de alacak mısın?"

"Atını birinin üzerine sürdün mü?"

Bir kıkırdama sesi geldi. "Elbette hayır, baba."

"O zaman binicilik derslerin devam edecek."

"Peki, senin atlarına binmeme izin verecek misin?"

"Bunun yanıtını zaten biliyorsun. Savaş atlarına binebilmek için biraz daha büyümen gerek."

Hanna elini uzatıp avucunun içiyle Brigan'ın kirli sakalını okşadı, öyle rahat ve duygulu dokunuyordu ki Fire buna dayanamadı. Bakışlarını kaçırıp ipeksi tüylerini eteğine sürten Benekli'ye baktı.

"Ne kadar kalacaksın, baba?"

"Bilmiyorum, canım. Kuzeyde bana ihtiyaç var."

"Sen de yaralanmışsın, baba." Hanna Brigan'ın bandajlı sol elini avucuna alıp inceledi. "İlk yumruğu sen mi attın?"

Brigan, Fire'a bakıp güldü. Ardından ona biraz daha dikkatli baktı. Sonra gözleri donuklaşıp dudakları gerginleşti: Fire korktu ve Brigan'm kendisini önemsememesine kırdı. Sonra nedenini anladı; adamın ne gördüğünü biliyordu. Nash'in yüzüğünün yanağında bıraktığı kare şeklindeki izi görmüştü.

Haftalar önce oldu, dedi Brigan'ın zihnine. O zamandan beri akli başında davranıyor.

Brigan, Hanna'yı kucağına alıp kalktı. Kızıyla sessizce konuştu. "İlk yumruğu ben atmadım. Ve şimdi gidip Kral amcanla konuşmam gerek."

"Ben de gelmek istiyorum," dedi Hanna kollarını boynuna dolayıp.

"Koridora kadar benimle gelebilirsin ama sonra senden ayrılmam gerek."

"Ama neden? Ben de gelmek istiyorum."

"Bu özel bir konuşma."

"Ama..."

Ciddi bir şekilde, "Hanna beni duydun," dedi.

Can sıkıcı bir sessizlik oldu. "Tek başıma yürüyebilirim."

Brigan, Hanna'yı kucağından indirdi. Birbirlerini görmezden gelirlerken can sıkıcı başka bir sessizlik oldu. Büyük taraf küçük taraftan daha sessizdi.

Sonra kısık bir ses, "Beni kucağına alır mısın baba?" dedi.

Bir gülümsemeyle, "Sanırım o kadar da büyük değilmişsin," dedi Brigan.

Hanna'yı kucağına alıp avluyu geçti ve Fire, Hanna'nın sesinin gittikçe uzaklaşan melodisini dinledi. Benekli her zaman yaptığı gibi Leydisinin ardından gitmeden önce oturdu ve düşündü.

Fire bunun etik olmadığını bilse de köpeğin zihnine uzanıp kalması için zorladı. Kendine engel olamamıştı, ona ihtiyacı vardı. Kulakları yumuşacıktı.

Brigan tıraşsız, simsiyah kıyafetler içindeydi, botları da çamur kaplıydı. Parlayan gözleri yorgun yüzünde dikkat çekiyordu.

Fire bu yüzü seviyordu.

Ve elbette onu her görüşünde bedeninin neden oradan kaçmak istediğini şimdi anlıyordu. Bundan üzüntü dışında bir şey çıkmayacağı için doğru bir içgüdüydü bu.

Fire onun çocuğuna ne kadar nazik davrandığını görmemiş olmayı diledi.

Fire bir şeyi –eğer o şey acı verici ve aptalcaysa– düşünmemek konusunda iyiydi. Aklındakini zihninden uzaklaştırdı. Brigan’ın ağabeyi ona âşıktı ve Fire Cansrel’in kızıydı.

Bu düşünülecek gibi değildi.

Şu anda daha acil olarak düşünmesi gerekense sarayda ne görev yapacağıydı. Brigan’ın bir sonraki görevi kuzeydeyse Fire’ı da evine götürecekti. Ancak Fire gitmeye hazır değildi.

Cansrel ve Brocker arasında büyümüşü ama saf değildi. Şehirdeki terk edilmiş ve pis kokan binaları görmüştü. Şehirde görüp sezdiklerinden, bazı insanların aç ve uyuşturucu bağımlısı olduğunu anlamıştı. Dört büyük bölüklü bir orduya rağmen Brigan’ın, yağmacıların kayalıklardaki kasabalara saldırımlarına engel olamamasının ne anlama geldiğini de biliyordu. Savaş yaklaşıyordu ve Mydogg ile Gentian ordularıyla bu şehrin ve Krallık’ın yönetimini ele geçirip aralarından birisi kendini kral ilan ederse, zaten dipte olanlar daha ne kadar aşağı çekilirdi?

Fire buradan ayrılmayı düşünemiyordu. Haberlerin çok geç ulaştığı ve arada sırada geçen boş kafalı gezginler dışında hiçbir şeyin rutini bozmadığı taş evine dönemezdi. Tehlikede olan bu kadar çok şey varken yardım etmeyi nasıl reddederdi? Nasıl gidebilirdi?

“Sahip olduğunuz gücü boşa harcıyorsunuz,” demişti Clara bir keresinde, neredeyse darılarak. “Bizim sadece haiz olmayı hayal edebileceğimiz bir şeyi harcıyorsunuz. Harcamak bir kabahattir.”

Fire yanıt vermemişti. Ancak Clara’nın sözleri çok daha derinde bir noktaya dokunmuştu.

O akşam Fire çatıda kendi kendiyile boğuşurken Brigan bir anda yanında bitti ve korkuluklara yaslandı. Bir nefes alıp Brigan'a bakmamaya ve varlığından mutlu olmamaya çalışarak şehrin parlayan meşalelerini izledi.

"Atlara bayıldığınızı duydum," dedi Fire rahat konuşmaya çalışarak.

Brigan güldü. "Bir sorun çıktı, yarın gece nehir üzerinden batıya gitmem gerekiyor. İki gün sonra geri döneceğim ama Hanna beni affetmeyecek. Gözünden düşeceğim."

Fire beş yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı. "Uzarlarda olduğunuzda sizi çok fazla özliyor sanırım."

"Evet," dedi "ve ben de hep uzaklardayım. Keşke böyle olmasaydı. Gitmeden önce sizi de görmek istedim, Leydim. Yakın zamanda yanımda ordu olmadan kuzeye gideceğim. Eğer evinize dönmek isterseniz, daha hızlı ve daha güvenli bir yolculuk olacak."

Fire gözlerini kapadı. "Sanırım buna evet demeliyim."

Brigan tereddüt etti. "Size başka bir eşlikçi tahsis etmemi mi tercih edersiniz?"

"Ah, hayır," dedi, "bunu kastetmedim. Kardeşlerinizin hepsi bana sarayda kalmam ve casusluk işleri için zihinsel güçlerini kullanmam konusunda baskı yapıyor. Bana güvenip güvenemeyeceği konusunda karar vermemiş olan Garan bile."

"Ah," dedi Fire'ın ne demek istediğini anlayarak. "Garan herkese güvenmez. Bu doğasında var ve ayrıca işinin de bir gereği. Zor zamanlar geçirmenize mi neden oldu?"

"Hayır. Oldukça nazikti. Aslında herkes çok kibar. Başka yerlerde olduğundan daha zor değildi burada olmak. Sadece tırlı."

Brigan bir an düşündü. “Pekâlâ. Sizi sindirmelerine izin vermemelisiniz. Meseleyi sadece kendi açlarından görüyorlar. Krallık’ın sorunlarına o kadar kendilerini adanmış haldeler ki başka türlü nasıl yaşanır hayal edemiyorlar.”

Fire, Brigan’ın yaşamanın başka nasıl bir yolunu hayal ettiğini merak etti. Bu şekilde doğmamış olsaydı nasıl bir hayat hayal ederdi. Fire dikkatle konuştu. “Sizce kalıp istedikleri şekilde onlara yardım etmeli miyim?”

“Leydim, size ne yapacağınızı söyleyemem. Doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmalısınız.”

Sesinde koruyucu bir ton vardı ama Fire onun neyi savunduğundan çok emin değildi. Israr etti. “Peki, neyin doğru olduğuyla ilgili bir fikriniz var mı?”

Brigan şaşırmıştı. Gözlerini kaçırdı. “Sizi etkilemek istemem. Eğer kalırsanız çok ama çok memnun olurum. Paha biçilemeyecek bir yardım olur varlığınız. Ancak yapmanızı isteyebileceğimiz şeyler yüzünden de üzülürüm.”

Bu pek görmediği bir içini dökme anıydı. Nadirdi çünkü Brigan içini dökmezdi ve Fire için üzülen çok kişi yoktu. Genç kadın ne yapacağını bilmeden yayını sıkıca kavradı. “Birinin zihnini kuşatıp bana uyacak şekilde değiştirmek zalimlik. Böyle bir şeyi sınırları aşmadan kullanabilir miyim? Çok ileri gidip gitmediğimi nasıl anlayacağım? Korkunç şeyler yapmaya muktedirim.”

Brigan ellerine bakarak bir dakika düşündü. Elindeki bandajı çekiştirdi. “Sizi anlıyorum,” dedi sessizce. “Korkunç şeyler yapmanın ne demek olduğunu biliyorum. Yirmi beş bin askeri bir kan gölüne girmeleri için çalıştırıyorum. Keşke hiç olmasaydı dediğim şeyler yaptım ve gelecekte de yapacağım şeyler var.” Bir

an Fire'a bakıp sonra yeniden ellerine baktı. "Bu size küstahlık gibi gelecektir, Leydim. Ama bedeli ne olursa olsun, eğer isterseniz, gücünüzü kullanırken sınırı aştığınızı düşünürsem bunu size söylemek konusunda söz verebilirim. Bu sözü kabul edin ya da etmeyin, sizin de benim smırı aştığımı düşündüğünüzde aynı şeyi yapmanızı isterim."

Fire, Brigan'ın ona bu kadar çok güvenmesine inanamayarak yutkundu. Fısıltıyla konuştu. "Beni onurlandırdınız. Sözüünüzü kabul ediyorum ve ben de size söz veriyorum."

Şehirdeki evlerin ışıkları birer birer sönüyordu. Bir mesele hakkında düşünmekten kaçınmanın yöntemlerinden biri de o meselenin kendisini hissettirmesine zemin hazırlayacak fırsatları önlemekten geçiyordu.

"Keman için teşekkür ederim," dedi Fire. "Her gün çalışıyorum."

Brigan'ın yanından ayrılıp muhafızlarıyla birlikte odasına çekildi.

Ertesi sabah ne yapması gerektiğini aniden anladığında, büyük salondaydı. Mağaramsı odanın duvarları aynalarla kaplıydı. Oradan geçerken Fire bir an için kendine baktı.

Nefesini tutup şaşkınlığını üzerinden atana kadar bakmaya devam etti. Kollarını kavuşturdu ve bakmaya devam etti. Onu kızdıran bir şeyi hatırladı ardından. Clara'ya asla çocuk yapmayacağını söylemişti ve Clara da ona, kendisini birkaç gün için çok hasta hissettirecek bir ilaç tavsiye etmişti. Kendisini toparladığında, yatağına ne kadar çok adam alırsa alsın bir daha asla hamile kalma ihtimaliyle ilgili endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Bu

ilaç çocuk sahibi olma ihtimalini kalıcı olarak ortadan kaldıracaktı. Kral Arn ve Leydi Ella'nın en işe yarar buluşlarından biriydi.

Böyle bir ilacı düşünmek, kendisi gibi bir canlı yaratmasına engel olunmasının zorbaca yönü Fire'ı kızdırmıştı. Bu gözlerin, bu doğaüstü gücün, bu yumuşak ve kıvrımlı bedeninin, bu zihnin gücünün amacı neydi; eğer onu arzulayan hiçbir erkek ona bir bebek veremeyecekse bunun anlamı neydi? Bunun getireceği tek şey hep keder mi olacaktı? Bir kadın canavarının amacı neydi?

Fısıldayarak, "Ben ne için varım?" dedi.

"Anlayamadım, Leydim," dedi Musa.

Fire başını salladı. "Bir şey yok." Aynaya bir adım daha yaklaşarak eşarbım çıkardı. Saçları ısıldayarak omuzlarına döküldü. Muhafızlarından biri nefesini tuttu.

Fire en az Cansrel kadar güzeldi. Aslında ona çok benziyordu.

Fire'ın arkasından, Brigan aniden büyük salona girdi ve durdu. Aynada gözleri buluştu ve Brigan öylece kaldı. Görünüşe göre bir şey düşünüyor ya da söylüyordu ama Fire'ın görüntüsü bunu tamamen bölmüştü.

Brigan'ın gözleri hiç ona kilitlenmezdi. Fire'ın bastırmaya çalıştığı bütün duygular yeniden ortaya çıkmak üzereydi.

Brigan'ın arkasından, sert bir sesle konuşan Garan girdi. Garan'ı Nash'in sesi takip etti, odaya girip Fire'ı gördü ve kardeşlerinin yanında donakaldı. Fire panikle saçlarına uzanıp toplamaya ve Kral'm aptalca davranmasına karşı gardını aldı.

Ama sorun çıkmadı, güvendeydi; Nash kendini kapatmak için büyük çaba harcıyordu. Çok büyük bir gayretle, "Sizi gördüğüme sevindim, Leydim," dedi. Ardından kollarını kardeşlerinin

omuzlarına atıp onlarla birlikte salonun çıkışına yöneldi ve Fire'in görüş açısından çıktılar.

Fire etkilenmiş ve rahatlamıştı. Duygularını yeniden kafese kapadı. Kardeşler gözden kaybolmadan hemen önce gözü Brigan'ın belindeki parlak bir şeye takıldı.

Kılıcının kabzasıydı. Kral'ın Ordusu'nun Komutanı'nın kılıcı; ardından anladı.

Brigan korkunç şeyler yapmıştı. Dağlarda insanları kılıçtan geçirmişti. Askerlerini savaş için eğitmişti. Babasının olduğu gibi onun da yok edici bir gücü vardı ancak gücünü babası gibi kullanmıyordu. Aslında kullanmak istemiyordu bile. Ama kullanmayı seçmişti, böylece güçlerini çok kötü amaçlarla kullanan insanları durdurabilmişti.

Gücü onun sorumluluğuydu. Ve bunu kabul etmişti.

Brigan babası gibi değildi. Garan ve Clara da öyle. Hatta Nash bile onun gibi değildi. Her erkek evlat babası gibi olmayabiliyordu. Her oğul nasıl birisi olacağını kendisi seçiyordu.

Her kız evlat da babası gibi değildi. Bir kız canavar nasıl bir canavar olacağını kendisi seçiyordu.

Fire kendi yüzüne baktı. Güzel görüntüsü aniden gözyaşlarının ardında bulanıklaştı. Gözlerini kırparak yaşlarını akıttı. "Cansrel gibi olmaktan korktum hep," dedi yansımalarına. "Ama ben Cansrel değilim."

Yanında duran Musa yumuşak bir şekilde konuştu. "Bunu size biz de söyleyebilirdik, Leydim."

Fire muhafızlarının şefine bakıp güldü çünkü o Cansrel değildi... kendisi dışında kimse değildi. Kimsenin yolundan gitmeyecekti; kendi yolunu çizecekti. Ardından gülümsemesi

soldu ve seçeceği yolu aniden fark ederek korkuya kapıldı. Bunu yapamam, diye düşündü kendi kendine. Ben çok tehlikeliyim. Her şeyi daha da kötüleştiririm.

Ardından, hayır, diye yanıt verdi bu düşüncesine. Hemen unutuyorum. Ben Cansrel değilim. Bu yoldaki her adımda kendi kendimi yaratacağım. Belki güçlerimi her zaman ürkütücü bulaacağım ve belki asla olmak istediğim gibi olamayacağım.

Ama burada kalabilir ve olmam gerektiği gibi olmamı sağlayabilirim. Bir şeyi boşa harcamak kabahattir. Güçlerimi Cansrel'in neden olduğu sorunları düzeltmek için kullanacağım. Vadi uğruna savaşmak üzere kullanacağım.

İKİNCİ KISIM

CASUSLAR

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

17. BÖLÜM

Fire Vadi'deki güç oyununun dair ana hatlarını biliyordu. Aklında belirli bir harita vardı. Merkez noktaları Kral'ın Kenti, Mydogg'un Pikkia sınırındaki kalesi, Gentian'ın nehrin aşağısında güney dağlarındaki Sel Kalesi'nden çok uzak olmayan arazisiydi. Ara bölgeler de vardı: Brigan'a ait pek çok kale ve ileri karakol; küçük ordularıyla sürekli ittifak değiştiren lord ve leydilerin arazileri; güney ve batıda Ulu Tepeler; kuzeyde Küçük Tepeler; Kanatlı Nehir, Pikkia Nehri; Kral'ın Kenti'nin kuzeyindeki Mermer Yayla olarak bilinen yüksek düzlük. Yoksulluğun ve şiddetin kol gezdiği, talan edilmiş, terk edilmiş kayalık araziler; Nash, Mydogg ve Gentian arasındaki savaşta kilit bölge olarak kullanılacağı kesin olan bölgeler.

Fire'in yaptığı iş günden güne farklılık gösteriyordu. Garan ve Clara'nın çalışanlarının ne tür insanlar getireceğini bilmiyordu: Pikkia'lı kaçakçılar, Mydogg ya da Gentian'ın ortak askerleri, her ikisinin de habercileri, bir zamanlar ikisi için de çalışmış hizmetçiler olabiliyordu. Kendilerinin ya da müttefiklerinin casusu olduğundan şüphe duyulan erkekler getiriyorlardı. Fire, değişen

ittifaklar üzerinde büyük bir dikkatle kurulmuş bir krallıkta en değerli hazinenin bilgi olduğunu öğrenmişti. Vadililer hem arkadaşları hem de düşmanları hakkında casusluk yapıyor, hatta kendi casusları hakkında bile hafiyelik ediyorlardı. Aslında oyundaki tüm oyuncular aynı şeyi yapıyordu.

Önüne getirdikleri ilk adam, Mydogg'un komşusunun yaşlı hizmetçisiydi, Fire'ı görünce ağzı açık kalmış ve aklına gelen her şeyi anlatıvermişti. "Lord Mydogg ve Lord Gentian, Prens Brigan'dan oldukça etkileniyor," dedi, titriyordu. "Son birkaç yıldır ikisi de Prens'in yaptığı gibi atlar alıp ordularını genişletiyorlar, dağlardan adam toplayıp çapulculardan asker yapıyorlar. Prens'e bir rakip olarak saygı duyuyorlar, Leydim. Lord Mydogg'un ordusunda Pikkia'lıların da olduğunu biliyor muydunuz? Soluk yüzlü, iri yarı adamlar o topraklarda geziniyorlar."

Kolay iş, diye düşündü Fire kendi kendine. Ben sadece burada oturacağım ve onlar her şeyi yumurtlayacaklar.

Ancak Garan bu durumdan hiç etkilenmemişti. "Bize şu ana kadar bilmediğimiz bir şey söylemedi. Adamı daha detaylı sorguladın mı... isimler, mekânlar, sırlar almak için? Bildiği her şeyi eksiksiz olarak öğrendiğine nasıl emin olabilirsin?"

Mahkûm edilmiş casuslardan oluşan diğer ikili Fire'a karşı korunaklı ve daha güçlüydü. İkisinin de yüzünde morluklar vardı, içlerinden biri aksak ve kamburdu; sırtını sandalyeye sanki bir ezik ya da kesik varmış gibi dayamıştı. "Nasıl yaralandın?" diye sordu Fire şüpheyle. "Ve nerede?" Gözlerini başka yöne çevirmiş, buz gibi suratlarıyla Fire'ın karşısında sessizce oturuyorlardı. Ne bu soruya ne de başka sorulara cevap verdiler.

Sorgulama sona erip iki mahkûm da zindanlarına geri döndüğünde, Fire sorgulama boyunca yanında duran Garan'a mazeretlerini bildirdi. "Benim için fazla güçlüydüler, Lordum. Hiçbir şey öğrenemedim."

Garan bir tomar kâğıt üzerinden Fire'a huysuz huysuz baktı. "Denedin mi?"

"Elbette denedim."

"Gerçekten mi? Ne kadar uğraştın?" Dudakları gerilmişti ve ayakta dikiliyordu. "Harcayacak ne zamanım ne de enerjim var, Leydi Fire. Bu işi gerçekten yapmaya kararlı olduğunuzda bana haber verin."

Kâğıtları koltuğunun altına alıp sorgu odasından çıktı ve Fire'ı kendi öfkesiyle baş başa bıraktı. Kesinlikle haklıydı. Fire adamlarla fazla uğraşmamıştı. Zihinlerini yoklamış, kapalı bulunca da açmak için hiçbir şey yapmamıştı. Onları kendi yüzüne bakmaya bile zorlamamıştı. Bunu nasıl yapabiliirdi ki? Gördükleri kötü muameleden yorgun düşmüş insanları karşısına alıp onlara daha çok acı çektirmesini mi bekliyorlardı gerçekten?

Yerinden fırlayıp Garan'ın arkasından koştu. Onu, ofisindeki masalardan birinde kodlu bir mektup karalarken buldu.

"Kurallarım var," dedi.

Garan yazmayı bırakıp ifadesiz suratını Fire'a çevirdi ve bekledi.

"Hiç mahkûm edilmemiş hatta suçlanmamış ve gönüllü olarak gelmiş yaşlı bir hizmetçiyi, Kral'ın adamlarından dayak yedikten sonra bana getirirseniz," dedi Fire, "zihnini ele geçiremem. Karşısına oturur, sorular sorarım ve benim varlığım onun açılmasını sağlarsa sağlar. Aksi takdirde konuşmayacağı şeyleri

söyletmek için onu zorlayamam. Ayrıca," diye ekledi sesini yükselterek, "aç bırakılmış, tedavi edilmemiş ve dövülmüş bir insanın zihnini de kontrol etmem. Sizin kötü davrandığınız bir tutukludan faydalanamam."

Garan arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne kadar harika, değil mi? Senin yaptığın manipülasyona da kötülük deniyor, bunu kendin söylemiştin."

"Evet, ama benimkisi iyi bir amaca hizmet ediyor. Sizinki değil."

"Bu benim kötülüğüm değil. Orada emirleri ben vermiyorum, neler döndüğünden haberim bile yok."

"Eğer onları sorgulamamı istiyorsanız, neler döndüğünü öğrenseniz iyi olur."

Garan sayesinde Vadili tutuklulara yapılan muamele o günden sonra değişmişti. Fire'in olumlu herhangi bir şey öğrenemediği bir konuşmadan sonra, az ve öz konuşan bir adam ona bunun için özellikle teşekkür etmişti. "Gördüğüm en iyi zindan burası," demişti ağzındaki kürdanı çiğnerken.

Tutuklu adam gittiğinde, "Harika," diye homurdandı Garan. "Suçlulara kibar tavrımızla ün salacağız."

"Sorgu ekibinde bir canavar bulunan zindanların kibarlıklarıyla ün salmaları pek olası değildir," diye cevap verdi Nash sessizce. Bazıları Fire'in huzuruna çıkarılmayı seviyor ve varlığından öyle hoşnut oluyordu ki onları konuşturması pek umurlarında olmuyordu ancak Nash, söylediklerinin çoğunda haklıydı. Fire odaya suratsız bir şekilde giren, bazen muhafızlarla kavga edip onları zor kullanmak zorunda bırakan onlarca hatta yüzlerce kaçakçı, casus ve askerle görüşüyordu. Adamların zihinlerine

sorular soruyordu. *Mydogg'la en son ne zaman konuştun? Ne dedi? Her kelimesini bilmek istiyorum. Hangi casuslarımızı kendi saflarına çekmek istiyor? Hangi askerlerimiz bize ihanet ediyor?* Derin bir nefes alıp kendini zorlayarak adamların zihinlerini itip kakıyor hatta bazen tehdit ederek en ince ayrıntılara kadar öğrenmeye çalışıyordu. *Hayır, yine yalan söylüyorsun. Bir kez daha yalan söylersen acı çekmeye başlayacaksın. Canını yakabileceğime inanıyorsun, değil mi? Zorbalık kapasitesi onu utançtan ve korkudan hissizleştirdiğinde, kendine bunu Vadi için yaptığını söylüyordu tekrar tekrar. Vadi'yi, yok etmek isteyenlere karşı korumak için yapıyorum.*

“Üç cepheli bir savaşta,” dedi Gentian’a, kılıç ve hançer kaçırırken yakalanan bir tutuklu, “bana öyle geliyor ki Kral’ın sayıca üstünlüğü var. Size de öyle gelmiyor mu Leydim? Mydogg’un asker sayısını tam olarak bilebilen var mı?”

Bu, sürekli onun gözetiminden kaçmaya çalışan bir adamdı; bir an kibar, nazik ve zihni bulanıkken bir an sonra zihni açılıyor el ve ayak bileklerindeki zincirlerden kurtulmaya çabalayıp Fire’ı görür görmez sızlanmaya başlıyordu.

Fire adamın zihnini kuşatıp onu yürüttüğü fikirlerden uzaklaştırıyor ve zihnindeki esas bilgilere yoğunlaşmasını sağlıyordu.

“Mydogg ve Gentian’dan bahset bana,” dedi. “Bu yaz bir saldırı düzenlemeyi planlıyorlar mı?”

“Bilmiyorum, Leydim. Tüm bildiklerim dedikodulardan ibaret.”

“Gentian’ın asker sayısını biliyor musun?”

“Hayır, ancak çok sayıda kılıç satın alıyor.”

“Ne kadar çok? Daha açık konuş.”

"Tam olarak bilmiyorum," dedi dürüstçe ancak içinde bulunduğu durumu kavrayıp yine huzursuzlanmaya başlamıştı. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi aniden, gözlerini kocaman açarak. Titremeye başlamıştı. "Kim olduğunu biliyorum. Beni kullanmana izin vermeyeceğim."

Bir an için hislerini açığa vurarak yorgun bir şekilde, "Seni kullanmaktan hoşlanmıyorum," dedi Fire. Adamın, bileklerini kurtarmaya çalışıp nefes nefese kalarak bitkin bir halde tekrar çöküşünü izledi. Ardından başındaki örtüyü çekip saçlarını serbest bıraktı. Saçlarının canlılığı adamı şaşırtmıştı, gözleri kamaşarak Fire'a bakakaldı. Fire o anda adamın zihnini tekrar itip kolayca kontrol altına aldı. "Asi lordlar hakkında duyduğun şu dedikodular neler?"

"Şey, Leydim..." dedi. Ruh hali yine değişmişti, keyifli bir şekilde gülüyordu. "Lord Mydogg'un kendini, Vadi ve Pikkia'nın kralı ilan etmek istediğini duydum. Daha sonra da Pikkia gemilerini kullanıp yeni yerler fethetmek istiyormuş. Pikkia'lı bir kaçakçı anlattı bunu bana, Leydim."

Bu konuda gittikçe daha iyi oluyorum, diye düşündü Fire. Tüm küçük numaraları öğreniyorum.

Zihninin kasları esniyordu, alıştırma yapmak onu daha hızlı ve güçlü kılıyordu. Kontrol, kolay hatta *rahatlıkla* sağlayabildiği bir durum olmaya başlamıştı.

Ancak tüm öğrenebildiği bir ara bir yerlere yapılacak belirsiz saldırı planları, Nash ya da Brigan'a hatta bazen kendisine yönelik şiddet yönelimleriydi. Müttefiklerdeki anlaşılması güç, yine aynı hızla eski hallerine geri dönen hızlı değişimler. Garan, Clara ve

diğer herkes gibi kendisi de harekete geçmelerini sağlayacak kadar kayda değer, büyük, değerli bir şey keşfetmeyi bekliyordu.

Hepsi bir atılım bekliyordu. Ama kimi zaman Fire yalnız kalabilmeyi özlüyordu.

Fire yaz çocuğuydu, temmuzda doğmuştu. Doğum gününü kimseye söylemediği için tantanasız geçmişti. Archer ve Bocker çiçek göndermişlerdi. İki ay önce buraya geldiğinden beri Krallık'taki ve şehirdeki onca erkeğin durmaksızın çiçek gönderip durduğunu bilselerdi kesin başka bir şey gönderirlerdi, diye düşünerek gülümsedi. Odası daima bir sera gibiydi. O adamlarla ilgilenmediği için orkideleri, nilüferleri ve uzun güzel gülleri kesip atabilirdi. Fakat çiçekleri ve onların güzellikleriyle sarmalanmayı seviyordu. Onları renklerine göre düzenlemekten hoşlandığını fark etmişti.

Kral hiç çiçek göndermiyordu. Hisleri değişmemiştir ama Fire'a onunla evlenmesi için yalvarmayı kesmişti. Aslında Brigan'ın dönüşünden hemen sonra Fire'dan canavarlara karşı kendini korumayı öğretmesini istemiştir. Böylece günler ve haftalar boyunca Fire, Nash'e onun zaten bildiği ama hatırlamak için biraz desteğe ihtiyaç duyduğu birkaç şey öğretti, bu eğitim boyunca Fire odasında ve Nash de kapının dışında durmuştu. Öğrendikleri amaç, odaklanma ve kontroldü. Pratik ve disiplin konusundaki kararlılığı sayesinde zihni güçlendikten sonra dersleri Kral'ın ofisinde yapmaya başlamışlardı. Çok şarap içtiği zamanlar dışında ki bunu ara sıra yapıyordu, Fire, Nash'in kendisine dokunmayacağına güveniyordu. Alkollüyken ağlaması çok sinir bozucuydu ama en azından sarhoşken daha kolay kontrol edilebiliyordu.

Saray halkı Fire ve Nash'in buluşmalarını fark etmişti ve düşüncesizce konuşmak onlara kolay geliyordu. Canavarın sonunda Kral'la evleneceği, dedikodu çemberindeki değişmez konu başlığıydı.

Temmuzun büyük kısmında Brigan uzaktaydı. Sürekli gelip gidiyordu. Fire en sonunda nereye gittiğini anlamıştı. Orduyla geçirdiği kayda değer zaman dışında lordlar, leydiler, karaborsa tüccarları, dostlar ve düşmanlarla görüşüyor; bir onunla, bir bununla konuşup herkesi birlik olmaya çağırıyor ve bağlılıklarını test ediyordu. Bazı durumlarda yaptığı işi tarif edebilecek tek kelime casusluktu. Bazen bilinçli ya da bilinçsiz olarak düştüğü tuzaklardan kurtulmaya çabıyor, sargılı elleri, morarmış gözleri ve kınılmış kaburgasıyla geri dönüyordu. Brigan'ın içinde bulunmak zorunda kaldığı bazı durumların korkunç olduğunu düşünüyordu Fire. Mydogg'a yaptığı iyiliklerle bilinen silah kaçakçısıyla başka birileri görüşmeliydi. Gentian'm oğlu Gunner, babasına sadık kalırsa neler olacağını netleştirmek üzere, Gunner'ın güney yamaçlarında kale gibi korunan izbe malikânesine kesinlikle başka birileri gitmeliydi.

Fire bu toplantıların mantığını sorguladığında, "Bu işte çok iyidir," demişti Clara. "İstediklerini yaptırmak için insanları ikna etmek konusunda kabiliyetlidir. Sözleriyle ikna edemediğini silahıyla da etkileyebiliyor."

Fire, Birinci Bölük'e katıldığı gün önünde ağız dalaşına tutuşan iki askeri hatırladı. Brigan'ın sadece birkaç dakikalık konuşmasıyla askerlerin bu ahlaksızlıklarının nasıl da utanç ve pişmanlığa dönüştüğünü hatırladı.

Bağlılığı tetikleyen herkes canavar değildi.

Görünen o ki Brigan kılıç kullanma yeteneğiyle nam salmıştı. Tabii Hanna da babası asla yenilmezmiş gibi konuşuyordu. "Dövüş yeteneğimi babamdan aldım," diyordu ve yetenekli olduğu ortadaydı. Fire'a göre beş yaşındaki çocuklar bir grup çocukla tutuştukları kavgalardan kırk bir burundan fazlasıyla çıkarlardı, tabii çıkabilirlerse.

Temmuzun son günü Hanna, Fire'ın tahminlerine göre yeşil köşkün arkasında, Kiler Körfezi'ndeki kayalıkların üzerindeki otlaktan topladığı bir demet taze kır çiçeğiyle gelmişti. "Büyükanem mektubunda senin doğum gününün temmuzda olduğunu sandığını söylemiş. Kaçırdım mı? Neden kimse doğum gününü bilmiyor? Garan amca da kadınların çiçeklerden hoşlandığını söyledi." Bu son sözde tereddüt edip burnunu buruşturdu ve çiçekleri sanki yenilecek bir şeyler olduğunu düşünüyor ve Fire'ın, çiçeklere Ufak'ın yaptığı gibi yumulup yemesini bekliyormuş gibi Fire'ın burnuna kadar soktu.

Archer ve Brocker'ınkilerle birlikte bunlar da en sevdiği çiçeklerden olmuştu.

Fire ağustos sonunda, sıkıntılı bir günde kafasını dinlemek için ahıra gitmiş, Ufak'ı tımarlıyordu. Brigan omzunda dizginlerle salına salına içeri girerken muhafız geri çekildi. Ahır kapısına yaslanıp Ufak'ın burnunu okşadı. "Sizi gördüğüme sevindim."

Son seferinden daha bu sabah dönmüştü. "Prens Brigan... Peki ya küçük bayan nerede?"

"Tarih dersinde. Şikâyet etmeden gitti. Ben de bu yüzden kendimi başıma gelecek felaketlere hazırlamaya çalışıyorum. Ya bana bir şey için rüşvet vermeyi planlıyor ya da hasta."

Fire'in Brigan'a bir sorusu vardı ama soru biraz garipti. Sahte bir asalet havası takınıp Brigan'a hitap etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Çenesini kaldırdı. "Hanna, neden canavarların her ay beni avlamak için deliye döndüğünü ve yanımda fazladan muhafız olmadan dört beş gün boyunca dışarı adım atmadığımı sordu. Ona sebebini açıklamak istiyorum. Ve bunun için izniniz istiyorum."

Yüz ifadesini kontrol etme yeteneği ve ruhsuz tepkisi etkileyiciydi. Ufak'ın boynuna hafifçe vurdu. "Daha beş yaşında."

Fire cevap vermedi, sadece bekledi.

Kafasını kaşıyıp gözlerini kısarak ona baktı, kararsızdı. "Ne düşünüyorsunuz? Beş yaş, bunları anlaması için çok küçük bir yaş mı? Korkmasını istemiyorum."

"Canavarlardan korkmuyor, Lordum. Okuyla beni onlardan koruyacağından bahsediyor."

Brigan sakince konuştu. "Oluşacak bedensel değişikliklerden bahsediyorum. Öğreneceklerinin onu ürkütebileceğinden şüpheleniyorum."

"Ah," dedi Fire yumuşakça. "Öyleyse bunu açıklayabilecek doğru kişi belki de benimdir. Eğer onu rahatsız ettiğini hissedersen anlatmam. Tepkilerine göre açıklamamı değiştirebilirim."

"Evet..." dedi Brigan, hâlâ tereddüt ediyordu ve gözlerini kısmıştı. "Peki, beş yaşın bunun için çok erken olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Onu katlğını bir kenara bırakmış, Fire'in ne düşündüğünü gerçekten duymak isterken görmek ne kadar tuhaf ve tehlikeli denilecek kadar sevimliydi. Fire fikrini dürüstçe söyledi. "Hanna'nın bunları anlayamayacak kadar küçük olduğunu düşünmüyorum."

Kafasını karıştıran bir konu hakkında dürüst bir cevap alması gerektiğine inanıyorum.”

Kafasını salladı. “Bana sormamasına şaşırđım. Soru sormaktan çekinmezdi.”

“Belki de nasıl bir şey olduğunu anlamıştır.”

“Bu kadar duyarlı olabilir mi?”

“Çocuklar dâhidir,” dedi Fire kendinden emin bir şekilde.

“Doğru,” dedi Brigan. “Peki, izin veriyorum. Nasıl gittiğini daha sonra anlatırsınız.”

Fire’in ilgisi aniden kayboldu çünkü o gün pek çok kez hissettiğı, tanıdık, değışik ancak oraya ait olmayan bir şeyin varlığını tekrar hissettiğinden huzursuzdu. Orada olmaması gereken biri vardı. Ufak’ın yelesini tutup kafasını salladı. Ufak kafasını Brigan’ın göğsünden çekip Fire’a baktı.

“Leydim,” dedi Brigan. “Ne oldu?”

“Sanki... Hayır, geçti. Boş verin. Önemli bir şey değıl.”

Brigan Fire’a baktı, kafası karışmıştı. Fire gülümseyip açıkladı. “Bir anlam ifade edebilmesi için bazen sezgilerime bir süre sonra kulak vermem gerekiyor.”

“Peki.” Ufak’ın uzun burnuna baktı. “Benim zihnimle alakalı bir şey miydi?”

“Ne?” dedi Fire. “Dalga mı geçiyorsunuz?”

“Geçmeli miyim?”

“Aklınızdan bir şey sezebildiğimi mi soruyorsunuz?”

“Sezmiyor musunuz?”

“Brigan,” dedi şaşkınlıkla, “senin bilincin çatlakları olmayan bir duvar gibi. Aklından en ufak bir düşünce bile sezemiyorum.”

"Ya" dedi üstüne basa basa. "Hımm." Kendinden memnun bir şekilde omzundaki deri kayışları düzeltti.

"Bunu bilerek yaptığınızı sanıyordum," dedi Fire.

"Öyleydi. Fakat insanın bu gibi şeylerde ne kadar başarılı olduğunu bilmesi zor oluyor."

"Çok başarılısınız."

"Peki, şimdi nasıl?"

Fire, Brigan'a dik dik baktı. "Ne demek istiyorsunuz? Şu anki hislerinizi sezip sezmediğimi mi soruyorsunuz? Elbette sezmiyorum."

"Ya şimdi?"

Brigan'ın zihninin derinliklerinden gelen hafif dalgalar oluşmuştu sanki. Sessizce durup duyguları içine çekti ve kendi hisleriyle birleştirdi. Bu hissi Brigan bizzat gönderdiği için ilk his onu çok mutlu etmişti. "Bu konuşmadan keyif aldığınızı hissediyorum," dedi.

"İlginç," dedi Brigan gülümseyerek. "Büyüleyici. Zihnim şu anda açık olduğu için onu kontrol edebilir misin?"

"Asla. Tek bir hisse izin verdiniz ancak bu, zihninize girip kontrolü ele alabileceğim anlamına gelmez."

"Bir deneyin," dedi Brigan. Sesi arkadaş canlısı ve yüzü yumuşak olsa da Fire korkmuştu.

"İstemiyorum."

"Sadece bir deneme."

Bu kelime Fire'm panikle nefes nefese kalmasına sebep oldu. "Hayır, istemiyorum. Bunu benden istemeyin."

Brigan ahır kapısına yaslanarak sessizce konuştu. "Leydim, beni affedin. Sizi sıkıntıya soktum. Bir daha istemeyeceğim, söz veriyorum."

"Anlamıyorsunuz. Böyle bir şeyi asla yapmam."

"Biliyorum. Biliyorum, yapmazsınız. Lütfen, Leydim... Keşke bunları hiç söylemeseydim."

Fire, Ufak'ın yelesini olması gerekenden daha sert kavradığını fark etti. Zavallı atın yelesini bırakıp düzeltti ve gözlerine dolan yaşlarla mücadele etti. Yüzünü Ufak'ın boynuna yaslayıp sıcak kokusunu içine çekti.

Hıçkırığa benzer tuhaf sesler çıkarak gülmeye başladı. "Aslında daha önce, istediğiniz takdirde zihninizi ele geçirmeyi, gece uyumanıza yardım edebileceğimi düşünmüştüm."

Brigan bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı. Yüzü karanlıktı, hiçbir ifade okunamayan maskesi yerli yerindeydi. Ardından yavaşça konuştu. "Ama bu adil olmazdı. Ben uyuduktan sonra siz uyanık kalırdınız ve uyumanıza yardım edecek kimse olmazdı."

Fire artık ne hakkında konuştuklarından emin değildi. Konu artık kendisini Brigan'a olan hislerinden uzak tutamadığı için mutsuz olmuştu.

Welkley içeri girerek Kral'ın, Brigan'ı çağırdığını söyledi. Fire, Brigan gideceği için rahatlamıştı.

Muhafızlarıyla birlikte kendi odasının yolunu tutmuşken o değişik ve tanıdık bilinç bir anda zihnine düştü. Şu okçu; zihni bomboş olan okçuydu bu.

Fire hayal kırıklığıyla iç çekti. Okçu ya sarayda ya da dışarıdaydı. Şehrin yakınlarında da olabilirdi ya da en azından Fire öyle olduğunu düşünüyordu. Ama okçunun bilinci, yakalayabilmesine ya da ne yapacağına karar vermesine yetecek kadar uzun süre zihninde kalmıyordu. Bu pek normal değildi. Ne ortalıkta sinsi sinsi dolanan bu adamlar ne de canavarlar tarafından büyülermiş gibi bomboş olan zihinler normaldi. Onca aydan sonra okçunun varlığını hissetmek hiç hoşuna gitmemişti.

Daha sonra odada muhafızları gördü, tuhaf görünüyorlardı. "Kapıya bir adam geldi, Leydim," dedi Musa. "Ancak söyledikleri çok saçmaydı. Kral'ın adamlarından olduğunu ve pencerenizden dışarıyı incelemek için geldiğini söyledi. Ama bana Kral'ın adamlarından biriymiş gibi gelmedi pek, şüphelendim. Bu yüzden onu içeri almadım."

Fire çok şaşırmıştı. "Penceremden dışarıyı incelemek mi? Neden?"

"Düzgün birine benzemiyordu, Leydim," dedi Neel. "Biraz tuhaftı. Söylediği şeyler mantıklı değildi."

"Bence gayet mantıklıydı," dedi başka bir muhafız terslenerek. "İtaatsizliğimizden ötürü Kral hiç memnun olmayacak."

"Hayır," dedi Musa, Fire'in diğer muhafızlarına. "Bu kadar tartışma yeter. Neel haklı. Adam güven vermiyordu."

"Başımı döndürdü," dedi Mila.

"Onurlu bir adamdı," dedi bir diğeri. "Kral'ın adamlarını geri gönderecek kadar otorite sahibi olduğumuzu sanmıyorum."

Fire ayakta durabilmek için pervazdan destek alarak kapıda dikiliyordu. Leydilerinin önünde hiç bir zaman tartışmayan ve liderlerine asla karşı çıkmayan muhafızları arasındaki fikir ayrılığını izlerken bir şeylerin ters gittiğinden emindi. Mesele sadece

tartışmaları ya da şüpheli bir ziyaretçi değildi. Neel adamda doğru olmayan bir şeyler olduğunu söylemişti. Aslında o anda pek çok muhafızda yanlış bir şeyler olduğunu seziyordu. Normalden daha açık sözlü davranıyorlardı ve zihinleri bir sis perdesiyle kaplanmıştı. Bu sisten en çok etkilenenler de Musa'yla tartışanlardı.

İçinden bir ses, ister insan ister canavar olsun, bu adama onurlu diyebiliyorlarsa algıları bir şeyden etkileniyor olmalı, diyordu. Ayrıca şunu da kesin olarak biliyordu; Musa'ya adamı geri çevirmekle iyi ettiğini açıklayamazdı.

"Şu adam neye benziyordu?"

Bir iki muhafız kafalarını kaşıyıp hatırlayamadıklarını mırıldandılar. Fire neredeyse zihinlerindeki sise uzanıp dokunabiliyordu. Fakat Musa'nın zihni berraktı. "Uzun boyluydu, Leydim, hatta Kral'dan bile uzun ve zayıftı, erimişti âdeti. Beyaz saçları ve kara gözleri vardı ama sağlıklı değildi. Rengi solmuştu, grimsiydi ve cildinde lekeler vardı. İsilik gibi."

"İsilik mi?"

"Kıyafetleri sadeydi ve sırtında arbaleti, yayı, gerçekten uzun yaylardan oluşan bir cephanesi vardı. Tam teçhizatlı bir sadağı ve çakısı da vardı ama kılıcı yoktu."

"Kılıfındaki oklar hangi malzemeden yapılmıştı?"

Musa dudak büktü. "Dikkat etmedim," dedi.

"Beyaz bir ağaçtan," dedi Neel.

Yani bulanık zihinli bir okçu, Fire'in odasından dışarı bakmak için gelmiş, sonra da bir sürü muhafızını şaşkınlık içinde ve bulanık zihinlerle bırakıp gitmişti.

Fire, tartışmayı ilk başlatan ve aslında oldukça canayakın birisi olan Edler adlı muhafızın yanına gitti, en çok onun kafası karışmıştı. Elini alnuna koyup, "Edler, başım ağrıyor mu?" diye sordu.

Muhafızın cevap verebilmesi biraz zaman aldı. "Tam olarak ağrıtmıyor, Leydim. Fakat kendimde değilim."

Fire durumu kelimelere nasıl dökebileceğini düşündü. "Rahatsızlığını gidermeyi denememe izin verir misin?"

"Elbette Leydim, nasıl arzu ederseniz."

Fire, Edler'm zihnine kaçak avcıda olduğu gibi kolayca girdi. Zihnindeki karmaşıklığa dokundu ve sorunun tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Muhafızın zihnindeki her ne ise, zekâsını derinlere doğru iterek zihnini boşlukla dolduran bir balon gibiydi.

Fire sertçe müdahale edip balonu söndürdü. Edler'in kendi düşünceleri hızla olmaları gereken yere ilerledi ve zekâsı da yerine geldi. Edler iki eliyle başını ovdu. "Daha iyi hissediyorum, Leydim. Adamı tam olarak betimleyebilirim. Kral'ın adamlarından biri olduğunu sanmıyorum."

"Kral'ın adamlarından biri değildi," dedi Fire. "Kral uzun bir yayı olan hasta bir adamı sırf manzaramı incelesin diye göndermez."

Edler iç çekti. "Çok yorgunum."

Fire zihni sis perdesiyle örtülü diğer muhafızın yanına geçti ve sorgu odalarında ortaya çıkardıklarından daha uğursuz bir şeyin ortalıkta dolandığını düşündü.

Daha sonra yatağında Archer'dan gelen bir mektup buldu. Yazın, hasat zamanından sonra Fire'ı ziyaret etmek istiyordu. Bu haber Fire'ı mutlu etmiş ancak durumu iyileştirmek konusunda pek yardımcı olmamıştı.

Vadi'de zihin değiştirme yeteneğine sahip tek insan olduğunu düşünmüştü Fire.

18. BÖLÜM

Babasını var olmayan şeyleri tecrübe etmesi için etkileyerek geçirdiği yıl, aynı zamanda Archer'la ilişkisinde mutluluğu yeniden yakaladığı zamanlardı.

Cansrel gerçekte var olan şeyler canını sıkıştırdığından, var olmayan şeyleri tecrübe etmeyi sorun etmemişti. Nax, onun için istediği her keyfe giden bir yoldu ve artık yoktu. Brigian daha önemli birisi haline gelmişti ve başka bir saldırıyı daha yara almadan atlatmıştı. Hafif yağmurlu bir haftanın ortasında güneşi teninde hissetmek, aslında ortada öyle bir şey yokken canavar etinin tadına bakmak Cansrel için huzur vericiydi. Kızının zihninin dokunuşunda teselli edici bir şeyler vardı.

Olaylara Fire'ın tarafından bakılırsa onun bedeni acı çekiyordu; iştahını kaybetmiş ve zayıflamıştı. Baş dönmesi atakları, nefes kesilmesi, boynu ile omzunda keman çalarken acı çekmesine neden olan kramplar ve baş ağrıları çekiyordu... Yapmayı düşündüğü şeyi düşünmekten kaçınıyordu. Çok düşünürse, kendi kontrolünü kaybedeceğinden emindi.

O yıl onu rahatlatan tek kişi Archer değildi aslında. Liddy adında, tatlı, ela gözlü genç bir hizmetçisi vardı. Bir bahar günü yatakta kıvrılmış, huzursuzca bir o yana bir bu yana dönmesine neden olan bir panik duygusuyla boğuşurken Fire'in yanına gelmişti. İyi huylu, yumuşakbaşlı leydisini seviyordu ve huzursuz olması hizmetçi kızı üzmüştü. Liddy, Fire'in yanına oturup saçlarını okşadı. Şefkatli dokunuşu dünyadaki en derin ve en içten rahatlamayı sağlamıştı. Fire için. Liddy saçlarını okşamaya devam ederken Fire kendini hizmetçi kızın kucağında uzanırken buldu. Bu cömertçe sunulmuş bir hediye idi sanki ve Fire da bunu kabul etti.

O gün, o andan itibaren dile getirmediikleri bir şey yeşerdi. Bir tür birlik. Bazen birbirlerinin saçlarını taradılar, bazen de giyinip soyunmak için birbirlerine yardım ettiler. Ruh ikizini bulmuş genç kızlar gibi fısıltıyla dertleşerek zaman geçirdiler.

Bazı şeyler Cansrel'in alanında, onun haberi olmadan gerçekleşemezdi; canavarlar her şeyi öğrenirdi. Cansrel Liddy'den şikâyet etmeye başladı. Ondand hoşlanmamıştı, Fire'la ikisinin birlikte geçirdikleri zamandan hoşlanmıyordu. Sonunda kontrolünü tamamen kaybetti ve Liddy için bir evlilik ayarlayıp hizmetçi kızı şehrin ötesinde bir yere gönderdi.

Fire soluksuz, şaşkın ve kalbi kırık kalakalmıştı. Cansrel'in Liddy'yi sadece uzaklara göndermesine; onu öldürmemiş olmasına ya da iyi bir ders vermek için onu yatağına almamasına minnettardı elbette. Yine de bu kötü ve bencilce bir zalimlikti. Fire'a merhamet kazandırmamıştı.

Her ne kadar Archer ve Liddy'nin yerleri farklı olsa da, belki de Liddy gittikten sonra çektiği yalnızlık onu Archer'a hazırlamıştı.

Bahar yaza dönerken Fire on beş yaşına basmıştı ve Archer onun nasıl çılgınca şeyler planladığını biliyordu. Fire'm neden yemek yiyemediğini ve neden vücudunun acı içinde kıvrandığını biliyordu. Endişeden aklı başından gidiyordu. Bu konuda hem Fire'la hem de endişelenen ancak araya girmeyi reddeden Bocker'la mücadele etti. Tüm bu uğraşlardan vazgeçmesi için Fire'a tekrar tekrar yalvardı. Ama Fire onun isteklerini her seferinde reddetti.

Bir ağustos gecesi, evinin hemen yanındaki ağacın altında delice bir fısıltı savaşı sırasında Archer, Fire'ı öptü. Fire kaskatı kesilmiş ve şaşırmişti. Archer kollarıyla onu sararken ve tekrar öperken bunu istediğini biliyordu. Archer'a ihtiyacı vardı, vücudunun bu çılgınlığa ve aynı zamanda rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ona sarıldı. Onu üst kata, odasına aldı. O günden sonra, çocukluk arkadaşları sevgili oldular. Aynı fikirde olabilecekleri, onları korkutan sıkıntı ve mutsuzluktan uzakta bir yer buldular. Fire arkadaşıyla seviştikten sonra yemek yeme isteği duyduğunu fark etmişti. Archer pencereden odasına girip yanında yemek de getiriyor, ona kendi yatağında yemek yedirip gülerek onu öpüyordu.

Cansrel bunların farkındaydı ancak Fire'ın Liddy'ye karşı hissettiği sevgi onun için katlanılamaz bir şey olmuşken, kızının Archer'a duyduğu ihtiyaç kaçınılmazı memnuniyetle kabul etmekten daha öte bir duygu uyandırmıyordu. Fire'ın, ihtiyacı olduğunda otları kullandığı sürece birlikte olmaları Cansrel'in umurunda değildi. "Bu dünyaya ikimiz yeteriz, Fire," diyordu. Fire, Cansrel'in bu sözlerinde sahip olabileceği bebeğe ilişkin tehdidi sezmişti. Otları da bu yüzden kullanıyordu.

Archer o zamanlar kıskançlık yapmıyor ya da Fire'ı sahiplenmiyordu. Bunların hepsi sonradan başlamıştı.

Fire bir şeylerin asla aynı kalmadığını biliyordu. Elbette her başlangıcın doğal olsun ya da olmasın mutlaka bir sonu vardı. Archer'ı görmek için can atıyordu ancak onun Kral'ın Kenti'ne ne için geleceğini de biliyordu. Fire, ikisini bekleyen sonu kelimelere dökerek Archer'a anlatmak istemiyordu.

Gizemli okçuyu, sorguladığı herkese her konuşmanın sonunda açık bir biçimde tasvir etmişti ama henüz bir gelişme yoktu.

"Leydim," dedi Brigan bir gün Garan'ın odasında. "Şu okçu hakkında bir şey öğrenemediniz mi hâlâ?"

"Hayır. Onu kimse tanımıyor."

"Peki," dedi Brigan. "Denemeye devam edeceğinizi umuyorum."

Garan'ın sağlığı kötüleşmişti ancak revirde yatmayı da, çalışmayı bırakmayı da reddediyordu. Bu yüzden son günlerde yatak odası âdeta arı kovanına dönmüştü. Nefes almakta zorlanıyordu ve oturmaya hali yoktu. Buna rağmen her tartışmada kendi tarafını savunmakta eskisinden daha başarılıydı.

"Okçuyu unut," dedi. "Tartışacak daha önemli konular var: Ordunun aşırı harcamaları gibi." Fire'in görmezden gelemeyeceği kadar yakınındaki gardıroba dayanmış, elinde Fire'in daha önce Hanna ve Benekli'nin ele geçirmek için kavga ettiklerini gördüğü topla oynayan Brigan'a baktı. "Fazla masraflı," diye devam etti Garan, yattığı yerden Brigan'a bakmaya devam ediyordu. "Onlara çok fazla para ödüyorsun. Üstelik yaralandıklarında, öldüklerinde ya da işimize yaramaz hale geldiklerinde bile ödeme yapmaya devam ediyorsun."

Brigan omuz silkti. "Yani?"

“Para içinde yzğmz m sanıyorsun?”

“cretlerini kesmeyeceğim.”

“Brigan,” dedi Garan bıkkın bir tavrıla. “Bütçemiz bunun için yeterli değil.”

“Yetmesini sağlamalıyız. Savaş ncesi, ordunun harcamaların-
dan kısmak için iyi bir zaman değil. Bu kadar çok kişiye orduya
katmayı nasıl başardık sanıyorsun? Gerçekten Nax’in soyuna,
Mydogg onlara daha fazla para teklif ederse bunu reddedecek
kadar sadık olduklarını mı sanıyorsun?”

“Anladığım kadarıyla,” dedi Garan, “pek çoğu seni savu-
nurken ölme şerefine nail olabilmek için üstüne para bile verir.”

Nash camın önünden, mavi gökyüzünün önünde kara bir
gölge gibi göründüğü yerinden konuştu. Bir süredir oturduğu
yerden kendisini izlediğini biliyordu Fire. “Senin gibi acımasız-
lar paralarını almak isterken, Brigan her zaman onların tarafını
tutuğu için durum böyle. Keşke biraz dinlensen. Bayılacak gibi
duruyorsun.”

“Bana ağabeylik taslama,” dedi Garan. Sonrasında testere
sesine benzer sesler çıkararak bir öksürük nöbeti geçirdi.

Fire sandalyesinde ne eğilip Garan’ın terli yüzüne dokundu.
Onunla bu hastalık nöbetlerine ilişkin bir uzlaşmaya varmışlardı.
Garan çalışmak konusunda ısrarcıydı. Bu yüzden Fire, Garan’ın
başındaki ağrıları ve yanan ciğerlerinin acısını azaltmak için zih-
nine girmesine izin vermesi koşuluyla ona sorgu odası raporlarını
getirmeye ikna olmuştu.

“Teşekkür ederim,” dedi yavaşça Fire’ın elini yüzünden
ekip göğsüne götürerek. “Bu kadar zırvalama yeter. Sorgulama
odasından iyi haberler verin bana.”

“Üzgünüm ama hiç iyi haber yok, Lordum.”

“Hâlâ birbiriyle çelişen bilgiler mi geliyor?”

“Kesinlikle. Bir haberci dün Mydogg’un kasım ayında Kral’a ve Lord Gentian’a saldırma planları olduğunu anlattı. Bugünse başka bir haberci Mydogg’un tüm ordusunu kuzeye, Pikkia’ya doğru ilerletmeyi ve Gentian ile Kral arasındaki savaşta iki taraf da tükendikten sonra saldırmayı düşündüğünü söyledi. Ayrıca Gentian’ın casusundan Gentian’ın ağustosta bir pusu kurarak Leydi Murgda’yı öldürdüğünü öğrendim.”

Brigan elindeki topu parmaklarının ucunda kayıtsızca çeviriyordu. “Eylülün on beşinde Leydi Murgda’yla görüşmüştüm,” dedi. “Pek arkadaş canlısı değildi ancak ölü olmadığı kesin.”

Çelişkili ve yanlış bilgiler, sorgu odalarında son haftalarda yaygınlaşmaya başlamıştı. Pek çok farklı merkezden gelen bilgiler hangi kaynağa güvenilir ve hangisine güvenilmeyeceği konusunda karar vermeyi güçleştiriyordu.

Fire’in sorguladığı casuslar ile haberciler mantıklı ve verdikleri bilgiler konusunda dürüstlerdi. Sadece bilgiler yanlıştı.

Vadi sarayındaki herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Mydogg ve Gentian, Fire’m düşman saflarına katıldığını fark etmişlerdi. İsyancı lordlar, Fire’m Vadi tahtına sağladığı avantajı azaltmak için kendi insanlarından bazılarını yanlış bilgilendirmiş ve sonra yakalanmaları için hepsini serbest bırakmışlardı.

“Her iki lorda da yakın olan insanlar var,” dedi Gentian. “Gerçek planlarını bilen kişiler. Bizim Mydogg ve Gentian’ın yakın müttefiki olan bu insanları bulmamız gerekiyor. Ayrıca bu insanlar normalde şüphelenmeyeceğimiz insanlar olmalı ki ne Mydogg ne de Gentian onları sorguladığımızdan şüphe duymamalı.”

“Mydogg ve Gentian’ın, Kral’ın en sadık müttefiklerinden-miş gibi görünen bir müttefikini ele geçirmemiz gerekiyor,” dedi Brigan. “Aslında çok zor olmamalı. Şu pencereden bir ok atsam muhtemelen bir tanesini vururum.”

“Bana öyle geliyor ki,” dedi Fire dikkatle, “olaylara daha dolaylı yaklaşıp elimizde tuttuğumuz insanları daha önceden araştırmaya değer görmediğimiz detaylar konusunda sorgularsam... gittikleri her kutlama, kulak misafiri oldukları fakat muhtemelen ne kadar önemli olduğunu anlamadıkları her konuşma ya da kuzeye gitmesi gerekirken güneye gittiğini gördükleri her at gibi detaylar hakkında...”

“Evet,” dedi Brigan. “Bir şeyler elde edebiliriz.”

“Peki, kadın yok mu hiç?” diye sordu Fire. “Yeterince erkek sorguladım. Gentian ve Mydogg’un yataklarına aldıkları, şarap servis eden kadınları getirin. Erkekler kadınların yanında daha boşboğaz ve dikkatsiz olur. Dışarıda, kullanabileceğimiz bilgilere sahip yüzlerce kadın olmalı.”

Nash ciddi bir tavırla, “İyi bir öneriye benziyor,” dedi.

“Bilmiyorum,” dedi Garan. “Biraz gücendim.” Durdu ve ardından bir öksürük nöbetine tutuldu. Nash kardeşinin yatağına gidip yanına oturdu ve dik oturabilmesi için omuzlarından tuttu. Garan’ın ona uzattığı güçsüz elini avcunun içine aldı.

Birbirlerinin boğazlarına yapıştıkları zamanlar dışında kardeşlerin yakınlığı Fire’ı her zaman etkilerdi. Dördünün de durmadan tavır değiştirmesini, birbirleriyle çarpışıp, birbirlerinin sınırlarını keskinleştirmelerini veya yumuşatarak ortak bir noktaya varabilmelerini seviyordu.

"Ve," dedi Brigan usulca aynı konuya dönerek, "okçuyu da ihmal etmeyin, Leydim."

"Canımı sıkıyor, ihmal etmeyeceğim," dedi Fire ve ardından başka bir okçunun yaklaştığını hissetti. Sevinçten kızaran yanaklarını gizlemek için başını eğip dizlerine baktı. "Lord Archer saraya şimdi vardı," dedi. "Welkley şu anda onu buraya getiriyor."

"Ah," dedi Brigan. "İşte pencereden ok atması için orduya almamız gereken adam."

"Evet," dedi Garan yorgun argın. "Okunun her seferinde yeni bir hedef bulduğunu duydum."

"Sırtın yerde olmasaydı seni ben vururdum," dedi Brigan, aniden sinirlenmişti.

"Kendine gel, Garan," diye tısladı Nash. Fire ona oldukça komik gelen bu tartışmaya tepki veremeden Welkley ve Archer kapıda belirdi. Garan dışında herkes ayaktaydı.

"Kralım," dedi Archer hemen Nash'in önünde diz çökerek. Sonra Brigan'ın elini sıkmak için ayağa kalkıp Garan'ınkini sıkmak için tekrar eğilirken, "Lordlarım," dedi.

Ardından Fire'a döndü. Büyük bir nezaketle ellerini avuçlarının içine aldı. Gözleri buluştuğunda, Archer haylazca gülüyor ve gözleri parlıyordu. Yüzünden mutluluk okunuyordu, tıpkı Fire'ınkinden okunduğu gibi. Fire da gülmeye başladı.

Archer genç kadını uygunsuz kaçmayacak bir şekilde kucakladı. Kuzeyin güz yağmurları gibi kokuyordu.

Sarayın bahçesinde yürüyüşe çıktılar. Ağaçlar sonbahar renkleriyle ışıldıyordu. Fire yeşil köşkün yanındaki ağaçtan çok etkilenmiş,

âdeta büyülenmişti çünkü son zamanlarda saç renginin doğada bulunabilen en yakın rengine dönüşmüştü.

Archer burasının kuzeye göre çok donuk olduğunu söylemişti. Brocker'ın yaptıklarından, yılın iyi hasadından, yağmurda on askerle güneye yaptığı yolculuktan bahsetmişti. "En sevdiğin müzisyenini de getirdim," dedi Archer. "Çalgısını da beraberinde getirdi."

"Krell," dedi Fire gülümseyerek. "Teşekkürler, Archer."

"Arkamızdaki şu muhafız iyi hoş da," dedi Archer, "ne zaman yalnız kalabileceğiz?"

"Hiç yalnız kalmıyorum. Yatak odamda bile muhafızım var."

"Ama artık buna gerek yok, ben yanıdayım. Neden gitmesini söylemiyorsun?"

"Onlar Brigán'dan emir alıyorlar, benden değil," dedi sessizce. "O da çok inatçı. Bu konudaki fikrini değiştiremedim."

"Peki," dedi Archer sırtarak, "onun fikrini *ben* değiştireceğim. Mahremiyete ihtiyacımız olduğunu anlayacağını sanıyorum. Hem artık ben burada olduğum için senin üzerindeki hükmü azalmalı."

Tabii ya, diye düşündü Fire, Archer'ın hâkimiyeti ise artmıyordu. Öfkesi alevlendi ama kontrolünü kaybetmedi. "Sana anlatmam gereken bir şey var Archer ve bundan hoşlanmayacaksın."

Archer'ın tutumu hemen değişti, dudakları bir çizgi halini aldı ve gözleri parladı. Fire beraberliklerinin nasıl hızla bu hale geldiğine şaşırdı. Durup hiddetle ona baktı. "Archer, haddini bil. Sakın beni yatağıma erkek almakla suçlamaya cürret etme."

"Bir kadın aldın öyleyse. Olmadık şey değil, değil mi?"

Fire yumruğunu öyle sert sıkı ki tırnakları avucunun içini acıttı. Ve aniden sinirlerine hâkim olmaya çalışmayı bıraktı. “Geleceksin diye çok heyecanlanmıştım,” dedi. “Seni göreceğim için çok mutluydum. Sense şimdiden benimle uğraşmaya başladın. Bu yüzden gitmeni tercih edeceğimi düşünüyorum. Beni anlıyor musun Archer? Böyle olduğun zamanlarda gitmeni istiyorum. Sana sevgimi veriyorum, sense onu alıp bana karşı kullanıyorsun.”

Önce Archer’dan uzaklaştı ama sonra geri geldi, sinirden çılgına dönmüş bir halde önünde durdu. Onunla ilk defa bu şekilde konuştuğunun farkındaydı. Bunu daha sık yapması gerekirdi. Bugüne kadar sabır göstermek konusunda fazlasıyla cömert olmuştu.

Artık sevgili değiliz, dedi Archer’ın zihnine. Sana söylemem gereken şey bu. Bana yaklaştıkça daha çok sıkıyor ve canımı yakıyorsun. Beni o kadar çok seviyorsun ki arkadaşım olduğumu unutuyorsun. Arkadaşımı özlüyorum ben, dedi öfkeyle. Arkadaşımı seviyorum. İlişkimiz bitti. Anlıyor musun?

Archer afallamıştı, güçlükle nefes alıyordu. Bakışları taş kesilmişti. Fire, söylediklerini çok net anladığını görebiliyordu.

Fire, Hanna’yı gördü ve aynı anda okçuluk sahasından tepe boyunca küçük adımlarıyla olabildiğince hızla onlara doğru geldiğini hissetti.

Sonra kendisini sakinleştirmeye uğraştı. “Bir çocuk geliyor,” dedi boğuk bir sesle. “Eğer kötü ruh halini ona yansıtırsan seninle bir daha konuşmam.”

“Gelen kim?”

“Brigan’ın kızı.”

Archer gözlerini sertçe Fire’a dikti.

Ardından Hanna yanına ulaştı. Benekli de sendeleyerek hemen arkasından ilerliyordu. Fire köpeği karşılamak için diz çöktü. Hanna önlerinde durup gülümsedi. Nefes nefese kalmıştı. Fire kafasının karışmasından ve sessizlikten bir anlam çıkardığını anlamıştı. "Sorun nedir Fire?"

"Sorun yok, Prenses. Seni ve Benekli'yi gördüğüme sevindim."

Hanna güldü. "Elbiseni pisletiyor."

Benekli gerçekten de elbisesini mahvediyordu. Vücudu gelişe de kendisini hâlâ küçük bir köpek yavrusu sandığından Fire'in kucağında zıplayıp duruyordu. "Benekli elbisemden çok daha değerli," diyerek köpeği kucağına aldı.

Hanna yakınlaşıp kulağına, "Bu kızgın adam Lord Archer mı?" diye fısıldadı.

"Evet ve kızgınlığının kesinlikle seninle bir ilgisi yok," dedi Fire.

"Benim için bir atış yapar mı dersin?"

"Senin için mi?"

"Babam onun Krallık'taki en iyi okçu olduğunu söyledi. Görmek istiyorum."

Fire, Archer'ın Krallık'ta en iyi olmasının ve Hanna'nın bunu görmek istemesinin kendisini neden bu kadar üzdüğünü açıklayamazdı. Yüzünü bir an Benekli'nin tüyelerine gömdü. "Lord Archer, Prenses Hanna sizin Vadi'deki en iyi okçu olduğunuzu duymuş ve sizi atış yaparken görmek istiyor."

Archer düşüncelerini ondan gizliyordu ancak Fire onun yüzünü okumayı da biliyordu. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığında yüzünün nasıl görüldüğünü, sinirden çaresizleştğinde sesinin

nasıl boğuklaştığını biliyordu. Boğazını temizledi ve Fire'in bildiği o ses tonuyla konuştu. "Ne tür bir yay arzu edersiniz, Prenses?"

"Taşıdığınız gibi uzun bir yay. Ama sizinki çok daha uzun. Gelir misiniz? Size göstereyim."

Archer, Fire'a bakmadı. Döndü ve tepeye doğru giderken Hanna'yı takip etti. Benekli de peşlerinden zıplıyordu. Fire durup gidişlerini izledi.

Musa birden kolundan tuttu. Fire dokunulmaktan memnun, memnundan da öte muhafızına bunun için fazladan para ödemesi gerektiğini düşünerek elini Musa'nın elinin üzerine koydu.

Bir arkadaşın kalbini kırmak, umutlarını yıkmak çok ağır bir şeydi.

Fire karanlık çöktükten sonra uyuyamayınca terasa çıktı. Sonunda Brigan ona katıldı. Ahırdaki sohbetlerinden bu yana ara sıra genç kadına bir hissini açıyordu. Brigan'ın kendisini bu gece gördüğüne şaşırdığını söyleyebilirdi.

Fire neden şaşırdığını biliyordu. Archer'la tartışmalarından sonra Musa aslında Fire'ın isteği üzerine Archer'la yalnız kalmasına izin verildiğini, Brigan'ın pencerelerin yakınındaki alanların korunması ve her kapıda bir muhafız bulunması şartıyla Archer'a ayrıcalık tanıdığını sakın bir şekilde anlatmıştı. "Leydi'yi bu konuda önceden bilgilendirmeliydim," demişti Musa ancak Lord Archer'ı bu kadar erken beklemiyordu. Archer ile Fire tartışmaya başlayınca onları bölmek de istememişti.

Bu bilgi Fire'ın yüzünü ateş basmasma neden oldu. Brigan sırf bu yüzden Garan'm odasındayken Garan'ın şakasının Fire'ı rencide edebileceğini düşünüp Archer'ı savunmuş, hatta Fire'ın Archer'a âşık olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Fire, "Ayrıcalığa gerek yok," dedi Musa'ya.

"Evet, anladım," dedi Musa. Mila çekingen ve anlayışlı tavrıyla Fire'a bir kadeh şarap getirdi. Şarap huzur demektir. Baş ağrımaya başlamıştı. Regl döneminin başlayacağını hissetti.

Fire çatıdayken sessizdi. Brigan onu selamladığında bile hiçbir şey söylemedi. Brigan, Fire'ın sessizliğini kabullendi ve kendisi de oldukça sessiz kaldı. Arada bir sessizliği kibar konuşmalarıyla bozuyordu. Archer'ın, Hanna'yı büyülediğini, birlikte bir sürü ok attıkları için parmaklarının su topladığını anlattı.

Fire, Archer'ın korkularını düşünüyordu. Aşkını katlanılmaz kılan şeyin bu korku olduğunu düşündü. Archer kontrolcü, otoriter, kıskanç ve şüpheliydi. Genç kadını her zaman yakınında tutmak istiyordu çünkü ölmesinden endişe duyuyordu.

Sessizliğini gecenin ilk sözleriyle bozdu. O kadar kısık sesle söylemişti ki Brigan duymak için yaklaştı. "Ne kadar yaşayacağınızı düşünüyorsunuz?"

Brigan şaşkınlıkla gülümsedi. "Aslında bilmiyorum. Pek çok sabah o gün ölebileceğimi düşünerek uyanıyorum." Duraksadı. "Neden? Bu akşam aklınızda neler var böyle, Leydim?"

"Bir gün yırtıcı bir canavarın beni yakalaması ya da bir okun muhafızımı geçerek yerini bulması olası. Korkunç bir düşünce gibi gelmiyor bana, gerçekçi sadece."

Brigan başını yumruğuna yaslayıp demir parmaklıklara yaslanarak geceyi dinledi.

"Sadece bunun arkadaşlarımı çok fazla üzmemesini istiyorum," diye devam etti. "Umarım bunun kaçınılmaz olduğunu anlarlar."

Hafifçe ürperdi. Yaz artık bitmişti ve aklına gelseydi bu gece yanına bir ceket alırdı. Brigan ceketini almayı unutmamıştı. Fire'ın sırf Brigan giydiği için hoşuna giden o uzun, kaliteli ceket... Brigan çevik ve güçlüydü, ne giyerse giysin daima rahat gözükiyordu. Ellerini düğmelere götürüp Fire'm giymek isteyebileceğini düşünerek ceketini çıkardı. Fire titrediğini saklayamıyordu.

"Hayır," dedi Fire. "Hangi mevsimde olduğumuzu unutmuş olmam benim suçum."

Brigan bunu önemsemedi ve Fire'a fazlasıyla büyük gelen ceketini giymesine yardım etti. Büyüklüğü, sıcaklığı, yün, kamp ateşi ve at kokusu güzeldi. Brigan'ın zihnine, *teşekkür ederim*, dedi.

Bir dakika sonra, "Görünüşe göre ikimiz de bu akşam ciddi düşüncelerle canımızı sıkıyoruz," dedi Brigan.

"Siz de mi bir şeyler düşünüyordunuz?"

Brigan'ın yüzünde yine o mutsuz gülümseme belirdi. "Sizi neşelendirecek bir şey değil. Bu savaşta çıkar bir yol bulmaya çalışıyorum."

"Ah," dedi Fire bir an kendi meşguliyetinden sıyrılarak.

"Faydasız düşünceler. Savaşmayı kafasına koymuş iki düşman varken hiçbir çıkar yol yok."

"Sizin suçunuz değil, biliyorsunuz."

Göz ucuyla Fire'a baktı. "Aklımı mı okuyorsunuz, Leydim?"

Fire gülümsedi. "İyi tahmin ettim sanırım."

Brigan da gülümsedi ve gökyüzüne baktı. "Sanırım köpekleri elbiselerden daha değerli buluyorsunuz."

Kendi gülüşü Fire'ın kalbine ilaç gibi gelmişti sanki. "Hanna'ya canavarlar hakkında açıklama yaptım. Konuyla ilgili önceden biraz bilgisi vardı. Bence hizmetçiniz onunla gayet güzel ilgileniyor."

"Tess..." dedi Brigan. "Hanna doğduğundan beri ona iyi bakıyor." Sesi sanki tereddüt eder gibiydi. "Onunla tanıştınız mı?"

"Hayır," dedi Fire. Aslında Fire ne zaman Tess'e baksa, kadın buz gibi bakışlarla karşılık veriyordu. Brigan bunu biliyor olmalıydı.

"Hayatında yaşlı birisinin olmasının Hanna için iyi olduğunu düşünüyorum," dedi Brigan. "Sadece son otuz yılı değil, her dönemi bilen birisi. Hanna da Tess'i ve hikâyelerini seviyor." Esneyip gözlerini ovuşturdu. "Yeni sorgulamalara ne zaman başlayacaksınız?"

"Sanırım yarın."

"Yarın," dedi Brigan iç çekerek. "Yarın gidiyorum."

19. BÖLÜM

Fire; Lord Mydogg, Lord Gentian, Mydogg'un kızı Murgda, Gentian'ın oğlu Gunner, tüm hizmetçileri ve misafirlerinin önemsiz alışkanlıkları ve zevkleri hakkında pek çok şey öğrenmişti. Gentian'ın hırslı ancak biraz ahmak olduğunu, hassas bir mideye sahip olduğunu, bu yüzden ağır yemekler yiyemediğini ve sadece su içtiğini artık biliyordu. Oğlu Gunner'ın babasından daha zeki, saygıdeğer bir asker olduğunu, konu kadınlar ve şarap olduğunda kendisini geri çektiğini biliyordu. Mydogg tam tersiydi. Hiçbir zevkten uzak durmazdı, kendi arzularında savurgan, iş başkalarınınkine geldiğinde cimri olurdu. Murgda, kendi de dâhil olmak üzere herkese karşı cimriydi ve ekmek tatlısına düşkünlüğüyle bilinirdi.

Bunlar faydalı bilgiler değildi. Clara ve Kral'ın oturup bunların keşfine tanıklık etmekten daha önemli işleri vardı. Garan da hâlâ yataktan kalkamıyordu. Fire sorgulama odasında Musa, Mila ve Neel dışında giderek yalnız kalmaya başlamıştı. Brigan üçünü de saraydaki sorgulamalarda ona katılması için görevlendirmişti ve günün büyük kısmını Fire'la geçiriyorlardı.

Fire çalışırken Archer da bazen onun muhafızlarıyla duruyordu. Bunun için Clara’dan önceden izin istemişti ve Fire da ilgisizce buna müsaade etmişti. Archer’ın varlığı Fire’ı rahatsız etmiyordu. Genç adamın merakını anlıyordu. Sadece Archer oradayken Clara’nun sorgulamaya katılmakta daha hevesli olduğu hissinden rahatsız oluyordu.

Archer o günlerde sessizdi, içine kapanıktı ve düşüncelerini saklıyordu. Bazı zamanlarda tavırları çelişkiliydi. Fire, Archer’ın öfke içgüdüsünü kendince engellemek için bilinçli bir çaba sarfettiğini düşündüğünden bunu takdir ediyor ve ona olabildiğince kibar davranıyordu. “Sarayda ne kadar kalabileceksin?” diye sordu. Böylece aslında onun ayrılmasını istemediğini göstermek istiyordu.

Archer biraz rahatsız olarak boğazını temizledi. “Hasat zamanı sona erdiğine göre Brocker işleri gayet iyi kotarabilir. İstenirse bir süre daha kalabilirim.”

Fire buna hiçbir cevap vermedi ancak koluna dokunup akşamüstü sorgulamalarına kalmak isteyip istemediğini sordu.

Don olaylarının erken başladığı ve üzümlerin asmalar üzerinde donmaya bırakıldığı Pikkia’nın gizli asma bahçelerinden kaçak getirilen şarabın Mydogg’un favorisi olduğunu öğrenmişti. Murgda ve deniz kâşifi Pikkia’lı kocasının birbirlerine deliler gibi âşık olduklarının düşünüldüğünü öğrendi. Nihayet yararlı bir şeyler öğrenmişti: Uzun boylu, siyah gözlü ve şu anda saçları beyazlayacak kadar yaşlı olan okçunun ismi.

“Jod,” diye homurdandı habercisi. “Yaklaşık yirmi yıl öncesinden tanıyorum onu. Jod çıkana kadar yaşlı Nax’in zindanlarında beraberdik. Tecavüzden içerideydi. Hasta olduğunu bilmiyor-

dum. Bizi aynı zindana tıkmalarına şaşırmamıştım. Orada işler böyle yürür. Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi seni ucube canavar pislik?"

"Şimdi nerede?"

Bu adamla işler kolay ya da güzel gitmiyordu. Her soruda kelepçeleriyle boğuşuyor, daha sonra savaşı kaybedip utanç ve nefretle boyun eğiyordu. "Nereden bileyim? Umarım şu anda senin gibi canavar yiyen pislikleri avlıyordur. Onun seni de..."

Devamında Fire'ın kötücüllüğünü hissetmekten kaçamadığı canlı ve net bir tecavüz tasviri geldi. Ancak onunla bu şekilde konuşan tutuklular daha çok sabretmesini sağlıyordu. Tabii aynı zamanda onu keyifsizleştiriyorlardı. Fire'a göre bunları söylemeye hakları vardı çünkü bu kendi kötü muamelesine karşı tek savunmalarıydı. Hepsi, serbest bırakıldıkları takdirde Fire için tehlike oluşturabilecek adamlardı. Bazıları o kadar tehlikeliydi ki zindanda tutulmalarını tavsiye etmeye mecbur kalıyordu. Ancak bu da Fire'ın suçluluk duygusunu hafifletmeye yardımcı olmuyordu. Bu adamların, özgürlükleri topluma refah getirecek kişiler olmadıkları doğrudu. Ama yine de etraflarında Fire'ın kışkırtıcılığı olmadığına insanlık dışı sayılabilecek kadar da kötü olmazlardı.

Bugünkü adam diğerlerinden kötüydü, en sonunda Archer aniden ileri atılıp adamın yüzüne bir yumruk attı. "Archer!" diye haykırdı Fire. Sersemlemiş ve yüzü kanayan adamı götürmeleri için zindan muhafızlarını çağırdı. Adam gittiğinde Fire, Archer'a ağzı açık bakakaldı. Ardından konuşamayacak halde olduğu için yalnızca öfkeyle bakmayı sürdürdü.

"Üzgünüm," dedi Archer birden. Boğulacakmış gibi tavrıyla yakasını gevşetti. "Bu diğerlerinden daha çok sinirlendirdi beni."

"Archer, böyle bir şeyi..."

"Üzgün olduğumu söyledim. Bir daha yapmayacağım."

Fire kollarını göğsünde kavuşturup ona baktı. Birkaç saniye sonra Archer gülmeye başladı. Umutsuzca iç çekerek başını salladı. "Belki de beni bu hale getiren, senin öfkeli yüzündür," dedi. "Sinirlenince çok güzel oluyorsun."

"Ah, Archer," dedi sinirlenerek. "Kendine flört edecek başkasını bul!"

"Bu bir emirse, olur," dedi ve şapşal şapşal sırtarak Fire'ı öyle hazırlıksız yakaladı ki Fire gülmemek için kendisini tutmak zorunda kaldı.

O anda sanki yeniden arkadaş olmuşlardı.

Birkaç gün sonra Fire kemanyıyla Krell'i aramak üzere gittiği okçuluk sahasında Archer'la ciddi bir konuşma yaptı. Fire, Krell'i; Archer, Kral ve Hanna'yla hedeflere atış yaparken bulmuştu. Hepsi Hanna'yı yüreklendiriyordu. Hanna ayaklarını inatçı bir biçimde açmış, elinde küçük yay ve sırtındaki küçük oklarla, büyük bir gayretle hedefe yoğunlaşmıştı ve hiç konuşmuyordu. At binerken, kılıç kuşandığında, okçulukta ya da hoşuna giden herhangi bir derste Hanna'nın konuşmayı kesip odaklanma konusunda böyle inanılmaz bir hüner göstermesi Fire'ın dikkatini çekmişti.

"Brigan da derslerine böyle odaklanırdı," dedi Clara Fire'a. "Böyle zamanlarda Roen inanılmaz rahatlardı. Aksi takdirde sinsi bir şeyler planlıyor oluyordu. Brigan'ın Nax'i inadına kıskırttığına inanıyorum. Nax'in Nash'i daha çok sevdiğini biliyordu."

“Bu doğru mu?” diye sordu Fire.

“Ah Leydim, evet. Nash daha yakışıklıydı. Brigan’sa her konuda ondan yetenekliydi. Babasından çok annesine benziyordu. Babasının işine geldiğini sanmam. Şey... en azından Hanna gibi kavgaya çıkarmıyordu.”

Evet, Hanna kavgacıydı ancak bunun nedeni babasının başkasını ondan üstün tutması olamazdı. Fakat bugün sesi çıkmıyordu. Ok ve yayın büyüğü, Leydi ile kemanını görece kadar geçince Hanna bir konser için yalvardı ve istediğini de elde etti.

Sonrasında Fire, arkasında muhafızlarıyla atış alanında Archer ve Nash eşliğinde bir süre yürüdü.

Bu iki adam, âdeta birbirlerinin aynası gibi oldukları için Fire’a aynı anda refakat etmeleri eğlenceliydi. İkisi de ona âşık, kuruntulu ve kederli gibiydi. İkisi de umutsuzluğa teslim olup boyun eğmiş olsa da bir diğerinin varlığına içerliyordu. İkisi de bunu Fire’dan saklamak için bir şey yapmıyordu. Nash’in hisleri her zamanki gibi herkese açıktı ve Archer’ın vücut dili de barizdi.

Fakat Nash’in davranışları en azından o an için Archer’dan iyiydi ve sarayın Nash’in üzerinde büyük bir etkisi vardı. Archer özel konulara girmeye başladığında Nash yanlarından ayrıldı.

Fire, Archer’ın elindeki yayla yanında oldukça uzun boylu ve yakışıklı durduğunu düşündü. Ardından yavaşça konuştu. “Kuzeyde geçen çocukluğundan bahsederek onu kaçırdın.”

“Seni istiyor ve hak etmiyor.”

“Sen hak ediyorsun yani, öyle mi?”

Archer’ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Seni hak etmediğimi hep biliyordum. Bana karşı tüm hislerin hak etmediğim birer hediye idi.”

Bu doğru değil, diye düşündü ona doğru. Ben daha yürüyemiyorken bile sen benim vefakâr arkadaşımın.

“Değiştin,” dedi Archer. “Ne kadar değiştiğinin farkında mısın? Burada geçirdiğim her dakika seni daha az tanıdığımı fark ediyorum. Hayatındaki tüm bu yeni insanlar, Prenses ve köpeğiyle olan mutluluğun; her şey... Her gün yaptığın işler. Her gün gücünü kullanıyorsun. Kendini savunma amaçlı kullanman için bile seninle kavga etmem gerekirdi önceden.”

Fire dikkatle nefes aldı. “Archer, bazen avlu ve koridorlarda insanların dikkatini dağıtıyorum, böylece beni fark etmiyorlar. Ben de rahatsız edilmeden yanlarından geçip gidebiliyorum ve herkes işine devam edebiliyor.”

“Yeteneğinden utanmıyorsun artık,” dedi Archer. “Ve görünüşün... Harika görünüyorsun. Gerçeği söylüyorum, Fire. Seni tanıyamıyorum artık.”

“Fakat gücümü kullanırken erdiğim rahatlık... Gücümün beni ne kadar korkuttuğunu anlıyor musun Archer?”

Archer gökyüzündeki üç kara noktaya odaklanarak bir dakika durdu, bakışları sertti. Okçuluk alanı, denizi görebildikleri yüksek bir noktadaydı. Üç yırtıcı canavar aşağıdaki geminin üzerinde daireler çiziyor ve denizcilerin okları havada uçuşuyordu. Havaya sert sonbahar rüzgârı hâkimdi; denizcilerin okları hedefi bulmuyordu bir türlü.

Archer ağırkanlılıkla müthiş bir atış yaptı. Bir kuş düştü. Daha sonra Fire’ın muhafızı Edler de bir atış yaptı, Archer onu kutlamak için omzuna vurdu.

Fire sorusunun unutulduğunu düşünmüştü, bu yüzden Archer konuştuğunda şaşırdı.

“Sen kendinden, dışarıdaki tüm korkunç olaylardan korktuğundan çok daha fazla korktun hep. Eğer tam tersi olsaydı, ikimiz de huzura ererdik.”

Bunu eleştiri amaçlı değil, içtenlikle söylemişti. Huzur için umutsuzca dilenmiş bir dilekti. Fire kemanını, tellerini elbisesinin kumaşıyla susturarak kucakladı. “Archer beni biliyorsun. Beni tanıyorsun. Bunu aramızda halletmeliyiz, değiştiğimi kabul etmelisin. Eğer seninle aynı yatağı paylaşmamak, arkadaşlığını da kaybetmek manasına geliyorsa, buna katlanamam. Daha önce arkadaştık. Yeniden arkadaş olmak için bir yol bulmalıyız.”

“Biliyorum,” dedi. “Biliyorum, aşkım. Deniyorum. Gerçekten.”

Fire’dan uzaklaşıp denize baktı. Bir süre sessiz kaldı. Geri geldiğinde Fire kemanını göğsüne bastırmuş, hâlâ orada duruyordu. Birkaç dakika sonra Archer’ın yüzünde beliren gülümseme üzüntüsünü hafifletti.

“Neden farklı bir keman kullandığını anlatacak mısın?” diye sordu Archer.

Bunun iyi bir hikâyesi vardı ve bugünkü duygularından öyle uzaktı ki anlatmak Fire’a iyi gelecekti.

Archer ve Nash’le kıyaslandığında Brigan ve Garan’ın arkadaşlığı oldukça rahatlatıcıydı. Sessizlikleri birbirlerine söylemeye can attıkları kasvetli şeylerle yüklü değildi ve kaşlarını çattıklarında bunun kendisiyle ilgili olmadığını biliyordu.

Üçü de güneş alan saray avlusunda oturmuş; sıcak, cam çatılı kara sarayın ayrıcalıklarından faydalanıyorlardı. Mydogg’un donmuş üzüm şarabı tercihini öğrenmek dışında çok az yol alabildiğinden Fire için zor ve verimsiz bir gün olmuştu. Bu bilgiyi

Gentian'ın eski bir hizmetçisi vermişti. Mydogg'un Gentian'a yolladığı ve Gentian'ın yakılması için hizmetçiye verdiği bir iki satırdan öğrenmişti. Fire Vadi'deki bu ezeli düşmanların hâlâ birbirlerini ziyaret edip mektuplaşma eğilimlerini anlayamıyordu. Hizmetçinin tüm gördüğünün şarapla ilgili olması büyük hayal kırıklığıydı.

Fire kolundaki böcek canavara vurdu. Garan avluya kadar yavaş yavaş yürürken kullandığı bastonuyla boş boş oynuyordu. Brigan ellerini başının arkasında birleştirip oturmuş, avlunun diğer ucundaki Hanna'nın Benekli'yle oynamasını izliyordu.

"Hanna'nın hiçbir zaman insan arkadaşları olmayacak," dedi Brigan. "Başını belaya sokmaktan vazgeçene dek."

Benekli ağzına avlu bahçesindeki bir ağaç dibinde bulduğu oldukça büyük, dönerken geniş bir alanı süpürebilecek kadar devasa bir dalı almış, koşarak daireler çiziyordu. "Böyle olmayacak," dedi Brigan ve yerinden fırlayıp köpeğe doğru gitti. Dalı zorla ağzından çıkarıp daha küçük parçalara ayırdı ve daha az zararlı olan bir parçasını Benekli'ye geri verdi. Hanna hiç insan arkadaş edinemeyecek olsa da en azından gözlerini kendine saklamalıydı.

"Pek çok insan arkadaşı var," dedi Fire kibarca, Brigan geri döndüğünde.

"Çocukları kastettiğimi biliyorsunuz."

"Kendi yaşındaki çocuklara göre daha yetişkin tavırları var ve diğer çocukların da katlanamayacakları kadar küçük."

"Hanna onlara tahammül etse onlar da ona karşı tahammül gösterir. Zorba olmasından endişe duyuyorum."

Fire kesin bir dille konuştu. "O zorba değil. Başkalarına satışmıyor ve kimseyi ayrı tutmuyor, acımasız değil. Sadece onu

sinirlendirdiklerinde saldırıyor. Diğer çocuklar da onu inadına sinirlendiriyorlar çünkü kavga ettiğinde sizin onu cezalandıracağınızı biliyorlar.”

“Küçük canavarlar. Seni kullanıyorlar,” diye mınıldandı Garan Brigan’a.

“Bu sadece bir teori mi yoksa tanık olduğunuz bir şey mi Leydim?”

“Gözlemlerimden yola çıkarak geliştirdiğim bir teori.”

Brigan düşünceli düşünceli gülümsedi. “Peki, kızımı bu alaylara karşı nasıl eğitebileceğime dair bir teori de geliştirdiniz mi?”

“Bu konuyu düşüneneğim.”

“Bunun için Vadi’ye şükürler olsun.”

“Sağlığım için Vadi’ye şükürler olsun,” dedi Garan mavi elbisesiyle oldukça tatlı görünen Sayre’nin avluya girişiyle ayağa kalkarak. “Artık gitmem gerek.”

Elbette hızlı hareket edemedi ancak istikrarlı bir yürüyüş de önemli bir gelişmeydi ve Fire sanki gözleriyle onu koruyabilirmiş gibi her adımını dikkatle takip etti. Sayre onu karşılayıp kolundan tuttu ve beraber yola koyuldular.

Garan’ın kötüleşmesi Fire’ı oldukça korkutmuştu. Şimdi iyileştiğine göre bunu kendisine de itiraf edebilirdi. Keşke yüz yıl önce deneyler yapan Kral Arn ve danışmanı birkaç ilaç daha yapıp bir iki hastalığa daha çare bulabilselerdi.

Daha sonra Hanna da, elinde yayıyla oradan geçen Archer’a koşup elinden tutarak yanlarından ayrıldı.

“Hanna, Archer’la evlenmek niyetinde olduğunu açıkladı,” dedi Brigan onları giderken seyrederek.

Fire dizlerine bakıp gülümsedi. Cevabını dikkatle tarttı ancak rahat bir tavırla konuştu. "Pek çok kadının ona kara sevdıyla tutulduğunu gördüm. Ancak yüreğiniz pek çok babanunkinden rahat olabilir çünkü Archer'a göre çok genç olduğundan kalbini kırması mümkün değil. En eski arkadaşım Hanna için bunları söylemem biraz ağır olabilir ama on iki yaş daha büyük olsaydı görüşmelerine izin vermezdim."

Beklediği gibi Brigan'ın yüzü yine ifadesizdi. "Siz de Hanna'dan sadece biraz daha büyüsunüz."

"Ben bin yaşındayım," dedi Fire. "Tıpkı sizin gibi."

"Hımm," dedi Brigan. Fire'a ne demek istediğini sormadı. Böylesi daha iyiydi çünkü o da neyi kastettiğinden tam olarak emin değildi. Eğer kara sevda kurbanı olmak için çok tecrübeli ve fazla zeki olduğunu öne sürdüyse... işte gri gözlü Prens, Fire'ın oldukça dikkat dağıtıcı bulduğu düşünceli tavrıyla bunun aksini kanıtlayacak şekilde karşısında oturuyordu.

Fire dikkatini başka yöne çevirmeye çalışarak iç çekti. Çok fazla his üstüne yük oluyordu. Saray bir bütün olarak düşüncelerle dolup taşıyordu ve bu avlu da düşünce bakımından sarayın en kalabalık yerlerinden biriydi. Saray bahçelerinin hemen dışında Brigan'ın dün birlikte geldiği ve ertesi gün yine onlarla birlikte ayrılacağı Birinci Bölük duruyordu. Uzakta olmalarına rağmen Birinci Bölük'ün askerlerinin çoğunu tanıdı.

Onların zihinlerini göz ardı etmeye çalışıyordu. Her şeyi aynı anda ele almak yorucuydu ve Fire rahatlamak için düşüncelerini nereye yoğunlaştıracağına karar veremiyordu. Kendisini ilgilendiren konularda karar kıldı. Öne doğru eğilip sessizce Brigan'la konuştu.

“Arkanda,” dedi, “çok değişik gözlü bir çocuk, saray çocuklarından biriyle konuşuyor. Kim o?”

Brigan kafasını salladı. “Bahsettiğin çocuğu tanıyorum. Cutter’la beraber geldi. Hayvan tüccarı Cutter’ı hatırlıyor musun? Adamla iş yapmayı düşünmüyorum. O bir hayvan canavar kaçakçısı ve zalim ama şu anda bir nehir atıyla neredeyse ayrı kürke sahip iyi bir damızlık kısırak satıyor. Paranın Cutter’a gitmeyeceğini bilsem kısırağı hiç düşünmeden satın alırdım. Çalıntı olması çok muhtemel bir atı benim almam, biraz sıkıntılı bir durum. Her halükârda alabilirim ancak bu kez de Garan atın fiyatını öğrenince isteri nöbetleri geçirir. Sanırım haklı. Başka bir ata ihtiyacım yok. Ama yine de gerçek bir nehir atı olsaydı hiç tereddüt etmezdim. Nehir kıyısında vahşice koşan gri alacalı atları biliyor musunuz Leydim? Olağanüstü yaratıklardır. Hep bir tane istemiştim ancak yakalaması hiç de kolay değil.”

Atlar adamlar kadar çocukların da dikkatini dağıtıyorlardı. “Çocuk...” diye hatırlattı Fire ciddi bir sesle.

“Doğru. Çocuk ilginç birine benziyor ve bunun tek sebebi de kırmızı gözü değil. Ata bakmaya gittiğimde ortalıkta geziniyordu ve size şunu söyleyebilirim Leydim, bende tuhaf bir his uyandırdı.”

“Tuhaf bir his derken neyi kastediyorsunuz?”

Brigan onun bu şaşkınlığına karşılık gözlerini kısarak baktı. “Tam olarak söyleyemem. Tavırlarında nasıl desem, huzursuz edici bir şeyler var... Konuşması. Ses tonundan hoşlanmıyorum.” Durdu, canı sıkılmış ve tüyleri ürpermişti. “Dediğim gibi hiçbir manası yok. Bela olarak nitelendirebileceğim bariz bir özelliği yok. Ancak yine de Hanna’ya ondan uzak durmasını söylüyorum.”

rum. Onunla zaten tanışmış ve hiç hoşlanmamış. Çocuğun yalan söylediğini söylüyor. Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Fire yoğun çabalar sonucunda dikkatini soruya verebildi. Çocuğun akli olağandışıydı, değişikti ve Fire onunla nasıl bağlantı kurabileceğini bilmiyordu. Sınırlarını nasıl algılayacağından bile emin değildi. Zihnini *göremiyordu*.

Çocuğun zihni onda gerçekten tuhaf bir his uyandırmıştı ama bu *hoş* bir tuhafılık değildi.

“Bilmiyorum,” dedi Fire. Bir dakika sonra nedenini tam olarak bilemeden, “Eğer bu saraydan gitmelerini sağlayacaksa, atı alın, Lordum,” dedi.

Brigan büyük olasılıkla Fire’ın dediğini yapmak üzere oradan ayrıldı. Fire tek başına, çocuk hakkında kafa karıştırıcı düşüncelere daldı. Sağ gözü gri, tek başına bile yeterince ilginç olan sol gözü ise kırmızıydı. Saçları buğday gibi sarıydı, açık tenli ve on bir yaşındaki normal bir çocuk görüntüsündeydi. Pikkia’lı olabilir miydi? Altın sarısı parlak kürklü bir fare, yüzü Fire’a dönük şekilde çocuğun kucığında oturuyordu. Çocuk, farenin boynuna bir ip dolamaya çalışıyordu. Fire farenin çocuğa ait olmadığını bir şekilde anlamıştı.

İpi çok sıkı bağlamıştı. Farenin ayakları titremeye başladı. *Kes şunu*, diye düşündü Fire kızgınlıkla. Mesajını zihnindeki garip varlığa iletmeyi amaçlıyordu.

Çocuk aniden ipi gevşetti. Fare kucığında uzanmış, güçlükle nefes alıyordu. Ardından çocuk, Fire’a gülümsedi ve ayağa kalkıp önünde dikildi. “Canını acıtmadım,” dedi. “Sadece boğma oyunu oynuyordum, eğlence olsun diye yani.”

Sözleri Fire'in kulaklarını tırmaladı. Yırtıcı canavarların çılgınlıkları gibi sanki beynini törpölüyordu. O kadar korkunçtu ki kulaklarını kapatma hissine direnmek zorunda kaldı. Fakat sesinin tınısı daha sonra aklına geldiğinde o kadar kötü değilmiş gibi hissediyordu.

Şaşkınlığını gizlemek için çocuğa soğuk bir ifadeyle baktı. "Boğma oyunu mu? Zevk alan tek taraf sensin ve bu hastalıklı bir eğlence türü."

Çocuk tekrar gülümsedi. Bu orantısız, kırmızı gözün eşlik ettiği gülümsemede rahatsız edici bir şeyler vardı. "Hastalıklı mı? Kontrolü elimde tutmak istemem mi hastalık?"

"Çaresiz, korkmuş bir varlığın kontrolünü... Bırak da gitsin."

"Canını yakmadığını söylediğimde diğerleri bana inanmışlardı," dedi. "Ama sen öyle olmadığını biliyorsun. Ayrıca inanılmaz tatlısın. Bu yüzden istediğini yapacağım."

Yere eğilip avucunu açtı. Fare bir anda fırlayıp gitti ve bir ağacın gövdesindeki bir oyukta kayboldu.

"Boynunda ilginç izler var," dedi çocuk doğrularak. "Ne kesti?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Fire. Çocuğun bakışlarından rahatsız olmuştu, başındaki örtüyle oynayıp yaralarını kapadı.

"Seninle konuştuğuma memnun oldum," dedi. "Bunu bir süredir istiyorum. Umduğumdan da iyisin."

Ardından arkasını dönüp avluyu terk etti.

Ne sevimsiz bir çocuktü.

Bir bilinci kavrayamamak gibi bir şey hiç yaşamamıştı. İçine giremediği Brigan'ın zihni bile şekli ve duygusal sınırlarıyla

Fire'in algılayabildiği bir zihindi. Hatta zihni belirsiz okçu ve muhafızlarıinki bile. Zihinlerini açıklayamıyordu ancak onları algılayabiliyordu.

Bu çocuğun zihnine ulaşmak, karşı karşıya konmuş, şekilleri bozuk gösteren aynalar boyunca yürümeye benziyordu; her şey saptırılmış ve yanıltıcıydı. Hisleri sersemletiyor ve hiçbir şey anlaşılmıyordu. Çocuğa tam olarak bakamamıştı bile.

Çocuk gittikten sonra bir süre daha bu konuya kafa yordu. Bu yüzden çocuğun konuştuğu diğer çocukların durumunu geç fark etti. Avludaki çocuklar onun her dediğine inanmışlardı. Zihinleri boşalmış, sis perdesiyle örtülmüştü.

Fire bu sisin ne olduğunu anlayamıyordu. Ancak kaynağını bulacağından emindi.

Çocuğun gitmesine izin vermemesi gerektiğini anladığında güneş batıyordu. At satın alınmış, çocuksa saraydan henüz ayrılmıştı.

20. BÖLÜM

Aynı gece herkesin ilgisini Cutter'ın getirdiği oğlandan başka yöne çekecek bir bilgi geldi.

Fire, Archer'ın şehirden saraya döndüğünü hissettiği gece geç vakitlerde ahırdaydı. Archer'ın varlığı güçlükle hissettiği bir şey değildi, özellikle hissetmek için uğraşmıyordu bile ancak Archer onunla konuşmaya can atıyordu, bir çocuk kadar açıktı ve biraz da alkollüydü.

Fire, fırçalanmanın verdiği mutlulukla gözlerini kapamış, ahır kapısına salyalarını akıtan Ufak'ı tımarlamaya yeni başlamıştı. Genç adam hem sarhoş hem de istekli olduğunda Fire, Archer'ı göreceği için tedirgin değildi. Ona bir mesaj gönderdi. *Ayık olduğunda konuşacağız.*

Birkaç saat sonra altı muhafızıyla beraber kendi odasından Archer'ın kine ulaşan labirenti takip etti. Fakat odasının dışında bir anda afalladı. Görevi bitmiş olan Mila'nın Archer'ın yatak odasında olduğunu hissetti.

Fire'in düşünceleri zaten aşikâr olandan başka bir açıklama aradı. Fakat Mila'nın zihni açıktı. Tam o anda odanın diğer ta-

rafında olanları tecrübe edebilecek diğer güçlü zihinler bile bu gibi durumlarda açık olurdu. Fire muhafızının ne kadar tatlı ve güzel olduğunu, Archer'ın onu fark etmek için ne kadar çok fırsatı olduğunu hatırladı.

Archer'ın odasının kapısına sessizce ve titreyerek bakıyordu. Onun daha önce kendisini bu kadar çok sinirlendirecek bir şey yapmadığından emindi.

Geri döndü ve koridor boyunca yürüdü. Merdivenlerden tepeye kadar çıktı, çatıya varınca ileri geri yürümeye başladı. Hava soğuk ve nemliydi, üzerinde ceket yoktu ve hava kar kokuyordu. Fire farkına varmadı, umursamadı. Şaşkına dönmüş muhafızları ezilmemek için yolundan çekildiler.

Mila'nın uykuya dalmasını bekliyordu. Saat oldukça geç olmuştu, Brigan bezgin adımlarla çatıya tırmanıyordu. Bu gece Brigan'la karşılaşmamalıydı. Kendini her şeyi ona anlatmaktan alıkoyamayabilirdi. Archer kirli çamaşırlarının ortaya serilmesini hak etse de Mila hak etmiyordu.

Brigan'ın kullanmadığı merdivenden indi. Labirenti Archer'ın odasına doğru takip etti ve kapısının önünde durdu. *Archer*, diye düşündü. *Hemen çık dışarı, şimdi.*

Genç adam çıplak ayaklı, şaşırmış ve aceleyle toparlanmış bir halde hızlıca dışarı çıktı. Fire ilk defa muhafızlarını uzun koridorun diğer ucuna göndererek onunla yalnız kalma ayrıcalığından faydalandı. Sakin olmak için kendini zorlamadı. Konuştuğunda sesi oldukça sertti. "Muhafızımı kurban olarak seçmek zorunda mıydın?"

Yüzündeki şaşkınlık yok oldu ve öfkeyle konuştu. "Ben avcı değilim. Kadınlar bana oldukça istekli geliyorlar. Ne yaptığımı neden önemsiyorsun ki?"

"İnsanlara zarar veriyorsun. İnsanları umursamıyorsun, Archer. Neden Mila? O daha on beş yaşında."

"Güneşli tepelerde uzanmış bir kedi yavrusu kadar mutlu bir şekilde uyuyor şu anda. Yok yere sorun yaratıyorsun."

Fire derin bir nefes alıp sessizce konuştu. "Bir hafta sonra başka birisi ilgini çekti diye Mila'dan sıkıldığında ve onu mutlu eden şeyi ondan zorla geri aldığına ümitsizliğe kapılacak, üzülecek, öfkelenecek. O zaman da Mila yok yere sorun çıkartıyor olacak, değil mi?"

"Sanki Mila bana âşık olmuş gibi konuşuyorsun."

Fire'ı deli ediyordu, onu tekmelemek istiyordu. "Her zaman sana âşık olurlar Archer, her zaman. Senin sıcaklığını bir kere tattılar mı daima âşık olurlar ve sen asla onlara âşık olmazsın. Onları bıraktığındaysa kalpleri kırılır."

Archer öfkeyle konuşuyordu. "Bu suçlamayı senin yapıyor olman ilginç."

Fire onu anlamıştı ancak olayın kendisine dönmesine izin vermeyecekti. "Benim arkadaşlarımdan bahsediyoruz, Archer. Eğer bütün sarayı yatağına almak istiyorsan, yalvarırım en azından arkadaşım olanları bunun dışında tut."

"Yaptıklarımınla daha önce ilgilenmezken şimdi neden bu kadar ilgilendiğini anlayamıyorum."

"Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı çünkü."

“Bu kelimeyi kullanıp duruyorsun,” dedi Archer sertçe. “O senin arkadaşın değil, muhafızın. Bir arkadaş senin benimle ilişkini bildiği halde onun yaptığını yapar mıydı?”

“Bizim ilişkimizin geçmişte kaldığı dışında bu konuyla ilgili çok az şey biliyor. Mila’nın beni nasıl değerlendirdiğini bilecek pozisyonda olduğumu unutuyorsun.”

“Fakat senden sakladığı pek çok şey olmalı. Bunca zamandır benimle görüştüğünü sakladığı gibi mesela. Bir insan haberin olmadan sana karşı pek çok duygu besleyebilir.”

Fire kırılgan kırılgan ona baktı. Tartışmalarını âdeta fiziksel bir savaşa döndürüyordu. Bir üstüne yürüyor, bir el kol hareketleri yapıyor; yüzü bir karanıp bir aydınlanıyordu. Gözleri alev alevdi. Neşesi ve aşkı da böyle hareketlerine yansıdığı için kadınlar ona âşık oluyorlardı. İç karartıcı bir dünyada, o canlı, tutkulu ve baş döndürücüydü.

Fire onun sözlerindeki imayı da anlamıştı. Mila’yla aralarındaki bu ilişki bir süredir devam ediyordu. Ona arkasını dönüp elini kaldırdı. Lord Archer’ın, yoksul güney dağlarından gelen on beş yaşındaki bir asker kıza nasıl görüldüğünü tartışacak değildi. Bunun olabileceğini tahmin etmediği, Archer’ın nereelerde olduğuna dikkat etmediği ve arkadaşlarına daha çok ilgi göstermediği için kendini affedemiyordu.

Elini indirdi, geri dönüp bitkin bir halde konuştu. “Elbette benimle ilgili bilmediğim duyguları var. Fakat bu duygular ne olursa olsun, sadık bir muhafızdan da öte olan arkadaş canlısı tavırlarını bozmuyor. Sen de öfkemi Mila’ya çeviremeyeceksin.”

Archer’ın öfkesi sönmüş gibiydi. Kapısının eşğine çöküp kaybettiğini kabul eden bir adam edasıyla çıplak ayak parmak-

larına baktı. “Keşke eve dönsen,” dedi bitkin bitkin. Fire bir an Archer’ın ağlayacağını düşündü.

Daha sonra kendini toparlayıp sessizce Fire’a baktı. “Demek artık arkadaşların var. Bir de koruyucu bir kalbin.”

Fire sessizliğine ortak oldu. “Her zaman koruyucu bir kalbim oldu. Sadece şu anda içinde daha fazla insan var. Orada sana katıldılar Archer, asla senin yerini almadılar.”

Yere bakarak bunu bir dakika düşündü. “En azından Clara için endişelenmemelisin,” dedi, “neredeyse başladığı dakikada bitirdi, sana bağlılığı yüzündendi sanırım.”

Fire bunu iyi haber olarak düşünmeyi seçti. Her ne olduysa; sonlandığına, başladığında oluşan ufak problemlerden değil de Clara’nın isteği üzerine bitmiş olmasına odaklanıyordu.

Kısa ve sıkıntılı bir duraksama anı oldu. Archer, “Mila’yla aramızdaki ilişkiye son vereceğim,” dedi.

“Ne kadar çabuk olursa, Mila için o kadar iyi olur. Ve sorgulama odasındaki ayrıcalıklarını kaybettin, Archer. Varlığınla ona eziyet etmene izin vermeyeceğim.”

Archer sert bir bakış attı ve sırtını dikleştirdi. “Çok iç açıcı bir konu değişikliği. Seninle neden konuşmak istediğimi hatırlattın bana. Bugün neredeydim biliyor musun?”

Fire konudan kolayca ayrılamadı. Şakaklarını ovdu. *Hiçbir fikrim yok, yorgunluktan ölüyorum. Her ne ise çabuk söyle.*

“Babamın müttefiki olan emekli bir komutanın evini ziyarete gittim,” dedi Archer. “Hart adında zengin bir adam, kraliyet ailesinin sıkı dostlarından... Daveti genç eşi gönderdi. Hart evde değildi.”

Fire şakaklarını daha sert ovmaya başladı. "Brocker'ın müttefikini onurlandırmışsın," dedi ilgisizce.

"Peki, şunu dinle. Hart'ın eşi oldukça fazla içiyor ve ne içtiğimizi biliyor musun?"

"Bilmecelere ayıracak enerjim yok."

Archer gülümsüyordu. "Donmuş üzümlerin suyundan yapılmış ender bulunan bir Pikkia şarabı," dedi. "Şarap mahzenlerinin arkasında saklanmış koca bir sandık var. Kadın nereden geldiğini bilmiyor. Ben oradayken keşfetti. Kocasını bunları ondan sakladığı için durumu biraz garip buldu ama bence Kral'ın tanınan bir müttefikinin yapacağı akıllıca bir hareket, sence de öyle değil mi?"

Nash, Bölük Komutanı Hart'ın ihanetine çok üzülmüştü. Yine de sorgulamalarla ve fark ettirmeden Hart'ı izleyerek bir haftadan daha uzun sürede şunları öğrendiler: Mydogg, Hart'a en sevdiği şaraptan ara sıra hediye ediyordu ve Hart'ın, altın madenlerindeki dedikodularla ilgilenmesi için güneye gönderdiği haberciler, daha sonra Mydogg'a kestirmeden giden patikalara yönelen, ilgi çekici ancak kimliği belirsiz kişilerle hanlarda buluşup birlikte içmişlerdi.

Bu kadarı Garan ve Clara'nın, Hart'ın sorgulanmasına karar vermesine yetmişti. Tartışılan diğer konuysa sorgulamanın nasıl olacağıydı...

Kasım ayının ortasında Bölük Komutanı Hart, evliliğini sarsacak kadar çok içen karısından uzaklaşıp biraz rahatlamak için deniz kenarında yaptırdığı kulübesine gitmek üzere kayalık güney yolu boyunca yola koyuldu. Oldukça iyi durumda olan at arabasına, her zamanki gibi sadece sürücüler ve uşaklar değil, on muhafız

da eşlik ediyordu. Akıllı adamlar karanlıkta kayalıklı yollardan geçeceklerse, bu şekilde seyahat ederlerdi. Böylece kendilerini güçlü silahlı soyguncular dışında bütün tehlikelere karşı koruyabiliyorlardı.

Ne yazık ki o gece kayaların arkasında saklanan soyguncular oldukça fazlaydı ve tıraş olup doğru dürüst elbiselerle gün ışığında düzgün bir işle meşgul olsa, Kral'ın uşağı Welkley'ye çok benzeyecek bir adam tarafından komuta ediliyorlardı.

Soyguncular seyahat eden gruba kendilerine yakışır müthiş seslerle saldırdılar. Serserilerin çoğu Hart'ın beraberindekileri hurpalayıp ceplerini boşaltıp onları iplerle bağladılar ve en iyi atlarını topladılar. Welkley ve diğerleri ise kabine girdiler. Öfkeli Hart içeride, kılıç ve hançerini sağa sola sallayarak onları bekliyordu. Welkley görenleri hayrete düşürecek kadar atletik bir hareketle Komutan'ı, ucunda uyutan bir zehir olan okla ayağından vurdu.

Welkley'nin adamlarından biri olan Toddin şekli, boyutları ve duruş biçimiyle Hart'a çok benzeyen bir adamdı. Toddin kabin içinde hızla soyunup Hart'ın şapkasını, ceketini, atkısını ve sarı canavar derisi botlarını giydi; Hart ise önceden sahip olduğundan çok daha azını giyiyor, Toddin'in kıyafetleri arasındaki yığılda hissiz bir biçimde yatıyordu. Toddin Hart'ın kılıcını kavradı ve Welkley'yle birlikte kabinden dışarı yuvarlandı. Hart gibi görünen adamla, eli kolu bağlanmış hizmetçilerin gözleri önünde, yamacın yakınında birbirlerine söverek kılıç savaşına başladılar. Hizmetçiler Hart gibi görünen adamın yere düşüp yan taratını tuttuğunu dehşete kapılarak izlediler. Üç soyguncu onu yerden kaldırıp denize attı.

Soyguncu çetesi yağmaladıkları paralar, on dört at, bir at arabası ve arabanın içinde ölü gibi uyuyan bir bölük komutanıyla kaçtı. Şehre girmeden önce Hart'ı bir çuvala sokup çuvalı da saraya tahıl getirecek olan adama verdiler. Geri kalan ganimetler karaborsada satılmak üzere hızla götürüldü. Sonunda soyguncular, sütçü, satıcı, çiftçi ve soylu insan kimliklerine bürünerek evlerine geri döndüler ve kendilerini kısa bir uyku için sıcak yataklarına attılar.

Sabah Hart'ın adamları bulundu. Elleri kolları bağlanmıştı, titriyor ve başlarından geçen olayları anlatmaya utanıyorlardı. Haberler saraya ulaştığında Nash olayı incelemesi için bir kafile gönderdi. Welkley de Hart'ın dul karısına gönderilmek üzere bir buket çiçek ayarladı.

Akşamüstü Toddin'in karısı, Toddin'in sağlığının yerinde olduğu haberini verdiğinde herkes rahat bir nefes aldı. Soğuğa dayanıklı, olağanüstü bir yüzücüydü ancak o gece gökyüzü bulutlanmıştı ve onu almak için gönderdikleri teknenin Toddin'i bulması oldukça uzun zaman almıştı. Doğal olarak herkes telaşlanmıştı.

Hart'ı, Fire'in önüne getirdiklerinde zihni kapalı bir kutu gibiydi ve gözleri sınıksız kapalıydı. Fire günlerce hiçbir yere varamadı. "Brocke'ın eski bir arkadaşı ve meslektaşı olan birinin çok güçlü olmasına şaşırırmamalıyım sanırım," demişti Hart'ın bir kez bile onun yüzüne bakmadığı bir sorgu sırasında, Musa, Mila ve Neel'e.

"Hakkıyorsunuz, Leydim," dedi Musa. "Kendi zamanında o kadar başarılı işler yapmış olan Komutan Brocke'ın güçlü bölük komutanları seçmiş olması normal."

Fire, Brocker'ın askerî başanlarından çok, kişisel olarak çektiği sıkıntıları düşünüyordu. Gizli suçu için Kral Nax'ın verdiği vahşi cezayı... Fire üç muhafızının ekmek ve peynirden oluşan yemeği getirmelerini dalgınlıkla izledi. Mila gözlerini kaçırarak Fire'a bir tabak uzattı.

Mila bu tavrı alışkanlık haline getirmişti. Archer aralarındaki ilişkiyi sonlandırdıktan sonraki birkaç haftada çökmüştü. Sessizleşmişti ve Fire'ın yanındayken suçluluk duyuyordu. Fire da ona karşı daha nazik olmaya, Mila'yı Archer'ın önüne gerektiğinden fazla çıkarmamaya dikkat ediyordu. İki kadın da konuyla ilgili tek kelime etmemişlerdi ancak ikisi de neler olduğunu biliyordu.

Fire kurt gibi acıkmıştı, ekmeğinden bir parça koparıp yemeye başladı. Mila'nın sessizce oturup kendi yemeğine baktığını fakat yemediğini fark etti. Archer'ı azarlamak gerek, diye düşündü. İç çekerek dikkatini Hart konusuna verdi.

Ordudan ayrıldıktan sonra zengin olmuş ve yavaş yavaş rahatlığa alışmış bir adamdı. Rahatlık onu şimdi de gevşetebilir miydi?

Sonraki birkaç gün içinde Fire, Hart'ın hücresinin temizlenip düzeltilmesini sağlamıştı. Ona iyi bir yatak takımı, halı, kitaplar, ışık, güzel yemek ve şarap, yıkanması için istediği zaman sıcak su ve belki de zindanlardaki en önemli lüks olan fare kapanları verildi. Fire saçlarının omuzlarına döküldüğü ve her zamanki tarzından biraz daha kısa bir elbise giydiği bir gün Hart'ı ziyaret etmek için adamın yer altındaki odasına gitti.

Muhafızı Fire için kapıyı açtığında Hart başını kitabından kaldırıp gelenin kim olduğuna baktı. Yüzü gevşedi. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi. Belki de biliyordu. Ancak bu, Fire'a

gözlerini dikmesine engel değildi. Fire içeri girmenin bir yolunu bulduğunu anlamıştı.

Özellikle de evde, şarabı ve genç erkekleri kocasına tercih eden güzel bir karısı varsa hapisteki bir adamın yalnızlık çekeceğini tahmin etmişti. Ziyaretleri boyunca yatakta onun yanında oturmuştu. Hart verdiği her yemeği yemiş, sırtına verdiği minderleri kabul etmişti. Onun yakınlığı Hart'ı gevşetmişti ancak kolay olmaktan çok uzak bir mücadele başlamıştı. En zayıf anında bile Hart hâlâ güçlüydü.

Clara, Garan ve Nash, Kiler Körfezi'nin kumlarının yağmurda suyu içine çekışı gibi Fire'in öğrendiklerini hemen özümsemişlerdi.

"Hâlâ Mydogg'la ilgili yararlı bir şey öğrenemedim," dedi Fire. "Ama şanslıyız çünkü Gentian'la alakalı pek çok şey biliyor ve Gentian'ın sırlarını dökülmek konusunda biraz daha gönüllü."

"O Mydogg'un müttefiki," dedi Clara. "Gentian hakkında bildiğini düşündüğü şeye neden güvenelim ki? Bize gönderdiği gibi Mydogg'a da yakalaması için yalancı haberciler gönderiyor olamaz mı?"

"Olabilir," dedi Fire. "Fakat Hart'ın konuşmalarındaki kesinliği açıklayamıyorum. İddialarındaki kendine güveni... Mydogg ve Gentian'ın üzerimizde oynadıkları oyunları biliyor. Gentian'la ilgili bilgilerinin yanlış olmadığından oldukça emin. Kaynaklarını bana söylemeyecektir ancak bilgilerine inanmaya meyilliyim."

"Tamam," dedi Clara. "Bize öğrendiklerini anlat ve biz de teyit ettirmek için elimizden geleni yapalım."

"Gentian, oğlu Gunner'la birlikte ocak ayında yapılacak saray kutlamalarına katılmak için kuzeye gelecekmış," dedi Fire.

"Çok yüzüzce," dedi Clara. "Etkilendim."

Garan homurdandı. "Artık karın ağrısını bildiğimize göre ona kekle eziyet edebiliriz."

"Gentian asi hareketlerinden dolayı özür diliyormuş gibi yapacaktı," dedi Fire. "Kraliyetle yepyeni bir ilişki kurmak hakkında konuşacaktı. Bu arada ordusu kendi topraklarından kuzeydoğuya doğru harekete geçecek ve Sel Kalesi yakınlarındaki Ulu Tepeler tünellerinde saklanacaktı. Kutlamadan sonraki günlerden birinde Nash ve Brigan'ı öldürmek niyetindeymiş. Sonra hızla ordusunun olduğu bölgeye ilerleyip Sel Kalesi'ne saldıracaktı."

İkizlerin gözleri kocaman açıldı. "O kadar da yüzüzce değilmiş," dedi Garan. "Aptal... Bir komutan kışın ortasında nasıl savaş başlatır ki?"

"Düşmanını gafil avlamaya çalışan bir komutan," dedi Clara.

"Bununla beraber," diye devam etti Garan, "bu suikast için isimsiz ve gözden çıkarılabilecek birisini göndermesi gerekir. Katil kendini öldürtürse bu dâhice planına ne olacak?"

"Eh," dedi Clara, "Gentian'ın aptallığı yeni öğrendiğimiz bir şey değil. Brigan'ın önsezileri için de Vadi'ye şükürler olsun. İkinci Bölük zaten Sel Kalesi'nde ve biz konuşurken Birinci Bölük de oraya ilerliyor."

"Peki ya Üçüncü ve Dördüncü Bölükler?" diye sordu Fire.

"Onlar kuzeydeler," dedi Clara. "Devriye geziyorlar ancak ihtiyaç duyulduğu anda gelmek üzere bekleme mevziindeler."

"Bilemiyorum," dedi Fire. "Hart'ın, Mydogg'un planlarını anlatmasını sağlayamıyorum. Mydogg'un hiçbir şey yapmayı planlamadığını, Gentian ve Kral karşılıklı olarak askerlerinin sayısını azaltırken arkasına yaslanıp izleyeceğini söylüyor ama yalan söylediğini biliyorum. Ayrıca Mydogg'un, kız kardeşi

Murgda'yı güneydeki kutlamaya göndereceğini söylüyor ki bu doğru. Ama nedenini söylemiyor."

"Leydi Murgda da kutlamalarda mı olacak?" dedi Clara şaşkınlıkla. "Neden?"

"Başka?" dedi Garan. "Daha fazla bilgi vermelisin."

"Dahası yok," dedi Fire. "Her şeyi anlattım. Görünüşe göre Gentian'ın planları bir süredir gündemde."

Nash alnunu ovuşturuyordu. "Çok korkunç. Söylentilere göre Gentian'ın on bine yakın askeri var, bizim de Sel Kalesi'nde onları karşılayacak on bin kuvvetimiz var. Ancak kuzeyde sahip olduğumuz on bin asker çok dağınık konumlanmış durumda."

"On beş bin," dedi Fire. "Yardımcı kuvvetleri de çağırabiliriz."

"Peki, o zaman, dört bir yana saçılmış on beş bin kuvvet diyelim. Peki, Mydogg'da ne var? Biliyor muyuz? Yirmi bin mi? Yirmi bir bin mi? Nereye saldıracak... annemin kalesine, Orta Hisar'a, Sel Kalesi'ne ya da şehrin kendisine mi? Birliklerimiz onlara karşı koymak için organize olana kadar günler hatta muhtemelen haftalar geçer."

"Yirmi bin askeri öyle kolay saklayamaz," dedi Clara. "En azından biz onları ararken saklayamaz. Küçük Tepeler'de bile saklayamaz ve şehre kadar tüm yolu görünmeden gelemes."

"Brigan lazım bana," dedi Nash. "Brigan'ı istiyorum, hemen!"

"Müsait olduğunda gelecek, Nash," dedi Garan. "Onu bilgilendirmeye devam ediyoruz."

Fire kendini, korkmuş bir Kral'ın sınırlarını yatıştırmak için adamın zihnini esnetirken buldu. Nash onun ne yaptığını anladı. Eline uzanıp teşekkür etmek için ve belki de başka sebeplerden ötürü Fire'in parmaklarını öpmekten kendini alamadı.

21. BÖLÜM

Her yıl yapılan ve sınıfsal konumuna bakılmaksızın herkesin davet edildiği kutlama Vadi siyaseti açısından bakıldığında ilginç bir olaydı. Yedi avlu balo salonuna çevriliyordu. Kral'a sadık olanlar da, ihanet edenler de dans edip arkadaş gibi davranarak kadehlerinden şarap yudumluyorlardı. Seyahat edebilen neredeyse herkes kutlamaya katılırdı ancak Mydogg ve Gentian'ın dostluk oyunu oynaması imkânsız olduğu için katılmaya cüret etmezlerdi. Saray bir hafta boyunca hizmetçiler, muhafızlar, evcil hayvanlar ve misafirlerin bitmek bilmez istekleriyle dolup taşardı. Ahırlar tıkiş tıkiş, atlar huzursuz olurdu.

Brocke bir keresinde Fire'a balonun daima ocak ayında, günlerin uzamasını kutlamak amacıyla yapıldığını anlatmıştı. Aralık ayının baloya hazırlık ayı olduğunu öğrenmişti. Sarayın her kademesinde işçilerin bir şeyleri tamir etmekle meşgul olduğunu görmüştü. Cam ve taşları parlatmak için cam temizleyiciler avlu tavanlarından, duvar temizleyicilerse balkonlardan sarkıyorlardı.

Garan ve Clara gibi Nash ve Fire da hazırlık yapıyordu. Eğer Gentian, balodan sonraki günlerde Nash ve Brigant'ı öldürüp yeni

bir savaş başlatmak için Sel Kalesi'ne gitmeye niyetliyse Gentian ve Gunner balo gecesi öldürülmeliydi. Hatta ortalıklarda dolandığı sürece Leydi Murgda'dan kurtulmak da mümkündü. Daha sonra Brigant, Sel Kalesi'ne gidip savaşı bizzat başlatarak Gentian'ın tünel ve mağaralardaki askerlerini şaşırtabilirdi.

"Tünel savaşı..." dedi Garan. "Üstelik de ocak ayında. Onlara hiç imrenmiyorum."

"Kuzey bölgesi hakkında ne yapacağız?" diye devam etti Nash.

"Leydi Murgda'dan Mydogg'un planlarıyla ilgili bir şeyler öğrenebiliriz belki," dedi Garan. "Onu öldürmeden önce yani."

"Peki, bu suikastların üstesinden nasıl geleceğiz?" dedi Nash volta atarken. "Sürekli korunuyor olacaklar. Kimseyi yanlarına yaklaştırmayacaklar. Sarayda da savaş başlatamayız. Üç insanı gizlice öldürebileceğimiz daha kötü bir zaman ya da mekân düşünemiyorum."

"Otur, kardeşim," dedi Clara. "Sakinleş. Nasıl halledeceğimizi planlamak için önümüzde haftalar var. Bir şeyler düşüneceğiz."

Brigant aralık ayının sonunda saraya döneceğine söz vermişti. Lord Bocker'ı alıp güneye getirmeleri için kuzeye bir birlik gönderdiğini de yazmıştı. Görünüşe göre tecrübeli Komutan, savaş ihtimaline karşı gençlere yardımını sunuyordu. Fire şaşkına dönmüştü. Bocker'ın komşu kasabadan öteye seyahat ettiğini daha önce hiç görmemişti.

Gece çatıdaki muhafızlarıyla beraber Brigant'ın arkadaşlığını özleyerek önünde uzanan şehre bakıp neler olacağını tahmin etmeye çalıştı.

Kuzeyde Vadi birlikleri, dağlarda ve Mydogg'un gezindiği topraklarda onun askerlerini arıyordu. Casuslar, Pikkia'yı, güneyi

ve batıyı kolağan ediyordu. Hiçbir faydası olmamıştı. Mydogg adamlarını ya çok iyi saklıyordu ya da bir tür sihirle ortadan kaldırmıştı. Brigan, Roen'in kalesi Orta Hisar'a ve güneydeki altın madenlerine yardımcı kuvvetler göndermişti. Şehre yerleştirilen askerlerin sayısı dikkat çekici şekilde artmıştı.

Fire kendisine düşen görevi yerine getirerek Hart'ı hayvan tüccarı Cutter ve yanındaki zihin bulandırıcı gençle ilgili sıkıştırmıyordu. Ancak Hart konuyla ilgili hiçbir şey bilmediğini iddia etti ve sonunda Fire ona inanmak zorunda kaldı. Zaten ne çocuk ne kaçak avcı ya da kuzeydeki ormanlardaki yabancı ne de odasının manzarasını izlemek isteyen şu okçunun savaş planlarıyla alakaları varmış gibi gelmiyordu. Neyle alakaları olduğu konusunda ise Fire kendi kurgularıyla baş başa kalıyordu.

"Üzgünüm, Fire," dedi Clara içtenlikle. "Dediğin kadar tüyler ürpertici olduğundan eminim ama balo ya da savaşla ilgili bir şey değilse harcayacak zamanım yok. Bununla daha sonra ilgileniriz."

Konuyla ilgilenen tek kişi Archer'dı, onun da çok az yardımı dokunuyordu çünkü temelde birisinin Fire'ı ondan almaya niyeti olduğunu düşünüyordu.

Sonraki zamanlarda Clara'nın kaygısının savaş ve balonun ötesindeki noktalara da uzandığı ortaya çıktı. Hamileydi.

Prenses durumu anlatmak için Fire'ı Kiler Körfezi'ne götürdü. Böylece şelalelerin gürültüsü, Fire'ın muhafızları dâhil herhangi birinin kulak misafiri olmasına engel olacaktı. Clara ağlamıyordu, tavrı oldukça kesindi. Fire bu habere çok da şaşırmadığını fark etti.

"Dikkatsizdim," dedi Clara. "Şu otlardan hiçbir zaman hoşlanmadım. Midemi bulandırıyorlar. Daha önce hiç hamile

kalmamıştım. Sanırım kalamayacağıma inandırmıştım kendimi. Şu anda da her şey midemi bulandırdığından aptallığımın bedelini ödüyorum."

Fire'a Clara'nın midesi bulanıyor gibi gelmemiştir. Son haftalarda sakın ve iyi görünüyordu. İyi bir oyuncu olduğunu biliyordu. Muhtemelen bu kazayla başa çıkabilecek en güçlü kadınlardandı. Ne parası eksikti ne de desteği. Çocuğu doğana kadar işini yapmaya devam edecekti ve doğumdan sonra hemen işe geri dönecekti. Güçlü ve becerikli bir anne olacaktı.

"Babası Archer," dedi Clara.

Fire başıyla onayladı. Tahmin etmişti. "Söylediğin zaman para konusunda cömert davranacaktır. Buna eminim."

"Umurumda değil. Senin hislerini önemsiyorum ben. Yatağına atlayıp sonra da böyle bir şeyin olmasına izin verdiğim için aptallığımla seni kırıp kırmadığımı."

Fire şaşırmış ve etkilenmişti. "Kesinlikle beni incitmedin," dedi kibarca. "Archer'la bir bağım yok ve onunla ilgili konularda kıskanç değilim. Benim için endişelenmemelisin."

Clara kaşlarını kaldırdı. "Çok garipsin."

Fire omuz silkti. "Archer daima beni kıskançlıktan soğutacak kadar kıskanç oldu."

Clara Fire'ın yüzüne, gözlerine baktı. Fire da Clara'nın, söylediklerinde ciddi olduğunu anlaması için kararlı bir şekilde ona baktı. Sonunda Clara başını salladı. "Beni rahatlattın. Kardeşlerime anlatma lütfen," diye ekledi. Sesi ilk kez endişeliydi. "Archer'ı parçalara ayırmak için ayaklanırlar ve ben de onlara çok kızarım. Düşünecek bir sürü şeyimiz var zaten. Daha kötü bir zamanlama olamazdı." Bir an durup lafı dolandırmadan düşündüklerini ifade

etti. "Ayrıca ona zarar gelmesini da istemiyorum. Bana umduğum her şeyi vermemiş olabilir ama verdiği şeyin gerçekten mükemmel olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Herkesin bu şekilde hoş karşılayacağı bir hediye değildi bu.

Fire'in muhafızı Margo, Fire'in yatak odasında yatıyordu. Diğer gecelerde sırayla Musa ve Mila yanında kalıyordu. Sabaha karşı Fire birinin iyi hissetmediğini fark ederek uyandı ve Mila'nın banyoda kustuğunu duydu.

Hemen banyoya koşup Mila'nın açık renkli saçlarını yüzünden çekti. Sırtını ve omuzlarını okşadı. Tamamen uyandığında ise gördüğü şeyin ne olduğunu anladı.

"Ah, Leydim," dedi Mila ağlamaya başlayarak. "Ah Leydim, benim için kimbilir neler düşünüyorsunuz."

Fire aslında bir sürü şey düşünüyordu ve yüreği sevgiyle dolup taşıyordu. Kolunu Mila'ya doladı. "Sana karşı sadece anlayış duyuyorum. Sana elimden geldiğince yardım edeceğim."

Mila'nın gözyaşları hıçkırıklara dönüştü ve Fire'a sarıldı. Yüzünü Fire'in saçlarına gömüp yarım yamalak konuştu. "Otlarım tükenmişti."

Fire dehşete düştü. "Benden ya da doktordan isteyebilirdin."

"Yapamazdım, Leydim. Çok utanıyordum."

"Archer'dan isteyebilirdin."

"O bir lord. Onu böyle bir konuyla nasıl rahatsız edebilirdim?" O kadar şiddetli ağlıyordu ki ara ara nefessiz kalıyordu. "Ah Leydim, hayatımı mahvettim."

Fire, Archer'a kafasının rahatlığı yüzünden kızılıyordu, tüm bu olan biten ona hiçbir şekilde dokunmayacaktı. Mila'ya sıkıca sarılıp sırtını okşadı ve onu sakinleştirmek için bir şeyler mırıldandı. Fire'in saçlarının yumuşaklığı Mila'yı rahatlatmışa benziyordu.

"Bilmeni istediğim bir şey var," dedi Fire. "Ve bunu hiçbir zaman unutmamalısın."

"Evet, Leydim."

"Ne zaman olursa olsun bir ihtiyacın olduğunda bana gelebilirsin."

İlerleyen günlerde Fire, Clara'ya söylediği sözlerin yalan olduğunu hissetmeye başladı. Archer'la yaptıkları herhangi bir şey için Clara ya da Mila'yı kıskanmadığı doğrudu. Ama kıskançlık hissine karşı bağışık değildi. Kraliyet ailesiyle beyin fırtınası yapıp suikast planları geliştirse de, dışarıdan savaşa ve yaklaşan baloya odaklanmış gözüксе de sessizlik anında içten içinde acı hissediyordu.

Kendi vücudunun bir tohumu besleyen zengin topraklı bir bahçe olmasının nasıl hissettirebileceğini düşünüyordu. Bu tohumu nasıl sıcak tutar, nasıl besler ve korurdu? Bir gün vücudundan ayrılıp ondan bağımsız olarak büyüdüğünde ve kendisine büyük gücünü kullanacak bir yol seçtiğinde onu nasıl da severdi.

Bazen, midesi bulandığında ve yorulduğunda, memeleri şişip acıduğunda imkânsız olduğunu bilse de gebe kaldığını düşünmeye başlamıştı. Acı onun için mutluluk verici bir şeydi. Ancak sonrasında yine regli başlıyor ve bu varsayımları tuzla buz oluyordu. Bunların reglden önce yaşadığı sıkıntılar olduğunu tekrar anlıyordu. Hamile olmadığını öğrendiğinde, Mila'nın

hamile olduğunu öğrendiğinde yaptığı gibi kendini umutsuzca ağlarken buluyordu.

Kederi korkutucuydu çünkü kendince bir dünyası vardı. Kederi aklını berbat fikirlerle dolduruyordu.

Aralık ayının ortasında bir seçim yaptı. Kendisi için doğru olanı seçtiğini umut ediyordu.

Hanna'mın altıncı doğum günü olan aralık ayının son günü, Hanna ağlayıp bağırarak Fire'in kapısında belirdi. Ağzı kanıyor ve pantolonunun dizlerindeki deliklerinden aşağı kan akıyordu.

Fire şifacı çağırdı. Vücudundaki bir yaradan ötürü ağlamadığı kesinleştğinde şifacıyı gönderdi, kızın önünde diz çöküp onu kucakladı. Hanna'nın hislerini çözmeye çalıştı. Sonunda ne olduğunu anladı. Diğer çocuklar babası sürekli uzaklarda olduğu için onunla alay etmişlerdi. Ona Brigan'ın ondan kaçmak istediği için sürekli uzaklarda olduğunu söylemişlerdi. Bu sefer bir daha geri dönmeyeceğinden bahsetmişlerdi. Hanna da onlara vurmaya başlamıştı.

Fire kollarıyla onu sararken en tatlı sesiyle Hanna'ya Brigan'ın onu sevdiğini, ondan ayrılmaktan nefret ettiğini ve geri döndüğünde yaptığı ilk işin gelip onu bulmak olduğunu, aslında konuşmaktan en çok hoşlandığı konunun Hanna olduğunu ve babası için büyük mutluluk kaynağı olduğunu defalarca anlattı. "Bana yalan söylemezsin," dedi Hanna hıçkırmayı keserek. Bu doğrudu, bu yüzden Fire Brigan'ın eve dönmesi konusunda Hanna'ya hiçbir şey söylememişti. Ona göre Brigan'ın eve döneceğini söylemek yalana dönüşme ihtimali yüksek olan bir bilgiydi.

Gideli neredeyse iki ay olmuştu ve son bir haftadır kimse ondan haber alamamıştı.

Fire, Hanna'yı yıkayıp kendi gömleklerinden birini verdi. Gömlek kızın üzerinde uzun kollu elbise gibi duruyor ve oldukça komik görünüyordu. Hanna'ya akşam yemeğini yedirdi ve kız burnunu çekmeye devam ederek Fire'ın yatağında uykuya daldı. Kimse telaşlanmasın diye Fire muhafızlarından biriyle haber gönderdi.

Brigan'ın bilinci zihninin algı alanına girdiğinde kendisini rahatlatması biraz sürdü. Daha sonra zihninden ona bir mesaj ilette. Brigan tıraşsız bir halde ve soğuk kokusuyla hemen onun odasına geldiğinde Fire ona dokunmamak için kendisini tutmak zorunda kaldı. Çocukların Hanna'ya söylediklerini duyduğunda yüzünü elleriyle kapadı, oldukça yorgun görünüyordu. Yatağa oturup Hanna'nın saçlarını okşadı ve alnından öpmek için eğildi. Hanna uyandı. "Üşümüşsün, baba," dedi Brigan'ın kucağına sokularak. Ardından yine uykuya daldı.

Brigan, Hanna'yı kucağına daha düzgünce yatırdı ve başının üzerinden Fire'a baktı. Fire bu gri gözlü Prens'in kızıyla beraber kendi yatağında olmasından o kadar etkilenmişti ki kendini tutamayıp oturdu. Neyse ki arkasında bir sandalye vardı.

"Welkley bu hafta odanızdan pek çıkmadığınızı söyledi, Leydim," dedi Brigan. "Umarım kötü değilsinizdir."

"Çok hastaydım," dedi ve hemen dilini ısırdı. Çünkü bunu ona anlatmaya niyeti yoktu.

Brigan hemen endişelendi ve bu endişesini ona hissettirdi.

"Hayır," dedi Fire. "Meraklanmayın. Önemsiz bir şeydi. İyileştim." Bu elbette yalandı çünkü vücudu hâlâ acıyordu ve kalbi

de Hanna'nın dizleri gibi yaralıydı. Ama bir gün bu cümlelerin doğru olmasını umut ediyordu.

Brigan onu inceledi, ikna olmamıştı. "Öyle diyorsanız, size inanmak zorundayım sanırım. Peki, ihtiyacınız olanları elde edebiliyor musunuz?"

"Evet, tabii ki. Lütfen unutun bunları."

Brigan yüzünü Hanna'nın saçlarına gömdü. "Sana bir doğum günü pastası getirirdim ama görünüşe göre yarına kadar beklememiz gerekiyor."

O gece yıldızlar donuk ve belirsizdi. Dolunay çok uzaklarda görünüyordu. Fire sıkı giyindiği için, olduğundan iki kat geniş gözüküyordu.

Çatıda Brigan şapkasız ama memnun bir halde hava akımının ortasında öylece duruyordu. Fire ellerini ısıtmaya çalışarak üflüyordu. "Soğuk havaya bağışıklığınız mı var Lordum?"

Brigan onu geniş bir bacadan rüzgârı kestiği bir yere götürdü. Sırtını bacaya dayaması için onu yönlendirdi. Yaslandığında şaşırmıştı çünkü baca ılıktı. Ufak'a yaslanmak gibi bir şeydi. Fire'in muhafızları arka planda kalmıştı. Asma köprüünün çıkardığı hafif ses şelalenin gürlemesiyle karıştı. Fire gözlerini kapadı.

"Leydi Fire," dedi Brigan, "Musa bana Mila'nın durumunu anlattı. Siz de kardeşimin durumunu anlatır mısınız bana?"

Fire'in gözleri açıldı. Brigan gözlerini şehre dikmiş ve parmaklıklara yaslanmıştı. Nefesi dudaklarından buhar bulutları gibi çıkıyordu. "Hımm," dedi Fire. Geçerli bir savunma uydurabilmek için fazla şaşkındı. "Onunla ilgili ne bilmek istiyorsunuz?"

"Hamile olup olmadığını elbette."

"Neden hamile olsun ki?"

Brigan ona dönünce bakışları kesişti. Fire okunmaz yüzünün Brigan'ınki kadar başarılı olmadığı hissine kapıldı. "Çünkü iş dışında," dedi, "kumara fazlaca düşkün. Zayıflamış ve bu gece çok az yemek yedi. Havuçlu keki görünce yüzü bembeyaz kesildi. Sizi temin ederim hayatımda bir kere bile onu böyle görmedim. Ya hamile ya da ölüyor." Ardından gözleri şehre döndü ve sesi berraklaştı. "Bana bebeklerin babasının kim olduğunu söylemeyin çünkü ona zarar vermeye kalkacağım. Bu da Brocker'm ve ona hayran olan tüm bu insanların beklentilerine ters düşer, değil mi?"

Eğer durumu bu kadar açıkça anladiysa numara yapmanın manası yoktu. Yumuşak başlılıkla, "Hanna için de iyi bir örnek oluşturmaz," dedi Fire.

"Off," dedi Brigan çenesini yumruğuna dayayıp. "Anladığım kadarıyla birbirlerinden henüz haberleri yok. Ben de bunu sır olarak saklamalıyım. Mila görüldüğü kadar mutsuz mu?"

"Mila harap olmuş durumda," dedi Fire usulca.

"O adamı sırf bu yüzden öldürebilirim."

"Mila doğru düzgün düşünemeyecek kadar kızgın ve umutsuz. Onun parasını almıyor. Bu yüzden ben alıp onun için saklıyorum. Umarım fikrini değiştirir."

"Eğer isterse işine devam edebilir, onu işi bırakmaya zorlamayacağım. Bir çözüm buluruz." Brigan buruk bir bakış attı. "Garan'a söylemeyeceğim," dedi ve sonra sert bir şekilde, "Ah, Leydim. Dünyaya bebek getirmek için çok tehlikeli bir zaman," diye ekledi.

Bebekler, diye düşündü Fire kendi kendine. Dünyaya bir bebek getirmek. Düşüncelerini özgür bıraktı. *Hoş geldiniz, bebekler.* Ardından büyük bir hayal kırıklığıyla ağlarken buldu kendini. Ağlamayı durduramaması arkadaşlarının hamileliklerinin bir semptomuydu âdeta.

Brigan bir anda yumuşadı. Elleri aslında olmayan mendilini bulmak üzere ceplerini karıştırıyordu. Fire'a yaklaşıp, "Leydim, ne oldu? Lütfen söyleyin," dedi.

"Seni özledim," diye hıçkırdı. "Geçen iki ayda."

Brigan, Fire'ın ellerini tutarak, "Lütfen söyle sorun ne?" diye sordu.

Ellerini tutunca Fire ona her şeyi oldukça sade bir biçimde anlattı. Ne kadar çok çocuk istediğini ve neden sahip olmaması gerektiğine karar verdiğini, fikrini değiştirmekten korktuğu için Clara ve Musa'nun yardımıyla sonsuza kadar çocuk sahibi olmasına engel olacak ilaçlar aldığını anlattı. Sonrasında da tam olarak iyileşmemiştii çünkü yüreği küçüktü ve titriyordu. Görünüşe bakılırsa ağlamayı da bir türlü kesemiyordu.

Brigan şaşkınlıkla, sessizce dinledi. Bitirdiğinde bir süre daha sessiz kaldı. Eldivenlerini çaresizlikle inceledi. "Tanıştığımız gece sana zalimce davranmıştım. Kendimi hiç affetmedim."

Bunlar, Fire'ın ondan söylemesini hiç beklemediği şeylerdi aslında. Ay gibi donuk gözlerine baktı.

"Hüznün beni üzüyor," dedi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. İnsanların çocuk sahibi olduğu bir yerde yaşamalı ve hepsini evlat edinmelisin. Archer'ı göz önünden ayırmamalıyız. Oldukça faydalı bir çocuk, değil mi?"

ATEŞ

Fire gülümsedi, hatta neredeyse güldü. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorsun. Teşekkür ederim."

Brigan, Fire'ın ellerini, sanki düşüp kırılabilecek şeylermiş gibi tekrar Fire'ın kucağına koydu. Tatlı tatlı gülümsedi.

"Böyle gözlerini kaçırmadan bana hiç bakmazdın ama şimdi bakıyorsun," dedi Fire. Hatırlamış ve merak etmişti.

Omuz silkti. "Bana o zamanlar gerçek gibi gelmiyordun."

Fire'ın alnı kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani beni şaşırtıyordun. Ama artık sana alıştım."

Fire gözlerini kırıştırdı. Brigan'ın sözlerinden aldığı aptalca keyif yüzünden şaşırarak sessizliğe büründü. Sonra sıradan olduğu imasına memnun olduğu için kendine güldü.

22. BÖLÜM

Ertesi sabah Fire; Musa, Mila ve Neel'le birlikte kraliyet ailesi ve Archer'la görüşmek üzere Nash'in ofisine gitti.

Baloya sadece birkaç hafta vardı ve Fire'in suikast planında rol alıp almaması hâlâ tartışma konusuydu. Fire'a göre olay çok basitti. Söz konusu edilen üç olayda da kesinlikle suikastçı Fire olmalıydı çünkü kurbanı kimsenin olmadığı ve muhafızsız bir bölgeye çekme ihtimali herkesten yüksekti. Üstelik öldürmeden önce onlardan pek çok şey öğrenebilirdi. Ancak Garan, Fire'ın kılıç kullanmadığını, üçünden birinin güçlü çıkması durumunda hayatının tehlikeye girebileceğini öne sürdü. Clara da suikastı gerçekleştirecek kişinin öldürme konusunda deneyimsiz biri olmasını istemiyordu. "Tereddüt edeceksin," dedi Clara bir kez daha. "Kılıcı birisinin göğsüne saplamanın ne anlama geldiğini gerçekten kavradığında, bunu yapamayacaksın."

Fire bu odada kendisini herkesten daha tecrübeli görüyordu. "Bunu yapmak istemediğim doğru," diye yanıtladı sakın bir şekilde. "Ancak yapmak zorunda kalırsam, yaparım."

Archer bir köşede burnundan soluyordu. Fire onu görmezden geldi çünkü bu konuda onun fikrine başvurmanın gereksiz olduğunu biliyordu. Özellikle de Fire'a olan tavrının nefretten utanca kadar uzandığı son günlerde. Çünkü Fire son zamanlarda ilgisini ve zamanını Mila'ya harcıyordu. Archer da bunu hissediyor, içerliyor ve bunun kendi hatası olduğunu biliyordu.

"Korhtuğumuz üç düşmanımızı öldürmesi için bir acemiği gönderemeyiz," dedi Clara tekrar.

Konu ortaya atıldığı günden beri Brigan ilk kez fikrini belirtmek üzere orada bulunuyordu. Kollarını kavuşturmuş ve kitaplığa yaslanmıştı. "Şurası kesin ki bu işin içinde Fire da olmalı," dedi. "Gentian'ın ona çok direneceğini sanmam ve Gunner zeki de olsa tamamen babası tarafından yönetiliyor. Murgda biraz zorlayabilir ancak biz de onun bildiklerini, özellikle de Mydogg'un ordusunu nerede sakladığını öğrenmek için deliriyoruz. Leydi Fire bu iş için en yetenekli kişidir. Ayrıca," dedi Clara'nın karşı koymasını önlemek için kaşlarını çatarak, "Leydi yeteneklerinin sınırını biliyor. Eğer bu işin üstesinden geleceğini söylüyorsa gelecektir."

Archer öfkeyle hırlayarak Brigan'ın üzerine yürüdü. Ruh hali Fire'ın dışında patlayacak bir çıkış bulmuştu işte. "Kes sesini, Archer," dedi Clara daha başlamadan onu durdurarak.

"Bu çok tehlikeli," dedi Nash endişeli bir şekilde Fire'ı izlediği masasından. "Kılıç ustası sensin, Brigan. Bu işi sen yapmalısın."

Brigan kafa salladı. "Peki, öyleyse Leydi ve ben beraber yapalım. Leydi onları belirli bir bölgeye çeker ve sorgular, ben de onları öldürüp Leydi'yi korurum."

"Siz orada olduğunuz sürece onları bana inanmaları için kandırmanın daha zor olacağını hesaba katmazsak tabii," dedi Fire.

“Ya saklanırsam?”

Archer odanın diğer köşesinden Brigan’a doğru yavaşça yaklaşıyordu. Prens’in önünde durdu, nefes almakta zorlanıyordu. “Onu tehlikeye atmak konusunda hiç tereddüdünüz yok,” dedi. “O sizin için bir oyuncak ve sizin de taştan bir kalbiniz var.”

Fire’in sınırları yerinden oynadı. “Ona kalpsiz deme, Archer. Burada bana inanan tek insan o.”

“Ah, senin yapabileceğine ben de inanıyorum,” dedi Archer, sesi odanın her yanında yankılanmıştı. “Babasına suikast düzenleyebilen bir kadın daha önce hiç tanışmadığı Vadili birkaç kişiyi kesinlikle öldürebilir.”

O anda zaman yavaşlamış ve odadaki herkes yok olmuş gibiydi. Odada sadece Archer ve kendisi vardı. Fire ağzı açık Archer’a bakakaldı, inanamıyordu. Ellerinden başlayıp vücudunun en derinine kadar inen bir soğukluk hissetti. Archer gerçekten de duyduğunu sandığı sözleri söylemişti.

Archer da ona bakakaldı, buz kesmişti. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak kitaplığa yaslandı. “Affet beni, Fire. Keşke söylemeseydim.”

Ama Fire o yavaşlamış zaman algısıyla bu cümleyi düşündü ve geri alınamayacağını anladı. Gerçeği ortaya çıkarması değil, ortaya çıkarış şekliydi sorun olan. Hissettiği her şeyi bilen Archer onu suçlamıştı. Onun utancını yüzüne vurmuştu.

“Değişen tek kişi ben değilim,” diye fısıldadı gözlerini Archer’a dikerek. “Sen de değiştin. Daha önce bana karşı hiç acımasız davranmamıştın.”

Arkasını dönüp odadan sessizce çıkarken zaman hâlâ yavaş akıyordu sanki.

Ürperip montunu unutmak konusundaki iflah olmaz yeteneğini hatırladığı yeşil köşkün buz gibi bahçesine girdiğinde zaman tekrar normal akmaya başlamıştı. Musa, Mila ve Neel sessizce yanında duruyorlardı.

Büyük ağacın altındaki bir dala oturdu. İri gözyaşları yanaklarından süzülüp kucığına düşüyordu. Neel'in uzattığı mendili alıp teker teker muhafızlarının yüzlerine baktı. Öğrendiklerinin ardından dehşete düşüp düşmediklerini anlamak için gözlerini inceliyordu.

Her biri sakın sakın bakıyordu. Dehşete kapılmamışlardı, Fire'a saygı duyuyorlardı.

Hayatındaki insanlar konusunda ne kadar şanslı olduğunu fark etti Fire. Ailesindeki tek kişiyi kendi elleriyle öldürmüş garip bir canavarın arkadaşlığı onları rahatsız etmiyordu.

İnce ince kar yağmaya başlamıştı. Sonunda yeşil köşkün yan kapısı açıldı. Brigan'ın hizmetçisi Tess pelerinine sarınmış halde ona doğru yürüdü. "Burnumun dibinde donarak ölmeye niyetlisiniz sanırım," diye çıkıştı. "Neyiniz var?"

Fire ilgisizce ona baktı. Tess'in sinirli ve derin bakan yeşil gözleri vardı. "Babamı öldürdüm," dedi Fire. "Ve bunu bir suikast gibi gösterdim."

Tess şaşırmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturup homurdanmaya benzer sesler çıkardı. Bu durumu kati suretle onaylamamışa benziyordu. "Bu bir şeyleri değiştirir işte. Sanırım genç Prens bana, 'Size söylemiştim,' diyecektir. Şu haline bir bak, çocuğum.

İlliklerine kadar ıslanmışsın. Günbatımı kadar güzelsin ancak hiç aklın yok. Zekânı annenden almadığın kesin. Hadi içeri gel.”

Fire şaşırmıştı. Küçük kadın onu pelerinine sarıp evin içine götürdü.

Fire kendisine buranın Brigan’ın değil Roen’in evi olduğunu hatırlattı. Kraliçe’nin evi mutsuz bir ruhu dinlendirmek için iyi bir yer gibi görünüyordu. Odalar küçük ve rahattı, açık yeşil ve mavi renklerde boyanmış, rahat mobilyalarla döşenmişti. Şömineler devasaydı ve ocaktaki ateş harlı harlı yanıyordu. Evde bir çocuğun yaşadığı oldukça aşikârdı. Okul notları, toplar, eldivenler, oyuncaklar ve Benekli’nin çiğnediği ama ne olduğu artık pek belli olmayan nesneler odanın her köşesine yayılmıştı. Sezgi gücü kuvvetli bir gözlemci için bazı ipuçları olsa da Brigan’ın burada yaşadığına dair pek iz yoktu. Tess’in, Fire’ı sarıp sarmaladığı battaniye, eyer örtüsüne benziyordu.

Fire’ı şöminenin önündeki koltuğa, muhafızlarıysa etrafındaki koltuklara oturttu. Hepsine sıcak şarap ikram etti. Bir yığın küçük gömleği katlayarak onlarla oturdu.

Fire koltuğu daha önce hiç görmediği iki küçük kedi canavarla paylaşıyordu. Biri kıvılcık, diğeri ise kıvılcıkla karışık bakır rengindeydi ve birbirlerine dolanmış, kanepede uyuyorlardı. Hangi başın ya da kuyruğun hangisine ait olduğunu söylemek çok zordu. Fire’a, eşarba sarılmış, nemli ve soğuk saçlarını anımsattılar. Eşarba çıkarıp kuruması için yanına serdi. Işık ve renk parıltısı içinde saçları omuzlarına döküldü. Yavrulardan bir tanesi bu parıltıya doğru başını kaldırıp esnedi.

Fire ellerivle sıcak bardağı sarıp yüzüne vuran buhar arasında bitkin bitkin gözlerini kırıştırdı. Konuşmaya başladığı anda itiraf etmenin küçük ve yaralanmış kalbini rahatlattığının farkına vardı. “Brigan’ı öldürmesini engellemek için Cansrel’i öldürdüm. Brigan’ın da Cansrel’i öldürmesini engellemek istiyordum çünkü bu onun, Cansrel’in arkadaşlarıyla ittifak kurma ihtimalini zedeleyecekti. Başka sebepler de var tabii... Ölümünün neden daha iyi olduğunu herhangi birinize açıklamaya gerek olduğunu sanmıyorum.”

Tess ellerini kucağındaki yığına koyarak yaptığı işe ara verdi ve dikkatle Fire’a baktı. Fire konuşurken söyleyeceği kelimeleri tartıyormuş gibi dudaklarını kıpırdatıyordu.

“Leopar canavarın daha bir bebek olduğuna inandırdım onu,” dedi Fire. “Demirlerin dışında durdum ve Cansrel’in kafesin kapısını açmasını, canavarı zararsız zavallı bir şeymiş gibi sevişini izledim. Leopar açtı. Yaratığı hep aç bırakırdı. Her şey bir anda oldu.”

Fire rüyalarını zehir eden bu tabloyla yüzleşirken bir an sessiz kaldı. Gözlerini kapayıp konuşmaya devam etti. “Öldüğünden emin olduğumda leoparı öldürdüm. Daha sonra geri kalan tüm canavarları da öldürdüm çünkü hepsinden nefret ediyordum. Her zaman nefret etmiştim; onun kanına susamalarına dayanamıyordum. Hizmetçileri çağırdım ve kendisini öldürdüğünü, onu durduramadığımı söyledim. Tamamen emin olmak için zihinlerine girdim ve bana inanmalarını sağladım ki bu da zor bir şey değildi. Nax’in ölümünden beri mutsuzdu ve bir şey yapabileceğini herkes biliyordu.”

Hikâyenin geri kalanını kendine sakladı. Archer onu Cansrel'in kanı başında diz çökmüş, gözleri yaşarmadan ona bakarken bulmuştu. Onu oradan uzaklaştırmak istediğindeyse Archer'a umutsuzca karşı çıkmış ve kendisini yalnız bırakmasını haykırmişti. Birkaç gün boyunca Archer ve Bocker'a saldırgan davranmıştı. Aklını ve bilincini yitirmiş gibiydi. Kendine gelene kadar yanında kalıp onunla ilgilenmişlerdi. Bunu neşesiz ve gözyaşı dolu haftalar takip etmişti. Bu zaman boyunca da hep onun yanındaydılar.

Hissiz bir şekilde kanepede oturuyordu. Bir an Archer'ın yanında olmasını istedi. Böylece Archer gerçekleri söylediği için onu affedebilecekti. Hem artık başka insanlar da gerçeği biliyordu. Artık herkes onun kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyordu.

Musa genç kadının içkisi dökülmesin diye yerinden fırladığında dahi Fire içinin geçtiğini fark etmemişti.

Saatler sonra uyandığında battaniyelere sarınmış, karmakansık saçında uyuyan canavarlarla koltukta uzanırken buldu kendini. Tess yoktu fakat Musa, Mila ve Neel yerlerinden kıpırdamışlardı.

Archer şöminenin başında, arkası ona dönük bir şekilde duruyordu.

Fire yerinde biraz doğrularak saçlarını canavarların altından çekti. "Mila," dedi. "İstemiyorsan kalmak zorunda değilsin."

Mila'nın sesi sertti. "Burada kalıp sizi korumak istiyorum, Leydim."

"Peki," dedi Fire hemen arkasına dönen Archer'ı izleyerek. Morarmış sol elmacık kemiği Fire'ı önce telaşlandırdı ama hemen ardından aşırı derecede ilginç geldi.

“Kim vurdu sana?” diye sordu.

“Clara.”

“Clara mı?”

“Seni üzdüğüm için. Şey...” diye ekledi biraz daha kısık sesle, “en azından temel sebebi bu. Seçebileceği pek çok neden olduğunu sanıyorum.” Bir anda karnına çok fazla darbe almış bir boksör gibi görünmeye başlamış Mila’ya baktı. “Bu durum biraz tuhaf.”

Senin hatan, dedi Fire Archer’ın zihnine öfkeyle ve dikkatsiz sözlerin durumu daha da kötüleştirecek. Birbirlerinden henüz haberleri yok ve sırlarını açığa çıkarmak senin üzerine vazife değil.

“Fire,” dedi, gözleri kederli ve karamsardı. “Birisine bir iyilik yapmayalı uzun zaman oldu. Babam geldiğinde yüzüne bakamayacağım. Kayda değer, utanmamı gerektirmeyecek bir şey yapmak için yanıp tutuşuyorum ama sen gözümün önündeyken, bana artık ihtiyacın yokken ve başka birisine âşıkken bunu yapabilecek gücüm yok.”

“Ah, Archer,” dedi ve durdu. Onu aşk yüzünden suçlaması ne kadar komik ve üzüntü vericiydi. Archer belki de hayatında ilk defa Fire’ın karşısında haklıydı.

“Batıya gidiyorum,” dedi. “Cutter’a.”

“Ne?” diye haykırdı Fire dehşete kapılarak. “Hemen mi? Tek başına mı?”

“Şu çocuğu ve okçuyu kimse önemsemiyor ama ben bunun bir hata olduğunu biliyorum. Çocuk hafife alınmamalı. Unutmuş olabilirsin ama yaklaşık yirmi sene önce o okçu da tecavüzden yargılanmış.”

Fire yine ağlamak üzereydi. "Archer bunu yapman gerektiğini sanmıyorum. Balonun bitmesini bekle ve seninle gelmeme müsaade et."

"Senin peşinde olduklarını düşünüyorum."

"Lütfen, Archer, gitme."

"Gitmeliyim," dedi bir anda patlayarak. Arkasını dönüp elini kaldırdı. "Şu haline bak," dedi, sesi ağlamaklıydı. "Sana bakmaya katlanamıyorum bile. Bir şeyler yapmalıyım, anlamıyor musun? Uzaklara gitmeliyim. Senin ve Brigan'ın bu işi birlikte yapmanıza müsaade edecekler, bunu biliyorsun. Muhteşem suikast ekibi. İşte!" dedi cebinden katlı bir kâğıt çıkarıp hiddetle Fire'ın yanına atarak.

"Bu da ne?" diye sordu Fire, şaşkına dönmüştü.

"Ondan bir mektup," dedi Archer bağırarak. "Sen uyanmadan hemen önce masa başındaydı, bunu yazıyordu. Eğer sana vermezsem iki kolumu da kıracağımı söyledi."

Tess aniden kapıda belirip eliyle Archer'ı dürttü. "Genç adam," diye bağırdı. "Burada yaşayan bir çocuk var ve bağırarak tavanı başımıza indirmen için hiçbir neden yok." Ardından arkasını dönüp ağır ağır uzaklaştı. Archer şaşkınlıkla arkasından bakakalmıştı. Bir an sonra şömineye doğru gitti ve başını ellerinin arasına alarak şöminenin üstündeki rafa yaslandı.

"Archer," dedi Fire. "Eğer bunu yapmak zorundaysan, en azından yanına alabildiğin kadar asker al. Brigan'dan bir birlik iste."

Archer cevap vermedi. Fire kendisini duyduğundan bile emin değildi. Ardından Archer yüzleşmek için ona döndü ve "Hoşça kal, Fire," deyip odadan ayrıldı. Fire'ı kendi endişeleriyle baş başa bırakmıştı.

Fin' arkasından umutsuzca haykırdı. *Archer! Zihnini açık tut. Dikkatli ol.*

Seni seviyorum.

Brigan'ın mektubu kısaydı.

Leydim,

Bir itirafta bulunacağım. Cansrel'i öldürdüğünüzü biliyordum. Sizi buraya getirmek için muhafızlarla evinize geldiğim gün Lord Bocker anlatmıştı. Sırrınıza ihanet ettiği için onu affetmelisiniz. Bana sizin nasıl biri olduğunuzu anlayabilmem ve ona göre davranmam için anlattı. Başka bir deyişle sizi benden korumak için.

Bir keresinde size neden güvendiğimi sormuştunuz. Tamamen bu yüzden değil ancak bunun da payı var. İnanıyorum ki diğer insanların iyiliği için çok büyük acılara göğüs gerdiniz. Tanıştığım ya da hakkında hikâyeler duyduğum en güçlü ve cesur insanlar kadar güçlü ve cesur olduğunuza inanıyorum. Gücünüzü kullanmak konusunda onlar kadar zeki ve cömertsiniz.

Acilen Sel Kalesi'ne gitmeliyim ancak balo zamanı geri döneceğim. Archer sizin bu suikast planında olmanızdan memnuniyet duyduğum konusunda yanlış bir fikre kapılmış olsa da sizin bu planın bir parçası olmanız fikrine katılıyorum. Kardeşlerim düşüncelerimi size aktaracaktır. Askerlerim bekliyor ve bu, hızlıca fakat yürekte yazılmış bir mektuptur.

Saygılarımla,

Brigan

Not: Tess size gerçekleri anlatana kadar evden ayrılmayın ve bunu sizden sakladığım için beni affedin. Ona bir söz verdim ve o zamandan beri altında eziliyorum.

Fire, Tess'in orada olduğunu hissettiği mutfağa doğru yürürken sarsılarak nefes aldı. Yaşlı kadın yeşil gözlerini elindeki işinden kaldırdı.

"Prens ne demek istemiş?" dedi sorduğu sorudan ürkerek. "Bana gerçekleri anlatman gerektiğini söylemiş."

Yoğurduğu hamuru bırakıp ellerini önlüğüne sildi. "Ne ters bir gün," dedi. "Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama geldi ve sen de öyle bir haldesin ki korkuyorum." Ne yapacağını bilmez bir tavırla omuz silkti. "Kızım Jessa senin annendi, çocuğum," dedi. "Ben de senin anneannenim. Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

23. BÖLÜM

Fire sonraki günleri hayret içinde geçirdi. Bir anneannesinin olduğunu öğrenmesi yeterince şaşırtıcıydı. Ancak beraber geçirdikleri tereddüt dolu akşam yemeğinde anneannesinin kendisini tanımak konusundaki meraklı ve arkadaşlığına açık olduğunu hissetmek... O güne kadar çok az mutlu olmuş genç bir canavar için bu kadarı fazlaydı.

Akşam yemeklerini her akşam yeşil köşkün bahçesinde, Tess ve Hanna'yla birlikte yedi. Hanna'nın muhabbeti anneanne ve torununun konuşmalarındaki boşlukları doldurup bir şekilde ilişki kurmaları için bir yol bulmaya çalışmalarını sağlıyordu.

Tess'in açık sözlü ve dürüst olması, Fire'in da onun karmakarışık sözlerindeki içtenliği anlayabilmesi işe yaramıştı. "Çoğunlukla soğukkanlıyım," dedi Tess canavar etli köftesini yedikten sonra. "Beni telaşlandırdınız, Canavar Leydi. Bunca yıl senin gerçekten Jessa'nın değil, Cansrel'in kızı olduğunu söyledim kendime. Canavarlar olmadan daha iyiyiz. Jessa'ya da anlatmaya çalıştım, her ne kadar dinlemese de. Haklıydı. Onu gün gibi görebiliyorum senin yüzünde."

"Nerede?" dedi Hanna. "Yüzünün hangi bölümlerinde?"

"Alnın Jessa'nınki gibi," dedi Tess kaşığı ona doğru sallayarak. "Ve gözlerindeki ifade ve sıcak tenin aynı. Gözlerini ondan almışsın ve saç rengini de ama senin saç rengin onunkinden yüz kat parlak tabii. Genç Prens sana güvendiğini söyledi bana," diye bitirdi bitkin bir biçimde. "Ama ona inanamadım. Tuzağa düşürüldüğünü sandım. Kral'la ya da daha da kötüsü onunla evleneceğini ve her şeyin yeniden başlayacağını düşünmüştüm."

"Her şey yolunda," dedi Fire usulca, nefrete dayanıklıydı çünkü bir anneye sahip olmak çok hoşuna gitmişti.

Brigan'a teşekkür edebilmeyi istedi ancak Brigan henüz dönmemiştir ve kutlamalardan önce gelmesi de pek olası değildi. Bunları Archer'a anlatabilmeyi ise her şeyden çok isterdi. Ne hissederse hissetsin bu olayda Fire'in mutluluğunu paylaşır ve haberlere şaşkınlık içinde gülerdi kesin... Ama Clara'ya göre Archer şu anda sadece dört kişiden oluşan bir muhafız grubuyla batıda bir yerlere işleri eline yüzüne bulaştırmaya, ne tür tehlikelerin olduğunu kimsenin bilmediği bir yere gidiyordu. Fire, geri döndüğünde ona anlatmak üzere bir anneye sahip olmanın güzelliği ve şaşırtıcılığını anlatan bir liste yapmayı kafasına koymuştu.

Archer'ı merak eden tek kişi o değildi. "Senin sırrını açıklamış olması o kadar da berbat bir şey değil, gerçekten," dedi Clara. Prenses, Archer bunu yaptığında onu yumruklayacak kadar kötü bir şey olduğunu düşündüğünü unutmuş gibiydi. "Bildiğimiz için sana daha çok güveniyoruz. Bunun için seni takdir ediyoruz. Gerçekten, neden daha önce bize anlatmadın, merak ediyorum."

Fire yanıt vermedi. Takdir edilmenin anlatmama sebepleri içinde olduğunu açıklayamazdı. İnsanların Cansrel'e olan nefret-

lerinin kahramanı olmak tatmin edici değildi. Nefret ettiği için öldürmemişti onu.

“Vadi biliyor ya, Archer tam bir ahmak ama yine de dikkatli olacağını umuyorum,” diye bitirdi Clara bir eli karnında, kat planlarının olduğu kâğıt yığını altüst ederken. “Batıdaki bölgeyi biliyor mu? Zeminde kocaman çatlaklar var. Bazıları mağaralara açılıyor ancak bir kısmı dipsiz. Herhangi birinin içine düşeceğinden emin olabilirsin.” Bir an için planları karıştırmayı bırakıp gözlerini kapadı, iç çekti. “Çocuğuma bir kardeş sağladığı için ona minnettar olmaya karar verdim. Öfke minnettarlıktan daha yorucu bir duygu.”

Gerçekler gün yüzüne çıktığında Clara bunları oldukça sakın karşılamıştı. Ancak sinirlenmemiş olsa da Mila için tüm bunları kabul etmek o kadar kolay olmamıştı. Kapının yanındaki sandalyesine oturmuş ve fazlasıyla sersemlemiş görünüyordu.

“Ah, peki,” dedi Clara iç çekmeye devam ederek. “Altıncı kattan sonraki yerleri ezberledin mi? Yükseklikten korkmuyorsun, değil mi?”

“Normal insanların korktuğu kadar. Neden?”

Clara kıvrılmış iki devasa sayfayı, kat planları yığını arasından çekip çıkardı. “İşte yedinci ve sekizinci katın planı. Misafir odalarının yerlerini Welkley’ye teyit ettireceğim. Bu katları senin kullanabilmen için boş tutmaya çalışacağız fakat oraların manzarasını sevenler var.”

Sarayın kat planlarını ezberlemek Fire için diğer insanlara nazaran oldukça farklıydı çünkü sarayı bir harita gibi, sayfa üzerinde düz bir yüzey olarak bir türlü algılayamıyordu. Saray koridorlarda yürüyen, çamaşır bacasının önünden geçen, mer-

divenleri çıkan hareketli zihinlerle dolu ve zihninde üç boyutlu haliyle dönüp duran bir yerdi. Ancak Fire, sarayın canlılığını hissetmeyip bir sayfa üzerindeki haritadan hatırlamak zorundaydı. Mesela Welkley'nin sarayın ikinci katında, doğu ucunda olduğunu bilmek Fire için yeterli değildi. Tam olarak neredeydi? Hangi odadaydı, odanın kaç kapısı ve penceresi vardı? En yakın hizmetçi dolabına ya da en yakın merdivene ne kadar yakındı? Welkley'nin yakınında sezdiği zihin odada onunla birlikte miydi, koridorda mıydı yoksa yan odada mıydı? Fire, Welkley'ye zihinsel yönlendirmelerde bulunarak kâhya kimseye gözükmenden kendi odalarından birine gitmesini sağlayabilir miydi? Sekiz katı, yüzlerce koridoru, binlerce odayı, girişleri, pencereleri, balkonları ve tüm sarayın varlığını tamamen bilinçli bir biçimde bütünüyle aklında tutabilecek miydi?

Cevap basitti: Hayır, yapamazdı. Fakat planları elinden geldiğince öğrenmek zorundaydı çünkü kutlama gecesindeki suikast planının başarısı tamamen buna bağlıydı. Tüm gün boyunca odasında, Ufak'la ahırda, çatıda muhafızlarıyla sürekli olarak, saraya ilk geldiği günlerden bu yana bu kadar çok yol kat ettiği için bazen kendiyse gurur duyarak tekrar tekrar alıştırmayı yaptı. Bu koridorlarda gezinirken bir daha asla kaybolmayacaktı.

Planın başarısının, Fire'in gizlice Gentian'ı, Gunner'ı ve Murgda'yı sarayın herhangi bir yerinde hep beraber ya da teker teker yalnız bırakma yeteneğine bağlı olması endişe vericiydi. Bunun üstesinden gelmek zorundaydı çünkü ikinci plan çok fazla asker ve kavga gerektiren, sessizce yapılması imkânsız, karmakarışık bir plandı.

Onlarla yalnız kaldığında, Fire her birinden ne öğrenebilirse öğrenecekti. Bu arada Brigan da ona katılmak ve bilgi alışverişi

tamamlandığında Fire'in hayatta, diğer üçününse ölü olduğunu garantilemek üzere ihtiyatlı bir yol bulacaktı. Tüm bu çılgınlığın mümkün olduğu kadar uzun süre gizli tutulması gerekiyordu. Bu da Fire'in görevlerinden biri olacaktı: Durumdan şüphelenebilecek insanlara karşı sarayı gözetlemek ve bu kişilerin bir şey söylemeden sessizce yakalanmasını sağlamak. Çünkü Krallık'a karşı olan hiç kimsenin olayların ne noktaya geldiğini ya da Fire'in neler öğrendiğini bilmesine izin verilemezdi.

Brigan gece boyunca Sel Kalesi'ne doğru yol alacaktı. Oraya vardığı anda da savaş başlayacaktı.

Balo günü Tess, Welkley'nin sipariş ettiği elbisenin kancalarını tutturup zaten düz ve pürüzsüz olan kısımlarını düzeltirken memnuniyetini mütemadiyen dile getirerek Fire'a yardım etti. Sonrasında bir kuaför grubu saçlarını delicesine çekştirerek, saçındaki kırmızı, turuncu, altın ve pembe tonlarına, yumuşaklığına, parlaklığına hayran olarak ördü. Görünümünü *düzeltilmek* konusunda ilk deneyimiydi bu Fire'ın. Kısa sürede yorucu olmaya başlamıştı.

Her şeye rağmen kuaförler gittikten ve hazırlıklar bittikten sonra Tess onu aynanın karşısına geçirmek konusunda ısrar edince Fire herkesin işini iyi yaptığını gördü. Oldukça sade bir tasarımı olan koyu mor renkli, ılık ılık elbisenin kesimi çok iyiydi ve üzerine öyle iyi oturuyordu ki Fire kendisini neredeyse çıplak hissetmişti. Ve saçları... Saçlarına ne yaptıklarını takip edememişti. Saç örgüleri bazı yerlerde ip gibi inceliyor, ilmek ilmek sarılı kısımlar omuzlarına ve sırtına düşüyordu. Fire sonucun yüzüne, vücuduna ve elbisesine muhteşem ve kontrollü bir vahşilik kattığını gördü.

Bu geceki oyunda rol sahibi olan ve Fire'in emirlerini bekleyen yirmi muhafızına onların üzerlerindeki etkisini görmek için döndü. Yirmi muhafızın; Mila, Musa ve Neel'in bile şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Fire zihinlerine dokundu. Durumdan memnundu ancak zihinleri, temmuz ayında açık bırakılan cam çatılar kadar serbest olduğu için kızmıştı da.

"Kendinize çekidüzen verin," diye çıkıştı. "Bunun gizlenmek için olduğunu unutmayın. Bana yardım etmesi gereken insanlar akıllarına sahip çıkamazsa bu plan hiçbir işe yaramaz."

"İşe yarayacak, Leydim." Tess, Fire'a ayak bileğine takılabilecek kılıfları olan iki hançer uzattı. "İstediğin şeyi her kimden istiyorsan alacaksın. Bu gece Kral Nash istersen sana Kanatlı Nehir'i hediye bile eder. Prens Brigan da en iyi savaş atını."

Fire iki bileğine de birer çakı bağladı ve Tess'in lafına gülümsemedi bile. Brigan saraya dönmezse hediye de veremezdi ve kutlamaya iki saat kalmasına rağmen hâlâ ortalıklarda yoktu.

Kraliyet ailesi tarafından gece için ayrılan pek çok alandan biri dördüncü katta, geniş merkez avluya bakan bir balkon olan salondur. Fire üç muhafızıyla birlikte balkonda duruyor, aşağıdaki yüzlerce insanın dikkatini dağıtıyordu.

Fire kraliyet balosu bir yana, daha önce parti bile görmemişti. Avlu yüzlerce mumun ışığıyla altın gibi parlıyordu. Leydiler elbiselerini ateşe vermesinler diye mumdan duvarlar yalnızca dans pistinin kenarlarındaki köşelerde oluşturulmuştu. Tavan-daki gümüş avizelerden sarkan geniş fanusların içlerinde yanan mumlar, Fire'ın bulunduğu da dâhil olmak üzere tüm balkonların parmaklıklarına akıyordu. Işık yansımaları insanların üzerinde

hareket ediyor, insanları, elbiseleri, takımları, mücevherleri ve içki içtikleri gümüş bardakları aydınlatıp güzelleştiriyordu. Gün batmaya başlamıştı. Müzisyenler enstrümanlarını ayarlayıp çalmaya koyuldular. Ardından dans başladı. Mükemmel bir kış partisi görüntüsüydü.

Bir şeyin yarattığı his ile görüntüsü ne kadar farklı olabilirdi ki? Fire odaklanmaya bu kadar ihtiyaç duymasaydı gülebilirdi bile. Çünkü Krallık'ın ufak bir modelinin tepesinde durduğunu; hainler, casuslar ve iyi giyimli müttefiklerden oluşan, her kesimi yansıtan ama herkesini birbirini ölçüp tarttığı, birbirlerinin konuşmalarını duymaya çalışıp içeri girip çıkarak dikkatle izlediği merakla örülmüş bir örümcek ağının içinde olduğunu biliyordu. Lord Gentian ve oğlu bir köşede dursalar da odanın odağıydılar. Orta boylu ve pek dikkat çekmeyen Gunner gözden uzak kalmak konusunda başarılıydı ancak Gentian beyaz saçları ve uzun boyuyla sarayda göze çarpmaması mümkün olmayan, oldukça tanıdık bir düşmandı. Etrafını sarmış dört "yardımcısı" vardı ve hepsi takım elbise giydirilmiş saldırgan köpeklere benziyordu. Bu tip kutlamalarda silah sadece kapılarda bekleyen muhafızlarda olurdu ve kılıç getirilmezdi. Ama Fire; Gentian, Gunner ve beceriksizce gizlenmiş muhafızlarının bıçakları olduğunu biliyordu. Hiçbir şeye güvenmediklerini biliyor, bunu hissedebiliyordu. Gentian'ın defalarca yakasını huzursuzlanarak çektiğini gördü. Oğlunun ve onun her duydukları sese keskin bir şekilde dikkat kesildiğini, gülüşlerinin sahte olduğunu ve neredeyse delilik derecesinde taş kesmiş halde olduklarını fark etmişti. Gentian'ın iyi görünümlü, iyi giyimli ve seçkin bir adam olduğunu düşündü, tabii ayakta olan sınırlarını fark etmemiş olsaydı. Gentian onu buraya getiren plandan dolayı pişmanlık duyuyordu.

Avludaki herkesi takip etmek Fire'ı çok yoruyordu ve avludan ötesine uzanmak kesinlikle baş döndürücüydü. Ancak mümkün olduğunca ve kendisini saklayamayan zihinleri de kullanarak sarayda Lord Gentian ya da Leydi Murgda taraftarı olabilecek, güvenilebilecek ve güvenilemeyecek insanların zihinlerinden bilgiler topluyordu. Topladığı isimleri Garan'ın bunları kayıt eden sekreterine iletiyor, o da bu isimleri, o gece herkesin her dakika nerede olduğunu bilmek, önceden bilinmeyen herhangi bir silahın ya da kişinin varlığını engellemekle de görevli olan muhafızların başına veriyordu.

Hava kararmıştı. Fire etrafındaki balkon gölgelerine okçuların geldiğini hissetti. Gentian ve Murgda sarayın avluya bakan üçüncü katına; yukarısı, aşağısı ve karşısı boş misafir odalarıyla çevrili ve Fire'ın kendi muhafızlarını gölgede bırakacak geçici askerî kuvvetlerle doldurulmuş bir yere yerleştirilmişlerdi.

Bunları Brigan emretmişti.

Fire hangisinden daha çok korktuğunu bilmiyordu. Brigan zamanında gelemese hem Fire hem de Brigan açısından ne anlama gelirdi bu? Savaş ya da bu gecelik planlarıyla alakalı bir anlamı olur muydu? Tüm bunların aynı korkunun parçaları olabileceğini düşündü. Eğer Brigan gelmezse muhtemelen ölmüştü ve bu da bu gecenin planları gibi büyük ya da Fire'ın kalbi kadar küçük her şeyi altüst edecekti.

Fakat birkaç dakika sonra hissedebildiği yerlerin sınırındaki en yakın köprüde Brigan'ın varlığını algıladı. Neredeyse istemsizce öfkeyle başlayan ancak sonra endişeye ve rahatlamaya dönüşen hislerini gönderdi ona. En temel ve kontrolsüz hislerinin yanında

daha derin duygularının bir kısmını da gönderip göndermediğinden emin olamıyordu.

Brigan bitkin olduğu ve özür dilediği mesajını gönderdi. Fire özür dilemesi gerekenin kendisi olduğunu ve bu sefer ısrarla özür dilediğini söyledi. Herkese Brigan'ın geldiği mesajını gönderdi ve gelen rahatlama hislerini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Odak noktası çözüliyordu. Avlunun kontrolünü tekrar ele almak için çabalamaya başladı.

Leydi Murgda, Gentian'dan daha az dikkat çekiyordu. Gentian gibi o da en az yirmi yardımcısıyla gelmişti ve bu "hizmetçiler", savaşıma alışkın insanlarmış gibi görünüyordu. Bir kısmı aşağıdaki avludaydı. Diğerleriye muhtemelen Murgda'nın emrettiği kişileri izlemek için saraya dağılmışlardı. Murgda varır varmaz doğrudan odasına gitmiş ve o zamandan beri dışarı adımını atmamıştı. Fire onu göremese de bir alt katta, kendi bulunduğu yerin karşısına denk gelen odaya kapanmıştı. Onu sadece hissedebiliyordu. Fire'in tahmin ettiği gibi zeki ve uyanıktı. Aşağıdaki iki düşmanından daha sert ve ihtiyatlıydı ancak tedirgindi ve şüphe içinde yanıp tutuşuyordu.

Clara, Garan, Nash, Welkley ve birçok muhafız Fire'in odasına girdiler. Onları hissederek ancak balkon manzarasından kendini almadan zihinlerinde onlara hoş geldiniz mesajı verdi ve açık balkon kapısından Clara'nın söylendiğini duydu.

"Gentian'ın peşime kimi taktığını öğrendim," dedi. "Ancak Murgda'nıkinden emin değilim. Onun adamları daha eğitilmiş."

"Bir kısmı Pikkia'lı," dedi Garan. "Sayre Pikkia'lıya benzeyen insanlar gördüğünü ve aksanlarını duyduğunu söyledi."

"Lord Gentian'ın, Leydi Murgda'nın peşine kimseyi takmayacak kadar aptal olması mümkün mü?" dedi Clara. "Çevresinde kimlerin olduğu belli ve kimseyi ona yönlendirmiş gibi durmuyor."

"Leydi Murgda'yı takip etmek hiç de kolay değil, Prenses," dedi Welkley. "Yüzünü pek göstermedi. Diğer yandan Lord Gentian üç kere huzurunuza çıkmayı talep etti, Kralım, ancak her seferinde onu başımdan savdım. Buraya geliş nedenini uyduruk bahaneler yüzünden size birebir anlatmak konusunda oldukça istekli."

"Ona her şeyi açıklama fırsatı vereceğiz," dedi Garan. "Öldüğünde..."

Fire ilgisinin küçük bir kısmını onlara yönlendirerek konuşmayı dinledi. Öteki taraftan ahırda olan Brigan'ı ve Gentian, Gunner ile Murgda'yı gözlemliyordu. O ana kadar sadece zihinlerinin etrafında dolanmış, içeri girmenin yollarını aramış, yaklaşmış ancak ele geçirmemişti. Welkley'nin adamlarından bir hizmetçiye Gentian ve Gunner'a şarap ikram etmesini talimat vermişti. İki adam da servis yapan kızları geri gönderdiler. Fire büyük olanın hazımsızlıktan rahatsızlık duymuyor olmasını, küçük olanınsa alışkanlıklarının çok katı olmamasını diliyordu. Genç Gunner aslında Fire'ın isteyeceğinden daha iradeliydi. Diğer yandan Gentian'sa... Gentian'ın zihnine girip irdellemek için uygun zaman olup olmadığını merak etti. Gittikçe telaşlanıyordu ve Fire onun, az önce reddettiği şarabı o anda istediğini hissetti.

Brigan, Fire'ın arkasından odaya girdi. Fire Garan'ın, "Kardeşim," dediğini duydu. "Bu sefer kendi standartlarını da aşıp biraz ucu ucuna yetişmedin mi? Sel Kalesi'nde her şey yerli yerinde mi?"

"Zavallı çocuk," dedi Clara. "Bunu yüzüne kim yaptı?"

"Mühim biri değil," dedi Brigan kısaca. "Leydi Fire nerede?"

Fire avludan geri döndü, balkon kapısına gidip odaya girdi ve Nash'le göz göze geldi. Çok yakışıklı ve şık giyinmiş olan Nash onu gördüğünde donup kaldı, genç kadın bakışlarına mutsuzlukla karşılık verdi ve dönüp yan odaya yürüdü. Garan ve Welkley de ağızları açık bakakaldılar ve Fire giyinip kuşanmış olduğunu hatırladı. Clara bile donakalmıştı.

"Pekâlâ," dedi Fire. "Biliyorum. Kendinizi toparlayın ve işimize bakalım."

"Herkes görev yerinde mi?" diye sordu Brigan. Üstü çamurluydu ve sadece on dakika önce hayatı için kavga ediyormuş ve neredeyse kaybediyormuş gibi görünüyordu; yanağı kanıyordu, parmak eklemlerini kanlanmış bir bandajla bağlamıştı. Bu soruyu Fire'a yöneltmişti, görüntüsüyle hiç uyuşmayan nazik bakışlarla onu inceliyordu.

"Herkes görev yerinde," dedi Fire. *Lordum, doktora ihtiyacınız var mı?*

Brigan hafifçe keyiflenerek parmaklarına baktı. "Peki ya düşmanlarımız? Beklemediğimiz birileri var mı? Cutter'ın karanlık arkadaşlarından biri mesela, Leydim?"

"Hayır, Vadi'ye şükürler olsun." *Acı çekiyor musunuz?*

"Pekâlâ," dedi Clara. "Kılıç ustaları hazır, haydi harekete geçelim. Brigan en azından üstünü başını temizleyebilir misin? Bunun bir savaş olduğunu biliyorum ancak geri kalanımız bunu bir parti gibi göstermeye çalışıyor."

Fire, Welkley'nin hizmetçi kızına Gentian'a şarap ikram etmesini üçüncü söyleyişinde, Gentian kadehi aldı ve iki yudumda mideye indirdi.

Fire, Gentian'ın zihnindeydi artık. Durağan bir yer değildi. Murgda'nın odasının balkonuna bakıp duruyordu. Bunu yaptığı-
ğında benliği garip bir istek ve kaygıyla yanıyordu.

Fire meraklanmıştı. Eğer Gentian Murgda'nın balkonuna bakarken bu kadar endişeleniyorsa, neden adamlarından birini Murgda'yı kontrol etmek için görevlendirmiyordu? Fire Gentian'ın çevresindeki herkesin hislerini biliyor ve ufak bir çabayla hepsinin yerini saptayabiliyordu. Davet sırasında, kraliyet ailesinin odalarının korunan kapılarının yakınlarında dolanıyorlardı. Hiç biri Murgda'nın civarında değildi.

Öte yandan Murgda'nın casusları herkesi izliyordu. İki tanesi şu anda Gentian'ın etrafında boş boş dolanıyordu.

Gentian bir kadeh daha şarap aldı ve bir kez daha Murgda'nın boş balkonuna göz attı. Bu bakışlara eşlik eden duygu çok garipti. Sanki korkmuş bir çocuk, yetişkin birinden içini rahatlatmasını bekliyordu.

Gentian neden düşmanın balkonuna içini rahatlatması için bakıyordu?

Fire birden Murgda balkona çıkar da Gentian onu görürse neler olacağını sezebilmeyi çok istedi. Fakat Murgda'nın buna zorlandığını hissetmeden balkona çıkması mümkün değildi.

Fire Murgda'ya gizlice yaklaşamayacaksa ona karşı açık olması gerektiğini düşündü ve bir mesaj yolladı.

Dışarı gelin, asi Leydi ve bana neden burada olduğunuzu anlatın.

Murgda'nın cevabı hem çabuk geldi hem de şaşkınlık vericiydi: Kendisine bu şekilde hitap edilmesinden ilginç bir keyif almıştı, korkudan ya da meraktan tamamen uzaktı, Fire'la yüz yüze görüşme arzusu ve apaçık bir güvensizlik duyuyordu.

Peki, diye düşündü Fire, tavrı tamamen umursamazdı. Belirlediğim mekâna giderseniz sizinle görüşeceğim.

Buna karşılık eğlenme ve küçümseme sezdi. Murgda pusuya düşecek kadar aptal değildi.

Sizi görmeye, görüşme yerini size seçtirecek kadar meraklı değilim, Leydi Murgda.

Kendi yarattığı kalesini terk etmeme konusunda inatçıydı.

Odalarımızdan birine geleceğimi düşünmüyorsunuz, değil mi Leydi Murgda? Aslında düşündüm de, buluşmamız gerekmiyor.

Leydi Fire'ı görmesi gerektiğine dair bir ihtiyaç sezdi. Bu ihtiyaç şaşırtıcıydı ve Fire bunu kendi amaçları için kullanmaktan memnundu. Sakinleşebilmek için nefes aldı çünkü göndereceği mesajda keyifli, hatta uysal denebilecek kadar meraklı ancak tüm bu iletişimin hangi noktaya varacağını hiç umursamıyormuş gibi ilgisiz bir tavır takınmalıydı.

Birbirimize bakarak başlayabiliriz sanırım. Tam sizin karşınızda, yukarıdaki balkondayım.

Şüpheliydi. Fire Murgda'yı yine dışarıya çıkarmaya çalışıyordu.

Peki, öyleyse, Leydi Murgda. Eğer kış partimizde uluorta sizi öldüreğimizi ve savaşı sarayda başlatmayı planladığınızı düşünüyorsanız balkona çıkma riskine girmeyin. Her ne kadar kendi çıkarlarınızı kısıtlıyor gibi dursa da tedbirli olduğunuz için sizi suçlayamam. Hoşça kalın!

Buna karşılık olarak bir öfke patlaması geldi ama Fire umursamadı. Daha sonra aşağılama, hayal kırıklığı ve sonunda sessizlik oldu. Fire bekledi. Dakikalar geçti. Murgda'yı artık daha az hissedebiliyordu. Murgda kendini dışarıya güçlü bir biçimde kapatıyor gibiydi.

Dakikalar geçti. Fire yeni bir plan kurmaya başlıyordu ki Leydi Murgda'nın odasından balkonuna doğru yöneldiğini hissetti. Fire, Gentian'ı, kendisini göremeyeceği fakat Murgda'nın balkonunun kapısını görebileceği avludaki bir bölgeye doğru yönlendirdi. Daha sonra kendisi de korkulukların ardındaki aydınlık alana doğru adım attı.

Murgda balkon kapısının arkasında durdu ve pencerenin arkasından gizlice baktı. Fire'in hatırladığı gibi basit bir yüzü, dar omuzları ve sert bakışları olan, kısa boylu bir kadındı. Fire onun güçlü ve amacına sadık duruşundan tuhaf bir şekilde zevk duymuştu.

Murgda balkona çıkmadı. Kapıyı bile açmadı. Ancak Fire zaten bunu bekliyordu ve bu kadarı da yeterliydi, aşağıda Gentian'ın gözleri Murgda'yı seçmişti.

Gentian'ın tepkisi yüze çarpılan soğuk su gibi Fire'a çarptı. Kendine güveni artmıştı. Gerginliğini üzerinden atmıştı.

Fire Gentian'ın neden Murgda'yı izletmediğini ya da Lord Mydogg'un müttefiki Hart'ın neden Gentian hakkında o kadar çok şey bildiğini şimdi anlıyordu. Murgda'nın geliş sebebi de dâhil olmak üzere pek çok şeyi anlamıştı. Gentian'a planlarını gerçekleştirmesi için yardım etmek üzere gelmişti. Çünkü Mydogg ve Gentian, Kral'a karşı birlik olmuşlardı.

Fire, Murgda'dan daha az şaşırtıcı bir şey daha öğrendi. Gentian bilse de bilmeseyse de müttefikinin orada olmasının bir nedeni daha vardı. Fire bunu avlunun diğer ucundan kendisine bakan Murgda'nın gözlerinden okuyor ve farkında olmadan açtığı hislerinden anlıyordu: doyumsuzluk, merak ve Fire'ın alışık olmadığı türden bir hırs. Bu hırs şiddetli, planlı ve politikti. Murgda,

Fire'ı kendi yanına çekmek istiyordu. Mydogg ve Murgda onu, geçen ilkbaharda gördükleri ilk günden beri kendi yararlarına kullanmak için istiyorlardı.

Bilgi –bu, düşmanlarınızın sizden sayıca üstün olmak için birleştiği bilgisi olsa bile– gücünüze güç katardı. Fire ne yapması gerektiğini fazlasıyla açıkça anlıyordu. *Görüyorsunuz ya, dedi Murgda'nın zihnine canayakın bir şekilde. Yüzünüzü gösterdiniz ve hâlâ hayattasınız.*

Murgda'nın zihni keskinleşip kapandı. Fire'a gözlerini kısarak baktı ve elini Fire'ın daha önce gördüğü ve bu yüzden ne anlama geldiğini bildiği o ilginç hareketle karnına götürdü. Sonra arkasına döndü ve aşağıda onu görmek için uzanmaya çalışan Gentian'ı bir kez olsun görmeden görüş açısından çıktı.

Fire gölgelerin arasına geri döndü. Açıkça ve durumu dramatikleştirmeden öğrendiklerini diğerlerine anlattı. Kimi şaşırmış, kimi dehşete kapılmış, bazıları normal karşılamıştı ve hepsi devam etmeye hevesliydi. Muhtemel sorularına elinden geldiği kadar cevap verdi Fire.

Leydi Murgda'yı odasından çıkarabileceğime emin değilim, dedi zihinlerine. Murgda bu gece ölür mü bilmiyorum. Ama Lord Gentian söylediğim her şeyi yapacak ve muhtemelen Gunner'ın üstesinden gelebilirim. Haydi, onlarla başlayalım. Lord Mydogg'un müttefikleri bize onun planlarıyla ilgili bilgi verebilir.

24. BÖLÜM

Fire, Gentian ve özellikle Gunner'ın kendisini görmelerini istiyordu. Bu yüzden Kral'ın, ikinci kattaki odasına geçip balkona doğru yürüdü. Kendisini görebilecekleri bir pozisyona çektiği Gentian ve Gunner'ın afallamış suratlarına baktı. Gunner'a imalı imalı gülümseyip göz kırptı. Saçma ve utanç verici bir hareketti ama istenilen etkiyi yaratmıştı. Daha sonra Nash, Fire'ın kiminle flört ettiğini görmek için yıldırım gibi balkona fırladı, Gentian ile Gunner'a dik dik baktı, Fire'ı kolundan tutup hızlıca içeri çekti. Tüm bunlar yaklaşık dokuz saniye sürmüştü ve bu kadar kısa sürmesi iyiydi çünkü Fire'ın zihinsel gerginliği hat safhadaydı.

Avluda aynı anda kontrol etmesi gereken çok fazla zihin vardı. Yardım alıyordu. Welkley'nin adamları insanların ilgilerini başka yöne çekecek şeyler yapıyorlardı. Yine de etraftaki insanların bazıları görmüştü ve Fire'ın, canavar Leydi'nin Gentian ve Gunner üzerinde güzelliğini kullanmasının işe yaradığını şans eseri fark eden –bunu üzerinde konuşulacak ya da bununla ilgili harekete geçecek kadar ilginç bulan– ve bu yüzden daha fazla dikkatle izlemesi gerekecek insanların listesini yapması gerekiyordu.

Yine de işe yaramıştı. Gentian ve Gunner, Fire'ı görmüş ve görünüşüne vurulmuşlardı. Nash onu içeri sürüklerken, *sizinle konuşmak istiyorum*, dedi Gentian ve Gunner'ın zihinlerine. *Sizin tarafınıza geçmek istiyorum. Kimseye söylemeyin, aksi takdirde beni tehlikeye atmış olursunuz.*

Nash'in oturma odasındaki bir sandalyeye gömüldü. Başı ellerinin arasında, Gentian'ın hevesini, Gunner'ın şüphe ve arzusunu gözlemledi; avluyu ve sarayı, herhangi birinin zihninde yararlı ya da tehlikeli bir düşünce bulma ihtimaliyle taradı. Nash bir o yana bir bu yana gidip geldikten sonra elinde bir bardak suyla Fire'ın önünde çömeldi.

"Teşekkür ederim," dedi Fire minnettar bir şekilde bakıp bardağı alarak. "Çok iyiydiniz, Kralım. Sizin beni kıskançlıkla koruduğunuza ve benim de kaçmak istediğime inanyorlar. Gentian şu anda öfkeden çıldırıyor."

Clara kanepenin üzerine uzanıp tiksintiyle kakhaha attı. "Beyinsiz enayiler."

"Bu onların suçu değil, gerçekten," dedi Nash mantıklı bir biçimde, Fire'ın önünde çömelmiş vaziyette durmaya devam ederken. Kalkıp onu orada bırakma konusunda sıkıntı yaşıyordu. Fire onun denediğini hissediyordu. Ona yardımcı olmaya çalıştığından ve ona duyduğu minnetle Nash'in koluna elini koymak istedi ancak dokunuşunun hiçbir fayda getirmeyeceğini biliyordu. *Neden kardeşinize su götürmüyorsunuz*, dedi zihnine nazıkçe. Garan stresli dakikalarda yakalandığı ateş nöbetlerinden biri yüzünden terlemeye başlamıştı ve kanepede Clara'nın kucağına uzanmış dinleniyordu. Nash başını eğip söylediklerini yapmak için ayağa kalktı.

Fire kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kapamış, kardeşlerinin Gentian'ın aptallığının nedenleri ve sınırları hakkındaki tartışmalarını duymazdan gelerek sırtını kitaplığa yaslamış olan Brigan'a baktı. Düzgün bir biçimde giyinmiş ve tıraş olmuştu fakat yüzündeki çürük, mor ve çirkin bir şeye dönmüştü. Kitaplığa iyice yaslanmıştı; sanki onunla bir bütün olmak istiyormuş gibi görünüyordu, yorulmuştu.

En son ne zaman uyudunuz? dedi Brigan'ın zihnine.

Komutan cansız gözlerini açtı ve dikkatle ona baktı. Omuz silktili, başını salladı. Fire çok uzun zaman önce olduğunu anlamıştı.

Kim yaraladı sizi?

Yine başını salladı ve bir kelime çıktı ağzından. "Haydutlar."

Tek başınıza mıydınız?

"Mecburen," dedi sessizce. "Yoksa buraya zamanında gelemezdim."

Sizi eleştirmiyorum, dedi Fire. *Yapmak zorunda olduğunuz şeyi yapacağımıza inanıyorum.*

Brigan bir anısını ona açtı. Fire'a yazın başlangıcında yeşil ve güneşli bir günde, geceleri yalnız dolaşmayacağına dair söz vermişti. Yine de dün gece ve bugünün büyük kısmında yalnız başına at sürmüştü. Bunu eleştirmek Fire'ın hakkıydı.

Keşke, diye başladı Fire ama durdu çünkü bu görevi yerine getirmek zorunda olmamalarını ve onu rahatlatıp uyumasına yardım etmek istediğini söyleyemezdi. Nash ve Brigan'ın kılıç ve yumruklarla, buz gibi bir alanda bir sürü adama karşı savaşağı bu savaşın gerçekleşmemesini istiyordu. Bu kardeşler... böyle bir durumdan nasıl sağ çıkabilirlerdi?

İçini korku kapladı. Ses tonu keskinleşti. *Savaş atınız İri'yi çok seviyorum. Onu bana verir misiniz?*

Ordunun komutanına savaş öncesinde sorulan böyle bir soru karşısında Brigan şüpheyle ona baktı. Fire gülüyordu. Ani, beklenmedik bir hafiflik hissi baş ağrısını azalttı. *Tamam, tamam. Sadece uyanık mısınız ve doğru kararlar alabilecek durumda mısınız diye test ediyordum. Kitaplıkta uyuklamanız insana güven vermiyor.*

Brigan, Fire'a aklını kaçırmış gibi bakıyordu ancak elini gevşetip kılıç kabzasına koydu ve Fire nereye isterse gitmek üzere yaslandığı duvardan doğruldu. Başıyla Fire'ın muhafızı, bir grup ulak ve küçük bir asker birliğinin, ihtiyaç duyduğunda emirlerine uymak üzere hazır bulunduğu Nash'in odalarına giden girişi işaret etti.

Fire ayağa kalktı. Diğerleri konuşmayı bırakıp ona baktılar.

"Yedinci ve sekizinci katlar," dedi Brigan'a. "Kuzey kanadı. En küçük avluya bakan odalar. Şu anda sarayın en boş bölümü ve tüm gün boyunca böyleydi. Bu yüzden Gentian ve Gunner'ı oraya götüreceğim. Siz Clara'yla hemen oraya gidin. Kimseye görünmeden kolayca girebileceğiniz herhangi bir katta boş bir oda bulmaya çalışın. Ben de onları mümkün olduğunca size yakın bir yere getirmeye çalışacağım. Koridorlardan geçmek için yardımınıza ihtiyacınız olursa veya Murgda'nın adamları sıkıntı yaratırsa bana seslenin."

Brigan başını salladı ve askerlerini toplamak için yan odaya gitti. Fire tekrar yerine oturdu ve başını yine ellerinin arasına aldı. Bu işin her aşaması dikkat gerektiriyordu. Şu anda Brigan'ı, Clara'yı, askerlerini, onların peşine takılanları ve onlardan herhangi birini fark eden herkesi izlemeliydi. Gentian, Gunner ve

Murgda'yı gözetim altında tutuyor ve Gentian ile Gunner'a arada çaresizlik mesajları gönderirken herhangi bir sebepten bir şeyler ters giderse diye sarayı bir bütün olarak hissetmeye çalışıyordu.

Bir nefes aldı. Şakaklarında hafif bir baş ağrısı hissediyordu. Zihnini olabildiğince geniş bir alana yaydı.

On beş dakika sonra Clara, Brigan ve bir grup asker sekizinci katta, batı kanadının en ucunda bazı boş odalar buldular. Murgda ve Gentian'ın emrindeki üçer casus da onlarlaydı. Pek çoğu baygındı. Bilinci yerinde olanlarsa bağlı, ağzı tıkalı ve dolaplara tıklmış olmanın verdiği aşağılanma hissiyle sınırdan köpürmüş durumdaydı.

Brigan her şeyin yolunda olduğuna dair bir mesaj gönderdi. "Pekâlâ," dedi Fire, Nash ve Garan'a. *Her şey yolunda,* dedi bu işin içinde olan herkese. *Başıyorum.*

Sandalyesinde öne eğilip gözlerini kapadı. Gentian'ın zihnine dokunup içine girdi. Gunner'ın zihnine de dokundu ve onun pek de dikkatsiz olmadığına karar verdi.

Gunner, diye düşündü cilveli bir tavırla. Zihnine baskı yapıyor ve zevk isteğiyle istemsiz olarak açılan çatlaklardan içeri hücum ediyordu. *Gunner. Bana gelmeni istiyorum. Seni görmeliyim. Bana iyi davranacağın konusunda sana güvenebilir miyim?*

Gunner'ın şüphesi memnuniyetini sildi süpürdü ama Fire mırıldandı, onu yatıştırıp daha fazla etkisi altına aldı. *Seni yönlendirdiğim yere gitmelisin. Kimseye söyleme,* dedi ikisinin de zihinlerine. *Ana kemerden geçip avludan çık ve kendi odana geri dönüyormuşsun gibi ana merdivenleri kullanarak üçüncü kata gel. Seni Kral ve baş belası*

muhafızlarından uzak, ikimiz için de uygun olan güvenli bir bölgeye yönlendireceğim.

Gentian harekete geçti. Ondan daha az gönüllü olan Gunner da sonra ona katıldı. Yanlarındaki beş kişi de onları takip etti. Fire her birinin zihnine girerek ulaşabildiği alanları genişletti. Yedi kişi çıkışa doğru ilerledi. Fire ise avlunun diğer kısımlarını süzdü. Kimin fark ettiği önemli değildi ancak kimin takip ettiği çok önemliydi.

Üç zihin tesadüfen dans etmeyi bırakmış gibi yapıp onların peşine düştü. Fire bunların ikisinin Murgda'nın casusları olduğunu, diğer kişininse daha önce Murgda'nın muhtemel sempatizanı olarak teşhis ettiği önemsiz bir lord olduğunu anladı. Zihinlerine dokunup kontrol etti ve fark ettirmeden girebilmek için fazla korumalı olduğunu farkına vardı. Diğerlerini yönlendirmeli; bu üçününse onları takip etmesini beklemeliydi.

On kişi. Zihninde kat planını ve binlerce hareket eden figürü tutuyorken bu adamların da üstesinden gelebileceğini düşündü.

Alıştırmalarla ne kadar da geliştirmişti yeteneğini. Bir yıl önce bunu yapamazdı. Daha geçen ilkbaharda Birinci Bölük onu yormuştu.

On kişilik grup merdivenlerden üçüncü kata çıktı. *Şimdi koridor boyunca yürüyün ve odalarınıza giden koridora doğru dönün*, dedi Fire, Gentian ve Gunner'ın zihinlerine. Zihnini hızlıca bu koridora yönlendirdi ve insanlarla dolu olduğunu fark edince endişelendi. Bir kısmını hızlandırdı, bir kısmını yavaşlattı, bazılarını zorlayarak odalarına gönderdi. Gentian, Gunner ve beraberindeki beş kişi odalarına giden koridora döndüklerinde koridor tamamen boşalmıştı.

Gentian ve Gunner odanın önüne geldiği sırada da koridor boştu. *Orada kalın*, dedi Fire. Gentian'ın etrafındaki odalarda saklanan askerlerin zihinlerine geçti. Murgda'nın adamları köşeyi döndüklerinde Brigan'ın askerlerine mesaj gönderdi: *Harekete geçin*. Askerler koridora girdi ve Gentian'ın beş muhafızı ile Murgda'nın üç casusunu yakaladılar.

Koşun! diye bağırdı zaten koşmaya başlamış olan Gentian ve Gunner'a. *Yakalanmak üzereyiz. Koşun! Koşun! Koridordan devam edin! Fenerden sola dönün! Şimdi o koridordan devam edin! Soldaki yeşil kapıyı bulun! Yeşil kapıdan girdiğinizde güvende olacaksınız! Evet, artık güvendesiniz! Şimdi yukarı, yukarı! Merdivenlerden çıkın. Yavaş ve sessiz olun. Yavaşlayın! Durun, diye düşündü. Bir dakika bekleyin.*

Gentian ile Gunner beşinci ve altıncı katlar arasında bir yerlerde bulunan sarmal merdivenlerde duruyorlardı; afallamış, şaşırmış ve yalnızdılar. Fire onlara odaklandı ve onları sakinleştirdi, sonra tekrar kısa boğuşmanın yaşandığı koridora uzandı. *Herkesi yakaladınız mı? diye sordu askerlere. Sizi gören oldu mu?*

Asker her şeyin yolunda gittiğini söyledi.

Teşekkür ederim, dedi Fire. *Çok iyi iş başardınız. Halledemediğiniz bir şey olursa bana seslenin.* Uzun bir nefes aldı ve merdivenlerdeki Gentian ile Gunner'a döndü.

Özür dilerim, diye mırıldandı sakinleştirici bir şekilde. *İyi misiniz? Üzgünüm. Sizinle ilgileneceğim.*

Gunner'ın keyfi yerinde değildi. Fire'in etkisinden çıkmaya başlamıştı. Muhafızlarını kaybettiği ve dar bir merdivene getirildiği için kızgındı. Bir canavarın onu kullanmasına ve tehlikeye atmasına izin verdiği için kendine de kızıyordu. Fire düşüncelerini akın edip sıcaklık, farklı duygular ve öneriler göndererek düşün-

mesine engel oldu ve Gunner'ı etkisi altına aldı. Ona sağlam ve açık bir mesaj gönderdi: *Kral'ın sarayına gezinmek için geldiğinde, kendi kendini bilerek tehlikeye attın. Korkulacak bir şey yok. Seni seçtim ve Kral'dan daha güçlüyüm. Kendine sahip çık. Size katıldığında onu yaralamanın ne kadar kolay olacağını bir düşün.*

Bu arada büyük bir zihinsel çabayla Fire sarmal merdivenlerin son bulduğu koridorlara uzandı. Sekizinci katın koridorlarında misafirler vardı. Yedinci kat boştu.

Brigan sekizinci kattaydı. Fire'in zihni yorgunluktan ağırlaşıyordu.

Brigan, diye düşündü nezaket gösteremeyecek kadar bitkindi. Senin tam altındaki, kimsenin olmadığı yedinci kata çekiyorum onları. Zamanı geldiğinde balkondan aşağı inmek zorunda kalabilirsin.

Brigan'm cevabı çabucak geldi. Bu onun için sorun olmayacaktı. Fire'in ne onunla ne de balkonla ilgili şüphe duymasına gerek vardı.

Yukarı çıkın, dedi Fire, Gentian ve Gunner'a. Tırmanın. Evet, bir kat daha. Şimdi sessizce kapıdan geçin. Koridordan devam, evet ve sola dönün. Yavaş yavaş. Fire misafir planını hatırlamakta ve Brigan'ın yerini hissetmekte zorlandı. *İşte, dedi sonunda. Durun. Sağdaki odaya girin.* Gunner hâlâ öfkeliydi. Fire zihnine sertçe abandı.

Gunner'ın öfkesi, odanın içine girince şaşkınlığa ve oldukça garip bir biçimde memnuniyete dönüştü. Çok garipti ancak Fire'in buna kafa yoracak enerjisi kalmamıştı. *Beyler, oturun, dedi duygusuzca. Balkonlardan ve pencerelerden uzak durun. Birkaç dakika içinde orada olacağım, o zaman konuşabiliriz.*

Fire kimsenin şüphelenmediğinden ve her şeyin normal olduğundan emin olmak için koridorları, avluları, Murgda ve

adamlarını bir kez daha kontrol etti. Büyük bir rahatlamayla Mila'nın önünde diz çöküp elini kavradığı odaya geri döndü. Garan ve Nash endişeli bir biçimde onu izliyorlardı. Onlarla burada olmak çok rahatlatıcıydı.

"Pekâlâ," dedi. "Şimdi yolculuk sırası bende."

Fire koridor boyunca Nash'in kolunda yürüdü. Etrafları her ikisinin muhafızlarıyla kuşatılmıştı ve çok dikkat çekiyorlardı. Gentian'm da yaptığı gibi ana merdivenden üçüncü kata çıktılar ancak tam ters istikamete dönüp koridorlarda dolanarak sonunda Fire'in odasının önünde durdular.

"İyi geceler, Leydim," dedi Nash. "Umarım baş ağrınızdan kurtulursunuz."

Elini tutup parmaklarını dudaklarına götürdü ve öptü. Ellerini bırakarak karanlığın içinde kayboldu. Fire arkasından gerçek bir yakınlık duygusuyla baktı. Yüzüne değil, zihnine bakıyordu. Çünkü bu gece ona düşen rolü çok iyi oynamıştı ve bunun Nash için ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Fire, Murgda ve Gentian'ın peşine taktığı adamlara gülümsemi. Birkaçı aptalca gülümseyerek karşılık verdiler. Daha sonra odasına gitti. Parmaklarını şakaklarına bastırıp zihnini dışarıyı ve gökyüzünü incelemeye zorladı.

"Dışarıda kimse yok," dedi muhafızlarına. "Yırtıcı kuşlar da yok. Haydi başlayalım."

Musa, Fire'in penceresini gıcırdatarak açıp sineklikleri kesti. Soğuk hava, halının üzerine sulu kar süpürerek odayı doldurdu. Fire bu karda ata binecek olan Brigan ve muhafızını düşündü. Musa ve Mila pencereden dışarı bir ip merdiven saldılar.

Merdiven hazır, dedi Fire aşağı kattaki askerlerin zihinlerine. Pencerelerinin gıcırdayarak açıldığını duydu, avluyu ve gökyüzünü tekrar kontrol etti. Ortalıkta kimse yoktu. Yeşil köşkün muhafızı bile orada değildi.

“Pekâlâ,” dedi. “Ben gidiyorum.”

Birden Musa’nın onun önden gitmesinden, onu herhangi bir yere yalnız ve muhafızsız göndermekten ne kadar rahatsız olduğunu hissetti. Fire, Musa’nın elini sıkıca tuttu. “İhtiyacım olursa seni çağıracağım,” diye söz verdi. Dudakları gerginleşen Musa onun pencereden inmesine yardımcı oldu.

Elbisesi ve terlikleri kış aylarına veya şu anki neye benzer bir havaya uygun değildi. Beceriksizce de olsa merdivenden inmeyi başarabilirdi. Askerler onu içeri çekip Fire elbisesini düzeltirken bakmamaya gayret ettiler. Daha sonra onu yedinci kata yiyecek götürecekleri tekerlekli servis arabasına yerleştirip üzerini örttüler.

Araba kaliteli ve dayanıklı, Nash’in sarayının zemini de düz ve sağlamdı. Fire, masa örtüsünün altında birkaç dakika titredikten sonra ısındı. Bir hizmetçi koridor boyunca onu kalın ipler sayesinde yukarı çıkan ve yol boyunca sarsılmayıp çıt çıkarmayan asansöre yerleştirdi. Yedinci katta Fire’ı başka bir hizmetçi aldı. Koridor ve köşelerde onun zihin yönlendirmelerini takip etti. Sonunda Fire’ı koridorun kuzey ucuna götürdü ve Gentian ile Gunner’ın odasının dışında durdu.

Brigan’ı bulmak için yukarı uzandı. Orada değildi.

Panikle ne yaptığının farkına vardı. *İnanamıyorum, dedi panikle. İnanamıyorum! Yanlış hesaplamışım. Onları senin odanın tam altındaki odaya göndermemişim. Batı yönündeki bir yan odadalar.*

Brigan bunu dert etmediğini belirten bir düşünce gönderdi. Yandaki odanın da balkonuna tırmanabilirdi.

O oda dolu.

Brigan dolu olmadığından emindi.

Senin katındaki değil, Brigan. Benim katımdaki dolu. Gentian ve Gunner'ı dolu bir odaya yönlendirdim. Quisling mi? Quisland mı? Adı Q'yla başlayan birisiydi. Başı çatlayacaktı. Yerlerini değiştirmeli miyim? Sanırım Gunner reddeder. Ah, bu çok kötü oldu. Şu Q'yla başlayan adamın, karısının, çocuklarının, hizmetçilerinin ve muhafızlarının bu odadan uzak tutulması gerektiğini bildiriyorum. Gentian ve Gunner'ın bedenleriyle ne yapacağımızı bilemiyorum, diye düşündü acı acı. Hatasının sonuçları yüzünden neredeyse gözyaşlarına yenik düşecekti.

Quislam, diye düşündü Brigan. Güneyli Lord Quislam mı?

Evet, Quislam.

Ama Quislam Gentian'ın müttefiki değil mi?

Fire hatırlamak için kendini zorladı. Evet, Quislam Gentian'ın müttefiki. Ancak neden Gunner'ın odaya girer girmez benimle mücadeleyi kestiğini açıklaması dışında bir fark yaratmaz bu.

Ancak, diye düşündü Brigan, eğer Gunner kendisini müttefinin odasında güvende hissederse onunla baş etmek daha kolay olabilir. Belki de Fire'in hatası bir şans yaratacaktı.

Fire giderek panikledi. Bu bir şans değil. Sayısız sorun yaratacak bir şey bu.

Fire...

Konsantrasyonu dağılıyordu. Aniden önemli gibi görünen bir şeyi fark etti. Brigan senin zihinsel kontrolün karşılaştığım herke-

sinkinden güçlü. Baksana, nasıl iletişim kurabiliyor ve bana düşünce gönderebiliyorsun. Neden bu kadar güçlü olduğunu söylemene gerek yok. Böyle olması gerektiği için böylesin. Babam... Fire tamamen halsiz düşmüştü. Başının içinde bir balyoz, beynini ezip duruyordu. Babam en çok senden nefret ederdi.

Fire...

Brigan, çok yorgunum.

Fire...

Brigan ismini söylüyor ve ona bir his yolluyordu. Ona cesaret ve güç veriyordu. Başka bir his de vardı. Sanki genç kadının yanında durup sarılıyor; tüm vücudunun omzunda dinlenmesine izin veriyordu. Fire'ın zihni onun zihninin içinde, kalbi de Brigan'ın kalbinin ateşindeydi sanki.

Brigan'ın yüreğindeki ateş şaşırtıcıydı. Fire, Brigan'ın gönderdiği duygunun aşk olduğunu anlamış ancak inanamamıştı.

Kendini toparla, diye düşündü Brigan. Odaya gir.

Fire servis arabasından çıkıp odanın kapısını açtı.

25. BÖLÜM

Gentian ve Gunner, yüzleri kapıya dönük bir şekilde sandalyede oturuyorlardı. Fire kapıyı kapadığında Gunner ayağa kalktı. Duvar boyunca kenarlara sokula sokula Fire'a yaklaştı.

Quisiam'ın kalkanı tabureye dayanmıştı. Fire halının pas rengi, kahverengi ve kırmızı tonlarda; perdelerin kırmızı, koltuk ve sandalyelerinse kahverengi olduğunu gördü. En azından kan lekelerini dert etmelerine gerek kalmayacaktı. İki adamın hislerini içine çekti ve sorunun nereden kaynaklandığını anında anladı. Elbette Gentian kaynaklı değildi. Gentian onu gördüğü için mutluydu ve büyülenmişti. Onu kontrol altına almak, Fire'ın yavaşlamış zihni için bile o kadar kolay olmuştu ki böyle bir adamın bu kadar güçlü bir mevkiye nasıl yükselebildiğini merak ediyordu. Yanıt ise kaşlarını çatmış Gunner formunda karşısındaydı.

Gunner, Nash'in eski haline benziyordu: Anlaşılmaz, karmaşık, kontrol etmesi zordu ancak tamamen kendi kontrolü altında da değildi. Duvarın önünde bir ileri bir geri gitmeye başladı. Gözleri Fire'ın üzerindeydi. İri ya da heybetli bir adam olmasa da, hareketlerindeki sert ve net tavır Fire'ın, diğerlerinin neden

bu kadar endişeli olduğunu birden anlamasını sağladı. Güçlü ve seri bir kötülük kapasitesi olan, hesapçı bir yaratıktı.

“Oturmayacak mısın Gunner?” diye mırıldandı Fire, ikisinden de uzaklaşıp kenara çekildi ve sakince kanepeye oturdu. Bu bir hataydı çünkü kanepeler tek kişilik değildi ve Gunner’ın oturmaya niyetli olduğu yerdeydi. Fire, Gunner’ın sert gibi gelen zihnine girmeye çalışıp onu babasının yanındaki koltuklardan birine yönlendirdi. Ancak görünüme göre Gunner ondan başkasıyla oturmayacaktı. Duvara doğru çekilip tekrar yürümeye başladı.

“Senin için ne yapabiliriz, tatlım?” dedi Gentian hafif sarhoş bir halde, koltuğunda mutlulukla sıçrayarak.

Yavaş gidebilmeyi ne çok isterdi. Ancak bu odada geçireceği zaman Lord Quisiam’dan ödünç alınmıştı.

“Sizin tarafınıza katılmak istiyorum,” dedi. “Beni korumanızı istiyorum.”

“Bu şekilde görünürken hiç güvenilir durmuyorsun,” diye gürlledi Gunner. “Bir canavara asla güvenmem.”

Gentian oğlunu azarladı. “Gunner! Koridorda saldırıya uğradığımızda güvenilirliğini kanıtlamadı mı? Mydogg kaba olmamızı istemezdi.”

“Mydogg işler onun lehine olduğu sürece ne yaptığımızla ilgilenmiyor,” dedi Gunner. “Mydogg’a da güvenmemeliyiz.”

“Yeter,” dedi Gentian, sesi aniden keskin ve emredici bir havaya bürünmüştü. Gunner ters ters baktı ancak cevap vermedi.

“Ne zamandır Mydogg’un müttefikisiniz?” diye sordu Fire masum gözlerini Gentian’a çevirerek.

Gentian’ın zihnine uzanıp konuşması için onu teşvik etti.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Mydogg ve Gentian'ın, canavar Leydi'nin, Kral'a katılmasından sonra birlik olduklarını ve Hart'ın, Gentian'ın Sel Kalesi'ne on bin kişilik ordusuyla saldırma planını söylediğinde hikâyenin sadece bir kısmını anlattığını öğrendi ve bu bilgileri diğerleriyle paylaştı. Aslında Gentian Sel Kalesi'ne on beş bin kişiyle saldıracaktı. Müttefik olduktan sonra Mydogg beş bin Pikkia'lı askerini tüneller boyunca parça parça Gentian'a göndermişti.

Bu haber karşısında sevinmiş gibi rol yapmak kolay değildi. Bu, Brigan'ın Sel Kalesi'nde sayıca üstünlüğü olmadığı manasına geliyordu. Onun on bin askerine karşılık on beş bin olacaktı. Fakat aynı zamanda Mydogg'un geri kalan ordusu her nerede saklanıyorsa sadece on beş binden ibaret olduğu anlamına da geliyor olabilirdi. Belki de Kral'ın Ordusu'nun diğer iki kolu ve yardımcı birlikler Mydogg'un ordusuna karşılık gelebilirdi.

"Casuslarımız tüm Krallık'ta, Mydogg'un ordusunu aradığınızı söylediler," dedi Gentian, Fire'in hesaplarını bölerek. Gülümseyip botundan çıkardığı bıçakla oynamaya başladı çünkü oğlu yürüyüp homurdanarak sınırlarını bozuyordu. "Neden bulamadığınızı söyleyebilirim... Çünkü denizdeler."

"Denizde mi?" dedi Fire, gerçekten şaşırmıştı.

"Evet," dedi Gentian. "Mydogg'un yirmi bin askeri var... Ah, rakam seni etkiledi mi? Mydogg sürekli asker topluyor. Evet, yirmi bin askeri var. Denizde, Mermer Yayla'nın ötesinde, yüz Pikkia gemisinin içinde. Elli Pikkia gemisi de sadece at taşıyor. Pikkia'lılar büyük tekneler yaparlar, bilirsin. Leydi Murgda'nın kocası da bunlardan biri. Mydogg onu bu savaş işine bulaştırana

kadar kâşifti. Otur, Gunner,” dedi Gentian sertçe, Gunner oradan geçerken bıçağının tersiyle koluna vurdu.

Gunner birdenbire babasının üzerine atılıp bıçağı almak için uzandı, onu Gentian’ın elinden aldı ve duvara fırlattı. Bıçak betona çarpıp tiz bir ses çıkardı ve yamularak kilimin üzerine düştü. Fire, ne kadar korkuttuğunu Gunner anlamasın diye yüz ifadesini bozmadı.

“Aklını kaçırmışsın sen,” dedi Gentian öfkeyle oğluna bakarak.

“Senin kaçırarak bir aklın bile yok,” diye homurdandı Gunner. “Kral’ın sevimli canavarına anlatmadığın sırrımız kaldı mı? Hadi devam et, geri kalanını da anlat. Bittiğinde onun boynunu kıracağım.”

“Saçmalık,” dedi Gentian sertçe. “Böyle bir şey yapmayacaksın.”

“Devam et, anlat ona.”

“Sen oturup özür dileyene ve kendine gelene kadar ona hiçbir şey anlatmayacağım.”

Gunner nefret dolu sesler çıkarıp Fire’ın önünde dikildi. Yüzüne ve sonra hiç utanmadan göğüslerine baktı.

Gunner dengesiz, dedi Fire Brigan’a. Duvara bir bıçak fırlattı ve kırdı.

Teknelerle ilgili başka şeyler de öğrenebilir misin, diye düşündü Brigan karşılık olarak. Kaç at var?

Daha Fire bir şey sormadan Gunner bir parmağıyla Fire’ın köprücük kemiğine dokununca Fire Brigan, Gentian ve tüm sarayın algısını yitirdi. Tüm ilgisini Gunner’a, onun niyetiyle savaşmaya verdi. İlgilendiği şeyin ne olduğunu biliyordu. Eli aşağıya inmeye başladı. Fire onun isteğini yerine getirip de göğüslerine dokun-

masına, daha doğrusu göğüslerinden başlamasına izin verirse onu tamamen elinden kaçırabileceğini düşündü.

Gunner'ın elinin yukarı çıkmasını sağladı fakat Gunner bu kez elini Fire'in boğazına götürüp kavradı ve hafifçe sıktı. Fire uzun bir süre nefes alamadı, zihnini kaybetti. Gunner onu boğuyordu.

"Mydogg, onlara saldırdığımızda kraliyetin Sel Kalesi'ne takviye birliği göndereceğini düşünüyor," dedi Gunner fısıldayarak ve sonunda onu rahat bıraktı. "Kral'ın Ordusu'nun bir, hatta iki kolunu bile gönderebilir. Kuzeyde Kral'ın askerleri azaldığında Mermer Yayla'daki deniz fenerlerinin yakılması mesajını gönderecek. Anladın mı şimdi canavar?"

Mermer Yayla şehrin kuzeyindeki yüksek kıyı bölgesiydi ve Fire anlamıştı. "Pikkia gemilerindeki askerler dumanı görecekler," dedi sessizce.

"Zekisin," dedi Gunner eliyle Fire'in boynunda daireler çizmeye devam ederek. Daha sonra fikrini değiştirip saçından tutup çekti. "Duman, karaya ayak basmak ve şehre ilerlemek için bekledikleri sinyal."

"Şehir..." diye fısıldadı Fire.

"Evet," dedi Gunner. "Bu şehir. Neden doğrudan Kral'ın Kenti'ne gitmesinler? Zamanlama harika olacak. Nash ölmüş olacak. Brigan da ölmüş olacak."

"Onları yarın öldüreceğimizi söylemeye çalışıyor," dedi Gentian laf arasında, dikkatle oğlunu izliyordu. "Her şeyi planladık. Yangın çıkacak."

Gunner, Fire'in saçına sertçe asıldı. "Ona olayları *ben* anlatıyorum, baba," dedi vahşice. "Neyi öğreneceğine *ben* karar veririm. Canavar *benim* sorumluluğumda."

Yeniden Fire'in boynunu tutup sert ve iğrenç bir tavırla kendi vücuduna çekti. Fire nefes almaya uğraşırken acıya teslim oldu ve Gunner'in kasıklarına elini uzattı. Eline ne geliyorsa sıkıca kavrayıp mümkün olduğunca sertçe büktü. Gunner bağırdığı anda Fire zihnine ulaşmaya çalıştı ama kendi zihni fazlasıyla yumuşak ve pürüzsüz bir balon gibi olmuştu. Gunner zar zor nefes alarak ondan uzaklaştı. Birden Fire'in yüzüne yumruk attı.

Fire bir süreliğine bilincini kaybetti. Daha sonra kan tadı ve tanıdık acı hissiyle yeniden kendine geldi. *Kilim. Kilimin üzerinde yatıyorum*, diye düşündü. Yüzü ve başı acıyordu. Ağzını oynattı. Çenesi yerindeydi. Parmaklarını oynattı. Elleri de sağlamdı. *Brigan?* Brigan tepki verdi. Güzel, diye düşündü. Zihni sağlamdı. Algısını, tüm sarayı saracak şekilde genişletmeye başladı.

Ancak Brigan iletişimi kesmiyordu. Fire'in bir şeyi anlamasını sağlamaya çalışıyordu. Endişeliydi. Sesler duymuştu. Fire'in emriyle aşağı atlamak üzere yukarıdaki balkonda hazır bekliyordu.

Fire da birtakım sesler duyduğunu fark etti. Başını çevirdi ve Gunner ile Gentian'ı gördü. Birbirlerine bağıyor, birbirlerini itiyorlardı. Birisi gururlu ve çileden çıkmış haldeydi; diğeriye Fire'a bu odada olma sebebini hatırlattığı o dengesiz bakışlar sebebiyle korkutucu gelmişti. Fire ellerinden destek alarak dizlerinin üzerinde yükseldi. Brigan'a bir soru sordu.

Mydogg'la ilgili bilmen gereken başka bir şey var mı?

Yoktu.

Ayağa kalktı, koltuğa doğru sendeleyerek yürüdü ve başındaki ağrı tahammül edilebilecek seviyeye gelene kadar gözlerini kapayıp koltuğa dayandı. *Aşağı gel öyleyse. Bu görüşme yararını yitirdi. Birbirleriyle kavga ediyorlar. Gunner'm, babasını balkon*

kapısının camına doğru ittiğini gördü. *Şu anda boğuşarak balkon kapısına doğru ilerliyorlar.*

Brigan geliyordu ve geldiği zaman tehlikede olacaktı. Bu yüzden ayak bileklerini ellerine doğru kaldırdı. Tam tersini yapsa kafasının düşüp yuvarlanacağını hissediyordu ama o şekilde daha başarılı olabileceğini belli belirsiz algılayabiliyordu. Bıçaklarını kılıfından çıkardı. Boğuşan adamlara yaklaştı. İkisi de onu ve elindeki bıçağı fark etmeyecek kadar meşguldü. Muhteşem mor elbisesinin kolunu, kanayan yüzünü silerek kirletti ve sendeledi. Bekledi.

Bekleyiş çok uzun sürmedi. Brigan'ı hissetti ve neredeyse aynı anda balkon kapısını aniden iterek Gentian'ı düşürdüğünü gördü. Sırtına bıçak saplanmıştı. Artık sadece bir vücuttu, bilinci yerinde değildi. Brigan, yolundan çekilmesi ve Gunner kılıcıyla saldırırken takılıp düşmesi için Gentian'ı hızla itti.

Brigan'ın, Gunner'ı öldürmesini izlemek aslında korkunçtu. Kılıcının kabzasıyla Gunner'a öyle hızlı vurdu ki Gunner'ın suratının şekli değişti. Ardından sırtını tekmeledi, yüzü sakın ve odaklanmıştı. Daha sonra kılıcını Gunner'ın kalbine sapladı. Bu kadardı. Çok kolay ve vahşice olmuştu. Sonra Fire'la ilgilenmeye başladı Brigan. Endişeliydi, Fire'ın koltuğa gitmesine yardımcı oldu. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki Brigan'a hissettirdiği korkularını bastırmasına imkân olmamıştı.

Brigan her şeyi hissetti ve anladı. Kendi yüzü ve duygularıyla tamamen kapalıydı. Fire'ın yaralarını incelerken hissiz ve soğuk bir tavır takınmıştı.

Fire Brigan'ın kolunu yakaladı. "Beni şaşırttı," diye fısıldadı. "Hepsi bu."

Brigan'ın utançı gözlerinden okunuyordu. Fire onun kolunu biraz daha sıkı tuttu.

“Benim önümde utanmana izin vermeyeceğim,” dedi Fire. “Lütfen, Brigan. Hepimiz ayrı durumdayız. Benim yaptığım şey daha az korkunç gözüküyor sadece.” *Ve, diye ekledi, bu yönün beni korkutsa da seni savaşta hayatta tutacak yönün olduğu için onu da sevmekten başka çarem yok. Yaşamamı istiyorum. Seni öldürmeye çalışanları öldürmeni istiyorum.*

Brigan hiçbir şey söylemedi. Bir dakika sonra çene ve yanağındaki kemiklere nazikçe dokunmak için eğildi. Artık gözlerini ondan kaçırmıyordu. Fire söylediklerinin Brigan tarafından kabul edildiğini biliyordu. Brigan boğazını temizledi. “Burnun kırılmış, istersen düzeltebilirim.”

“Peki, olur. Brigan koridorun diğer ucunda bir çamaşır bacası var. Cesetleri saracak çarşaf ya da benzeri şeylere ihtiyacımız olacak. Sen de onları bacaya taşıyıp aşağı atmalısın. Welkey'den kuzeydeki çamaşır odasındaki hizmetçileri çıkarmasını ve büyük bir pislikle baş etmeye hazırlıklı olmasını söyleyeceğim. Acele etmeliyiz.”

“Pekâlâ, iyi fikir,” dedi Brigan. Fire'in başının arka kısmını sıkıca tuttu. “Sabit durmaya çalış.” Brigan, Fire'in yüzünü kavradı ve Gunner'in yumruğundan daha da acı verici bir şey yaptı. Fire çığlık atıp her iki yumruğuyla ona karşı mücadele etti.

“Tamam,” dedi Brigan soluk soluğa. Yüzünü serbest bıraktı ve Fire'in kollarını yakaladı. Gerçi Fire, Brigan'ın başına sertçe vurmuştu bile. “Üzgünüm, Fire. Bitti. Otur ve cesetleri bana bırak. Planın geri kalanında bizi yönlendirebilmek için dinlenmelisin,” diyerek kalktı ve yatak odasına girip kayboldu.

“Planın geri kalanı...” diye fısıldadı Fire. Acıdan sessizce ağlamaya devam ediyordu. Koltuğun koluna dayandı ve yüzündeki acı geçip beynindeki kör edici zonklama dinene kadar nefes alıp verdi. Yavaş ve sakince zihnini tüm sarayda ve dışarıda gezdirmeye, Murgda’ya ulaşmaya, Murgda ile Gentian’ın adamlarına, müttefiklerine ulaşip Quislam ile karısını da etki alanına alana kadar ilerlemeye devam etti. Welkley’yi bulup talimatlarını ilettili.

Ağızındaki kan gırtlğından aşağı süzölüyordu. Yaratığı his tahammöl edilemeyecek kadar mide bulandırıcı olmaya başladığında Brigan geldi, çarşafı sırtına atmıştı. Bir sürahi suyu bardak ve bezlerle beraber önündeki masaya koydu. Gentian ile Gunner’ın cesetlerine doğru gidip onları sarmaya koyuldu. Fire suyla ağızını çalkaladıktan sonra zihniyle yeniden saray boyunca dolaşmaya başladı.

Hissedebildiğı alanın sınırlarında bir anda bir şeylerin ters gittiğini algıladı. Dışarıda mıydı? Yeşil köşkte mi? Kimdi bu? His bir anda kayboldu ve yerini tekrar tespit edememek sinir bozucu, sıkıntılı ve çok yorucu bir durumdu. Brigan’ın, Gunner’ın cesedini çarşafa sarışını izledi. Kendi yüzü de yara bere içindeydi ve elleri ile kıyafetinin kolları Gunner’ın kanıyla kirlenmişti.

“Askerlerimizin sayısı yetersiz,” dedi Fire. “Her yerde.”

“Bunun için eğitildiler,” dedi Brigan ciddi bir sesle. “Senin sayende her iki tarafı da şaşırtacağız. Beklediğimizden fazlasını yaptın bu gece. Kuzeydeki Üçüncü ve Dördüncü Bölükler ile pek çok destek birliğine haber yolladım. En kısa zamanda şehrin kuzey yakasında toplanmış olacaklar. Nash onlara katılacak. Bütün bir taburu deniz fenerlerini ele geçirip teknelere yönelen habercileri yakalamaları için Mermer Yayla’ya gönderdim. Planları anlattın

mı? Üçüncü ve Dördüncü Bölük hücumu hazır olduktan sonra deniz fenerlerini biz yakacağız. Mydogg'un ordusu hiçbir şeyden şüphelenmeden karaya ayak basacak ve onlara saldıracağız. Bizden sayıca üstün oldukları yerlerde biz de atlarla onları geçeceğiz. Dört beş binden fazla atı teknelerde saklayamazlar. Üstelik atlar denizde geçirdikleri o kadar haftadan sonra savaşıyor durumda olmayacaklar. Bu da bize yardımcı olacak. Mydogg'un Pikkia'lı arkadaşlarından bir donanma oluşturma ihtimalini fark etmemiş olmamızı belki bu şekilde telafi edebiliriz."

Burnuna dokunmadan üzerindeki kanı silmek Fire için zordu. "Murgda sorun yaratabilir," dedi acıdan nefes nefese kalmış halde. "En sonunda Gentian ile Gunner'ın kaybolduğunu birileri fark edecektir. O zaman Murgda bizden ve bildiklerimizden şüphelenecek."

"Habercilerinden biri teknelere ulaşmadığı sürece problem olmaz."

"Evet ama bu sarayda o haberi veren haberci olabilmek için gitmeye gönüllü yüz kişi var şu anda."

Brigan örtüyü ikiye bölerken biraz yüksek sesli bir gürültü koptu. "Onu odasından çıkarabileceğini düşünüyor musun?"

Fire gözlerini kapayıp Murgda'ya dokundu. *Düşünceleriniz değişti mi Leydi Murgda?* dedi Murgda'nın zihnine, zayıflığını hissettirmemeye çalışarak. *Odamda dinleniyorum. Bana katılabilirsiniz.*

Murgda yine aşağılama ve inatla karşılık verdi. Leydi Fire'ın odalarından birine gitmeye niyeti yoktu.

"Sanmıyorum," dedi Fire Brigan'a.

"Peki, öyleyse onu şimdilik mümkün olduğunca şüpheden uzak tutmak zorundayız. Ne kadar uzun tutarsak harekete geçmek

için o kadar zamanımız olur. Savaşın şeklini biz belirleyeceğiz, Leydim.”

“Mydogg’a büyük bir iyilik yaptık. Gentian’ın ordusunun komutanı da artık o olacak. Artık hiçbir şeyi paylaşmak zorunda değil.”

Brigan çarşafa son düğümü atıp ayağa kalktı. “Zaten uzun süre paylaşacağından şüpheliydim. Mydogg her zaman daha büyük bir tehlike oldu. Koridorda kimse var mı? Bununla geçebilir miyim?”

İşinin başına dönmesi için çok sağlam bir neden Fire’in zihnine düştü. İç çekip, “Baş muhafız beni çağırıyor. Quislam’ın hizmetçilerinden biri geliyor ve... ve Quislam’ın kansı ile bir grup muhafız. Evet, git,” dedi kendini ayağa kalkmaya zorlayarak. Karlı suyu koltuğun yanındaki saksılardan birine boşalttı. “Aklim nerede benim? Bu odadan nasıl çıkacağız şimdi?”

Brigan kundaklardan birini sırtına attı. “Benim geldiğim gibi. Yüksekten korkmuyorsun, değil mi?”

Sekizinci katın balkonunda, kendilerini görebilecek insanların ilgisini azaltmakla uğraşırken Fire’in gözünden yaşlar süzüldü. Mumları söndürdükten sonra karanlığın içinde kayboldular.

“Düşmene izin vermeyeceğim,” dedi Brigan usulca. “Clara da buna izin vermeyecek. Anlıyor musun?”

Fire’in başı bunu anlayamayacak kadar fazla dönüyordu. Kan kaybetmişti ve bunu şu anda yapabileceğini sanmıyordu. Fakat bunun bir önemi yoktu. Quislam’ın adamları geliyordu ve yapmak zorundaydı. Brigan’ın söylediği gibi sırtını ona dönerek durdu. Brigan’ın sırtı demirlere dayalıydı ve çömelmişti. Daha

sonra hatırladığı tek şey Brigan'ın onu dizlerinden tutup yukarıya kaldırdığıydı. Avuçları yukarıdaki balkonun alt kısmına değdi. Brigan pozisyonunu değiştirdi ve Fire'in elleri balkonun demirlerini buldu. Bir an aşağı baktı ve Brigan'ın bu açığı yakalamak için ne yapmak zorunda kaldığını gördü. Korkuluğun üzerine çıkmış, ayaklarını demirlere kilitlemişti. Onu kaldırırken arkasını boşluğa vermişti. Fire hafifçe hıçkırarak demirleri tuttu. Clara'nın elleri yukarıdan uzandı ve bileklerine kenetlendi.

"Yakaladım!" dedi Clara.

Brigan Fire'in dizlerini bıraktı ve Fire yükseldi. Bir an sonra önünde korkuluk duruyordu. Ona sıkıca tutunup iki eliyle de sarıldı. Clara gövdesini çekiyor, Fire'in ayakları bu beceriksizce ve acı verici tırmanışa yardım ediyordu. Balkon zeminine düştü. Güçlülükle nefes aldı, muazzam bir çabayla zihnine yoğunlaştı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Böylece Brigan'ın yukarı çıkmasına yardım edecekti. Ancak onu başında dikilip hızlıca nefes alırken buldu. "İçeri," dedi Brigan.

İçeride Clara ve Brigan hızlı hızlı konuşuyordu. Brigan'ın Murgda, Gentian'ın adamları, Welkley, çamaşır odasındaki cesetler veya başka herhangi biriyle ilgili gelişmeleri beklemeye niyeti olmadığını anladı.

Koridoru geçip karşı odaya gidiyordu. Penceredeki ip merdivenden yere inecek, onu bekleyen atı ve askerleriyle beraber Sel Kalesi'ndeki tünellere gidecek ve savaşı başlatacak.

"Murgda, Gentian'ın bahsettiği ateşi hâlâ yakabilir," diyordu Brigan. "Nash'i öldürmeye çalışabilirler. Hepiniz daha dikkatli olmalısınız. Murgda ve Gentian'ın haydutlarının belli bir noktadan sonra ortadan kaybolmaya başlamaları akıllıca olabilir.

Anlıyor musunuz?" Fire'a döndü. "Bu odadan çıkmak için en iyi yöntem ne?"

Fire soruyu düşünmek için kendisini zorladı. "Geldiğim şekilde. Bir servis arabası isteyeceğim ve asansörü kullanacağım, sonra odama çıkan ip merdivenden tırmanacağım." Daha sonra bütün gece aynı iş onu bekliyordu: Murgda'yı ve diğerlerini gözlemlemek. Welkley'ye, muhafızlara ve oradaki herkese kimin nerede olduğunu; kimin durdurulup kimin öldürülmesi gerektiğini söyleyecekti, böylece Brigan Sel Kalesi'ne, habercileriye kuzeye gidebilecekti ve hiç kimse onları takip etmeye çalışacak kadar bilgiye sahip olmayacak, işaret ateşi de yakılmayacaktı.

"Ağlıyorsun," dedi Clara. "Ağlamak burnunun şu durumuna pek yardımcı olmaz."

"Gerçekten ağlamıyorum," dedi Fire. "Yorgunluktan."

"Zavallı şey," dedi Clara. "Daha sonra odana gelip bu geceyi atlatmana yardım edeceğim. Şimdi gitmelisin, Brigan. Koridorda kimse var mı?"

"Bir dakika izin verir misin?" dedi Brigan Clara'ya. "Leydi'yle bir dakika yalnız kalmak istiyorum."

Clara kaşlarını kaldırdı. Sonra tek kelime etmeden yandaki odaya geçti.

Brigan kapıyı arkasından kapadı ve Fire'la yüz yüze gelmek için arkasını döndü. "Leydim," dedi. "Sizden bir isteğim var. Eğer bu savaşta ölürsem..."

Bu kez Fire'ın gözyaşları gerçekten akmaya başladı. Gözyaşlarını durduramıyordu çünkü bunun için vakti yoktu. Her şey çok hızlı geliyordu. Brigan'ın yanına gidip yüzünü göğsüne

yaslayarak sarıldı. İnsanın, kırık bir burunla birisine tüm sevgisini göstermesinin ne kadar garip olduğunu düşündü.

Brigan'ın kolları onu sımsıkı sardı. Saçının üzerine doğru kesik kesik ve güçlükle nefes veriyordu. Fire'in ipeksi saçını tuttu. Fire ise endişesi biraz daha tahammül edilebilir bir duruma gelinceye kadar ona sarıldı.

*Evet, diye düşündü ne isteyeceğini anlayarak. Eğer savaşta ölürsen Hanna'ya kalbimde bir yer açacağım. Onu yalnız bırakmaya-
cağıma söz veriyorum.*

Onu bırakmak kolay değildi ancak sonunda bıraktı ve Brigan gitti.

Fire'in gözyaşları servis arabasının içinde odasına dönerken dindi. Zihnini saraya bağlı tutan en ufak zincir dışında her şeyi geride bırakacak kadar hissizleşmişti. Uyuyup anlamsız bir kâbus görmek gibiydi.

Pencereden çıkıp ip merdivene ayağını atınca aşağıdan garip bir sızlanma sesi duydu. Dinledi. Ardından bir inleme duyunca bunun, acı çekiyormuş gibi ses çıkaran Benekli olduğunu anladı. Fire'in kendi odasına, muhafızlarının güvenli ellerine çıkmasını değil de, Benekli'ye doğru inmesini sağlayan şey zekâsı değildi. Budalaca bir yorgunluk, köpeğin iyi olduğundan emin olmaya duyduğu anlamsız, saçma bir gereksinimdi.

Kar yağıyordu. Yeşil köşk parlıyordu. Benekli iyi değildi. Yeşil köşkün yolunda yatıyor ve ağlıyordu. Ön ayakları kırılmıştı ve çırpınıyordu.

Hissettiği şey acıdan fazlasıydı. Korkuyordu ve kendini arka ayaklarıyla yan bahçedeki devasa ağaca doğru itmeye çalışıyordu.

Bu normal değildi. Esrarengiz, ürpertici bir şeyler oluyordu; bir şeyler ters gidiyordu. Fire karanlığı delicesine taradı, zihnini yeşil köşkün içine kadar açtı. Anneannesi içeride uyuyordu. Yeşil köşteki birçok muhafız da uyuyordu ki bu büyük bir sorundu çünkü muhafızların uyumaması gerekiyordu.

Fire huzursuzlukla haykırdı çünkü ağacın altında Hanna'nın uyanık ve buz kesmiş halde durduğunu hissetmişti. Yalnız değildi, öfkeli bir adam onu incitiyor, sinirlendiriyor ve korkutuyordu.

Fire tökezledi, ağaca doğru koştu ve onu durdurmak için çılginca Hanna'yı inciten kişinin zihnine ulaşmaya çalıştı. *Yardım edin*, dedi odasındaki muhafızların zihinlerine. *Hanna'ya yardım edin*.

Bulanık zihinli okçunun hissi bilincinde bir anda parladı. Göğsüne keskin bir acı saplandı.

Bilincini yitirmişti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

YETENEKLİ

26. BÖLÜM

Yırtıcı canavarın cırtlak sesiyle uyandı. Birkaç insanın endişeli sesleri yükseliyordu. Yer sarsılıyor ve gıcırdıyordu. Soğuk ve nemli bir arabadaydı Fire.

“Bu onun kanı,” diye bağırdı tanıdık bir ses. “Yırtıcılar onun kanının kokusunu aldılar. Yıkayın, üstünü kapatın, nasıl yaptığınız umurumda değil, sadece yapın.”

İnsanlar ve yırtıcılar hâlâ çılgık atıyorlardı. Üzerinde bir mücadele yaşanıyordu. Yüzüne su dökülüyor ve su onu boğuyordu. Birisi burnunu yıkıyordu. Acı o kadar kör ediciydi ki başı döndü ve onu karanlığa sürükledi. *Hanna? Hanna sen...*

Bir süre sonra tekrar uyandı, hâlâ Hanna’ya sesleniyordu. Sanki zihni bir haykırışın ortasında kopmuş, bilincinin geri gelmesini bekler gibiydi. *Orada mısın Hanna? Orada mısın?*

Cevap gelmedi. Yetişebildiği hiçbir yerde çocuğu hissedemiyordu.

Kolu gövdesinin altında sıkışmıştı. Boynu tutulmuş ve bükülmüştü, yüzü zonkluyordu ve üşüyordu. Her yanı donmuştu.

Arabada adamlar da vardı. Nazik olabilecek, ona battaniye getirebilecek birini arayarak zihinlerini taradı. Beyinleri bir balonla sislenmiş altı aptal adam vardı sadece. İçlerinden biri, arkadaşlarını öldürme alışkanlığı olan okçuydu. Ulaşılamayan bilinciyle bu sisi ve beynini acıtan o sesi yaratansa kırmızı gözlü solgun çocuktü. Archer bu çocukla okçunun peşinden gitmemiş miydi? *Archer, Archer? Nerelerdesin?*

Zemin tuhaflaştı. Fire daha da üşümeye ve ıslanmaya başladı. Zeminle beraber harekete eden ve sallanan bir su birikintisi içinde olduğunu anladı. Her yerde su şapırtılarını duyabiliyordu. Arabanın altında büyük yaratıklar vardı. Onları hissedebiliyordu.

Balıklar...

Araba bir tekneydi aslında.

Bir tekneyle kaçırılıyorum, diye düşündü şaşkınlıkla. Ama buna izin vermemeliyim. Saraya dönmeli ve Leydi Murgda'yı izlemeliyim. Savaş... Brigan... Brigan'ın bana ihtiyacı var. Bu tekneden çıkmalıyım.

Yakınındaki bir adam soludu. Kürek çekiyordu ve çok yorgundu. Su toplamış ellerinden şikâyetçiydi.

"Yorgun değilsin," dedi çocuk soğuk soğuk. "Ellerin acımıyor. Kürek çekmek çok eğlenceli." Bunu söylerken sıkılmış gibiydi ve hiç inandırıcı değildi ancak Fire adamların toplu halde heveslendiğini hissedebiliyordu. Kürek yatağındaki küreklerden geldiğini anladığı gıcırtnın temposu arttı.

Çocuk güçlüydü, Fire ise güçsüz. Zihni puslu adamı çocuktan çalmalıydı. Ama acıdan ve soğuktan hissizleşmiş, kafası karışmış halde bunu başarabilir miydi?

Balıklar. Altında ağır ağır hareket eden devasa balıklara ulaşmalı ve onları tekneyi alabora etmeleri için zorlamalıydı.

Balık, sırtını teknenin alt kısmına vurdu. Adamlar bağırıştı ve sağa sola kaçışıp kürekleri düşürdüler. Bir başka sert darbeye adamlar düşüyor, sövüyordu ve çocuğun berbat sesi duyuldu.

"Jod," dedi. "Kadına tekrar vur. Uyandı ve bunları o yapıyor."

Bir şey kalçasına battı. Karanlığa gömülürken bunun gayet iyi olduğu düşündü. Eğer kendisi de boğulursa, adamları öldürmek hiçbir sorunu çözmezdi.

Uyandı ve çocuğa en yakın kürekçinin zihnini yokladı. Sisi delip adamın zihnini buldu ve ele geçirdi. Adamı kalkıp küreğini atmaya ve çocuğu yumruklamaya zorladı.

Çocuğun çığlığı berbattı. Sanki Fire'in beynini tırmalıyordu.

"Vur onu Jod!" dedi çocuk nefes nefese. "Hayır, onu. Canavar kaltağı vur!"

İğne tenine girdiğinde, elbette, diye düşündü kendi kendine. Kontrol etmesi gereken kişi okçuydu. Düşünmüyorum. Kafamı karıştırdılar, bu yüzden düşünemiyorum.

Fire kendinden geçerken çocuk ağlıyor, sesi acı ve öfkeyle titriyordu.

Bir sonraki uyanışında kendisini acı verici bir şekilde hayata çekiliyormuş gibi hissetti. Bedeni acı, açlık ve hastalıktan çığlık çığlığaydı. Uzun zaman oldu, diye düşündü. Beni uzun zamandır zehirliyorlar. Bu seferki çok uzun sürdü.

Birisi onu bir çeşit ezilmiş lapa benzeri ıslak etle besliyordu. Lokma boğazında kaldı.

“Kıpırdanıyor,” dedi çocuk. “Tekrar vur.”

Bu sefer Fire okçuyu yakaladı, sisi yardı ve iğnesinin hedefinin kendisi yerine çocuk olması için çabaladı.

Bir boğuşma sesi ve en sonunda da çocuğun çığlığını duydu.

“Ben senin koruyucunum, seni aptal! Sana bakan benim. Vurmak istediğin kişi o.”

Kolunda bir acı duydu.

Karanlık...

Bağırarak uyandı. Çocuk onu sarsıyordu. Gözleri üzerinde, ona doğru eğilmiş ve ellerini ona vuracakmış gibi havaya kaldırmış olan çocuğu gördü önce. Karaya ayak basmışlardı. Bir kayanın üzerinde yatıyordu. Hava soğuktu ancak güneş çok parlaktı.

“Uyan,” diye hırladı çocuk; küçük, acımasız, birbirine benzemeyen gözleriyle ona bakıyordu. “Uyan, ayağa kalk ve yürü. Eğer bana ya da adamlarıma karşı çıkacak bir şey yaparsan yemin ederim sana öyle bir vururum ki bir daha acıdan kurtulamazsın. Ona güvenmeyin,” dedi yanındakilere sertçe. “Güvenebileceğiniz tek kişi benim. Söylediklerimi yapın.”

Çocuğun burnu ve elmacık kemikleri yaralardan morarmıştı. Fire dizlerini göğsüne çekti ve çocuğun suratına bir tekme indirdi. O bağırırken etrafındakilerin bilinçlerini yakaladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak güçsüzdü, başı dönüyor ve sendeliyordu. Çocuğun sesi hıçkırıklar eşliğinde zayıf adamlara emirler yağıdınıyordu.

İçlerinden bir tanesi Fire'ı yakalayıp kollarını aniden arkasına çekti ve eliyle boynunu kavradı.

Çocuk, Fire'a doğru geldi. Yüzü kan ve gözyaşından dar-madağınıktı. Burnuna bir yumruk attı ve Fire mahvedici acıdan sıyrıldığında kendini hıçkırarak ağlarken buldu.

"Dur," diye fısıldadı çocuk. "Direnmeyi bırak. Yemek yiyecek, yürüyecek ve söylediğim her şeyi yapacaksın. Adamlarımdan biri bana saldırır, kuşlar beni gagalar, hatta bir sincap yoluma çıkarsa senin canını yakacağım. Anladın mı?"

Senin gücün bana sökmez, dedi çocuğun zihnine, öfkeli ve nefes nefeseydi. *Söylediğin şeylerle beni kontrol edemezsin.*

Karın üzerine kanlı kanlı tükürüp patikaya dönmeden önce asık suratla Fire'a baktı. "Öyleyse seni kontrol edecek başka yollar bulacağım."

Gerçek şuydu ki vücudunun şu ana kadar incindiğinden daha fazla incinmesini istemiyordu. Ayrıca uyku huzurlu bir karanlık ve uyanmak salt acı dolu bir vücut manasına gelse de uyutulmayı da istemiyordu.

Buradan kurtulmak istiyorsa, kendi zihnine sahip çıkması gerekiyordu. Bu yüzden çocuğun söylediklerini yaptı.

Yürüdükleri yer şelale ve nehirlerle dolu, sarp ve kayalık-lydı. Fire daha önce devasa balıkların bulunduğu suyun Kanatlı Nehir olabileceğini düşündü. Nehir boyunca batıya doğru kürek çekmişler ve muhtemelen nehirden uzağa, Ulu Tepeler'in batsına yakın bir yere tırmanıyorlardı.

İlk gün yemeğe oturduklarında Fire parçalanmış mor eteği-nin ucunu kokladı ve ağzına götürdü. Tadı pek hoş gelmiyordu

ama tuzlu da değildi. Bu onun teorisini güçlendirdi. Uzun zaman üzerinde yattığı su nehir suyuydu, deniz değil.

Dakikalar sonra zavallı, mahvolmuş midesine sunduğu etli lapayı kustuktan sonra bilimsel olma çabalarına gülerken buldu kendini. Onu elbette Ulu Tepeler'in batısına bir bölgeye getirmişlerdi. Bunu anlamak için tuzluluk oranını test etmesine gerek yoktu. Büyük ihtimalle onu Cutter'a götürüyorlardı ve Cansrel'in canavar kaçakçısının burada yaşadığını çocukluğundan beri biliyordu.

Cutter ona Ufak'ı hatırlatmıştı. Ufak'ın burada olmasını diledi ama aynı anda burada olmadığına sevindi. Sevdigi kimsenin bu çocuğun yanında olmaması ve burada tek başına olması daha iyiydi.

Ona dayanıklı botlar, saç için bir örtü ve kirli elbisesi ya da vücudu için fazla güzel sayılabilecek beyaz tavşan postundan garip ve komik görünen bir yürüyüş giysisi verdiler. Akşamları kampta Sammit adında, narin elleri, kibar bir sesi ve büyük, boş gözleri olan bir çocuk Fire'ın burnunu yokluyor, ona neyi ne kadar yiyebileceğini söylüyordu. Bir iki gün içinde Fire yediklerini midesinde tutabilmeye, bu sayede zihni berraklaşmaya başladı. Çocuğun Sammit'le konuşmasından onun şifacı olduğunu anlamıştı. Ayrıca ona ilaç vererek sürdürdükleri baygınlığının daha fazla devam etmesi tehlikeli olabileceği için kendisini uyandırdıklarını da öğrenmişti.

Öyleyse onun canlı ve oldukça sağlıklı olmasını istiyorlardı. Bu Fire'ın canavar, onların da canavar kaçakçısı olmaları durumunda normal karşılanabilirdi.

Fire denemeler yapmaya başladı.

Başlangıç olarak Sammit'in zihnine girdi, içindeki sisi kurcaladı ve düşüncelerinin geri geldiğini gördü. Bekledi ancak çocuğun, adamlara Fire'in sözlerine güvenmemeleri gerektiğini ve kendisinin onların hem koruyucusu hem de arkadaşı olduğunu hatırlatması uzun sürmedi. Sammit'in kafasındaki sisi kabartıp şişiren sözleri, onun başını Fire'inkini acıttığı kadar incitmiyordu.

Çocuğun gücünün zihninden değil, sesi ve sözlerinden kaynaklanıyor olması ilk başta Fire'a garip gelmişti. Ancak düşündükçe bunun o kadar da garip olmadığına kanaat getirdi. Kendisi de vücudunun farklı bölümleriyle insanları kontrol edebiliyordu. Sadece yüzüyle ya da söz verirmiş gibi davrandığı zamanlarda kesin bir ton verdiği sesiyle bazı insanları kontrol edebiliyordu. Ya da saçıyla. Gücü bunlarda saklıydı. Çocuğun gücü kendisininkinden çok da farklı değildi.

Ve çocuğun gücü bulaşıcıydı. Solundaki birine bir şeyler söylediğinde ve adam bunları Sammit'e ilettiğinde sis, adamdaki Sammit'e geçiyordu. Okçunun, muhafızlarını nasıl etkilediğini de bu açıklıyordu.

Çocuk, Fire'ın düşman, kendisininse arkadaş olduğunu adamlarına birkaç dakikada bir hatırlatıyordu. Bu Fire'a, onların zihinlerini Fire'ın gördüğü gibi görmediğini ve kontrolün hâlâ kendisinde olduğunu bilmek ihtiyacı hissettiğini göstermişti. Bu da Fire'ın ikinci deneyiydi. Sammit'i yeniden ele geçirip zihnindeki sisi kurcaladı ve düşüncelerini şekillendirdi. Çocuğun onu kullandığını bilmesini sağladı. Çocuğa kızmasını sağladı. Ani ve sertçe öğ almaya çalışmasına sebep oldu.

Çocuksa olanları fark etmemiş gibiydi. Sammit'in olduğu yöne bakmıyordu bile. Sammit'in kızgınlığını silen ve onu unut-

kanlaştırtıp zihnine aynı sisi yerleştiren ritüel başlamadan önce dakikalar geçti.

Çocuk zihin okuyamıyordu. Gücü etkileyiciydi fakat kördü.

Onun bu zaafı Fire'a adamların üzerinde o farkında olmadan yapabilecekleri konusunda pek çok seçenek sunuyordu. Çocuğun yarattığı sis onları kendi eğilimlerinden iyice arındırdığı için, Fire'ın normalde yoluna çıkabilecek düşünceleri dert etmesine gerek kalmıyordu.

Çocuk kendisi geceleri uyurken Fire'ın bir şeyler yapabileceğini düşündüğünden genç kadının hafif bir şeylerle uyutulmasını istiyordu. Fire buna boyun eğdi. Sadece Sammit'in zihninde bir köşeyi işgal ediyordu ve okçunun batıracağı iğneleri hazırlarken elini uyku ilacı yerine antiseptiğe atmasını sağlıyordu.

Beyaz, yapraksız ağaçların altındaki kış kamplarında diğerleri uyuyor ya da nöbet tutuyorken Fire uyuyormuş gibi yapıp planını hazırlıyordu. Adamların konuşmalarından ve kısık sesle sorulan birkaç sorudan anlamıştı ki Hanna'yı ona zarar vermeden serbest bırakmışlardı ve Fire'a nehrin akıntısının ters yönünde giden teknedeyken yaklaşık iki hafta boyunca ilaç verilmişti. Bu yavaş yolculuk onların seçimi değildi. Kral'ın Kenti'ne geldiklerinde atları vardı ve geldikleri yoldan, nehrin kuzeyindeki düzlük araziden batıya doğru geri dönmeleri gerekiyordu. Ancak Fire birinin omzuna atılmış bir şekilde sarayın bahçesinden kaçmaya çalışırken Fire'ın muhafızları peşlerine düşmüş ve onları nehre doğru kovalayıp atlarından uzağa sürmüşlerdi. Şehrin köprülerinden birinin altına demirlemiş bir tekneye rastlamışlar ve

çaresizlikle tekneyi zorla alıkoymuşlardı. Yanlarındaki iki adam öldürülmüştü.

Yol boyunca siyah kayalıklar ile beyaz karlardan son derece yavaş bir şekilde geçmek Fire için olduğu kadar onlar için de sinir bozucuydu. Şehirden, savaştan ve ihtiyaç duyduğu şeylerden uzak olduğu bu günler, katlanabileceğinden fazlaydı. Ama Cutter'ın yanına neredeyse ulaşmışlardı ve Fire ona götürülmeye boyun eğmenin en iyisi olduğunu düşündü. Cutter'dan bir at çalabilirse daha hızlı kaçabilirdi. Belki de Archer'ı bulur ve kendisiyle birlikte geri dönmesi için ikna edebilirdi.

Okçu Jod. Uzun boylu, bedenini zayıflatıp derisini grileştiren bir hastalıktan muzdarip bir adamdı. Hastalığına rağmen yapılıydı. Derinden gelen sesi ve Fire'ı huzursuz eden gözleri vardı. Neredeyse ona Archer'ı anımsatıyordu.

Nöbet tuttuğu bir gece Sammit'i, bugüne kadar onu uyutmak için kullandıkları ilaçtan ufak bir şişeyi ve iğnesini getirmeye zorlamıştı. Şişeyi elbisesinin göğsüne tıktırdı ve iğneyi de elbisesinin koluna gizledi.

Cutter ıssız bir yerde küçük bir krallık kurmuştu. Toprakları öyle iri kayalarla doluydu ki evi, bir kaya yığınının üzerine sabitlenmiş gibi duruyordu. Binanın garip bir görünüşü vardı. Bazı yerlerinde ağaç gövdeleri, geri kalan yerleriyse kaya yığınlarından oluşuyordu. Her yeri yosunlarla kaplıydı. Göz kırpan pencereleri, buzdan kirpikleri, açık ağızlı kapısı ve yumuşak kürküyle açık yeşil bir evdi. Kayalıkların tepesine tehlikeli bir biçimde tutunmuş bir canavar gibiydi.

Arazisi yüksek, uzun ve garip bir biçimde düzgün bir kaya duvarla çevrelenmişti. Çevrede kafes ve kümesler vardı. Parmaklıklar ardındaki canavarlar, yırtıcılar, ayılar ve leoparlar birbirlerine hırlıyorlardı. Evin tüm garipliğine rağmen bu durum, Fire'a tanıdık gelmiş, anılarını canlandırmıştı.

Çocuğun kendisini bu kafeslerden birine sokmaya çalışmasını bekledi. Fire, karaborsada satılacak bir canavar, bir avdı.

Cutter'ın kendisiyle ilgili nasıl planları olduğuyula ilgilenmiyordu. Kaçakçı, baş belasından başka bir şey değildi. Fire, Cutter'a yaptığı şeyin gerekli olduğu fikrini kabul ettirerek onu kolayca kullanabilirdi. Burayı terk edip evine gidebilirdi.

Fire'ı kafese kilitlemediler. Onu eve sokup pencereden gelen hava akımını bastıran gürül gürül bir ateşin olduğu üst kattaki odalardan birinde sıcak bir banyo yapması için bıraktılar. Ardından küçük bir odaya yerleştirdiler. Her ne kadar Fire şaşkınlığını ve memnuniyetini gizlemeye çalışsa da duvarları süsleyen kilimler onu büyülemişti. Kilimlerin üstünde yeşil alanlar, çiçekler ve gökyüzü motifleri vardı, çok güzel ve gerçekçiydiler. Fire banyo yapmayı reddetmeyi düşünmüştü çünkü bunun amacın onu güzelleştirmek olduğunu hissetmişti. Ancak böyle tepelerin ve çiçeklerin önünde durunca bir anda temizlenmek istemişti.

Adamlar gitti. Fire zehir şişesini ve iğnesini masanın üstüne koydu ve kirli elbiselerini üzerinden sıyırdı. Sıcak banyo suyunun acı verici zindeliğine kendini hazırladı. Sonunda rahatlayarak gözlerini kapayıp terini, kurumuş kanı ve nehir çamurunu üzerinden alan sabunun yumuşaklığına teslim oldu. Yukarıda, odasının dışında ve aynı şekilde penceresinin altındaki kayalık-

lardaki muhafızlara çocuğun durmaksızın emirler yağdırdığını duyabiliyordu. "Canavara güvenmemelisiniz ve kaçmasına yardım etmemelisiniz!" diye bağıyordu. En iyisinin ne olduğunu çocuk biliyordu. Eğer her daim onun tavsiyesine uyarlarsa, hata yapmaktan kaçınırlardı. Zihinlerini kullanırken o zihinlerin durumlarını sezememenin sinir bozucu olduğunu düşündü Fire. Çocuğun bağırması gereksizdi çünkü Fire zaten adamların zihinlerini değiştirmiyordu. En azından şimdilik.

Buraya geldiği zamandan beri yaptığı gibi bina ve etrafını zihniyle geziniyordu. Cutter'ın, birkaç adam ve çocukla beraber aşağıda olduğunu fark etti. Herkes gibi kafası bulanık, her zamanki gibi samimiyetsiz ve küçümseyiciydi. Çocuğun sözleri bir şeyler yaptırıyor olabilirdi ancak mizacı değiştiremiyor gibi gözüküyordu.

Sınırlarını zorladığında yaklaşık otuz adam ile etrafa yayılmış kadınları evde ve dışarıda hissedebiliyordu. Hepsinin aklı karışmıştı. Archer orada değildi.

Kendini biraz daha zorladı. *Archer! Archer!*

Cevap gelmedi.

Archer'ın burada olmamasını sorun etmedi. Aklının başına geldiğini ve kahramanlık peşinde koşmayı bıraktığını umut etti. Buradaki zihni sisli bir ya da iki adamı tanıdığı hissine kapıldı. Nash'in saraymda son zamanlarda muhafızlık yapmış adamlardan olabilirlerdi. Bunun en basit açıklaması Archer'la beraber onun muhafızı olarak gelmiş olmalarıydı. Bu da o zamandan beri ne olduğu, Archer'ı koruyanlardan geriye kimlerin kaldığı ve Archer'ın nerede olduğu sorularını beraberinde getiriyordu.

Banyo hâlâ mutluluk veriyordu ancak aniden ayağa kalkıp dışarı çıktı; buradaki işini bitirme konusunda sabırsızlanmaya başlamıştı. Kurulanıp onun için bıraktıkları ince ve uzun kollu elbiseyi giydi. Onu rahatsız edecek kadar geceliğe benziyordu. Buna ek olarak botları ile mantosunu almış, saç için hiçbir şey vermemişlerdi. Köşedeki gardıroba gitti, bir çift çorap, sağlam bir bot, ona çok büyük gelen ağır bir erkek cübbesi ve saçını sarmak için kahverengi yünlü bir eşarp bulana kadar dolabı karıştırdı. Giysilerin hissettirdiği kadar tuhaf göründüğünü umuyordu. Çocuğun boş kafalı kuklalarını yönetmek için güzelliğe ihtiyacı yoktu ve erkek müşterilerin kolayca saldırabileceği bir kadın canavar görüntüsüne bürünerek Cutter'ı memnun edecek ruh halinde değildi.

Burada bulunan hayvan canavarlar, atlar, av köpekleri ve amacını tahmin edemediği bir kemirgen koleksiyonu gibi yüzlerce varlığı gözden geçirdi. Atların çeşitliliği onu memnun etti. Hiçbiri Ufak kadar sevimli değildi ancak pek çoğu amacına uygundu.

İğnenin ucuna uyku ilacı sürdü ve ilacı elbisesinin içine geri koydu. İğneyi eline aldı, elini de uzun ve ağır elbise kolunun içine çekti.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak aşağı indi.

Cutter'ın oturma odası, yatak odası kadar sıcak ve küçüktü. Duvarlar üstüne denize doğru uzanan tepelerdeki çiçek bahçelerinin işlendiği kilimlerle süslenmişti. Fire buradaki güzelliklerden en azından bir kısmının canavar kürkünden işlendiğini düşündü. Kitaplıkta kitaplar ve şömine rafı üzerinde altın bir saat vardı. Fire evdeki zenginliğin ne kadarının çalıntı olduğunu merak etti.

Cutter, kendisinin odanın hâkimi olduğuna inanarak odanın bir ucunda oturuyordu. Odanın küçük ve sıkışık görünen gerçek hâkimi ise bir köşede duvara yaslanmış, çiçek bahçeleri dokumasıyla çevrelenmiş bir halde uyumsuz gözlerini kırıştırtıyordu. Okçu Jod, Cutter'ın yanında dikiliyordu. Odanın girişlerinin her birinde bir adam konuşlanmıştı.

Cutter, Fire'in kıyafetine bakmadı bile. Gözleri yüzüne kenetlendi, o kendine özgü sırtışı yüzüne yayıldı. Yüz ifadesinde sisten kaynaklı yeni beliren boşluk dışında her zamanki gibi bakıyordu.

"Seni çalmak kolay olmadı, özellikle de Kral'ın sarayında ikamet etmeye başlayınca," dedi Fire'in çok iyi hatırladığı o tatmin olmuş ses tonuyla. "Çok zaman aldı ve hatırı sayılır derecede casusluk yapmamız gerekti. Dikkatsiz davrandıkları için sen ve adamlarınız tarafından ormanlarınızda yakalanan birçok casusumuzu kendi ellerimizle öldürdüğümüzden bahsetmiyorum bile. Krallık'taki en aptal casuslar bizdeydi sanki. Ne çok bela oldu başımıza. Ancak hepsine değdi, değil mi? Şuna bak."

"Çok güzel," dedi çocuk ilgisizce. "Onu satmamalısın. Burada bizimle tutmalısın."

Cutter'ın alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Meslektaşlarım arasındaki dedikodulara göre Lord Mydogg onun için bir servet ödemeye razıymış. Aslında birçok müşterim de ona aynı ilgiyi gösterecektir. Ama belki de onu burada bizimle tutmalıyım." Yüzü aydınlandı. "Onu çiftleştirebilirim! Yavruları da ne para getirir ama!"

"Onunla ne yapacağımızı göreceğiz," dedi çocuk.

"Elbette," dedi Cutter. "Göreceğiz."

"Eğer yaramazlık yapmazsa," diye devam etti çocuk, "onu cezalandırmak zorunda kalmayız. O da onunla arkadaş olmak

istediğimizi anlayabilir. Buradan hoşlandığının farkına varabilir. Şu anda fazla sessiz. Jod şuna doğru bir ok çek. Emir verdiğimde onu öldürmeyecek ama acı verecek bir yerinden vur. Onu dizinden vur. Topal olması işimize yarayabilir.”

Bu kısa bir yayla yapılacak iş değildi. Jod uzun yayını sırtından alıp sadağından beyaz bir ok çekti. Pek çok adamın çekmeye gücü bile olmayan yayı gerdi. Yaya yerleştirilmiş oku tuttu, rahat ve sakin bir şekilde bekledi. Fire kendisini kötü hissetti ancak bunun sebebi o mesafeden attığı okun dizini parçalayacak olmasından kaynaklanmıyordu. Rahatsızdı çünkü Jod yayını sanki vücudunun bir parçasıymış gibi kullanıyordu ve tıpkı Archer gibi çok doğal ve zarifti.

Çocuğu sakinleştirmek, ayrıca cevap istediği soruları sormak amacıyla için konuştu. “Geçen bahar babamın kafeslerinde bir okçu bir adamı vurdu,” dedi Jod’a. “İmkânsız denebilecek kadar zor bir vuruştı. O okçu sen miydin?”

Jod’un konuşulanlar konusunda en ufak bir fikre sahip olmadığı açıkça belliydi. Kafasını salladı ve sanki bugüne kadar yaptığı her şeyi hatırlamaya çalışıyor ama dünden ötesine gide-miyormuş gibi gözünü kırptı.

“Oydu,” dedi çocuk. “Tüm atışlarımızı Jod yapar. Boşa harcanamayacak kadar yetenekli. Ve son derece uysal,” dedi parmak ucuyla başına vurarak. “Ne demek istediğimi anlıyorsan tabii. Şanslı keşiflerimden birisi Jod.”

“Peki, Jod’un hikâyesi nedir?” diye sordu Fire çocuğa onun gibi umursamaz konuşmaya çalışarak.

Çocuğun bu soru karşısında duyduğu memnuniyet biraz abartılıydı. Durumdan memnun bir şekilde gülümsedi. “Bunu

soruyor olman ilginç. Sadece birkaç hafta önce aynı şeyi merak eden bir ziyaretçimiz oldu. Kendimize bir okçu kiraladığımızda, bu kadar çok gizem ve teorinin odağı haline geleceğini nereden bilebilirdik? Merakını gidermeyi isterdim ancak Jod'un hafızası eskisi gibi değil. Yaklaşık yirmi bir yıl önce ne işler yaptığını ve ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok."

Çocuk konuşurken Fire ona doğru bir adım attı ve kendine hâkim olamadan iğneyi eliyle sıkıca kavradı. "Archer nerede?"

Çocuk sırttı, konuşmanın buraya gelmesinden gittikçe daha da memnun oluyordu. "Bizi terk etti. Arkadaşlığımızı beğenmedi. Kuzeydeki arazisine geri döndü."

Ona inanan insanlara alıştığı için çok kötü bir yalancıydı. "Nerede?" dedi Fire. Sesi panikle çatlayınca çocuğun gülümsemesi büyüdü.

"Bir grup muhafızını geride bıraktı," dedi çocuk. "Çok kibardı gerçekten. Saraydaki yaşıntın ve zaafların hakkında bir şeyler anlatabildiler. Yavru köpekler, zavallı çocuklar."

Bir anda pek çok şey oldu. Fire çocuğa doğru koştu. Çocuk, Jod'a işaret edip, "Vur!" diye bağırdı. Fire, Jod'un zihnindeki sisi kuvvetlice itti ve yayını sertçe döndürerek oku tavana atmasını sağladı. Çocuk, "Vur onu ama öldürme!" diye bağırdı ve Fire'dan kaçmak için hızla koşmaya çalıştı ancak Fire üzerine atılıp onu yakaladı ve iğneyi koluna sapladı. Çocuk yumruklar savurarak ondan uzaklaştı, hâlâ bağıırıyordu. Daha sonra yüzü gevşedi ve bedeni yana düştü.

Çocuk daha yere düşmeden, Fire odadaki tüm zihinleri ele geçirdi. Çocuğun üzerine eğilip kemerinden bir çakı çıkardı, Cutter'a doğru yürüdü ve titreyen çakıyı Cutter'ın boğazına

“Yağadı. Archer nerede?” dedi zihnine çünkü konuşmak imkânız bile gelmişti.

Cutter kendinden geçmiş ve aptallaşmış halde ona baktı. “Arkadaşılarınızı beğenmedi. Kuzeydeki araziğine geri döndü.”

Hayır, diye düşündü Fire, yaşadığı hayal kırıklığı nedeniyle ona vurmak istiyordu. Duşun. Biliyorsun. Nerede?..

Cutter kafası karışmış halde başını yana yatırarak konuşmayı kesti. Onun kim olduğunu ya da onunla neden konuştuğunu hatırlamıyor gibiydi. “Archer atlarla beraber,” dedi.

Fire arkasını dönüp odadan ve evden ayrıldı. Herkesiğini boz, gözlerle izleyen adamların arasından geçti. Cutter yanılıyor, dedi kendi kendine. Archer atlarla beraber değil. Cutter yanılıyor.

Ama haklıydı. Ahırın arkasındaki kayalıklarda bulduğu kişi Archer değildi. Sadece vücuduydu.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

27. BÖLÜM

Daha sonra ne olduysa ızdırap ve hissizliğin bulantılığın içinde geçti.

Bu canavar olmakla ilgili bir şeydi. Bir bedene bakıp sanki Archer'a bakıyormuş gibi davranamıyordu. Archer'ın kalbinin ve zihninin ateşinin yakınlarda olmadığını biliyor ve hissediyordu. Bu beden korkunçtu; neredeyse tanınmaz halde orada yatıyor, hem onunla dalga geçiyor hem de boşluğuyla Archer'la alay ediyordu.

Yine de Fire dizleri üzerine çöküp yavaşça nefes alarak ne yaptığının pek de farkında olmadan o bedenın soğuk kolunu tekrar tekrar okşamadan edemedi. Yüzünden yaşlar süzülürken kolunu tuttu ve sıkıca kavradı.

Bedenin karnına saplanmış ok Fire'in bir şeylere anlam verebilmesini sağlamıştı. Birinin karnına ok saplanması korkunç bir şeydi; verdiği zarar yavaş ve acılı olurdu. Archer bunu ona uzun süre önce söylemişti. Genç kadına asla oraya nişan almaması gerektiğini anlatmıştı.

Ayağa kalktı ve zihnini bu düşünceden uzaklaştırmaya çalıştı, sendeleyerek ilerledi fakat bu düşünce onu bahçe boyunca takip ediyor gibiydi. Ahır ile ev arasında devasa bir kamp ateşi

yanıyordu. Kendini gözlerini ateşe dikmiş, zihniyle savaşırken ve Archer'ın acılar içinde, yavaşça öldüğünü düşünürken buldu. Tek başınaydı.

En azından genç adama söylediği son sözler sevgi dolu olmuştu. Fakat onu ne kadar sevdiğini söylemek isterdi. Müteşekkir olduğu, Archer'ın yaptığı o kadar çok şey vardı ki. Ona yeterince şey söyleyememişti.

Ateşe uzanıp bir dal parçası aldı.

Eline aldığı yanan dalları Cutter'ın yeşil evine götürdüğünün pek farkında değildi. Kendisine yardım etmesi için kontrol ettiği insanların ve kamp ateşinden eve, evden kamp ateşine doğru yaptığı yürüyüşlerin de farkında değildi. İnsanlar çılgına dönmüşçesine yanan evden kaçtı. Onların arasından belki Cutter'ı seçebilirdi; aralarından Jod'u ayırabilirdi. Emin değildi ama umursamıyordu da; sadece karışmamaları için onlara talimat verdi. Evin etrafını saran dalga dalga siyah dumanda artık evi göremez olduğunda, oraya dal taşımayı bıraktı. Cutter'a ait başka bina olup olmadığını görmek için etrafa baktı.

Köpeklerin ve kemirgenlerin yaşadığı kulübeleri yakmadan önce onları serbest bırakacak kadar bilinçliydi. Archer'ın muhafızlarından ikisinin bedenlerini kayalıklarda avcı canavar kafeslerinin yakınlarında buldu. Adamların yaylarından birini aldı ve canavarları vurdu. Adamların bedenleriniyse yaktı.

Ahıra vardığında atlar dumandan, alevlerin hışırtısı, patlama sesleri ve yıkılan binaların gürültüsünden korkmuş durumdaydılar. Aralarında en çıldırmış olanlar, onu göremeyenler bile Fire içeri girdiğinde sakinleşti ve Fire onların zihinlerine ahırdan

ıkmalarını söyleyince ahırı terk ettiler. Sonunda atsız ama tıka basa odun ve saman dolu ahır birden alevlendi.

Archer'ın bedeninin etrafında bir şeyler mırıldandı. Ciğerleri yanarak ateşler Archer'a ulaşana kadar izledi. Onu göremez hale geldiğinde bile izlemeye devam etti. Alevler onu öksürtecek ve boğazını yakacak kadar yoğunlaştığında kendi yaktığı ateşe sırtını döndü ve oradan ayrıldı.

Nereye gittiğini bilmeden, hiç kimseyi ve hiçbir şeyi düşünmeden yürüdü. Hava soğuktu, bölge engebeli ve ağaçsızdı. Patikaların birinden geçerken, gri ve benekli bir at ona doğru geldi.

Eyeri yok, diye düşündü Fire, at hemen önünde burnundan buharlar çıkararak nefes alıp nallarını kara vururken. Üzengisi yoktu. Binmek zor olacaktı.

At, Fire'in önünde beceriksizce ön ayaklarının üzerine çöktü. Fire, elbisesini ve cübbesini dizlerinin üstüne kadar çekip ata bindi. At ayağa kalkınca dengede durmaya çalıştı, eyer olmadan atın sırtı kaygan ve sıcaktı. Ve at sırtında olmak yürümekten iyiydi. Ellerini atın yelesine doladı, vücudunu ve yüzünü öne, atın hayat dolu boynuna doğru eğip hissiz bir uyuşukluk haline gömüldü. Atın nereye gideceğini kendi kendine belirlemesine izin verdi. Üzerindeki cübbe kışlık bir palto olarak kullanılmaya uygun değildi ve eldivenleri yoktu. Başındaki eşarbın altındaki saçları ıslaktı. Hava karardığında garip şekilde sıcak ve kuru olan, kenarlarından erimiş kar suları akan ve yerdeki çatlaklardan duman çıkan taş bir düzlüğe geldiler. Fire bu durumu sorgulamadı. Yalnızca kayarak atın sırtından indi ve kendine uzanacak sıcak bir yer buldu. *Uyu, dedi ata. Şimdi uyku zamanı.*

At yere kıvrıldı ve Fire ona sokuldu. Sıcaklık, diye düşündü Fire. Bu geceyi atlatacağız.

O gece, Fire'ın uyku ile uyanıklık arasında saatleri saatlere kattığı; Archer'ın hayatta olduğu rüyalardan uyanıp öldüğünü hatırladığı, şimdiye dek yaşadığı en kötü geceydi.

En sonunda gün doğdu.

Sönmeye yüz tutmuş bir öfkeyle atın da, kendisinin de yiyeceğe ihtiyacı olduğunu fark etti. Bu konuda ne yapacağını bilemiyordu. Kendi ellerine bakarak uzun süre oturdu.

Güneşin kızıllığı yüzünden vücutları tam belli olmayan, siyah saçlı, Pikkia'lılardan daha solgun üç çocuğu yerdeki yarıktan tırmanırken gördüğünde şaşımaktan ve irkilmekten çok uzaktı. Çocuklar bir şeyler taşıyorlardı: bir tas su, bir çuval ve kumaşa sarılmış bir şey. Birisi çuvalı ata taşıdı, hayvanın yakınına bıraktı ve çuvalın tepesini kıvırdı. Başlangıçta çıldırma gibi sesler çıkararak kendini sakınan at temkinli bir şekilde çuvala yaklaştı. Burnunu çuvala soktu ve çiğnemeye koyuldu.

Diğer ikisi Fire daha konuşmadan, bal rengi gözlerini ona dikerek suyu ve paketi onun yanına taşıdılar. Fire çocukların balıklara benzediğini düşündü. Okyanusun dibinde, garip, renksiz ve gözlerini dikip bakan balıklar... Pakette ekmek, peynir ve tuzlanmış et vardı. Yemeklerin kokusunu duyunca midesi bulandı. Gözlerini dikip kendisine bakan çocukların gitmesini istedi, böylelikle kahvaltısıyla yalnız başına savaşılabildi.

Çocuklar arkalarını dönüp geldikleri yarıktaki gözden kaybolup gittiler.

Fire bir parça ekmek kopardı ve kendini yemeye zorladı. Midesi kaldırmaya razı olduğunda birkaç yudum su aldı. Su ılıktı. Çuvalın içinde burnunu yavaşça hareket ettirerek yiyeceğini yiyen ata baktı. Hayvanın arkasındaki yarıktan, sabah güneşinde sarı görünen bir duman yükseldi. Duman mı? Yoksa buhar mıydı? Dumanın yanık ağaca benzeyen fakat başka bir şeyleri de andıran ilginç bir kokusu vardı. Üzerinde oturduğu sıcak kayaya elini koydu ve kayanın altında insanlar olduğunu anladı. Üzerinde oturduğu zemin başka insanların tavanıydı.

Midesi ekmek kırıntılarını kabul etmemeye başladığında içinde sönük bir merak hissetti.

At da kahvaltısını bitirip suyun kalanını içtikten sonra Fire'ın top gibi büzüştüğü yere geldi. Onu dürttü ve diz çöktü. Fire kabuğundan çıkan bir kaplumbağa gibi olduğu yerden kalktı ve atın sırtına bindi.

At karın içinde rastgele güneybatıya gidiyor gibi görünüyordu. Buz tutmuş nehirlerden ve dibini göremediği için Fire'ı endişelendiren derin yarıklardan geçti.

Fire sabahın erken saatlerinde arkasından yaklaşan biri olduğunu hissetti. Önceleri pek ilgilenmedi ama sonra arkasındakinin zihnini fark etti. Bu, çocuktu!

O da atını eyersiz ve acemice sürüyordu. Sesini duyurabilecek mesafeye gelene kadar yorgunluktan tükenmiş atına ayaklarıyla vurarak dehledi. Fire'ın ardından öfkeyle bağırdı: "Nereye gittiğini sanıyorsun? Ayrıca her düşünceni ve hissini kayalara doğru göndererek ne yaptığını sanıyorsun? Burası Cutter'ın kalesi değil

Burada canavarlar, vahşi ve dost canlısı olmayan insanlar var. Kendini öldürteceksin.”

Fire onu duymadı çünkü çocuğun gözlerini gördüğü anda attan atlayıp elinde bir bıçakla koşmaya başlamıştı ki son ana kadar böyle bir bıçağa sahip olduğundan bile haberi yoktu.

Çocuğun atı o anda onu sırtından attı ve çocuk yere düştü. Sonra güçlkle ayağa kalkıp Fire’dan kaçmak için koşmaya başladı. Arazideki çatlakların arasında bir kovalamaca ve Fire çok çabuk yorulduğu için devam edemediği bir boğuşma oldu. Bıçak parmaklarının arasından kaydı ve yerdeki büyük bir çatlağa düştü. Çocuk kendini geri attı. Ayaklarının üzerinde güçlkle ilerledi. Nefes nefese konuştu.

“Sen aklını kaçırmışsın,” dedi eliyle boynundaki kesiğe dokunurken. İnanamayarak parmaklarına bulaşan kana baktı. “Kendine hâkim ol. Ben bunca yolu seninle dövüşmek için gelmedim. Seni kurtarmaya çalışıyorum.”

“Senin yalanların benim üzerimde işe yaramıyor!” diye bağırdı Fire, boğazı susuzluktan ve dumandan tahriş olmuştu. “Sen Archer’ı öldürdün.”

“Archer’ı Jod öldürdü.”

“Jod senin maşandı.”

“Ah, mantıklı ol,” dedi, sesi sabırsızlıkla tizleşmişti. “Senin bunu herkesten iyi bilmen gerek. Archer’ın zihni çok güçlüydü. Burası zihni güçlü insanların krallığı gerçekten. Daha yeni yürümeye başlayan çocuklara bile zihinlerini canavarlara karşı korumayı öğretiyorlar.”

“Sen bir canavar değilsin.”

“Aşağı yukarı aynı şey. Sen de kaç insanı öldürmek zorunda kaldığımı gayet iyi biliyorsun.”

“Hayır,” dedi. “Hayır, ben senin gibi değilim.”

“Elbette değilsin ama beni anlayabilirsin. Baban benim gibiydi.”

Fire çocuğa bakakaldı. Onun isli siyah yüzüne, iğrenç saçlarına ve sanki bir başkasından, belki de Cutter’ın bölgesindeki yanmamış ölülerin birine aitmiş gibi görünen, üzerinde hayli büyük duran, kanla kaplı ceketine baktı. Çocuğun tuhaf zihni Fire’inkiyle çakıştı. Ulaşılmazlığıyla Fire’la alay ediyordu.

Ne olduğunu bilmiyordu ama bir canavar değildi. Fakat aynı yere varıyordu. Cansrel’i yerine böyle biri geçsin diye mi öldürmüştü?

“Sen nedin?” diye fısıldadı Fire.

Çocuk gülümsedi. Kirli yüzünde bile yatıştırıcı ve kendisiyle gurur duyan bir çocuğun mesut gülümsemesi vardı.

“Yetenekli olarak adlandırılıyorum,” dedi. “Daha önce adım Immiker’di. Şimdi ise Leck. Senin daha önce hiç duymadığın bir krallıktan geldim. Orada canavarlar yoktur fakat dans, kılıç kullanma, dokumacılık gibi hayal edebileceğin her türde –zihinsel yetenekler de dâhil– değişik güçlere sahip, gözleri farklı renkte olan insanlar vardır. Ve hiçbir yetenekli benim kadar güçlü değil.”

“Senin yalanların bana sökmez,” dedi Fire istemsizce. Dayanmak için yan tarafta duran atını aradı.

“Bunları uydurmuyorum. Böyle bir krallık var. Aslında yedi krallık var ve orada insanları rahatsız eden hiçbir canavar yok. Tabii bu yüzden insanların çoğu Vadi’de yaşayan insanların yapmak zorunda olduğu gibi zihinlerini geliştirmeyi öğrenmemiş.

Vadtililer insanlardan zihin gücü bakımından çok daha kuvvetli. Ve daha sinir bozucular.”

“Vadtililer canını sıkıyorsa geldiğin yere dön,” diye fısıldadı Fire.

Çocuk omzunu silkti ve gülümsedi. “Nasıl dönebileceğimi bilmiyorum. Tüneller vardı ama onları bulamadım. Zaten bulsam bile gitmek istemiyorum. Burada çok potansiyel var. İlaç alanında, mühendislikte ve sanatta birçok ilerleme söz konusu. Ve pek çok görkemli şey var; canavarlar, bitkiler... Buradaki bitkilerin ne kadar sıradışı olduğunun ve ilaçların ne kadar mucizevi olduğunun farkında mısın? Benim yerim burası, yani Vadi.” Hor görürmüş gibi sözlerine devam etti: “Burada, Krallık’ın bir ucunda Cutter’ın adi kaçakçılık işlerini kontrol etmenin beni memnun ettiğini düşünme. Benim istediğim cam tavanlarıyla, hastaneleriyle ve bütün gece ısl ısl parlayan güzel köprüleriyle Kral’ın Kenti. İstediğim Kral’ın kendisi.”

“Mydogg’la beraber mi çalışıyorsun? Kimin tarafındasın?”

Çocuk umursamaz bir tavırla elini salladı. “Kimin kazandığı umurumda değil. Birbirlerini yok ederek bana iyilik ederlerken neden onlara katılayım ki? Sanırım sen yaptığım planlarda kendi yerini göremiyorsun. Şunu bilmelisin ki seni kaçırmak benim fikrimdi. Kaçırmak için bütün casusları ben yönettim. Cutter’ın seni satmasına ya da seninle beraber olmasına asla izin vermeyecektim çünkü senin için bir efendi değil, bir arkadaş olmak istedim.”

Fire bu dünyada kendisini kullanmak isteyen herkesten öylesine bezmişti ki...

“Seni *kullanmak* değil, Kral’ı yönetmek için seninle *birlikte* çalışmak istiyorum,” dedi çocuk. Fire çocuğun zihin okuyabile-

ceğini düşünemediği için kafası kanşmıştı. "Senin zihninin içinde değilim," dedi çocuk sabırsızca. "Sana daha önce de söyledim, tüm hislerini ve düşüncelerini dışarıdan hissedilebilecek şekilde gönderen sensin. İstmeden bir şeyleri ortaya koyuyor ve başımı ağrıttıyorsun. Kendine çekidüzen ver. Ve benimle geri gel. Tüm hahılarımı ve duvar kâğıtlarımı mahvettin ama seni affediyorum. Evin hâlâ yıkılmamış bir köşesi var. Sana bütün planlarımı anlatacağım. Sen de kendinle alakalı her şeyi anlatabilirsin. İlk olarak şunu söyle, boynunu kim kesti? Baban mı?"

"Sen normal değilsin," diye fısıldadı Fire.

"Adamlarımı göndereceğim," diye devam etti. "Söz veriyorum. Cutter ve Jod öldü zaten, onları öldürdüm. Yalnızca ikimiz olacağız. Artık mücadele olmayacak. Arkadaş olacağız."

Archer'ın onu korumaya çalışırken kendini feda ettiği yaratığın aptal ve deli olduğunu anlamak üzüntü vericiydi. Katlanılamayacak kadar üzüntü verici. Fire gözlerini kapadı ve başını atın güçlü bacaklarına dayadı. "Şu yedi krallık. Nerede?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum, dağların arasından düştüm ve kendimi burada buldum."

"Peki, senin geldiğin krallıklarda bir kadın, arkadaşını öldüren doğaüstü bir çocukla güçlerini birleştirir mi? Yoksa bu beklenti sana ve senin fazlasıyla küçük kalbine mi özgü?"

Çocuk cevap vermedi. Fire gözlerini açtı ve çocuğun yüzünde gülümsemeye benzer fakat gülümseme hissi uyandırmayan rahatsız edici bir ifade gördü. "Bu dünyada doğadışı bir şey yok," dedi. "Doğadışı olan şey doğada asla olamayacak bir şeydir. Ben doğal yollardan doğdum. Hem ben doğallım hem de istediklerim doğal. Zihninin gücü ve iki hafta boyunca uyuşturulmuş halde

teknenin dibinde yatarken, pisliğe bulanmış yüzün mosmorken bile güzelliğin doğaldı. Doğa ürktücüdür.” Yüzünde garip bir gülümseme oluştu. “Gördüğüm kadarıyla kalplerimiz büyüklük açısından birbirinden pek de farklı değil. Ben babamı öldürdüm. Sen de seninkini öldürdün. Bu büyük kalbinle yaptığın bir iş miydi?”

Fire’in kafası karıştı çünkü bu dehşet verici bir soruydu ve buna verilecek cevaplardan en azından biri, mantıksız olduğunu bilse de “evet”ti. Fire mantıklı davranmak için çok vahşi ve çok zayıftı. Kendimi mantıksızlıkla savunmalıyım, diye düşündü mantıksızca. Mantıksız olan hep Archer’dı, bunu kabul etmese de.

Archer.

Archer’a zihnini güçlendirmeyi Fire öğretmişti ve Fire’in ona verdiği güçlü zihin onun ölümüne sebep olmuştu.

Fakat Archer da ona bazı şeyler öğretmişti. Ona asla kendi başına öğrenemediği kadar hızlı ve isabetli ok atmayı göstermişti.

Fire doğruldu, her düşüncesini açığa vurduğunu unutarak sırtında olduğunu aniden hatırladığı sadak ve yaya uzandı. Çocuk da kendi yayına uzandı. Fire’dan daha hızlıydı. Fire okunu yaya süremeden çocuk onun dizine nişan aldı. Fire kendini acı patlamasına hazırladı.

O anda Fire’in yanındaki at şaha kalktı. Çocuğun üzerine atladı, kişneyerek yüzüne çifte attı. Çocuk bir çığlık atarak yere düştü. Elindeki yay da düştü. Bir gözünü iki eliyle kapadı. Güçlkle uzaklaşarak ağlamaya başladı. At onu takip etti. Anlaşılan çocuk göremiyordu, gözleri kan dolmuştu. Sendeleyip paldır küldür yere uzandı. Buz kesmiş patikada kayıp bir yarığın ağzından düşerek ortadan kaybolurken, Fire onu şaşkınlıkla izledi.

Sendeleyerek yarığa doğru gitti. Eğilip aşağı baktı fakat ne çatlağın dibini ne de çocuğu görebildi.

Dağ onu yutmuştu.

Fire çok üşümüştü. Keşke çocuk alevlerin içinde ölseydi de peşinden hiç gelmeseydi çünkü Fire'ı kendine getirmişti ve artık soğuk ile diğer duyguları daha bariz hissediyordu: açlık, zayıflık ve Ulu Tepeler'in batısında kaybolmuşluk hissi.

Midesinin kabul edeceğine fazla umut bağlamadan çocukların ona getirdikleri yiyeceklerin sonunu yedi. Yarı donmuş nehirden su içti ve günün sonunda gelecek olan geceyi düşünmemeye çalıştı çünkü yanında çakmaktaşı yoktu ve bugüne kadar hiç çakmaktaşı olmadan ateş yakmamıştı. Hatta şömine dışında ateş bile yakmamıştı. Bugüne kadar şımartılmış bir hayat yaşamıştı.

Soğuktan titriyordu. Başındaki eşarbi hâlâ nemli olan saçlarından çözüp tekrar bağladı. Böylelikle sadece saçlarını değil, yüzünü ve boynunu da kapatabilmişti. Gökyüzünde aniden çığlık çığlığa beliren kızıl yırtıcı kuş canavarı, o Fire'ı öldürmeden öldürdü. Fakat eti taşımaya çalışmanın faydasız olacağını biliyordu çünkü kan kokusu yalnızca daha fazla canavarı çekmeye yarardı.

Bu Fire'a kutlamanın ocak ayının ikinci yansında yapıldığını hatırlattı. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi fakat şubat ayının gelmiş olması muhtemeldi. Kanaması yakında başlayacaktı.

Fire yeni uyanan soğuk ve belirsiz mantığıyla öyle veya böyle yakında öleceğini anladı. Bunu atın üzerindeyken düşünmüştü. Rahatlatıcı bir düşünceydi. Ona pes etme izni vermişti. Kendi kendine, Üzgünüm Brigan, dedi. Üzgünüm, Ufak. Denetim.

Fakat daha sonra bir hatıra ve bir farkındalık onu kendine getirdi. İnsanlar. Eğer insanlar ona yardım ederse yaşayabilirdi ve geride, kayalardan dumanların çıktığı yerde insanlar vardı. Orada sıcaklık da vardı.

At bilinçli bir şekilde ağır ağır güneybatıya doğru gitmeye devam ediyordu. Zorunda kalmadıkça ölmekten ibaret monoton bir görev hissiyle Fire hayvanı geri döndürdü.

Geldikleri yola geri döndüklerinde kar yağmaya başladı.

Vücudu, takırdayan dişleri, eklemleri ve kasları acı içindeydi. Çaldığı en zor şarkıları aklından geçirdi. En zor bölümlerin karmaşıklıklarını hatırlamaya çalıştı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Zihninin bir kısmı bunun gerekli olduğunu söylüyor ve bırakmasına izin vermiyordu, öte yandan diğer kısmı ve vücudu onları yalnız bırakması için yalvanyorlardı.

Altın renginde bir yırtıcı kuş yağın karın arasından, çığlıklarla üzerine doğru pike yaptığında Fire yayını eline aldı fakat oku gerektiği gibi yerine yerleştiremedi. Fire bunun nasıl olduğunu anlayamadı ama at, canavarı öldürdü. O sırada Fire şahlanan atın arkasında, bir kar yığınının üzerinde yatıyordu.

Bir süre sonra tekrar atın sırtından kaydı. Bunu da neden yaptığını bilmiyordu. Etrafında yırtıcı kuşa benzer başka canavarlar olduğunu tahmin ederek sabırla bekledi. Fakat hemen sonra at burnuyla Fire'ı dürttü. Fire şaşırdı. At, Fire'ın yüzüne doğru sinirli sinirli kişnedi ve pes edene kadar ona sürekli bir şeyler göstermeye çalıştı. Sonra Fire kendini zorlayarak tekrar atın sırtına tutundu. İşte o anda atın sırtından neden düştüğünü anladı. Elleri tutmuyordu.

Ölüyorum, diye düşündü sakince. En azından bu güzel benekli atın sırtında ölebilirim.

Atın sırtından bir sonraki düşüşünde sıcak bir kayanın üzerine düştüğünü anlayamayacak kadar hissizdi.

Bilinçsiz değildi. Keskin, aceleci ve dikkatli sesler duydu fakat kalkmasını söylediklerinde bunu yapamadı. İsmi söylediğinde duydu ve kim olduğunu bildiklerini anladı. Bir adamın onu taşıyıp yer altına indirdiğini, bir kadının hem onun hem de kendisinin elbiselerini çıkarıp ona sarıldığını ve üzerlerine battaniye örtüldüğünü fark etti.

Hayatında hiç bu kadar üşümemişti. O kadar titriyordu ki kırılabilecekti. Bir kadının yüzüne yaklaştırdığı sıcak ve tatlı sıvıdan içmeye çalıştı ancak yiyeceğin çoğunu battaniyeleri paylaştığı kişilerin üzerine püskürttüğünü tahmin ediyordu.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen nefes darlıkları ve titremelerden sonra artık eskisi kadar titremediğini fark etti. İki çift kol tarafından kucaklanmış, iki çıplak kadın vücudunun arasındayken sınırsız bir şey oldu: Uykuya daldı.

28. BÖLÜM

Musa'nın görüntüsüne ve ellerinin tokmakla ezildiği hissine uyandı.

"Leydim," dedi Musa sertçe. "Hayatım boyunca hiç bu kadar rahatlamadım. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Sesi hırıltı çıkmıştı. "Ellerim acıyor."

"Evet. Donmuşlar, Leydim. Endişelenmemelisiniz. Buradaki insanlar buzu çözüp ellerinizi sardılar. Size iyi baktılar."

Etrafındaki boşluklardan sızarak Fire'ın hafızası yerine geldi. Yüzünü Musa'dan öteye çevirdi.

"Sizi ele geçirdikleri andan beri arıyorduk, Leydim," diye devam etti. "Yanlış yolları takip ederek zaman kaybettik. Prenses Hanna ona kimin saldırdığını görmemiş ve öldürdüğümüz adamların ayırt edici işaretleri yoktu. Anneannenize ve yeşil köşkün muhafızlarına tüm bu olaylardan önce ilaç verilmiş. Nereye bakacağımızı bilmiyorduk, Leydim. Kral, Prens ve Prenses bunun Leydi Murgda'nın bir oyunu olduğundan emindi ancak Komutan'ın bağlantıları pek kesin konuşmadılar ve sarayın muhafızlarından biri kırmızı gözlü çocuğun dışarılarda dolandığını yarım yamalak hatırlayana kadar neler olduğunu anlayamadık.

Cutter'ın evine dün vardık. Yerle bir olmuştu ve tanıyamadığımız yanmış cesetleri görünce ne kadar korktuğumuzu anlatamam, Leydim."

Fire içtenlikle konuştu. "Archer için bir ateş yaktım. O öldü."

Musa bunu duyunca irkildi. Fire bunu hissetti ve Musa'nın bağlılığının, Mila'nın çocuğuna babalık yapan umursamaz Lord'a değil Mila'ya olduğunu anladı. Musa için bu, kötü davranışlarıyla tanıdığı birisinin sıradan bir ölümüydü.

Fire, Musa'nın hislerini görmezden geldi.

"Sel Kalesi'nin komutanına Lord Archer'la ilgili haber göndeririz, Leydim," dedi Musa sonunda. "Sizin iyi olduğunuzu öğrenince herkes çok rahatlayacak. Komutan'ın savaşta kaydettiği ilerlemeden bahsedeyim mi?"

"Hayır," dedi Fire.

Bir kadın bir kâse çorbayla Fire'ın yanında belirdi ve nazikçe, "Leydi bir şeyler yemeli," dedi. Kadın oturabilsin diye Musa sandalyesinden kalktı. Yüzü beyazlamış ve kırışmış, ela gözlü, yaşlı bir kadındı. Yüz ifadesi taştan zeminin ortasında yakılan ateşten yansıyan ışıkla yavaşça değişti. Duman tavana kadar yükseliyor ve bir çatlaktan dışarı sızıyordu. Fire kadının verdiği hissi tanıdı. Bu yaşlı kadın, sıcaklığıyla kendi hayatını kurtaran iki kişiden biriydi.

Kadın çorbayı kaşıkla Fire'a içirdi, yavaşça mırıldanıp çenesine dökülenleri temizledi. Fire bu kibarlığa ve çorbaya rıza gösterdi çünkü savaştan konuşmak istemeyen, Archer'ı hiç tanımamış ve üzüntüsünü kolayca anlayıp açıkça kabul edebilecek birinden geliyordu.

Kanaması başlayınca seyahatlerini ertelediler. Uyudu, düşünmemeye çalıştı ve çok az konuştu. Bu yer altı mağaralarının karanlığında yaşayan insanların hayatlarını izledi. Mağaralar kışları verimsiz ve zorlu ancak insanların yaktıkları ateşler ile burada yüzeye yakın olan ve duvarları ısıtan yeryüzünün ocağı dedikleri şeyden dolayı sıcaktı. Bu durumu Fire'in muhafızlarına açıklamışlardı. Fire'a içmesi için ilaçlı karışımlar verdiler.

"Ayağa kalkabildiğiniz anda," dedi Musa, "sizi Sel Kalesi'ndeki ordu şifacılarına götüreceğiz, Leydim. Güney savaşı kötü gitmiyor. Komutan umutlu ve onu en son gördüğümüzde aşırı kararlıydı. Prenses Clara ve Prens Garan da onunla birlikte. Savaş kuzey cephesinde de şiddetleniyor. Balodan sonraki günlerde Kral Nash kuzeye gitti. Üçüncü ve Dördüncü Bölük ile pek çok yardımcı kuvvetin yanı sıra Kraliçe Roen ve Lord Bocker da onunla orada buluştu. Leydi Murgda kutlamalardan sonraki gün saraydan kaçtı. Bir yangın çıktı, koridorlar fena karıştı ve o da bundan faydalanıp kaçtı. Mermer Yayla'daki fenere gitmeye çalıştığı düşünülüyordu ancak Kral'ın Ordusu yolların hâkimiyetini ele geçirmişti."

Fire bu manasız, korkunç gelişmelerin baskısına dayanmaya çalışarak gözlerini kapadı. Sel Kalesi'ne gitmek istemiyordu. Ancak sonsuza kadar burada kalıp bu insanların misafirperverliğinden faydalanamayacağını da biliyordu. Henüz kendisinin görmediği ancak şişmiş, işe yaramaz ve sargıların içinde, kollarının ucunda elleri değil de acısı asılıymış gibi sızlayan parmaklarına ordu şifacılarının da bakabileceğine kanaat getirdi.

Şifacılar ellerini kaybedeceğini söylerse bunun onun için ne anlama geleceğini düşünmemeye çalıştı.

Düşünmeyi denediği fakat genellikle başarısızlıkla sonuçlanan bir şey daha vardı. Balo planlamalarından önce Archer'ın, Hart'ın mahzeninde Mydogg'un şarabını bulmasından da aylar önce meydana gelen bir olayın anısı... Fire sürekli mahkûmları sorguluyor ve Archer da bazen bunları izliyordu. Bir gün, yirmi yıl önce Nax'in zindanlarında tutulmuş, tecavüzcü, çok iyi hedef tutturan, uzun boylu bir okçudan bahseden ağzı bozuk bir adamla konuşmuşlardı. Jod. Ve Fire mutlu olmuştu çünkü sisli zihinli okçunun ismini sonunda öğrenebilmişti.

O gün Nax'in, zindanlarından yirmi yıl önce özenle bir zalimi seçip onu kuzeye, Bocker'ın karısına tecavüz etmek için gönderdiğini, bu olayın tek olumlu sonucunun da uzun boylu ve lakabını hak eden Archer'ın doğumu olduğunu hatırlayamamıştı.

Sorgulama Archer haberciyi yumrukladığında sona ermişti. O gün Fire bunun adamın üslubundan kaynaklandığını sanmıştı.

Belki de öyleydi. Fire, Archer'ın, Jod'un kimliğinden ne kadar şüphelendiğini artık asla öğrenemeyecekti. Archer düşüncelerini ve korkularını kendisine saklamıştı. Çünkü Fire onun kalbini kırmıştı.

Yolculuk zamanı geldiğinde, Mila orada olmadığından on dokuz muhafızı Fire'ı birçok battaniyeye sardı ve ellerini vücut ısısına yakın olsun diye dikkatlice vücuduna bağladılar. Sonra Fire'ı Neel'in eyerine kaldırıp Neel atın arkasına çıktığında Fire'ı gevşekçe Neel'e bağladılar. Grup yavaşça ilerledi. Neel güçlü ve dikkatliydi ancak yine de kendini başkasının dengesine bırakmak Fire için korkutucuydu.

Zaman içinde hareket dinlendirici olmaya başlamıştı. Fire sorumluluğu ona bırakarak uykuya daldı.

Benekli gri at Fire'dan ayrıldığında ve kaya insanları, Fire'ın muhafızları ile on dokuz binek hayvanıyla karşı karşıya geldiğinde tamamen vahşileşmişti. Fire'ın hastalığı boyunca yerin üzerindeki kayalara ayaklarını sertçe vurarak sesler çıkarmış, birisi ortaya çıktığında fırlayıp kaçmış, dizginlenmeyi ya da yer altına bağlanmayı reddetmiş ve birilerinin ona yaklaşmasını bile kabul etmemişti. Fire'ın götürüldüğünü gördüğünde geride bırakılmaya da razı gelmemişti. Grup doğuya doğru ilerlerken at da arada mesafe bırakarak onları takip etti.

Güney cephesindeki savaşlar karada, Gentian'ın arazisi, Sel Kalesi ve Kanatlı Nehir arasındaki mağaralarda sürüyordu. Komutan arazide kazanmayı başarsa da başarmasa da kalenin kendisi hâlâ Vadi egemenliğindeydi. Yükseklerle uzanan kayalıkların arasından çıkmış, çatıları kadar yüksek duvarlarla çevrelenmiş kale, ordunun yönetim merkezi ve hastane olarak işlev görüyordu.

Fire ve beraberindekiler kapılardan girerken Clara koşarak yanlarına geldi. Muhafızlar Fire'ı Neel'den ayınlarken Neel'in atının yanında durdu ve onu yere indirip battaniyeleri açtı. Clara ağlıyordu. Fire'ı kucaklayıp yüzünden öptüğünde hâlâ vücuduna bağlı olan ellerini sarsmamak için dikkatli davranıyordu. Fire uyuşmuş halde ona yaslandı. Ellerini Archer için ağlayan ve kartu onun çocuğuyla yuvarlaklaşan bu kadına dolayabilmeyi istedi. Onunla bir olabilmeyi istedi.

"Ah, Fire," dedi Clara sonunda. "Endişeden aklımızı kaçırcaaktık. Brigan bu gece kuzey cephesine gitmek için saraydan ayrılacak. Gitmeden önce seni hayatta görmek onu çok rahatlatacak."

"Hayır," dedi Fire aniden Clara'dan uzaklaşıp kendi hisle-
rinden hayrete düşerek. "Clara, onu görmek istemiyorum. Ona
tüm iyi dileklerimi ilet ama onu görmek istemiyorum."

"Ya..." dedi Clara geri çekilerek. "Peki, emin misin? Çünkü
tünellerden döndüğünde ve senin burada olduğunu öğrendiğinde
onu nasıl durdurabiliriz bilmiyorum."

Tüneller. Fire kendi içinden yükselen korkuyu hissetti. "Elle-
rim," dedi başka bir acıya odaklanarak. "Benimle ilgilenebilecek
bir şifacı var mı?"

Sağ elinin parmakları pembeleşmiş, şişmiş ve kabarmıştı. Fire
şifacının, parmaklarının görüntüsüyle umutlandığını hissedene
kadar yorgun ve hasta bir şekilde onlara baktı. "Emin olmak için
çok erken," dedi kadın, "ama umutlanmak için nedenlerimiz var."

Ellerine çok yavaş hareketlerle merhem sürdü, sargıyla gev-
şekçe sardı ve mırıldanarak diğer elin sargısını çıkardı.

Sol elindeki iki parmak siyah ve ucundan ikinci ekleme kadar
ölü gözüküyordu.

Artık mırıldamayan şifacı, Fire'in, duyduğu kadar iyi bir
kemancı olup olmadığını sordu. "Pekâlâ," dedi kadın. "Yapabi-
leceğimiz tek şey bekleyip görmek."

Fire'a yutması için bir hap ve su verdi, ardından merhemi
sürdü ve sargıları sardı. "Burada kal," dedi. Şöminede dumanlı
ateşi ve pencerelerinde ısı kaybını engelleyecek panjurları olan
küçük, karanlık odadan telaşla çıktı.

Düşünmenin gereksiz olduğu şeyleri umursamamakta iyi
olduğu zamanlara ait hayal meyal anıları vardı Fire'in. Kontro-
lün kendisinde olduğu, tüm muhafızları acıma ve umutsuzlukla

dikilmiş onu izlerken iç karartıcı ve perişan bir halde muayene masasında oturmadağı zamanlar vardı.

Brigan'ın geldiğini hissetti. Hareket eden devasa bir duygu seli gibiydi. Endişe, rahatlama, güven... Fire'in dayanabileceğinden fazlaydı. Güçlkle solumaya başladı, boğuluyordu. Komutan odaya girdiğinde Fire masadan kaydı ve bir köşeye doğru koştu.

Hayır, diye düşündü Brigan'ın zihnine. Burada olmanı istemiyorum. Hayır.

"Fire," dedi. "Ne oldu? Lütfen söyle."

Lütfen, gitmelisin. Lütfen Brigan, yalvarırım.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Brigan muhafızlara kısık sesle.

Hayır! Onlara ihtiyacım var!

"Kalın," dedi Brigan bu kez aynı ses tonuyla. Şaşkınlık sınırından yükselmiş olan muhafızlar dönüp odaya geri geldi.

Fire, diye düşündü Brigan. Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?

Hayır. Evet, evet yaptın, diye düşündü zihnine. Archer'dan asla hoşlanmadın. Ölmüş olması umurunda değil.

Bu doğru değil, diye düşündü Brigan kendinden emin bir şekilde. Archer'a kendimce bir saygı biçmiştim. Ayrıca bu önemli değil çünkü sen onu seviyorsun, ben de seni seviyorum. Senin kederin beni de kederlendiriyor. Archer'ın ölümü gerçekten üzücü.

Bu yüzden gitmelisin, diye düşündü. Bunda üzüntüden başka bir şey yok.

Kapıdan gelen bir ses ve bir adamın sert sesi duyuldu. "Komutanım, biz hazırız."

"Geliyorum," dedi Brigan omzunun üstünden. "Beni dışarıda bekleyin."

Adam gitti.

Git, diye düşündü Fire Brigan'a. Onları bekletme.

Seni bu şekilde bırakmayacağım, diye düşündü Brigan.

Sana bakmayacağım, dedi Fire sargılı elleriyle acemice duvara dayanırken. Yeni savaş yaralarını görmek istemiyorum.

Brigan köşeye, Fire'm yanına geldi. İnatçılığı ve kararlılığı değişmemişti. Eliyle sağ omzuna dokundu, yüzünü Fire'in sol kulağına yaklaştırdı. Kirli sakalları, sert ve soğuk yüzü onunkine değiyordu. Onu hissetmek acı verici ve tanıdıktı. Aniden Fire ona doğru yaslandı; kolları silahlı ve deriyle kaplanmış sert sol koluna garip bir şekilde sarılmış, onu kendine doğru çekiyordu.

"Yeni yara izleri olan sensin," dedi sessizce, onu sadece Fire duyabiliyordu.

"Gitme," dedi Fire. "Lütfen gitme."

"Gitmemeyi o kadar çok istiyorum ki. Ama gitmeliyim, biliyorsun."

"Sırf ölmek için gidiyorsan seni sevmek istemiyorum," diye ağladı Fire, yüzünü Brigan'ın koluna gömerek. "Seni sevmiyorum."

"Fire," dedi. "Benim için bir şey yapar mısın? Bana, kuzey cephesine haber yollar mısın? Böylece ben de senden haber alabilirim."

"Seni sevmiyorum."

"Bu haber göndermeyeceğin manasına mı geliyor?"

"Evet," dedi, kafası allak bullaktı. "Hayır, sana haber göndereceğim. Ama..."

"Fire," dedi kibarca kendini ondan ayırmaya çalışarak. "Ne hissediyorsan öyle olsun. Ben..."

Sabırsızlıkla keskinleşmiş başka bir ses kapı girişinden konuşmalarını böldü. "Komutanım! Atlar bekliyor."

Brigan adamla yüz yüze gelmek için arkasını döndü ve Fire'ın daha önce hiç duymadığı kadar büyük bir öfkeyle küfretti. Adam korkuyla geri kaçtı.

"Seni seviyorum," dedi Fire'a. "Umarım ilerleyen günlerde bunu bilmek seni rahatlatır. Senden sadece bir şeyler yemeye çalışmanı ve ne olursa olsun uyumanı istiyorum. Ye ve uyu. Bir de bana haber gönder. Nasıl olduğunu bileyim. Sana gönderebileceğim biri ya da bir şey var mı, söyle bana."

Dikkatli git. Dikkatli git, dedi zihnine, Brigan binadan ayrılp kapıların önünden geçip yavaş adımlarla ilerlerken.

Herhangi birisine söylenebilecek en saçma şeydi.

29. BÖLÜM

Fire, elleri olmayan birinin Sel Kalesi'nde yapacağı pek bir şey olmadığını düşünüyordu. Clara, Brigan'ın bölük komutanları ve sonu gelmeyen elçi akınlarıyla ilgilenmekle meşguldü. Garan yüzünü neredeyse hiç göstermiyordu ancak ortalığa çıktığında o alışılmış bakışını atarak kaşlarını çatıyordu. Fire onlardan da, can çekişen askerlerle dolu odadan da uzak duruyordu.

Kalenin dışına adım atma izni yoktu. Zamanının tamamını iki yerde geçiriyordu: Clara, Musa ve Margo'yla paylaştığı yatak odası –ki Clara'nın her gelişinde, Archer hakkındaki sorularından kaçmak için uyuma numarası yapıyordu– ve sürekli korunan, kollarını göğsünde kavuşturup kafasında kapüşonuyla saatlerce ayakta dikilerek benekli gri atla konuştuğu kalenin terası.

Fire'in artık kısarak olduğundan emin olduğu hayvan, bina'nın kuzeyindeki kayalıklarda yaşıyordu. Kısarak, kaleye vardıklarında Fire'in grubundan ayrılmak zorunda kalmış ve seyisin tüm çabalarına rağmen ahıra, diğer atların yanına bağlanmaya razı olmamıştı. Fire kısrağın ilaçla yatıştırılmasını da, onu kendi elleriyle bir ahıra hapsetmeyi de kabul etmemişti. Seyis kollarını

sinirle sağa sola savurup durmuştu. Kısrağın sıradan bir hayvan olmadığı belliydi. Adamın yaralı atlar, kırık nallar ve diğer malzemelerin tamiriyle ilgili o kadar çok işi vardı ki dikkatli ve aksi bir hayvana ayıracak bir dakikası bile yoktu.

Kısrağın kayalıklarda, yemek verilmişse yiyerek, verilmemişse kendisi bularak ve kalan zamanlarda Fire'in onu çağırmasını bekleyerek özgürce yaşıyordu. Garip ve vahşi duygularla doluydu. Fire'in dokunabildiği ve müdahale edebildiği ama asla tamamen anlayamadığı bir beyni vardı. Sadece kayalıklara aitti ve gerektiğinde vahşileşebiliyordu. Fakat yaydığı duygularda sevgi de vardı. Bu atın Fire'ı bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Birbirlerine Fire'in gücüyle bağlanmış halde zaman geçirdiler. Yumuşacık tüyleri, gri, dağınık ama düzenli lekeleri, uzun yelesi, ince ve alacalı gri kuyruğuyla güzelliği izlenmeye değer bir attı. Gözleri masmaviydi.

Fire kalenin dışına çıkabilmeyi nasıl da istiyordu. Kısrağına kayalıklarda eşlik etmeyi ve sırtına binip onun istediği her yere gidebilmeyi çok istiyordu.

Bir sabah Garan, Fire yorganının altında yanan ellerini hissetmemeye ve uyumaya çalışarak kıvrılmış yatarken sessizce odasına girdi. Tepesine dikildi ve hiç uyarmadan, "Uyan, Fire! Fire, sana ihtiyacımız var!" dedi.

Sinirle söylenmemişti belki ama bir rica tonlamasında da değildi. Fire gözlerini ovuşturarak Garan'a baktı. "Ellerimi kullanamıyorum."

"Ellerine ihtiyacımız yok zaten."

Fire gözlerini kapadı. "Birini sorgulamamı istiyorsunuz. Üzgünüm, Garan ama bugün kendimi iyi hissetmiyorum."

"Yataktan kalkıp mızımızlanmayı bırakırsan hissedersin!" dedi sertçe. "Ayrıca sana birini sorgulamak için de ihtiyacımız yok."

Fire öfkelenmişti. "Archer'ı hiç sevmedin. Olanları umursamıyorsun bile."

Garan sert çıktı. "Kalbimin içini göremezsin, görsen böyle saçma sapan şeyler söylemezdin. Sen kalkana kadar bu odadan çıkmıyorum. Savaşın eşiğindeyiz ve tüm yükü tek başıma üstlenmekten bıktım, bencil bir çocuk gibi davranıyorsun. Bir gün Brigan, Nash ve Bocker'a ortada bir sebep yokken öldüğüne dair bir haber yollamamı istiyorsun? Beni çıldırtıyorsun Fire, yalvarıyorum çık şu yataktan. Kendin için yapmıyorsan benim için yap. Ölümü sevmiyorum."

Fire, Garan'ın etkileyici konuşması sırasında yatakta oturur pozisyona geçmişti. Gözleri artık tamamen açılmıştı ve görüyordu. Garan çok terlemişti ve hızlı hızlı nefes alıyordu. Olduğundan daha zayıf görünüyor ve yüz kasları titriyordu. Fire ona uzanıp yatağa oturmasını işaret etti. Oturduğunda, adamın saçlarını bandajlı eliyle düzeltti. Nefes alıp verişinin normale dönmesine yardım etti.

"Kilo vermişsin," dedi Garan sonunda, üzgün gözlerini Fire'a dikerek. "Ve bu korkutucu boş bakışların bende, seni sarsma isteği uyandırıyor."

Fire, Garan'ın saçını tekrar düzeltti ve onu ağlatmamak için kelimelerini dikkatle seçerek, "Belki bana öyle geliyor ama kendimde değilmişim gibi hissediyorum, Garan," dedi.

“Gücün yerinde Fire, güçlüsün. Bunu hissedebiliyorum. Beni bir anda sakinleştirebildin.”

Bir insan hem güçlü hem de içten içe paramparça olabilir mi, merak etti Fire. Tekrar Garan’a baktı. Gerçekten kötü görünüyordu. “Bana ne için ihtiyacınız var?”

“Kalede can çekişen askerlerin acısını dindirebilir misin?”

Kaledeki tedavi işleri, barış zamanında beş yüz askerin kalabildiği, kalenin alt katındaki geniş salonda yapılıyordu. Pencerelede cam yoktu ve tahta panjurlar içerideki sıcaklığı korumak için kapatılmıştı. Odanın ortasındaki ateşten çıkan dumanı tavandaki bir baca çekiyor, oradan da çatıya ve gökyüzüne çıkartıyordu.

İçerisi loştu. Askerler durmaksızın inliyor, yalvarıyordu. Girişteki kesif kan, duman ve başka bir şeyin kokusu Fire’ın duraksamasına neden oldu. Sanki kâbuslarından birine adım atıyormuş gibiydi. Yapamayacaktı.

Geri dönmek üzereyken, yatakta sırtüstü yatan, burnu ve kulağı Fire’ın parmakları gibi morarmış ve bir kolu tamamen koptuğu için sadece diğerini göğsüne bastıran, sargılar içinde bir asker gördü. Dışlerini sıkıyor, tüm bedeni ter içinde kalmış halde titriyordu. İçindeki merhamet duygusuna engel olamayarak askerin yanma gitti.

Fire’ı görünce içindeki panik bir nebze olsun durulmuş gibiydi. Fire yatağın kenarına oturdu ve askerin gözlerine baktı. Askerin yorgun olduğunu anlamıştı ama öyle acı çekiyor ve korkuyordu ki dinlenemiyordu. Acısını alıp korkusunu teskin etti. Ardından uyumasına yardım etti.

Fire bu şekilde tedavi odasının demirbaşlarından olmuştu. Çünkü acı dindirmek konusunda doktorların ilaçlarından daha başarılıydı. Odada her tür acı vardı. Bazen bir askerin yanında oturup onu rahatlatması yetiyorken, bazı zamanlarda –örneğin okla yaralanmış bir askerin ameliyatında– daha fazla vakit harcaması gerekiyordu. Bazı günler zihnini odanın içinde birkaç parçaya bölmeye bile gerekebiliyordu. Bir yandan en kötü durumda olanın acısını dindiriyordu; bir yandan da o hastalar arasında gidip gelirken Fire’ı görünce bile korkuları azalan kadın ve erkeklerin gözlerini arıyordu.

Bir daha asla eskisi gibi olamayacak ya da tüm ailesini, arkadaşlarını kaybetmiş hatta ölmek üzere olan askerlerle konuşmanın bu denli kolay olması şaşırtıcıydı. İçine alabileceği acı sınırının dolduğunu, göğsünde daha fazla acıya yer olmadığını sandığı zamanlar olmuştu ama Archer’a, aşkı derecelendiremeyeceğini anlattığını anımsadı... Acı da farklı değildi. Acı sürekli artabiliyordu. Hatta sırura ulaştığı düşünüldüğü anlarda daha da genişliyor ve diğer insanlara da sıçırıyordu. Büyüyor, büyüyor, büyüyordu ama artık eskisi kadar ezici olmuyordu. Sıradan insanların, sıradan hislerinden uzak bir yerde kapana kısıldığını düşünürdü. Kendisiyle beraber, aynı yerde kapana kısılmış ne kadar çok insan olduğunu fark etmemişti.

Sonunda Clara’nın da bu gizemli yere girmesine izin verdi. Clara’nın kederinin özlemini çektiği şeyi, gerçekte ne olduğunu genç kadına anlattı.

“Yapayalnız öldü,” dedi Clara’ya sessizce.

"Ve," dedi Clara aynı sakinlikle, "seni hayal kırıklığına uğrattığını düşünerek öldü. Çünkü o sırada adamların esas planının seni kaçırmak olduğunu biliyor olması gerekirdi, değil mi?"

Hikâye ikisi arasında kelimelere dökülmeye başladıkça Fire bilmediği kısımlarını fark ederek, "En azından şüphelenmiş olmalı," dedi. Bu, Fire'ın ellerindeki yaralara sürülen merhem gibi hem canını acıtmış hem de içini rahatlatmıştı. Kendi babası tarafından vurulmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemezdi. Ya da daha dikkatli davranıp Archer'ın gitmesini engellemek için daha çok çabalasaydı her şeyin farklı olup olmayacağını da bilemezdi. Yıllar önce Archer'ın kendisini bu kadar sevmesini bir şekilde engelleyebilseydi; Archer, Fire'ın canavar güzelliğine başışıklık kazansaydı, her şey çok farklı olabilir miydi?

"Sanırım şu Jod'un gerçekte nasıl biri olduğunu da asla öğrenemeyeceğiz," dedi Clara, Fire sessizce tüm bu ihtimalleri düşünürken. "Onun bir suçlu olduğunu biliyoruz, elbette," diye devam etti. "Çocuğumun dedesi de olsa korkunç bir hayatı olmuş. Bu çocuğun ne acayip iki dedesi var böyle! Zihnini, senin dağda bıraktığın korkunç çocuk değil de, kendisi kontrol edebiliyor olsaydı, öz oğlunu yine de öldürür müydü, asla bilemeyeceğiz. Umarım o çocuk sert, sivri kayalıkların arasında acı içinde ölmüştür."

Clara son günlerde Fire'ı tuhaf bir biçimde rahatlatıyordu. Hamileyken eskiye göre çok daha çekici görünüyordu. Beş ayda saçları uzamış ve canlanmıştı. Cildi daha parlaktı. Üzerinde bir canlılık vardı, bu da zaman zaman Fire için acı verici olabiliyordu. Aynı zamanda her şeye sinirleniyordu ve fazlasıyla açık sözlüydü. Ayrıca karnında Archer'ın çocuğunu taşıyordu.

"Lord Brocker da senin bebeğinin dedesi," dedi Fire nazik bir ses tonuyla. "Ayrıca varlıklarından utanmana gerek olmayan iki de büyükannesi var."

"Neyse," dedi Clara, "ailelerimize göre yargılanacaksak, biz de kendimizi sivri kayalara oturtsak yeridir."

Fire acı içinde, evet, diye düşündü. Çok da yanlış değil.

Yalnız kaldığında Fire evini, geçmişini, hatıralarını düşünmekten kendini alamıyordu. Terasta kısarak vakit geçirirken, Kral'ın Kenti'nde muhtemelen Fire'ın kendisini niye bırakıp gittiğini ve bir daha geri dönüp dönmeyeceğini merak eden Ufak'ı düşünmemeye çalışıyordu.

Geceleri uyumaya çabalarken Archer ve Cansrel'in rolleri değiştirip durduğu kâbuslar peşini bırakmıyordu. Cansrel gırtlaklı lime lime edilmiş halde birden Archer'a dönüşüyor, babasının her zaman yaptığı gibi kötü kötü bakıyordu. Bazen rüyasında Cansrel yerine Archer'ı öldürüyor ya da ikisini de kışkırtıyordu. Bazı rüyalarında ise Cansrel, Archer'ı öldürüyor veya onun annesine tecavüz ediyordu. Ne olursa olsun, kim ölürse ölsün, Fire yataktan kederle fırlıyordu.

Kuzeyden gelen haberlere göre Brigan, Nash'i, Sel Kalesi'ne yollamıştı ve Brocker ile Roen ona eşlik edecekti.

Garan, olanlara içlerlemişti.

"Nash'i buraya yollamasını anlayabiliyorum," dedi. "Ama koca strateji takımını buraya göndermenin ne anlamı var? Sonra da Üçüncü ve Dördüncü Bölük'ü yollayıp Mydogg'un ordusuyla tek başına mı savaşacak?"

“Oralar tüm siviller için tehlikeli olmaya başlamış olmalı,” dedi Clara.

“Tehlikeliyse bunu bize söylemeli!”

“Bize *zaten* söyledi, Garan. Kampta bile nadiren uyuduklarını anlattığında neyi kastettiğini sanıyordun? Mydogg’un askerlerinin bizimkileri geç saatlere kadar şarap ve dans için mi ayakta tuttuğunu düşünüyordun? Ha, bir de, son raporları okudun mu? Üçüncü Bölük’ten bir asker dün kendi arkadaşına saldırmış ve öldürülmeden önce arkadaşlarından üçünü öldürmüştü. Mydogg, askere, hainlik yaparsa, ailesine büyük bir servet ödeyeceğine söz vermiş.”

Fire tüm gün tedavi odasında çalıştığı için savaşta neler olup bittiğini öğrenmeden edemiyordu. Tünellerden taşınan parçalanmış bedenlere; güney kamplarına yiyecek götürmenin, yaralıları tedavi odasına taşımanın ve silahları onarmanın zorluğuna; ölüleri yakmak için her akşam yakılan dev ateşe rağmen savaşın oldukça iyi gittiğini düşünüyordu. Sel Kalesi’nde savaş, atlı ve yaya askerlerin çarpışmasına dayanıyordu. Bir grup asker düşmanları mağarada sıkıştırıyor, ani ataklarla saldırıyor ve hızlı bir şekilde geri çekiliyordu. Gentian’ın, Mydogg’un Pikkia’lı komutanları tarafından yönetilen bölükleri düzensizdi. Brigan’ınkiler ise tünellerin içindeki kaos ortamı dâhil her ortamda sorumluluklarının bilincinde olacak kadar iyi yetiştirilmişti. Brigan önemli bir zafer elde etmelerinin birkaç hafta süreceğini söylemişti.

Ancak kuzey cephesinde savaş şehrin kuzeyindeki geniş, açık alanında yapılıyordu ve burada iyi bir stratejiye sahip olmak pek işe yaramıyordu. Zemin ve görüş alanı, hava kararana kadar süren açık savaşa ortam sağlıyordu. Neredeyse tüm çatışmalar

Kral'ın Ordusu'nun geri çekilmesiyle sonuçlanıyordu. Mydogg'un adamları çok acımasızdı ve Murgda da onların yanındaıydı. Kar ve buz atların dostu sayılmazdı. Bu yüzden askerler sık sık atlarından inerek dövüşmek zorunda kalıyordu. O zaman da Kral'ın Ordusu'nun sayıca ne kadar az olduğu görölüyordu. Mydogg şehir üzerinde yavaş yavaş avantaj sağlamaya başlamıştı.

Ve elbette Brigan kuzeye gitmişti çünkü durumun en kötü olduğu yere gitmek onun alışkanlığıydı. Fire, Brigan'ın oraya askerleri canlandırmak için konuşma yapmaya, saldırıları yönetmeye ve bir komutanın savaş zamanı yapması gerekenleri yerine getirmek için gittiğini tahmin etmişti. Brigan'ın böyle trajik ve anlamsız bir işteki becerisine kızılıyordu. Onun veya bir başkasının çıkıp da kılıcını yere atarak, "Yeter! Bu, yetkinin kimde olduğuna karar vermek için ne saçma sapan bir yol!" demesini isterdi. Ve tedavi odasındaki yataklar sürekli dolup boşalıp tekrar dolarken bu savaşların geride üzerinde hâkimiyet kurulacak çok fazla kimse bırakmadığını düşündü. Krallık çoktan parçalanmıştı ve bu savaş, parçaları daha da ufaltmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bu durum Cansrel'in hoşuna giderdi. Anlamsız, amaçsız bir yıkım... Muhtemelen dağlardaki çocuk da bundan keyif alırdı.

Archer kararını açık etmezdi... ya da en azından Fire'in sert görüşlerini bildiğı için ondan saklardı. Ve kendi karan her ne olursa olsun, gidip Vadi için cesurca savaşırdı.

Brigan ve Nash'in yaptığı gibi...

Nash'in muhafızları kapılardan geçerken Fire kendini kontrol-süzce, tökezleyerek çatıya çıkarken bulduğı için utanç duıdu.

Güzel at, diye seslendi yoldaşına. Güzel at, buna katlanamıyorum. Çekilirse Archer ve Cansrel'e katlanabilirim ama buna katlanamıyorum. Onu buradan uzaklaştı. Niye arkadaşlarım asker olmak zorunda?

Bir süre sonra Nash, onu bulmak için terasa çıktığında, Fire çatı muhafızlarının ve kendi korumalarının aksine diz çökmedi. Ata bakarak, sırtı Nash'e dönük bir şekilde durmaya devam etti. Sırtını, kendisini Nash'in varlığından korunmak ister gibi kamburlaştırdı.

"Leydi Fire," dedi.

Lordum, saygısızlık etmek istemem ama yalvarırım gidin.

"Elbette, Leydim, nasıl isterseniz," dedi ağırbaşlı bir ses tonuyla. "Ama lütfen öncelikle kuzey cephesinden ve şehirden getirdiğim ve size ileteceğime söz verdiğim mesajları iletelim; annemden, anneannenizden, Hanna, Bocker ve Mila'dan geliyorlar en başta."

Fire, Bocker'dan gelen mesajı tahmin edebiliyordu: "Oğlumun ölümünden sen sorumlusun." Tess'ten gelen mesaj: "Güzel ellerini dikkatsizliğiyle mahvettin, değil mi sevgili torunum?" Hanna'dan: "Beni burada yalnız bıraktın."

Tabii ki, diye düşündü Nash'e doğru. Mesajlarınızı iletmeniz gerekiyorsa iletin.

"Peki," dedi Nash dalgınlıkla. "İlk başta sevgilerini gönderiyorlar, elbette. Ayrıca Archer'ın ölümü yüzünden üzüldüklerini ama hayatta olduğunuz için rahatladıklarını söylediler. Hanna özellikle size Benekli'nin iyileştiğini söylememi istedi. Leydim..." Duraksadı. "Fire," dedi. "Neden kız ve erkek kardeşimle konuştuğun halde benimle konuşmuyorsun?"

Fire çıktı. *Eğer Brigan konuştuğumuzu söylediyse ikiyüzlülük etmiş.*

Nash duraksadı. "Hayır, söylemedi. Ben öyle olduğunu düşünmüştüm. Ama Clara ve Garan'la konuşuyorsun."

Clara ve Garan asker değil. Ölmeyecekler, diye düşündü ve yürüttüğü bu mantığın hatalı olduğunu fark etti çünkü Garan hastalığından ve Clara da doğum sırasında ölebilirdi. Tess yaşlılıktan ölebilir, Bocker ve Roen çıktıkları yolculuk sırasında öldürülebilirdi, Hanna ise attan düşebilirdi.

"Fire..."

Lütfen, Nash, lütfen. Lütfen sebeplere dair konuşmamı isteme, bırak yalnız kalayım. Lütfen!

Nash içerlemişti. Gitmek için arkasını döndü. Sonra durup tekrar Fire'a döndü. "Bir şey daha var. Atın ahırda."

Fire kayalıklara, karda toynaklarını yere vuran gri ata baktı. Nash'in demek istediğini anlamamıştı.

"Brigan'a atını istediğini söylemedin mi?"

Fire arkasını döndü, ilk kez doğrudan Nash'e baktı. Yakışıklı ve sert bir görünüşü vardı. Dudağının kenarında yeni bir çizik olmuştu. Pelerini zincir ve deri zırhının ardında dalgalanıyordu. "Ufak'tan mı bahsediyorsun?" dedi Fire.

"Elbette Ufak'tan bahsediyorum. Brigan senin onu istediğini söyledi. Aşağıda."

Fire aşağı koştu.

Archer'ın ölü bedenini bulduğundan beri o kadar çok ağlamıştı ki sanki yanaklarından sürekli sessiz gözyaşları akıyordu. Ama

Ufak'a ulaşmak için ahırın kapısını açarken ağlayışı bambaşkaydı. Hiçkırıklarının şiddetiyle boğulacak ya da kalbi yerinden çıkacak sanmıştı.

Musa endişelenmiş ve ahıra onunla beraber gelmişti. Fire, Ufak'ın boynuna sarıldığı sırada leydisinin sırtını sıvazlıyordu. Neel de mendil uzatmıştı ama hiçbiri işe yaramamıştı, ağlaması bir türlü durmadı.

Hepsi benim suçum, dedi Ufak'a tekrar tekrar. Ufak, hepsi benim suçum. Ölen ben olmalıydım, Archer değil. Archer ölmeyi hiç hak etmedi.

Ancak uzun bir süre sonra kendi suçu olmadığını kabul edebildi ve Archer'ın gittiğini bilmenin katışıksız acısıyla daha fazla ağladı.

Uyandı ama bu sefer bir kâbustan değil... Sıcak yorganlara sarılmış bir halde, sırtında Ufak'ın ılık nefesini hissederek uyanmıştı...

Musa ve birkaç muhafız ahırın dışında biriyle fısıldaşıyordu. Fire dalgın zihniyle dışarı odaklanmaya çalıştı. Konuştukları kişi Kral'dı.

İçindeki panik gitmiş, yerini garip ve huzurlu bir boşluğa bırakmıştı. Kalktı ve sarılı eliyle Ufak'ın güzel vücudunu, yırtıcı kuş canavar yaralarının etrafındaki dağınık tüyleri okşamaya başladı. Ufak uyukluyor, nefesiyle yüzünün yakınındaki samanlar hareket ediyordu. Meşale ışığında koca bir karanlıktı. Harikaydı.

Nash'in zihnine dokundu. Nash ahırın kapısına gelip üzerinden eğildi ve Fire'a baktı. Çekingenliği ve aşkı yüzünden okunuyordu.

"Gülümsüyorsun," dedi.

Doğal olarak bu söz karşısında başladı. Kendine kızarak durdurmaya çalıştı ama faydası yoktu. Yanaklarından süzölmeye devam ettiler.

“Üzgünüm,” dedi Fire.

Ahıra girip Ufak’ın başı ile göğsüne yakın bir yere çömeldi ve boynuna dokundu.

“Uzun zamandır ağlıyorsun sanırım.”

“Evet,” dedi direnmeden.

“Yorulmuş olmalısın.”

“Evet.”

“Peki ya ellerin? Hâlâ çok acıyor mu?”

Bu sakın konuşmada Fire’ı rahatlatan bir şeyler vardı. “Biraz daha iyiler artık.”

Nash usulca başını sallayıp Ufak’ı okşamaya devam etti. Eskisi gibi giyinmişti, tek fazlalık kolunun altındaki miğferdi. Turuncu, loş meşale ışığında olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Fire’dan on yaş daha büyüktü... Neredeyse tüm arkadaşları kendisinden büyüktü. Hatta kardeşlerin en genci olan Brigan bile beş yaş daha büyüktü. Ama Fire kendisini böyle çocuk gibi hissettirenin aradaki yaş farkı olmadığını düşünüyordu.

“Niye hâlâ buradasın?” diye sordu. “Bir mağarada, askerlerini yüreklendiriyor olman gerekmiyor mu?”

“Gerekıyor,” dedi Fire’ın ince laf sokuşunu duymazdan geleerek. “Kamlara gidebilmek için buraya atımı almaya gelmişim. Ama seninle konuşuyorum.”

Fire, Ufak’ın sırtında uzun, ince bir yarayı parmağıyla takip etti. Son zamanlarda atlarla ya da tanımadığı ölümlülerle konuş-

manın, sevdiğini sandığı kişilerle konuşmaktan çok daha kolay olduğunu düşünüyordu.

“Ölüp gidecek insanlara âşık olmak bana hiç mantıklı gelmiyor.”

Nash bir süre bu söz üzerine düşündü. Sanki Vadi’nin kaderi bu dokunuşlara bağlıymış gibi Ufak’ı dikkatlice okşamaya devam etti.

“Buna söyleyecek iki sözüm var,” dedi Nash, kısa bir duraksamanın ardından. “Birincisi, herkes bir gün ölecek. İkincisi de, aşk çok saçma, mantıkla ilgisi yok. Seviyorsan seviyorsundur. Ben her şeye rağmen babamı seviyorum mesela.” Fire’a baktı. “Sen kendininkini seviyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı Fire.

Nash, Ufak’ın burnunu okşadı. “Seni de seviyorum. Asla benim olmayacağını bile bile seviyorum. Kardeşimi de seviyorum, sen gelmeden önce fark edemediğim kadar çok. Kimi seveceğiniz sizin elinizde değil, Leydim. Size neler yaptıracağını da bilemezsiniz.”

O an anlamıştı Fire. Kendini biraz geri çekti ve loş ışıkta Nash’in gölgeli yüzüne baktı. Daha önce hiç görmediği bir yönünü gördü.

“Zihnini korumayı öğrenmek için bana gelmiştin,” dedi Fire. “Bana sürekli evlenme teklif etmeyi de o sırada bıraktın. Tüm bunları kardeşini çok sevdiğin için yaptın.”

“Evet,” dedi masum masum yere bakarak. “Ayrıca ona birkaç yumruk da savurdum ama bunun konuyla ilgisi yok tabii.”

KRISTIN CASHORE

"Aşk konusunda iyisin," dedi Fire. "Ben o kadar iyi değilim, dikenli bir yaratık gibiyim. Sevdiğim herkesi kendimden uzaklaştırıyorum."

"Beni sevdiğin anlamına gelecekse, beni uzaklaştırmayı sorun etmiyorum, sevgili kardeşim..."

30. BÖLÜM

Kafasında Brigan'a bir mektup yazmaya başlamıştı. Başarılı bir mektup değildi. Sevgili Brigan, yapmakta olduğun şeyi yapmalısın. Sevgili Brigan, insanlar benden kaçıyor, ben de onlardan uzaklaşıyorum.

Ellerindeki şişkinlikler inmişti ve eskiden siyah olmayan yerlerde kararırma olmuyordu. Şifacılar bir süre sonra sol elindeki iki ölü parmağı almak için bir ameliyat yapılması gerekebileceğini söylüyorlardı.

"Tüm o ilaçlara rağmen yapabileceğiniz bir şey yok mu?" diye sormuştu Musa.

"Ölmüş bir şeyi hayata döndürecek ilaç yoktur," dedi şifacı net bir şekilde. "Leydi Fire'ın ellerini düzenli olarak kullanmaya tekrar başlaması en iyisi. On parmağı olmadan da hayatını rahatlıkla sürdürebileceğini görecektir."

Elleri elbette eskisi gibi değildi. Hareketlerinin başta acemice ve çocukça görünmesine, mevcut parmaklarının yanık olmasına, kendini çok kötü hissetmesine rağmen yemek yiyebiliyor, düğmelerini ilikleyebiliyor, saçını toplayabiliyordu. İnâtçıydı. Tedavi

odasındaki hastalara yardım etmek, yemek yiyemeyenleri beslemek ve yaralıları giydirmek için izin istedi. Bazen yemeğin suyunu hastaların elbisesine damlatırsa da kimse bunu sorun etmedi.

Elini kullanma kabiliyeti arttığında, bazı ameliyatlara yardımcı olmaya bile başladı. Işık tutuyor, gerekli malzemeleri veriyordu. Kan görmeye, enfeksiyonlarla, askerlerin vücutlarının içine –ki böcek canavrların içinden bile karışıktı– bakmaya dayanıklı olduğunu fark etti. Birinci Bölük’le üç hafta yolculuk yaptığı için bazı askerleri tanıyordu. Bazılarının eskiden kendisine düşman olduğu hissine kapılsa da artık böyle düşünmediklerini görebiliyordu. Artık savaştaydılar, acı içindeydiler ve hepsinin tedaviye ihtiyacı vardı.

Bir gün, daha önceden çok iyi tanıdığı bir asker tedavi odasına geldi. Ok tam kalçasına saplanmıştı. Bir zamanlar Fire’a kemanı veren askerdi. Fire, adama gülümsedi ve biraz konuştular. Fire, onun acısını alıyor, yaralarını iyileştiriyordu. Adam, Fire’ın ölü parmakları hakkında bir şey söylememişti ama Fire ne zaman onun yüzüne baksa, o derin anlayışı görüyordu.

Brocker kaleye vardığında, Fire’ın ellerini tutup yüzüne götürdü ve ağlamaya başladı.

Brocker’la sadece Roen değil, Mila da gelmişti. Brocker, Mila’dan askerî yardımcısı olmasını istemiş ve Mila kabul etmişti. Brocker ve Roen birbirlerini Kral Nax zamanından beri görememiş eski arkadaşlardı. Şimdi ayrılmaz şekilde tekrar kavuşmuşlardı ve Mila da onlarla beraberdi.

Nash, kaleye bilgi almak ve Garan, Clara, Brocker ve Roen’le strateji kurmak için geliyordu.

"Kral Nash'in geri geleceğine inanıyorum," diyordu Mila, Nash kaleyi ne zaman terk edip mağaralara gitse. Mila'nın bu sözünün hiçbir dayanağı olmasa da Fire bunu duyduğunda oldukça rahatlıyordu.

Mila değişmişti. Bocker'ın yanında çok sıkı ve gayretli çalışıyordu. "Hamileliği öğrenir öğrenmez alındığında hamileliği bitiren bir hap varmış!" dedi bir gün Fire'a. "Benim için çok geç, elbette. Sen bunu biliyor muydun, Fire?"

Fire afalladı. "Elbette bilmiyordum, bilsem söylemez miydim?"

"Bana Clara söyledi," dedi Mila. "Kral'ın şifacıları çok etkileyici ama sanki yapabildikleri her şeyi öğrenmek için Kral'ın Kenti'nin belirli bölümlerinde yaşamış olmak gerekli. İlk duyduğumda sinirlendim," diye ekledi. "Öfkeliydim ama şimdi bunun boş bir öfke olduğunu görüyorum. Ben kimseden farklı değilim, Fire, değil mi? Kendi hayatlarımızı asla seçemiyoruz. Sanırım kendi şikâyetlerimden bazen ben bile yoruluyorum."

"Oğlum..." dedi Bocker aynı gün. Terasta, Fire'ın yanında bir sandalyede oturuyordu. Benekli atı görmek istemişti. Başını salladı ve homurdandı. "Oğlum... Sanırım hiç tanıyamayacağım torunlarım vardır. Ölmemiş olsaydı Mila ve Prenses Clara konusunda ona kızardım ama şu an huzurluyum."

Birbirinin etrafında dolanarak dans eden, diğerinin kalçasına ıslak bir öpücük vermek için burnunu sürekli uzatıp çeken biri sade kahverengi, iki atın dansını izlediler. Fire bu atların, kısrakla arkadaş olmasını istiyordu çünkü Fire'ı her yerde takip ederse kısrak birkaç arkadaşına daha ihtiyaç duyacaktı. Bugün Utak'ın gözünü, ona vurarak korkutmayı bırakmıştı. Bu da bir ilerlemeydi.

"O, bir nehir atı," dedi Bocker.

“Ne?”

“Nehir atı. Böyle alacalı bir iki kısrak görmüştüm. Kanatlı Nehir’in kaynağından geliyorlar. Çok güzel ve pahalı olmalarına rağmen yakalaması, eğitmesi çok zor olduğu için nehir yakınında yaşayanlar arasında pek piyasası yok. Diğer atlar kadar sosyal değiller.”

Fire, Brigan’ın daha önce bir kere nehir atlarından bahsettiğini hatırladı. Ayrıca kısrakı tam ters yöne döndürene kadar, onun inatla Cutter’dan uzağa, güneybatıya gitmeye çalıştığı aklına geldi. Kısrak, Fire’ı nehrin kaynağına, evine götürmeye çalışıyordu. Kaleye gelmek istememişti ama şu an seçtiği için buradaydı.

Sevgili Brigan, insanlar imkânsız, aykırı şeyler istiyorlar, diye düşündü. Atlar da öyle.

“Komutan onu gördü mü?” diye sordu Bocker, kendi sorusuna gülüyormuş gibi bir ses tonuyla. Görünüşe göre Bocker, Brigan’ın atlarla ilgili tutumuna aşınaydı.

“Değeri umurumda değil,” dedi Fire sakince. “Ve onu evcilleştirmesine izin vermeyeceğim.”

“Adil davranmıyorsun,” dedi Bocker usulca. “Bu çocuk atlara olan sevecenliğiyle biliniyor. Ona ilgi göstermeyen hayvanları eğitmez.”

“Hangi at ona ilgi göstermez ki?” dedi Fire ve durdu. Çok konuştuğunu ve duygusallıkla saçmaladığını fark etti.

Bir süre sonra Bocker garip, Fire’ın tam olarak çözemediği bir ses tonuyla, “Bazı büyük hatalar yaptım ve sonuçlarını düşündükçe başım dönüyor. Asla olmam gerektiği gibi bir adam olmadım, kimseye karşı olmadım. Belki de,” dedi gözlerini yere

çevirerek, "artık cezalandırılıyorum. Çocuğum, parmakların kalbimi acıttıyor. Telleri sağ elinle çalmaya alışabilir misin?"

Fire elini sıkabildiği kadar sıkı ancak cevap vermedi. Kemanı ters eliyle çalmayı düşünmüş ama denememişti. Sanki her şeye en başından başlıyor gibiydi. On sekiz yıllık parmakları beş yaşındaki bir çocuğunkiler kadar beceriksizdi. Sadece üç parmağı olan biri için yay kullanmak çok zordu.

Kemancı hastası ona başka bir öneride bulundu. Yine kemanı sol eliyle, yayı sağ eliyle tutacaktı ama parçaları sadece iki parmağıyla çalacaktı. Doğru tellere daha hızlı ulaşabilir miydi? Bir gece, hava karanlıkken, muhafızlarının görmediğinden emin olarak, hayalî bir keman tutar gibi yapıp iki parmağını hayalî tellerde gezdirmişti. Gereksiz, sıkıcı bir egzersiz gibi görünmüştü gözüne ama Bocker'ın sorusu onda tekrar deneme isteği uyandırdı.

Ancak bir hafta sonra Fire, Bocker'ın söylediklerinin kalanını anlayabildi.

Tedavi odasında geç saate kadar kalıp birinin hayatını kurtarmıştı. Bu sık sık yaptığı bir şeydi. Ölmek üzere olan askerler, acı içinde kıvrananlar, bilincini tamamen kaybetmiş olanlar... İsterlerse, pes etmek üzereyken onlara azim veriyordu. Kaybolmak üzere olan benliklerinin tutunmasına yardım ediyordu. Bazen işe yaramayabiliyordu. Kanaması durmayan bir hasta ölümle ne kadar savaşırsa savaşsın başaramıyordu. Ama bazen, biraz azim yeterli oluyordu.

Elbette kendisi de yoruluyordu.

O gün çok açtı ve Garan, Clara, Bocker ile Roen'in gerginlik içinde mesajları beklediği ve tartıştığı odalarında yemek bulaca-

ğını biliyordu. İçeri girdiğinde ilginç bir şekilde tartışmıyorlardı. Ortamdaki yumuşaklığı hissetti. Nash de oradaydı, Mila'nın yanında oturuyor ve konuşuyorlardı. Onu son gördüğünden bu yana çok daha içten gülüyordu. Garan ve Clara huzur içinde tabaklarındakileri yiyor, Brocker ve Roen masada oturmuş, Krallık'ın alt yarısınınmış gibi görünen bir haritanın üzerine bir şeyler çiziyorlardı. Roen, Brocker'ı güldüren bir şey fısıldadı.

"Ne var?" dedi Fire. "Ne oldu?"

Roen başını haritadan kaldırdı ve masadaki yahniiyi işaret etti. "Gel, Fire, otur da bir şeyler ye. Savaşın niye umutsuz olmadığını sana açıklayacağız. Ya siz? Musa, Neel? Aç mısınız? Nash," dedi, "Mila'ya biraz daha yemek getirir misin?"

Nash ayağa kalktı. "Herkesin yahnisi var ama benim yok."

"Üç tabak yedin bile," dedi Roen ciddiyetle. Fire sert bir şekilde oturdu ancak odadaki ciddiyetsiz ortam, rahat hissedip hissetmeme konusunda kafasını karıştırdı.

Ardından Roen güney cephesindeki iki Vadili ajanın iki önemli bilgi edindiğini söyledi. Düşmanın erzak kaynaklarına giden karmaşık tünellerin haritasını çözmüş ve atların çoğunun da içinde bulunduğu, savaş alanının doğusundaki birçok mağaranın yerini öğrenmişlerdi. İyi planlanmış birkaç saldırıyla hem kaynak yolları hem de mağaralar etkisiz hale getirilmişti. Birkaç gün içinde Gentian'ın askerlerinin yiyecek stoku bitecek, atları olmadığı için de teslim olmak zorunda kalacaklar, Birinci ve İkinci Bölük'ün büyük bölümü de kuzeye kayacak ve Brigan'ı destekleyecekti.

En azından bunlar odadakilerin beklentileriydi ve Fire da bunları kabul etmek zorundaydı. Gentian'ın askerleri Kral'ın

Ordusu'nun kaynak yollarını daha önce kapamazsa ve Üçüncü ve Dördüncü Birlikler dağılmadan diğer birlikler kuzeye yetiştirilebilirse plan tutacaktı.

Fire, Roen'in Brocker'a, "Bu Brigan'ın işi," dediğini duydu. "Brigan bu tünelleri haritaladı, burayı terk etmeden önce de ajanlarıyla beraber muhtemel mevkileri araştırıp kaynak yollarını ve atların yerini buldular. İyi iş çıkardı."

"Kesinlikle," dedi Brocker. "Brigan beni geçeli çok oldu."

Sesindeki ton, kaşığını ağzına götürmek üzereyken Fire'ı durdurdu. Dikkatle Brocker'a baktı, sözler kafasında tekrar çalındı. Ses tonunda ilginç olan şey gurur hissiydi. Elbette Brocker, söylediklerini yapan komutanlardan gururla bahsederdi ancak bu sefer tonlaması keyiflendiğini de belli ediyordu.

Kendisine niye dik dik baktığını anlamak için Fire'a döndü. Brocker'ın gözleri donuktu, göz göze geldiler ve bir süre bakiştılar.

Fire ilk defa Brocker'ın yirmi-yirmi beş yıl önce ne yapıp da Nax'i çıldırttığını anladı. Masadan fırlarken Brocker'ın tuhaf, yorgun, yenik sesi onu takip etti.

"Bekle! Fire! Açıklamama izin ver!"

Umursamadı, ardına bakmadan çıktı.

Fire'ın ardından çatıya gelen Roen'di.

"Seninle konuşmak istiyoruz. Aşağıya gelmen Lord Brocker için daha kolay olur."

Fire makul olmak zorundaydı çünkü soracağı sorular vardı. Söylemek istediği şeyler vardı. Kollarını kavuşturup Musa'nın ela gözlerine baktı. "Musa, Komutan'ına istediğini söyleyebilir-

sin ama Kraliçe ve Lord Brocker'la yalnız konuşmak istiyorum. Anlıyor musun beni?"

Musa durumdan rahatsız olarak boğazını temizledi. "Peki, biz kapının dışında bekleyeceğiz, Leydim."

Aşağı katta, Brocker'm çalışma odasının kapısı kapalı ve kilitliydi. Fire bir duvarın önünde dikildi. Brocker'a değil, sandalyesinin tekerleklerine bakıyordu. Ara sıra Brocker ile Roen'in yüzlerine de bakıyordu, kendisine engel olamıyordu. Artık bunun sık sık olmaya başladığını, bir surata bakıp orada başkasını gördüğünü ve daha önce anlamadığı geçmişe dair bir şeyler anladığını fark ediyordu.

Roen'in aralarına artık beyazların düştüğü siyah saçları sıkıca arkada toplanmıştı. Yüzü de kaygılıydı. Brocker'm yanında dikilmiş ve elini yaşlı adamın omzuna koymuştu. Brocker uzanıp Roen'in eline dokundu. Artık bildiği şeylere rağmen bu hareketin garipliği Fire'ı irkiltmişti.

"Savaştan önce sizi hiç beraber görmemiştim," dedi Fire.

"Evet, seyahat etmedim, çocuğum. Kraliçe ve ben, Nax'in..."

Cümlesini tamamlayamadan Roen araya girdi. "Nax, benim yeşil köşkümde senin üstüne o canileri saldığından bu yana sanırım."

Fire, Roen'e çok sert bir bakış attı. "Sen olanları gördün mü?"

Roen başıyla onayladı. "İzlemeye zorladılar. Karnumdaki çocuğu düşürmem için yaptığını sanıyorum."

Nax insan değildi. Fire bunu zaten biliyordu ama yine de sinirinin üstesinden gelememi.

"Senin çocuğun *Archer*!" dedi Brocker'a boğazı düğümlenerek.

"Tabii ki benim çocuğum," dedi ağır ağır. "Her zaman benim çocuğumdu!"

"Bir kardeşi olduğunu biliyor muydu peki? Bilse Brigan gibi dengeli bir kardeşten faydalanabilirdi! Peki, Brigan biliyor mu? Bunu ondan saklamayacağım."

"Brigan biliyor, çocuğum," dedi Bocker. "Archer hiç öğrenememiş olsa da... Archer öldüğünde, Brigan'a söylemem gerektiğini düşündüm. Birkaç hafta önce, kuzey cephesine geldiğinde söyledik."

"Ne yaptı peki? Brigan sana baba diyebilirdi, Bocker; kendisinden daha zeki ve güçlü olduğu için oğlundan nefret eden bir deli kral yerine sana baba diyebilirdi! Nax ve Cansrel'den uzakta, kuzeyde büyüüp zorunlu olarak..." Cümlesini tamamlamadı. Başka bir yöne bakıp sakinleşmeye çalıştı. "Brigan çiftliğiyle, arazileriyle, atlarıyla bir kuzey lordu olmalıydı, Prens değil."

"Ama Brigandell bir prens," dedi Roen sakince. "O benim oğlum. Nax onu mirastan mahrum bırakacak ve uzağa gönderebilecek güce sahip tek kişiydi. Ama asla böyle şey yapmazdı. Aldatıldığını insanların önünde asla itiraf etmezdi."

"Nax'ın gururu yüzünden," dedi Fire umutsuzca, "Brigan Krallık'ın kurtarıcısı rolünü aldı. Bu adil değil! Bu hiç adil değil!" Çocukça olduğunu umursamadan ağlamaya başladı. Çocukça olması, olayın gerçekliğini değiştirmiyordu çünkü.

"Fire, sen de bizim kadar görüyorsun; Krallık'ın iyiliği için Brigan şimdiki konumunda olmak zorunda. Krallık'ın sana, her birimize ihtiyacı var. Adil olsun ya da olmasın."

Roen'in sesinde korkunç bir acı vardı. Fire onun yüzüne bakıp yirmi-yirmi beş yıl önceki halini hayal etmeye çalıştı. Zeki, yete-

nekli, kendini bir kralın eşi olarak bulan Roen. Bir kukla kralın... Roen evliliğinin ve Krallık'ın yıkılışını izlemişti.

Fire'in bakışları Bocker'a döndü tekrar. Bocker'ın mutsuz gözlerine...

Fire'in affedemeyeceği kişi Bocker'dı.

"Bocker, babam," dedi Fire. "Karma böyle bir şeyi nasıl yapabildin?.."

"Böyle bir şeyin hiç olmamış olmasını ister miydin?" diye araya girdi Roen. "Archer ve Brigan'ın hiç doğmamış olmasını?"

"Aldatan birinin argümanları bunlar!"

"Aldatılan kişi değilsin ki Fire!" dedi Roen. "Bu durum seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Nax'i kendi askerî komutanını harcaması için kışkırtmasaydınız, şimdi bir savaşın içinde olur muyduk? Hepimiz aldatılmadık mı?"

"Krallık barış yolunda mıydı sence?" diye sordu Roen giderek artan bir öfkeyle.

Fire niye bu kadar rahatsız olduğunu anlamıştı. Canını acıtan şey savaş, Archer ya da Brigan değildi. Faillerinin öngöremediği cezalar da değildi. Bocker'ın karısı Aliss'ti. Bocker'ın, Aliss'e yaptığı küçük bir şeydi. Tamamen zıt kutuplarda olan iki babası olduğunu düşünürdü Fire. Kötü babasının iyilik de yapabileceğini kabul edebilmesine rağmen, iyi babasının kötü bir şey yapabileceğine ihtimal bile vermezdi.

Bunun ne saçma bir düşünce olduğunu anladı birden, bu dünyada hiç kimse bu kadar basit değildi.

“Sürekli olarak bir şeylerin aslında farklı olduğunu öğrenmekten bıktım,” dedi Fire.

Fire’in daha önce hiç duymadığı, utanç dolu bir ses tonuyla, “Fire,” dedi Bocker. “Çok kızgın olmanı anlıyorum.”

Fire Bocker’ın gözlerine baktı. Tıpkı Brigan’ınkilere benziyordu. “Artık kızgın değilim,” dedi sakın bir şekilde, saçlarını yüzünden çekip arkasında toplarken. “Brigan kızgın olduğu için mi uzaklaştırdı seni?”

“Kızgındı ama bizi bu yüzden uzaklaştırmadı.”

“Tekerlekli sandalyede bir adam, orta yaşlı bir kadın ve hamile bir yardımcı için oralar çok tehlikeliydi,” dedi Roen.

Tehlikeliydi. Brigan orada, bir savaşın ortasında, ailesinin ve geçmişinin gerçeklerini kabul etmeye çalışırken, konuşacak kimsesi yokken yapayalnızdı. Fire ona, onu sevmediğini söyleyerek –ki böyle demek istememişti– onu kendinden uzaklaştırmıştı. Karşılığında ise Brigan genç kadının ihtiyaç duyacağını düşündüğü için Ufak’ı göndermişti.

Kendinden çok utandı.

Asla yanında olmayan bir adama âşık olacaksa, aciz parmaklarıyla kalem tutmaya alışması gerektiğini de fark etmişti. Bu, o gece Brigan’a göndereceği mektuba yazdığı ilk şeydi.

31. BÖLÜM

Bahar erken gelmişti. Birinci ve İkinci Bölüklerin Sel Kalesi'nden ayrılıp kuzey cephesine gittiği gün karlar erimeye başlamıştı ve kar sularının sesi her yerde duyuluyordu. Nehir yükselmişti.

Mydogg'un bitap düşmüş Pikkia'lıları tarafından yönetilen, Sel Kalesi'ndeki ordu hâlâ teslim olmamıştı. Atları olmadan ve aç bir halde, çaresizce yaya olarak kaçmayı denemişlerdi. Emri vermek Nash için hoş bir şey değildi ama yapmıştı çünkü yapmak zorundaydı. Gitmelerine izin verilirse Mydogg'a ve Mermer Yayla'daki orduya ulaşabilirlerdi. Düşman silah bırakana kadar, birkaç ay önce on beş bin olan asker sayısı birkaç yüze kadar düşmüştü. Tam bir kıyımdı.

Nash, esirlerin ve yaralıların Sel Kalesi'ne geri dönmelerini ayarlamak için zaman ayırmıştı. Fire Gentian'ın şifacılarına yardım etti. Askerlerin ona ihtiyacı vardı. Kayaların arasından, aç nehre akan suyun yanında diz çöküp ölümü bekleyen askerlerin elini tuttu.

Fire, muhafızları, birkaç şifacı, silahtarlar ve diğer çalışanlar, biraz arkada benekli kısırakla birlikte Birinci ve İkinci Bölükler'in peşinden gittiler.

Şehrin çok yakınından geçtiler. Neredeyse köprüye kadar yükselmiş nehri görecektik kadar yakından... Fire, Hanna ve Tess'e ulaşmak için zihnini genişletebildiği kadar genişletti. Birbirinden farksız binaların arasından yükselen sarayın siyah kulelerine kadar ulaşabilse de Hanna ve Tess'e ulaşamadı. Fire'ın güç alanının dışındaydılar.

Kısa süre sonra, geniş kuzey kamplarına vardılar. Şehre iyice yaklaşmışlardı. Manzara pek iç acıcı değildi. Alan ıssızdı. Bazıları yıkık dökük ve yeni oluşmuş derelerin içinde ıslak çadırlar vardı. Üçüncü ve Dördüncü Bölük'ten sessiz, bitap düşmüş askerler çadırların etrafında dolaşıyordu. Birinci ve İkinci Bölükler'i görünce yüzleri çekingen bir şekilde, yavaş yavaş aydınlandı. Yeni gelen atlılara sanki serap görüyormuş gibi bakıyorlardı. Kısa sessizliği, yorgun bir bayram coşkusu takip etti. Arkadaş, yabancı dinlemeden herkes birbirine sarılmaya başladı. Üçüncü ve Dördüncü Bölük'ten bazı askerler kendilerini tutamayıp ağladılar.

Fire, Üçüncü Bölük'ten bir askere hastanenin yerini sordu, çalışması gerekiyordu.

Kuzey cephesinin tedavi odası güneyde, kampın arkasındaydı. Tahtarla aceleyle yapılmıştı. Zemini taşı ve yer sızarak gelen su ve kimi yerde biriken kanlardan kaygandı.

Fire durumun alışkın olduğundan farklı ya da daha kötü olmadığını hemen fark etti. Saçını açtı ve hastaların arasında dolaşmaya başladı. Varlığına biraz daha fazla ihtiyacı olan has-

taların yanında durdu. Destek kuvvetlerinin kampa geldiği anda olduğu gibi odaya bir bahar meltemiymişçesine umut ve ışıık doldu. Tek fark, burada değışikliğin tek nedeninin Fire'ın yaptıkları olmasıydı. Bunu anlamak ne garipti. Kendi hissetmediği bir şeyi, başkalarına hissettirme gücüne sahip olması ne kadar tuhaftı. Ardından beyinlerinde umut kıvrımları yakaladı ve kendisi de bunu hissetmeye başladı.

Duvardaki bir ok deliğinden, tanıdık bir at ve adamın, kamp yönünden tedavi odalarına doğru gelmekte olduğunu gördü. Brigan, Nash'e destek olup attan inmesine yardım etti. İki kardeş birbirine sımsıkı sarıldı.

Brigan tedavi odasına girdikten hemen sonra sessizce, babasının gri ve asil gözleriyle Fire'a baktı.

Fire tüm saçma nezaket kurallarını bırakıp ona doğru koştu.

Bir süre sonra, yakındaki bir kulübeden bir adam alaylı ve yüksek sesle canavar Leydi'nin Kral'la evleneceği dedikodusunun pek doğru olmadığını inandığını söyledi.

Bir başka kulübeden bir başka adam, "Öyle mi, nasıl anladın?" dedi dalga geçercesine.

Birbirlerini bırakmadılar ama Fire güldü. "Zayıflamışsın," dedi öpücüklerin arasında. "Rengin de solmuş. Sen hastasın."

Yanaklarındaki yaşları öperken, "Sadece kirliyim," dedi Brigan.

"Dalga geçme, hasta olduğunu görebiliyorum."

"Yorgunum sadece, Fire, iyi ki buradasın. Ama burada olmalı mısın, bilemiyorum. Burası bir kale değil, sürekli saldırıyor."

"Saldırıları oluyorsa burada olmam gerekiyor zaten."

Kollarıyla Fire'ı biraz daha sıktı. "Bu gece işin bittiğinde, gelip beni bulacak mısın?"

Evet.

Tedavi odasının dışından bir ses Komutan'ı çağırdı. Brigán iç çekti. "Doğrudan ofisime gel," dedi ciddiyetle. "Kapıda sıra olsa da gel. Beni kimsenin aramadığı bir anı beklersen, hiç görüşemeyiz."

Brigán dışarı çıktığında Fire onun şaşkınlıkla bir şeyler söylediğini duydu.

"Tanrım, Nash. Bir nehir atı mı o? Görebiliyor musun? Bundan daha mükemmel bir yaratık gördün mü?"

Kuzey cephesinde Kral'ın Ordusu'nun sayısı neredeyse iki katına ulaşmıştı. Planları sabah Mydogg'a karşı büyük bir saldırı yapmaktı. Bunun savaşı sonlandıracak saldırı olduğunu herkes biliyordu. O gece bir kasvet havası kampı sarmıştı.

Fire tedavi odasından bir süre için ayrılıp çadırların arasında, eriyen karlardan çıkan yoğun ve nemli sisin içinde yürümeye başladı. Muhafızları etrafında çember oluşturmuştu. Askerler konuşmuyor, ona bakıyordu. Hepsi yorgun görünüyordu. Muhafızları, koluna uzanmaya çalışan bir adamı durdurmak üzereyken, "Hayır," dedi Fire. "Bana zarar vermek istemiyor." Etrafına bakındı. "Buradaki kimse bana zarar vermek istemiyor." Askerler sadece savaştan bir gece önce biraz güven, rahatlama istiyorlardı. Bu, Fire'ın onlara verebileceği bir şeydi.

Komuta çadırının yanında yalnız başına oturan Nash'in yanına geldiğinde hava tamamen kararmıştı. Yıldızlar gökyüzünde tek tek ortaya çıkıyordu, Nash başını ellerine dayamıştı, onları göremiyordu. Fire yanına gelip dikildi. Gökyüzüne bakarken

dengesini kaybetmemek için sağlıklı elini Nash'in sandalyesinin sırtına koydu.

Fire'ı duydu. Belki de hissetti. Dalgınlıkla Fire'ın diğer elini eline alıp baktı ve olmayan ölü parmaklarının dibindeki canlı deriye dokundu. "Askerler arasında çok ünlüsün," dedi. "Sadece yaralılar da değil, tüm ordu seni biliyor. Bunu biliyor muydun? Senin güzelliğinin gücünden, akliselim oluşundan, ısrarcılığından bahsedip duruyorlar. İnsanları ölümden döndürdüğünü anlatıyorlar."

Fire sakince konuştu. "Ölen bir sürü asker var. Engel olmaya çalıştım ama başaramadım."

Nash iç çekti ve Fire'ın elini bıraktı. Yüzünü yıldızlara çevirdi. "Bu savaşı kazanacağız, biliyorsun. Şimdi ordumuz bir arada. Ama dünya kimin kazanacağını umursamıyor, dönmeye devam ediyor, kaç insanın kurban edildiğinin hiçbir önemi yok. Sen ve ben de ölsek, dönmeye devam edecek. Bazen keşke dönmese diyorum, eğer biz de onunla dönemiyorsak..."

Kamptaki askerlerin çoğu, Fire ve muhafızları tedavi odasını terk edip komuta çadırına gittiği sırada uyumaya başlamıştı. Brigan'ın çadırına girdiğinde, Komutan haritalarla dolu bir masanın başında, beş adam ve üç kadınla beraber dikiliyordu. Ok, yaylar ve Mermer Yayla'daki rüzgârlar hakkında tartışıyorlardı.

Brigan'ın bölük komutanları Fire'ın girdiğini ilk anda fark edemeseler de, çadır yeni gelen yedi kişinin köşelerde bekleyeceği kadar büyük değildi. Tartışma bölündü.

"Komutanlarım," dedi Brigan yorgun bir tavrıyla. "Bu, size takınmanız gereken tavrı hatırlatacağım son seter olsun."

Sekiz çift göz masaya döndü.

"Leydi Fire," dedi Brigan. Ona bir soru yönlendirdi. Nasılsın?

Yorgun...

Uyumak isteyecek kadar mı?

Sanırım.

Biraz daha kalmam gerekiyor. Hazır uyuyabilecekken biraz uyu istersen.

Hayır, bekleyeceğim.

Burada uyuyabilirsin.

İşin bittiğinde beni uyandırır mısın?

Evet.

Söz mü?

Söz.

Fire durdu. *Sanırım kimse fark etmeden yatak odana geçmem mümkün değil, değil mi?*

Birden gülümsedi, sonra ciddileşti. "Komutanlarım," dedi dikkatini tekrar onlara çevirerek. Komutan ve canavarın sessizce letişim kurduklarından şüphelenen askerler, masadaki diyagramlardan bakışlarını kaldırmamak için çok çaba sarf ediyorlardı. "Lütfen birkaç dakika dışarı çıkın."

Brigan önce Fire'ın muhafızlarının çoğunu dışarı çıkardı. Ardından Musa, Margo ve Fire'a arka tarafa kadar eşlik etti. Üşümesinler diye mangalı yaktı.

Fire bir mum ışığında, Brigan'ı hissederek uyandı. Musa ve Margo gitmişti. Battaniyesinin altında döndü ve bir sandığın

üzerine oturmuş, kendisini izleyen Brigan'ı gördü. Mum ışığında çok narin görünüyordu. Fire onu kanlı canlı yanında hissedince gözlerine dolan yaşları durduramadı.

"Adımı mı andın?" diye fısıldadı, kendini uyandıran şeyi hatırlarken.

"Evet."

"Yatağa gelecek misin?"

"Fire," dedi. "Güzelliğinin beni rahatlattığını söylesem beni affedebilir misin?"

Fire dirseğini yatağa koyarak başını eline dayadı. Şaşırmıştı. "Gücümü senden aldığımı söylesem beni affedebilir misin?"

"Tüm gücümü alabilirsin ama şu an sen daha güçlüsün, ben kendimi güçlü hissetmiyorum."

"Bazen," dedi Fire, "bence ne olduğumuzu hissetmiyoruz. Ama diğerleri hissedebiliyor. Ben senin gücünü hissediyorum." Brigan'ın yanaklarının ıslandığını gördü.

Fire, Brigan'ın giysileri ve kendi kalın çoraplarıyla uyumuştı. Yataktan çıkıp nemli zeminde yürüyerek sessizce yanına gitti. Çıplak bacakları ve ıslak ayaklarıyla Brigan'ın kucığına oturdu. Brigan üşüyen ve titreyen Fire'ı kucaklayıp sarıldı. Brigan'ın nefesi düzensizdi. "Üzgünüm, Fire. Archer konusunda çok üzgünüm."

Fire ise daha fazlası olduğunu hissedebiliyordu. Ne kadar üzgün olduğunu, ne kadar acı ve keder taşıdığını görebiliyordu. "Brigan," diye fısıldadı. "Hiçbiri senin suçun değil. Anlıyor musun? Hiçbiri..."

Brigan'a sarılıp onu, ağlarken kendini rahat hissetsin diye kendi bedeninin yumuşaklığına çekti. Onu öperken, söylediklerini

fısıldayarak tekrar etti. *Hiçbiri senin suçun değil. Seni seviyorum. Seni seviyorum, Brigan.*

Bir süre sonra genç adamın ağlaması durmuş gibiydi. Fire'a sımsıkı tutunurken öptüküklerini fark etti ve karşılık vermeye başladı. İçindeki acı Fire'ın da hissettiği bir ihtiyaca dönüştü. Yatağa çekilmeye karşı koymadı.

Fire, Brigan'ın yardımcılarından birinin tuttuğu meşalenin güçlü ışığından gözleri kamaşarak uyandı. Ardından Brigan da uyandı. "Gözlerini üzerimden ayırma, Ander," dedi son derece uyanık ve beklentilerini açık eden hırıltılı bir sesle.

"Üzgünüm, efendim," dedi adam. "Size bir mektup getirdim, efendim."

"Kimden?"

"Lord Mydogg, efendim. Elçi çok acil olduğunu söyledi."

"Saat kaç?"

"Dört buçuk."

"Kral'ı ve dört birliğin komutanlarını uyandırıp ofisime gelmeleri söyle. Beni orada beklesinler. Işıkları yak."

Alder mumları yakarken Fire fısıldadı. "Neymiş? Mydogg hep böyle gece yarısı mı mektup yollar?"

"Bu bir ilk," dedi Brigan giysilerini ararken. "Sanırım olayı tahmin edebiliyorum."

Fire kendi kıyafetlerine uzandı ve buz gibi havanın tenine değmemesi için battaniyenin altında giyinmek üzere yatağın içine çekti.

"Olay mı?"

Brigan kalkıp pantolonunu giydi. "Aşkım, bunun için kalkmana gerek yok. Geri gelip sana olan biteni anlatırım."

"Sence Mydogg bir tür toplantı mı talep ediyor?"

Brigan mum ışığında ona sertçe baktı, dudakları çizgi halini almıştı. "Evet."

"O halde ben de gelmeliyim."

Brigan iç çekti. Kılıcını kuşanıp gömleğini giydi. "Evet, gelmelisin."

Mydogg'un istediği gerçekten de bir toplantıydı; Brigan ve Nash'le uzaklaşma şartlarını konuşacakları bir toplantı istiyordu. Böylece herkes şimdiye kadarkilerin en şiddetlisi olacağı düşünülen savaştan uzak durabilecekti. En azından Mydogg'un mektubunda yazdığı şey buydu.

Brigan'ın soğuk ofisinde hepsinin nefesi sise dönüşüyordu. "Bu bir hile," dedi Brigan "ya da tuzak. Mydogg'un bir anlaşmaya varacağına inanmıyorum. Ne kadar insanın ölebileceğini umursadığına da inanmıyorum."

"Asker bakımından onu yakaladığımızı biliyor," dedi Nash. "Süvari sayımız onunkilerden fazla ve bu da önemli çünkü kayalıklarda artık kar ve buz yerine sadece su var."

Titremeye başlayan ufak tefek bir komutan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Komutanları ve krallarının öncülüğünde hareket edecek olan Vadi askerlerinin zihinsel açıdan avantajlı olduğunu da biliyor," dedi.

Brigan yılgın bir tavırla saçlarını karıştırdı. “İlk kez kaybedeğini açıkça görüyor. Bu yüzden bir tür tuzak kurup adına anlaşma diyor.”

“Evet,” dedi Nash. “Toplantı bir tür tuzak. Ama ne yapabiliriz ki Brigan? Bu savaşın sonuçlarının ne olacağını biliyoruz ve düşmanımız bir alternatif öneriyor. Bunu düşünmeyi reddedebilir miyiz?”

Toplantı iki kampın tam ortasındaki düz bir kayalık üzerinde yapıldı. Güneş Lord Mydogg, Leydi Murgda’nın Pikkia’lı kocası ile Brigan ve Nash’in üzerinde doğuyor, uzayan gölgeleri parlayan suyun üzerine düşüyordu. Mydogg ve eniştesinin biraz arkasında, okçulardan oluşan küçük bir muhafız grubu vardı, okları çizikli ve çentikliydі. Brigan ve Nash’in arkasında da okçu muhafızlar aynı şekilde duruyorlardı. Brigan’ın arkasındaki grubun simetrisi, Fire altı muhafızıyla birlikte aralarına girince bozuldu. Mydogg, eniştesi, Brigan ve Nash birbirlerine yakın duruyorlardı. Bunu bilinçli yapmışlardı. Her biri, düşmanlarının okçularından bizzat düşmanlarının kendisi tarafından korunuyordu.

Fire o kadar yoğun bir şekilde odaklanmıştı ki ayaklarının dengesine güvenmediği için Neel ve Musa’ya tutunuyordu. Mydogg’un ne planladığını bilmiyordu, niyetlerini ne Mydogg’un ne de adamlarının zihninde çözebilmişti. Ancak bu kaya üzerinde olanlarda bir terslik hissediyordu.

Brigan’ın sesini duyamayacak kadar uzakta duruyordu ama Brigan söylediği her kelimeyi Fire’ın zihnine de yolluyordu. “Pekâlâ,” dedi. “Bizi buralara kadar sürüklediniz. Ne istiyorsunuz?”

Fire'in ardında, Mydogg'un göremeyeceği kadar uzakta ama Fire'in hissedebileceği bir mesafede, Kral'ın Ordusu hazır olda bekliyordu ve Fire'dan gelecek küçücük bir işaretle hücum etmeye hazırlardı. Komutan'ın ve Kral'ın atları da onlarla birlikteydi.

"Bir anlaşma yapmak istiyorum," dedi Mydogg. Sesi gür, vücuduysa kız kardeşininki gibi küçük ve cılızdı. Zihni sert ve geçilmezdi. Bakışlarını bilinçli olarak muhafız bariyeri arkasındaki Fire'a çevirdi. Gözleri kurnazca kısıldı. Fire o güçlü gözlerde neden orada olduklarıyla ilgili hiçbir şey göremedi.

Lord Mydogg'un ordusu da arkasında, Brigan'ın göremeyeceği uzaklıkta ancak Fire'ın hissedip Brigan'a bildirebileceği kadar yakında, hazırda bekliyordu. Fire'ı oldukça şaşırtan, Leydi Murgda'nın ordunun başında olmasıydı. Fire ocak ayında onu gördüğünde kaç aylık hamile olduğunu anlamamıştı ancak görünüşe göre hamileliği üç ayı daha devirmişti.

"Pekâlâ," dedi Brigan. "Ne anlaşması? Açıkla."

Mydogg'un çelik gibi gözleri bir kez daha Fire'ı kesti. "Canavarı bize verin," dedi. "Ve biz de konumumuzdan vazgeçelim."

Yalan söylüyor, dedi Fire Brigan'ın zihnine. Bunu şu an uydurdu. Beni istiyor ve ona böyle bir teklifte bulunsaydın kesinlikle beni alırdı. Ama bunun için burada değiliz.

Peki, ne içi buradayız? diye karşılık verdi Brigan. Ordusunda bir tuhafılık seziyor musun? Ya da arkasında duran muhafızlarda?

Fire neredeyse ölü gibi olan eliyle Musa'ya daha sıkı tutundu ve ağırlığını Neel'in üzerine verdi. *Bilmiyorum. Ordusu hücumla geçmek için bekliyor gibi. Ama Murgda'nın zihnine giremiyorum bu yüzden emin olamıyorum. Ama muhafızlarının, sen ya da Nash bir hamle yapmadıkça saldırmaya niyetleri yok. Neyin yanlış olduğunu*

bulamıyorum Brigan ama ters giden bir şey var. Hissediyorum. Ne olduğunu görerek öğrenmeden buna bir son ver lütfen.

“Anlaşma yok,” dedi Brigan. “Leydi pazarlık malzemesi değil. Okçularına söyle geri çekilsinler. Toplantı bitti.”

Mydogg gösterişli bir biçimde kaşlarını kaldırıp başını salladı. Okçu muhafızlarına, “Geri çekilin,” diye emretti. Mydogg’un okçuları rahat pozisyonu alırken, her birinin nasıl nizamlı hareket ettiğini fark edince Fire’in bedenini bir panik sardı. Burada bir şeyler fena halde ters gidiyordu. Brigan da ellerini indirip okçularına rahat pozisyona geçmelerini işaret etti ve aniden Fire nedenini bilmediği, içini parçalayan bir kederle çığlık attı. Çığlığı ürkütücü bir biçimde cınladı ve Brigan’ın okçularından biri Nash’i sırtından vurdu.

Sonrası tam bir kargaşaydı. Hain okçu diğer okçular tarafından vuruldu ancak Brigan’ı hedef aldığı aşikâr olan ikinci ok daha geniş bir açıyla fırladı ve Mydogg’un muhafızlarından birine saplandı. Brigan, Mydogg ile eniştesi arasında öfkeyle döndü, keskin kılıcı gün ışığında parlıyordu. Her yönden oklar atılıyordu. Mydogg ve eniştesinin ölü bedenleri yere uzanmıştı. Ardından Fire’in istemsizce işaret verdiği ordu olay yerine akın etti.

Kargaşanın içinde her şey en sonunda açıklığa kavuşmuş ve herkes bir amaca odaklanmıştı. Fire yere çöktü ve emekleyerek ölmekte olan Nash’e doğru ilerledi. Ölüyor gibi görünüyordu çünkü ok çok derine saplanmıştı. Fire yanına uzandı. Kırık eliyle Nash’in yüzüne dokundu. *Nash. Ölmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? Görebiliyor musun?*

Nash’in siyah gözleri açıldı ve bilinci yerindeydi ancak Fire’i görüyor gibi değildi. Brigan yanlarına çöküp Nash’in saçlarını

okşayıp alnını öperken gözyaşlarına boğuldu. Yeşiller içindeki şifacılar gelip Nash'in yanına çöktüler.

Fire Brigan'ın omzunu tutup yüzüne baktı. Gözleri şok ve kederle boş boş bakıyordu. Fire, Brigan sonunda kendisini görene kadar onu sarstı. *Git ve savaş. Brigan, hemen git. Savaşı kazanmak zorundayız.*

Brigan aniden kendine geldi. Fire onun İri'ye seslendiğini duydu. Atlar bu üzücü tablonun dört bir yanından onlara doğru gelip Fire, Nash ve şifacıları geri kalan manzaradan sanki bir kayanın etrafından akan nehir gibi ayırdılar. Gürültüler sağır ediciydi. Fire nal sesleri, su ve kana boğulmuşlarken sınısıklam olmuştu, Nash'in yüzü ellerinin arasında, zihnine daha önce hiçbir şeye tutunmadığı kadar sıkıca tutunmaya çalışıyordu. *Bana bak, Nash. Bana bak. Nash, seni seviyorum. Seni çok seviyorum.*

Nash gözlerini kırıp Fire'a baktı, ağzının kenarından kan akıyordu. Omuzları ve boynu acıyla sarsıldı.

Şu an yaşamak çok zor geliyor, diye fısıldadı Fire'ın zihnine. Ölmek kolay. Bırak öleyim.

İki ordu birbirine girdiği anda Fire içinde bir patlama olduğunu hissetti. Çok fazla acı ve korku vardı ve pek çok zihin bir anda solup gitti.

Hayır, Nash. Buna izin veremem. Kardeşim, ölemezsin. Dayan. Kardeşim, bana tutun.

DÖRDÜNCÜ KISIM

VADİ

32. BÖLÜM

Nehrin suları baharda öyle yükselmşti ki sonunda bir köprüyü yıktı, köprü tiz gıcırtilar eşliğinde kınılıp denize karıştı. Hanna bunu sarayın çatısından seyrettiğini söylemişti. Tess de onunla birlikte izlemşti. Tess nehrin, şehri ve tüm Krallık'ı yıkıp temizleyebileceğini, ancak bundan sonra dünyada barış olabileceğini söylemişti.

Fire bunu ona anlattığında Brigan, “Tüm dünyada barış,” diye tekrar etmişti. “Sanırım haklı. Böyle olsa tüm dünyaya barış gelebilirdi ama gerçekleşeceğini sanmıyorum bu yüzden saçma da olsa yolumuza ve ortalığı karıştırmaya devam etmeliyiz.”

“Ah,” dedi Fire. “Güzel laf. Bunu valiye söyleyelim de yeni köprünün açılışında yapacağı konuşmada kullansın.”

Brigan hafifçe güldü. Sarayın çatısında yan yana duruyorlardı, dolunay vardı ve yıldızlarla dolu gökyüzü uçsuz bucaksız şehri aydınlatıyordu.

“Sanırım bu yeni başlangıçtan biraz korkuyorum,” dedi Brigan. “Saraydaki herkes çok canlı, hayat dolu ve özgüvenli ancak

birbirimizle ölümüne savaşmamızın üzerinden sadece haftalar geçti. Binlerce askerim bu yeni dünyayı hiç göremeyecek.”

Fire o sabah kendisini hazırlıksız yakalayan yırtıcı kuş canavarı düşündü; yolda Ufak’la birlikte giderlerken Fire ve muhafızlarına doğru dalışa geçmiş, o kadar yakına o kadar hızlı gelmişti ki Ufak paniklemişti ve yaratığa çifte atarken neredeyse binicisini düşürüyordu. Musa hem kendine hem de Fire’a ya da en azından Fire’ın başından kayarak saçlarının bir kısmının dışarı çıkmasına neden olup bu saldırıya sebebiyet veren eşarbına kızmıştı. “Yeni bir köprü dışımda düşünmemiz gereken çok daha fazla sorun olacak,” dedi Fire. “Ayrıca sarayın, yangında yıkılan kısımlarını da yeniden inşa ettirmemiz gerek ama Brigan, ben en kötüsünü atlattığımıza inanıyorum.”

“Bugün Nash’i revirde ziyaret ettiğimde oturuyordu,” dedi Brigan. “Kendi kendine tıraş oluyordu ve Mila da oradaydı, Nash beceremeyince gülüyordu.”

Fire, Brigan, dokunmayı en sevdiği yeri ona hatırlatınca elini Brigan’ın çenesinin sertliğine uzattı. Sonra sarıldılar ve birkaç dakika için Krallık’ı unuttular. Fire’ın muhafızları büyük bir dikkatle onları rahatsız etmemeye çalışıyordu.

“Konuşmamız gereken başka bir konu da muhafızlarım,” diye mırıldandı Fire. “Özel alanım olmalı, Brigan, senin değil, benim seçtiğim bir özel alan.”

Brigan’ın yanıt vermesi bir saniyesini aldı. “Onlara sabırla katlandın.”

“Şey, evet, çoğu zaman onlara ihtiyacım oluyor, özellikle de saraydakilere bu kadar yakinken. Ve onlara güveniyorum Brigan... Bazılarını sevdiğimi bile söyleyebilirim ama...”

“Bazen yalnız kalmaya ihtiyacın oluyor.”

“Evet.”

“Ama ben de sana yalnız dolaşmayacağıma dair söz vermiştim.”

“İkimiz de birbirimize söz vermeliyiz,” dedi Fire. “Bir soru sorarken ya da yanıtlarken düşünceli davranacağımıza ve risk almayacağımıza dair.”

“Peki, tamam,” dedi Brigan. “Bunu kabul etmek durumundayım.”

Bu konuşma, savaşın sonundan beri devam eden ve birbirleri için ne anlama geldiklerine dair tartışmalarının sadece bir bölümüydü.

“Sence Krallık beni kraliçe olarak kabullenir mi Brigan?”

“Aşkım, ben kral değilim. Nash tehlikeyi atlattı.”

“Ama bu bir gün olabilir.”

İç çekti. “Peki. Tamam, o zaman. Bunu da ciddi bir şekilde düşünmeliyiz.”

Fire yıldızların ışığında, işçilerin Kanatlı Nehir’in dalgaları üzerine inşa ettikleri köprünün sadece kulelerini görüyordu. Gün ışığındaysa, akıntıya pek de dayanabilecek gibi görünmeyen iskele üzerinde dengede kalmak için bedenlerine bağladıkları iplerle sarkmalarını izliyordu. Boşlukta her sallanışlarında Fire’in nefesi kesiliyordu.

Roen, yeşil köşkü Brigan’dan alıp Fire’a vermeye karar verince evdeki düzenlemeler biraz tuhaflaşmıştı.

“Eğer böyle olmasını istiyorsan evi Brigan’dan almanı anladım,” demişti Fire, küçük ve yeşil mutfakta üçüncü ya da dördüncü kez

ayrı konuyu tartışırlarken. "Sen kraliesin ve burası da kraliçenin evi ve Brigan'ın da ne yaparsa yapsın kraliçe olmayacağı açık. Ama Nash'in bir gün bir kraliçesi olacak Roen, bu ev onun olmalı."

"Ona başka bir ev yaparız," dedi Roen elini umursamazca savurarak.

"Bu kraliçenin evi," diye tekrar etti Fire.

"Bu benim evim," dedi Roen. "Ben yaptırdım ve kime istersem ona veririm. Ve sarayda kimin senden daha fazla bir inziva köşesine ihtiyacı olduğunu bilmiyorum..."

"Benim bir inziva alanım var. Kuzeyde kendi evim var."

" haftalık mesafede," diye homurdandı Roen. "Ve yılın yarısında çok kötü durumda. Fire. Eğer sarayda kalacaksan bu evi günlük olarak inzivaya ekilebilmen için almanı istiyorum. Brigandell ve Hannadell'i de yanına al istersen ya da kendinden uzak tut."

"Nash kiminle evlenirse evlensin kadın zaten beni yeterince kıskanacak..."

Roen lafını kesti. "Görmek istesen de istemesen de sen kraliçe gibisin, Fire. Ve burayı Brigan'a bıraksam bile sen zamanının çoğunu burada geçireceksin. Ayrıca tartışmaktan sıkıldım. Hem gözlerine de çok uyuyor."

Bu son szn saçmalığı Fire'ı susturdu ve tezgâhta hamur yoğuran Tess'in başını sallayıp, "Fark ettin mi bilmem ama çiçeklerin de hepsi kırmızı, altın ve pembe, ocuğum. Sonbaharda kıpkırmızı olan ağacı da görmüşsündür," demesi de pek yardımcı olmadı.

"Naxdell tam iki kez ağacı çalmaya çalışmıştı," dedi Roen. "Onu kendi bahçesine istiyordu. Onu yerinden sökmek için bahivanlar ayarlamıştı ama sürgünlerin yere kök saldığı kısımlarda

iş imkânsızlaşıyordu. Çılgıncaydı. Ağacı çatılardan geçirip saraya sokabileceğini nasıl düşündü ki? Nax ve Cansrel güzel bir şeye, ona sahip olma ihtiyacı hissetmeden sadece bakamazlardı.”

Fire pes etti. Ayarlama çok uygun değildi ancak dürüst olması gerekirse Fire küçük yeşil köşkü seviyordu, bahçesini ve ağacı da. Burada yaşamak istiyor ancak orada yaşayan birini yerinden etmek istemiyordu. Kimin olduğu ya da kimden alındığı fark etmezdi. Bu, biraz benekli atın durumu gibiydi; saraya girip yeşil köşkü gördüğünde ve bunun Fire’in olduğunu anladığında o da burayı evi olarak seçmişti. Kiler Körfezi üzerindeki kayalıklara tırmanır ve orada ağacın altında uyur, bazen Fire ve Ufak’la birlikte gezintiye çıkardı. Onu Fire’in dışarı çıkarmasına, Hanna’nın ona At ismini takmasına ve Brigan’ın bazen bahçedeki banka oturup bilinçli bir şekilde etrafına nezaket hissi yayarken atın yanına yaklaşarak neredeyse burnunun dibine girip dikkatle koklamasını Brigan’ın fark etmemiş gibi davranmasına rağmen bir sahibi yoktu; o sadece kendisine aitti.

O akşam Fire Tess’in ayaklarını ovmuş, neredeyse dizlerine kadar gelen gümüş saçlarını taramıştı. Büyükannesi onun hizmetçisi olmak istemişti ve Fire bunu anlıyordu. Ama yapabildiği zamanlarda kendisinin de ona hizmet etmesi konusunda ısrar etmişti.

Fire’in birlikte zaman geçirdiği insanlardan birinin ona verecek hiçbir şey yoktu. Leydi Murgda savaşın son çarpışmasından beri vatan hainliği ve cinayete teşebbüsten zindanlarda tutuluyordu. Kocas ve ağabeyi ölmüştü. İyi giden hamileliği hayata tutunmak için geriye kalan tek sebebiydi. Fire’in onu ziyaretinde Fire’a acı

ve nefret dolu sözler söylüyor ama nedenini bilmesi de Fire onu ziyaret etmeyi sürdürüyordu. Bir zamanlar güçlü olan birinin düşüşüne duyduğu acıma duygusu muydu? Ya da hamile bir kadına duyduğu saygı mı? Nedeni her ne ise, Fire Murgda'nın acı sözlerini duymaktan korkmuyordu.

Bir gün tam Murgda'nın hücresinden çıktığı sırada Welkley ve bir şifacının yardımıyla dolaşan Nash'le karşılaştı. Onun elini sıkıp gözlerindeki duyguyu okuduğunda, Murgda'nın bu zavallı durumuna acıyan tek kişinin kendisi olmadığını anladı.

Fire ve Nash o günlerde birbirleriyle pek fazla konuşmuyorlardı. Aralarında kopmayacak bir bağ oluşmuştu. Hatıra, tecrübe ve umutsuz bir zaafıtan oluşan bu bağın kelimelere ihtiyacı yok gibiydi.

Nash'i ayakta görmek güzel bir duyguydu.

"Hep bir yerlere gitmek durumunda olacağım," dedi Brigan.

"Evet," dedi Fire. "Biliyorum."

Sabahın erken saatleriydi ve ikisi Fire'ın yeşil köşkteki yatağında birbirlerine sarılmışlardı. Fire, Brigan'ın bedenindeki ve yüzündeki yara izlerini ezberliyordu. Gözlerinin soluk grisini de aklına kazıyordu çünkü Brigan o gün Birinci Bölük'le birlikte kuzeye gitmek ve annesi ile babasını evlerine götürmek üzere yola çıkacaktı. "Brigan," dedi Fire, onun konuşmasını sağlayarak sesini de duyup aklına kazıyabilmek için.

"Evet?"

"Nereye gittiğini bana bir daha anlat."

"Hanna seni tamamen kabullendi," dedi birkaç dakika sonra. "Kafası karışmadı ya da kıskanmıyor."

"Beni kabullendi," dedi Fire. "Ama birazcık kıskanıyor."

"Öyle mi?" dedi Brigan şaşkınlıkla. "Onunla konuşmalı mıyım?"

"Bu yalnızca masum bir kıskançlık," dedi Fire. "Ama sana beni sevmen için izin veriyor."

"O da seni seviyor."

"Beni gerçekten de seviyor. Bir çocuğun, babasının başka birisini sevmeye başladığını görüp bunu kıskanmayacağını hiç düşünemezdim. Böylesi başıma gelmedi." Sesi kısıldı. Bu yüzden konuşmaya düşünerek devam etti. *Babamın gerçekten ve derinden sevdiği tek insan bendim.*

"Fire," diye fısıldadı Brigan yanağından öperek. "Yapman gerekeni yaptın."

Beni kontrol etmeye çalışmadı, Brigan. Roen, Cansrel'in güzel bir şeye, ona sahip olma ihtiyacı duymadan öylece bakamayacağını söyledi. Ancak o asla bana hükmetmeye çalışmadı. Kendim olmama izin verdi.

Cerrahların Fire'ın parmaklarını ameliyatla aldıkları gün, Brigan kuzeydeydi. Hanna revirde Fire'ın sağlam olan elini sıkıca tutmuş ve başını döndürene kadar gevezelik etmişti. Nash de Hanna'nın elini tutmuş ve diğer elini de Kral'a delici bakışlar atan Mila'ya uzatmıştı. Kocaman gözleri, şiş bir karnı ve çok müthiş bir sırtı varmış gibi ışıldayan Mila'nın, kendisinden çok daha yüksek rütbeli erkeklerin ilgisini çekme konusunda garip bir yeteneği varmış gibi görünüyordu. Ancak son seferinde bir şeyler öğrenmişti. Görgü kurallarını öğrendiği gibi sadece kendine güvenmeyi

de öğrenmişti. Bu yüzden Kral bir şey istediğinde reddetmekten korkmuyordu.

Garan son anda içeri girip oturdu ve bütün o kanlı savaşın ardından Nash, Hanna ve Mila'yla evlilik planlarıyla ilgili konuşmaya başladı. Bütün bunları Fire'in ilgisini başka şeylere çekmek için yaptıklarını biliyordu. Onun kafası dağılsın diye bu kadar çok çalıştıkları için onlara nezaketlerinden dolayı teşekkür etti.

Çok rahat bir ameliyat değildi. İlaçlar işe yaramıştı ancak sadece Fire'in acısını almışlar, parmaklarını kaybetmiş olduğu hissini yok edememişlerdi. İlaçların etkisi geçince hissettiği acı çok daha berbattı.

Günler ve haftalar geçtikten sonra acı hafiflemeye başladı. Etrafta muhafızları dışında kimse olmadığında Fire kemanını çalmak için çabalamış ve çabalarının çabucak umut vadetmesine şaşırmıştı. Elinin bu haliyle çalmak biraz farklıydı ama en azından hâlâ çalabiliyordu.

Her günü dolu dolu geçiyordu. Savaşın bitmesi hainlik ve kanunsuzluklara bir son vermemişti, özellikle de Krallık'ın ücra köşelerinde. Clara ve Garan sık sık onu casus işleri için çağırıyorlardı. Çağırdıkları insanlarla konuşuyordu ancak tercih ettiği işler genelde sarayın revirinde ya da daha iyisi halktan her türlü insanın çeşit çeşit ihtiyaçla geldiği şehir hastanelerindeki işlerdi. Bazıları gerçekten ondan bir şey istemiyordu ama çoğu doğal olarak ondan çok şey istiyordu, Kral'ın hayatını kurtararak oynadığı rol konusunda hepsi fazla heyecanlıydı. Bu konuyu sanki her şeyi o yapmış, Nash'in ya da Krallık'ın en iyi cerrahları hiçbir şey yapmıyormuş gibi konuşuyorlardı ve Fire, cerrahlar

ile Nash'i övmeye kalktığında Fire'in, Lord Mydogg'un savaş planlarını Lord Gentian'dan öğrenerek Vadi'nin zaferini nasıl kesinleştirdiğini konuşmaya başlıyorlardı. Bu söylentilerin nasıl başladığını bilmiyordu ancak bitecek gibi değildi. Bu yüzden aralarında sakince hareket ediyor ve hayranlıklarına karşı setler çekip onu hayrete düşüren cerrahi yöntemleri öğreniyordu.

"Bugün," dedi Garan ve Clara'ya zafer kazanmışçasına, "ayağına bir balta düşürüp ayak parmağının koparan bir kadın geldi. Cerrahlar parmağı tekrar dikti. Buna inanabiliyor musunuz? Neredeyse aletleri ve ilaçlarıyla bir bacağı bile yeniden dikebileceklerine inanacaktım. Bence hastanelere daha fazla bütçe ayırmalıyız. Ayrıca okul da yaptırmalıyız."

"Keşke benim bacaklarımı söküp alsalar," dedi Clara inleyerek, "sadece şu bebek doğana kadar, sonra yeniden dikebilirler. Sırtımı da tabii. Hatta omuzlarımı da."

Fire Clara'nın yanına gidip omzunu okşadı ve zihninde dikkatlice hareket edip yorgunluk hissini elinden geldiği kadar sildi. İkisine de dikkat etmeyen Garan masasının üzerindeki kâğıtlara gömülmüştü. "Savaştan önce kapatılan güneydeki madenlerin tamamı tekrar açıldı," dedi. "Şimdi de Brigan madenlere yeterince bütçe ayrılmadığına inanıyor. Nash de onunla aynı fikirde, taş kafa."

Fire Clara'nın boynundaki düğüm düğüm olmuş kaslara parmaklarını yerleştirdi. Sarayın metal işlemecisi Fire için, eline kayışlarla tutturulabilen iki parmak yapmıştı, böylece Fire bir şeyleri tutup taşıyabiliyordu. Masaj yapmak konusunda işe yaramadıklarından Fire parmaklarını Clara'nın boynundan çekti. Daha

sonra eşarbını çıkarıp kafasındaki baskıyı rahatlattı. "Madencilik zor iş," dedi Fire "ve tehlikeli."

Garan kalemini Fire'in metal parmaklarının yanına koydu. "Biz de para basmıyoruz."

"Krallık için altın çıkarmıyorlar mı?"

Garan kaşlarını çatı. "Clara, sen kimin tarafındasın?"

"Umurumda değil," diye sızlandı Clara. "Hah, tam orası işte. Orayı ov."

Garan Fire'in, hamileliğinin son demlerinde olan kız kardeşine masaj yapmasını izledi. Clara yeniden inlediğinde, ekşittiği yüzünü çevirdi. "İnsanların seni nasıl adlandırdıklarını duydun mu Fire?" diye sordu.

"Bu kez ne diyorlar?"

"Hayat veren canavar. Ayrıca 'Vadi'nin koruyucu canavarı' tabirini de duydum."

"İnanılmaz," diye fısıldadı Fire.

"Limanda kırmızı, turuncu, pembe ve yeşil renklerde yelken takan gemiler var. Gördün mü?"

"Bunlar Vadi bayrağının renkleri," dedi... Pembe dışında, diye ekledi kendi kendine.

"Elbette," dedi Garan. "Sanırım yeni köprüye yapılanlar konusundaki açıklaman da bu sanırım."

Fire derin bir nefes alıp kendini hazırladı ve gözlerini Garan'a dikti. "Köprüye ne yapıyorlar?"

"Mimarlar kuleleri yeşile boyamaya karar verdi," dedi. "Kişilere şerit aynalar koyacaklarmış."

Fire gözlerini kırptırdı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

“Hayal etsene,” dedi Garan, “gündoğumu ve günbatımında nasıl görünecek, bir düşün.”

Fire’in içinde tuhaf bir his belirdi; oldukça hızlı bir şekilde mücadeleyle kaybetmişti. Şehrin onun için ne ifade ettiği hissinden uzak durmaya çalıştı ve bir şeyi açıkça gördü: Bunu hak etmemişti. Bunlar Fire’a değil hikâyelere, onunla ilgili bir fikre ve abartılara dayalı şeylerdi. İnsanlar beni böyle görüyor, diye düşündü kendi kendine. Bunun anlamını bilmiyorum ama ben insanlar için böyleyim.

Bunu kabul etmek zorundayım.

Fire’in, her gün düşünmeden kullandığı Archer’dan gelen bir iki küçük eşyası vardı. Sadağı ve yıllarca kullanmış olmanın verdiği yumuşaklık ve rahatlığa sahip kol koruması... Bunlar Archer’dan yıllar önce aldığı hediyelerdi. Fire’in bir yanı onları bir kenara bırakmak istiyordu çünkü onları her görüşünde kalbi sızlıyordu. Ama bunu yapamıyordu da. Onları başka bir sadak ve kol korumasıyla değiştirmesi imkânsızdı. Bir gün ana avlunun güneş alan bir köşesinde kol korumasının yumuşak derisine dokunup düşünürken uyuyakaldı. Birden kendisine vurup bağırان Hanna tarafından uyandırıldı. Hanna’nın Fire’in boynunda ve kollarında dolaşıp onu yemeye çalışan böcek canavarları görüp onu kurtarmaya çalıştığını anlayan kadar şaşırmış ve irkilmişti.

“Kanının tadı korkunç derecede güzel olmalı,” dedi çocuk şüpheli bir şekilde, parmaklarını Fire’in tenindeki pembe kabaklıklarda gezdirip onları sayarken.

“Sadece canavarlar için öyle,” dedi Fire. “Gel, bana ver bakalım şunları. Ezildiler mi? Onları incelemek isteyebilecek bir öğrencim var.”

“Seni yüz altmış iki kere ısırılmışlar,” diye bilgi verdi Hanna. “Kaşınıyor mu?”

İşkence edercesine kaşınıyorlardı ve yatak odasında Brigan’la karşılaştığında –kuzeye olan uzun yolculuğundan daha yeni dönmüştü– her zaman olduğundan daha hırçındı.

“Böcekler için her zaman çok kışkırtıcı olacağım,” dedi Brigan’a agresif bir biçimde.

Ses tonu yüzünden biraz şaşırsa da onu görmekten mutlu olarak başını kaldırdı. “Öyle mi?” dedi Fire’in boğazındaki ısınlara dokunarak. “Zavallım. Çok rahatsız ediyor mu?”

“Brigan,” dedi Brigan’nın onu anlamamasına kızarak. “Ben her zaman güzel olacağım. Bana bir bak. Böcekler tarafından yüz altmış iki kez ısındım ve bu beni biraz olsun çirkinleştirmiş mi? İki parmağımı kaybettim ve her yerimde yara izleri var ama bunu umursayan var mı? Hayır! Bu beni sadece daha ilgi çekici yapıyor. Hep böyle olacağım, bu güzel şeklin içine tıklıp kalmış olacağım ve serin de bununla baş etmen gerekecek.”

Brigan, Fire’in ciddi bir karşılık beklediğini anlamış gibi görünüyordu ama bunu yapmadı. “Sanırım bu taşımak zorunda olduğum bir yük,” dedi sırtarak.

“Brigan.”

“Fire, ne oldu? Neyin var?”

“Göründüğüm gibi değilim,” dedi gözyaşlarına boğularak. “Güzel, uysal ve tatlı görünüyorum ama öyle hissetmiyorum.”

“Bunu biliyorum,” dedi Brigan sessizce.

“Üzgün olacağım,” dedi. “Üzgün, kafası karışık ve sinir bozucu olacağım. Hem de çok sık.”

Brigan bir parmağını kaldırıp koridora yürüdü, orada ayağı önce Benekli’ye ardından da Benekli’yi delicesine takip eden iki kedi canavara takıldı. Küfredip muhafızlarına kızı ölüyor olmadıkça ya da Krallık başka bir savaşa girmedikçe rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Ardından içeri girip kapıyı kapadı ve “Fire. Bunu biliyorum,” dedi.

“Neden kötü şeyler olduğunu bilmiyorum,” dedi Fire daha çok ağlamaya başlayarak. “İnsanların neden bu kadar acımasız olduğunu bilmiyorum. Archer’ı özledim, her ne yapmış olursa olsun babamı da özledim. Çocuğu doğduktan sonra Murgda’nın öldürülecek olmasından nefret ediyorum. Buna izin vermeyeceğim, Brigan. Onun yerine hapse girecek olsam da umurumda değil, onun kaçmasını sağlayacağım. Ve bu kaşıntıya dayanamıyorum!”

Brigan ona sarıldı. Artık gülmüyordu ve sesi ciddi geliyordu. “Fire. Senin bunları hissetmemeni, düşüncesiz ve sert olmanı istediğimi mi düşünüyorsun?”

“Şey, *bunu* istediğini de sanmıyorum.”

“Seni sevmeye başladığım an, kemanın parçalandığında benden başını çevirip atının yanında ağladığın andı. Seni güzel bulmama neden olan şeylerden biri de üzüntüydü. Bunu anlamıyor musun? Ben seni anlıyorum. Ve bu benim üzüntülerimi daha az korkutucu hale getiriyor.”

“Ah,” dedi Fire, her kelimeyi takip etmese de duygulardan çıkarım yaparak ve o anda Brigan ile onun için köprü inşa eden

insanlar arasındaki farkı anlayarak. Yüzünü Brigan'ın göğsüne yaslayarak, "Ben de senin üzüntünü anlıyorum," dedi.

"Biliyorum," dedi Brigan. "Ve bunun için sana teşekkür ederim."

"Bazen," dedi fısıldayarak, "çok fazla üzüntü oluyor. Bu bana eziyet ediyor."

"Şimdi de eziyet ediyor mu?" diye sordu Brigan.

Fire durdu, Archer'ın kendi kalbine yaptığı baskıyı hissederken konuşamadı. *Evet.*

"O halde gel," dedi Brigan. Onu kucağına alıp bir sandalyeye oturdu ve sarıldı. "Daha iyi hissetmeni sağlamak için ne yapabilirim, söyle bana."

Fire onun gözlerine bakıp güzel ve tanıdık yüzüne dokundu ve düşündü. *Pekâlâ. Beni öpmen hep iyi geliyor.*

"Öyle mi?"

Bu konuda iyisin.

"Eh," dedi. "Seni her zaman öpebilecek olmam büyük şans."

SON BÖLÜM

Alevler, Vadi'de ölenlerin bedenlerinin ruhlarının gittiği yere gönderilmesi ve dünya dışında her şeyin yokluğa dönüştüğünü hatırlamak için kullanılan bir yöntemdi.

Tören için Bocker'ın evine, kuzeye gittiler çünkü bu olayın orada gerçekleşmesi gerekirdi ve başka bir yerde tören yapılması, orada bulunması gereken Bocker için zor olurdu. Tören zamanı olarak yazın sonbahara döndüğü ancak yağmurun olmadığı bir günü seçtiler. Böylece Mila yeni doğmuş kızı Liv ve Clara da oğlu Aran'la birlikte törene katılabilecekti.

Hanna, Garan, Sayre ve devasa bir kraliyet muhafız grubu dâhil neredeyse herkes bu yolculuğa katıldı. Nash birilerinin işleri yürütmesi gerektiğinden şehirde kaldı. Brigan katılabilmek için elinden geleni yapacağına söz vermiş ve bir gece öncesinden ordunun bir bölümüyle birlikte Fire'ın topraklarına girmişti. Garan ile Krallık'ın batısına doğru yapılacak bir keşif için kaynak ayırma tartışmasına girmeleri on beş dakika bile almamıştı. Eğer dağların ötesinde yetenekliler denen insanların yaşadığı bir yer varsa, yetenekliler Vadi'yle düşmanca bir biçimde ilgilenmeye

başlamadan önce onlarla barışçıl bir şekilde ilgilenmek –yani casusluk etmek– mantıklı olacaktır, demişti Brigan. Garan bunun için para harcamak istemiyordu.

Tartışmada Brigan'ın tarafını tutan Brocker büyüyen ve etrafında toplanmaya başlayan aileden oldukça memnundu. Roen gibi o da kendi topraklarını –şu anda Brigan'ın vârisi olduğu toprakları–, Fire'in topraklarıyla da ilgilenen Donal'a bırakıp bir süre Kral'ın Kenti'ne yerleşmeleri gerektiğini söylemişti. Kardeşlere Brigan'ın esas ebeveynlerinin kim olduğu söylenmişti. Hanna utana sıkıla da olsa büyükbabasıyla zaman geçiriyordu. Onun kocaman tekerlekli sandalyesini seviyordu.

Clara, Brigan'a şaka yollu takılarak bir yandan teknik olarak kendisiyle bir bağı olmadığını ancak çocuğunun iki misli amcası olduğunu çünkü kendisinin Brigan'ın kız kardeşi ve bebeğin babasının da Brigan'ın kardeşi olduğunu söylüyordu. “Her neyse ben böyle düşünmeyi tercih ediyorum,” dedi Clara.

Fire bütün bunlara gülüyor ve bebekleri olabildiğince sık seviyordu. Bebekler konusunda büyük bir yeteneği vardı. Ne zaman ağlasalar, Fire onları neyin susturacağını biliyordu.

Fire taş evindeki yatak odasında oturmuş, orada şimdiye kadar neler olduğunu düşünüyordu.

Mila, onu hülyalarından uyandırarak kapı eşiğinde belirdi. “Leydim? İçeri girebilir miyim?”

“Elbette Mila, gel lütfen.”

Mila'nın kucağında uyuyan, lavanta gibi kokan ve hafifçe nefes alan Liv vardı.

“Leydim,” dedi Mila. “Bir keresinde bana sizden bir şeyler isteyebileceğimi söylemişsiniz.”

Fire kızı şaşkınlıkla bakarak, “Evet,” dedi.

“Sizden bir tavsiye istiyorum.”

“Eğer yapabilirsem, seve seve.”

Mila bir an için Liv’in sarı, kıvrıkcık saçlarına baktı. Konuşmaktan korkuyormuş gibi görünüyordu. “Leydim,” dedi. “Sizce Kral da kadınlara Lord Archer gibi mi davranır?”

“Hayır,” dedi Fire. “Kral’ın bir kadının duyguları konusunda umursamaz olduğunu görmedim hiç. Onu Archer’la değil, kardeşleriyle kıyaslamak daha adilce olur.”

“Sizce...” diye başladı Mila ancak sonra aniden titremeye başladı. “Sizce Ulu Tepeler’den on altı yaşında ve çocuklu bir asker kızı şey olarak düşünmek delice mi?”

Mila durdu ve yüzünü çocuğunun küçük bedenine gömdü. Fire içinde bir yerlerde sıcak bir melodi gibi yükselen mutluluğu hissetti. “İkiniz de birbirinize eşlik etmekten hoşlanıyor gibi görünüyorsunuz,” dedi dikkatlice, duygularını belli etmemeye çalışarak.

“Evet,” dedi Mila. “Kuzey cephesinde, ben Lord Brocker’in yardımcılığını yaparken savaş boyunca birlikteydik. Yaraları iyileşirken sık sık onun yanında buldum kendimi ve Liv doğduğunda, sorumluluklarına rağmen sık sık bizi ziyaret edip bana Liv’in adı konusunda yardım etti.”

“Sana bir şey söyledi mi?”

Mila kollarındaki battaniyenin kenarlarına odaklandı. "Benim yanımda daha fazla zaman geçirmek istediğini söyledi. Benim izin verdiğim kadar."

Fire gülümsememeye çalışarak nazikçe konuştu. "Sanırım bu çok kapsamlı bir soru Mila ve insan buna yanıt vermek için acele etmemeli. İsteddiği şeyi yapıp onunla daha fazla zaman geçirebilir ve bunun sana kendini nasıl hissettirdiğine bakabilirsin. Eğer ona sormak istediklerin varsa sorabilirsin ve bunun delice bir şey olduğunu düşünmüyorum. Kraliyet ailesi... rahattır."

Mila düşünceli bir biçimde başını salladı, Fire'in sözlerini ciddiye almış gibi görünüyordu. Bir süre sonra Liv'i, Fire'in kucağına verdi. "Onunla biraz ilgilenmek ister misiniz Leydim?"

Fire eski yatağının yastıkları üzerine kıvrıldı ve Archer'ın be-beği yanı başında mızızlanıp iç çekerken son derece mutlu oldu.

Archer'ın evinin arkasında gri kayalıklar vardı. Günbatımı gökyüzünü kırmızı pırıltılarla süsleyene kadar beklediler.

Yakabilecekleri bir beden yoktu. Ancak Archer'ın neredeyse onunla aynı boyda olan uzun yayları ile kısa ve çocukluğundan bu yana sakladığı yayları vardı. Brocker hem savurgan değildi hem de Archer'ın tüm eşyalarını yok etmek istemiyordu. Evden Archer'm çok sevdiği bir yay ve bir de Aliss'in çocukken ona hediye ettiği bir başka yayla çıkıp Fire'dan onları, yakılacakların en üstüne koymasını istedi.

Fire yaşlı adamın istediği şeyi yaptı, sonra yanlarına, yaylar dışında bir şey çıkarıp koydu. Bu bir yıldan uzun süredir çantasının en dibinde sakladığı bir şeydi: Kemanının bir parçası.

Bundan önce Archer için büyük bir ateş yakmıştı ancak Cansrel için bir mum bile yakmamıştı.

Artık Cansrel'i öldürmenin hem yanlış hem de doğru olduğunu anlıyordu. Gözleri farklı renkte olan çocuk, bunun doğru olan tarafını görmesini sağlamıştı. Archer'ı öldüren çocuk. Bazı insanlar yaşamak için fazla güçlü ve fazla zalimdi. Bazıları da çok sevilse bile çok kötü olabiliyorlardı; onları durdurmak için kötü bir şey yapılmış olması bunu değiştirmiyordu. Bazı şeyler sadece yapılması gerektiği için yapılırdı.

Kendimi affediyorum, diye düşündü Fire. Bugün kendimi affediyorum.

Brigan ve Roen, ölen için hazırlanmış odun yığınına ateşe verdi ve herkes ateşin etrafına toplandı. Kaybedilen bir canın yasını tutmak için Vadi'de söylenen bir ağıt vardı. Fire, Musa'nın ellerinde tuttuğu kemarı ve yayı aldı.

Büyülü ve isyankâr bir melodiydi, dünyada kırılmış tüm kalpler için yakılmış bir ağıt gibi. Küller parlayan gökyüzüne yükselirken, Fire kemarı ölen ve geride kalıp veda edenler için çaldı.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür edilecek çok insan var!

Kız kardeşim Catherine benim Cesur İlk Okurum'du. Daha sonra Gözükara Okuma Takımım'a kardeşim Dac, Deborah Kaplan, Rebecca Rabinowitz ve Joan Leonard da girdi. Size kitabınız hakkında tüm acı gerçekleri söylemeye gönüllü zeki bir okur takımı kadar değerli başka hiçbir şey yok. Hepinize öpücükler.

Eğer aldığım e-postalar bir şey ifade ediyorsa kapak tasarımcım Kelly Eismann okurlarımın çoğunu çeken kişidir! Redaktörüm Lara Stelmaszyk sabrın canlı örneğidir. Lora Fountain kitaplarıma Avrupalı evler bulduğu için teşekkürü hak ediyor. Gillian Redfearn ilk düzeltmede zorlu aşamaları atlatabilmem için bana yardım etti. Sandra McDonald düzelti yapabilmem için bana sessiz bir alan buldu ve ebeveynlerim ihtiyacım olduğunda bana evlerini açtılar. Daniel Burbach ne zaman bir yazar resmi istesem beni kurtardı ki bu hep finallerin ortasında oluyor gibiydi. Kemancı Emelie Carter bana yaralıyken keman çalmayı öğretti; flütçü teyzem Mary Willihnganz aynısını flütler konusunda yaptı. Cerrah ve yara uzmanı olan amcam Walter Willihnganz kendisine ne zaman, "Walter amca, eğer birisi gözüne tekme yerse ve gidebileceği bir tıp merkezi yoksa kişinin tüm gözyuvarı kırmızımı mor bir renk alır ve hayatının sonuna kadar o renk kalır mı?" gibi sorular sorsam ağırbaşlılıkla cevap verdi (Laf arasında bu sorunun cevabı, "evet.")

Jen Haller, Sarah Shealy, Barbara Fisch, Laura Sinton, Paul von Drasek, Michael Hill, Andy Snyder, Lisa DiSarro, Linda Magram, Karen Walsh ve Adah Nuchi'ye inançları, kibarlıkları, ilgileri ve esprileri beni bu kitabı yazarken beslediği için teşekkür ediyorum. Lauri Hornik ile Don Weisberg'e milyonlarca teşekkür. Desteğiniz beni çok mutlu etti.

Ayrıca editörüm Kathy Dawson ve yayın hakları temsilcim Faye Bender'a teşekkürler. Sözcükler yetersiz; sizi anlatabilecek sıfatlar bulmam mümkün değil. Çok şanslıymışım sahiden.

Son olarak hazır şanslı olduğumdan bahsetmişken aileme de bir mesaj göndereyim: Bunu siz olmadan başaramazdım.